

येशूमा विजय
VICTORY IN JESUS

Bill Subritzky

समर्पण

धेरै वर्षसम्म अति विश्वसनीय सहकर्मी
मेरी प्रिय पत्नी प्याटमा

येशूमा विजय

Victory in Jesus

Bill Subritzky

Good News Publisher
Kathmandu, Nepal

VICTORY IN JESUS

Sovereign World Ltd

PO Box 777

Tonbridge

Kent TN11 0ZS

England

Copyright © by Dove Ministries, Ltd;

PO Box 48036, Blockhouse Bay,

Auckland 1230, New Zealand

Translated and published in Nepali language by:

Good News Publisher

PO Box 1083, Kathmandu, Nepal

EM : goodnews@enet.com.np

First Nepali edition 2005

Printed at : R K Printers

विषय सूची

भूमिका	७
१. पश्चातापको बुझाइ	९
२. सच्चा विश्वासको समझ	२२
३. हामी कसरी विश्वास ग्रहण गर्छौं ?	३५
४. परमेश्वरको वचनले हामीमा कसरी काम गर्दछ	४२
५. हाम्रो विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने येशू	४८
६. रातदिन विश्वासमा जिउनु	५३
७. विश्वास र कामहरू	६३
८. परमेश्वरको सित्तैको कृपा वा अनुग्रहको समझ	७५
९. परमेश्वरले मोशालाई व्यवस्था दिनुभएको कारण	८४
१०. परमेश्वरको शान्ति ग्रहण गर्नु	९०
११. बप्तिश्माको सिद्धान्त	९६
१२. पानीमा बप्तिश्माका आवश्यकताहरू	१०२
१३. पानीमा बप्तिश्माका प्रभावहरू	१११
१४. पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा	११९
१५. पवित्र आत्मामा बप्तिश्माका परिणामहरू	१२६
१६. हात राख्ने काम	१३५
१७. हामीले किन यो कार्य गर्नुपर्दछ	१४२
१८. हामी मरेपछि के हुन्छ ?	१५७
१९. पुनरुत्थान	१६१
२०. ख्रीष्टचाहिँ अगौटे फल	१६६
२१. हामी कस्ता किसिमका शरीर लिएर पुनर्जीवित हुनेछौं ?	१७६
२२. अहिले पुनरुत्थानको जीवन	१८६
२३. अनन्त न्याय	१९०

२४. क्रिश्चियनको निम्ति न्याय	२००
२५. क्रिश्चियनका लागि चेतावनी	२०५
२६. कामहरूको इन्साफ	२१५
२७. यहूदीहरूको निम्ति न्याय	२३२
२८. ठूलो सेतो सिँहासनको सामुन्ने इन्साफ	२३९

भूमिका

प्रभुले आफ्नो अनुग्रह र कृपामा मलाई उहाँकहाँ पहिलोपल्ट बोलाउनुभएको धेरै वर्ष व्यतित भइसकेको छ । त्यसपछिका वर्षहरूमा येशू ख्रीष्टसँग मेरो हिँडाइको 'जग' परमेश्वरको वचनको अध्ययन भएको मैले भेट्टाएको छु । मैले बाइबलबारे यस भनाइका वचनहरू सत्य प्रमाणित भएको फेला पारेको छु,

“बाइबल परमेश्वरको वचन हो । यो उत्पत्तिमा अलौकिक, अवधिमा अनन्त, मूल्यमा व्यक्त गर्न नसकिने, क्षेत्रमा असीम, शक्तिमा पुनरुत्पत्ति भइरहने, अधिकारमा अचूक, रुचिमा विश्वव्यापी, प्रयोगमा व्यक्तिगत, समष्टिगत रूपमा प्रेरित छ । यसलाई अद्योपान्त पढ्नुहोस्, यसलाई लेख्नुहोस्, यसमा प्रार्थना गर्नुहोस्, यसमा काम गर्नुहोस् अनि यो अरुलाई सुम्पिदिनुहोस् ।”

म भ्रण्डै बत्तीस वर्ष अघि परमेश्वरको आत्माबाट नयाँ गरी जन्मेको थिएँ । त्यसै वर्षदेखि परमेश्वरको वचनमाथि ध्यान गर्दै दिनहुँ समय बिताउने मैले बानी बसालेको छु । मैले यसो गरेको हुनाले म विश्वासमा वृद्धि भएको छु येशू । साथै यसले मलाई एक प्रचारकको रूपमा धेरै देशहरूमा प्रचार गर्ने बल र विश्वास दिएको छ ।

मैले चंगाई र छुटकारा, अनि धेरै ठूला चमत्कारहरू देखने सौभाग्य पनि पाएको छु । मैले परमेश्वरको वचन प्रत्येक सन्दर्भमा पूर्ण रूपले सत्य भएको भेट्टाएको छु । हिब्रू ६:१ ले परमेश्वरको वचनका आधारभूत सिद्धान्तहरू स्थापित गर्दछन् । ती जगरूपी सिद्धान्तहरू मृत्युतिर लैजाने कर्महरूबाट पश्चाताप, परमेश्वरमाथिको विश्वास, बप्तिशमा सम्बन्धी शिक्षा, हात राख्ने काम, मरेकाहरूको पुनरुत्थान र अनन्त न्याय हुन् ।

मैले यी सिद्धान्तहरूमध्ये हरेकलाई सन्तुलित तरिकामा प्रस्तुत गर्ने जमर्को गरेको छु । म विश्वास गर्दछु, हामी जसै यी शिक्षाहरूमा चिन्तन मनन गर्छौं, येशू ख्रीष्टमा हाम्रो विश्वास वृद्धि हुनेछ । यही मेरो अनुभव रहेको छ ।

मेरो हार्दिक प्रार्थना छ, यो पुस्तक पढेपछि, परमेश्वरले हरेक पाठकको हृदय र मनमा शक्तिशाली काम गर्नुहुनेछ ।

म प्रार्थना गर्छु, यो पुस्तक परमेश्वरको महिमामा र उहाँको राज्यको विस्तारमा व्यापक रूपमा प्रयोग गरिनेछ ।

बिल सुब्रिज्की

पश्चातापको बुझाइ

हिब्रूको पुस्तकको छैठौं अध्यायमा छोटो सिद्धान्तहरू उल्लेख गरिएका छन्,

“यसकारण ख्रीष्ट सम्बन्धी प्राथमिक सिद्धान्तहरूलाई छोडेर हामी परिपक्वतातर्फ बढौं । मृत्युतिर लैजाने कर्महरूबाट पश्चाताप र परमेश्वरमाथिको विश्वासका कुराको जग फेरि नबसालौं । विभिन्न बप्तिश्माहरू सम्बन्धी शिक्षा, हात राख्ने काम, मरेकाहरूको पुनरुत्थान र अनन्त दण्डजस्ता कुराहरूको जग फेरि नबसालौं” (हिब्रू ६:१-२) ।

यस अंशमा यी शिक्षाहरू छन्,

१. मृत्युतिर लैजाने कर्महरूबाट पश्चाताप
२. परमेश्वरमाथिको विश्वास
३. विभिन्न बप्तिश्मासम्बन्धी शिक्षा
४. हात राख्ने काम
५. मरेकाहरूको पुनरुत्थान
६. अनन्त न्याय

यस अध्ययनको उद्देश्य यी सिद्धान्तहरूमध्ये हरेकलाई पालैपालो चर्चा गर्नु हो ।

मृत्युतिर लैजाने कर्महरूबाट पश्चातापको सिद्धान्तमा सबैभन्दा पहिले हेर्दा यो प्रभु येशू ख्रीष्टसँग हाम्रो हिँडाइको कुञ्जी भएको हामी भेट्टाउँछौं । यो मुक्तिको उपाय हो । यो परमेश्वरलाई बुझ्ने कुञ्जी हो । यो नयाँ गरी जन्मनु र पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा पाउनुको कुञ्जी हो । यो चंगाई, छुटकारा र जीवित येशूसँग हाम्रो सम्बन्धको प्रत्येक अर्को पक्ष र त्यसकारण परमेश्वर आफैसँग हाम्रो सम्बन्धको रहस्य खोल्ने कुरो हो ।

पश्चातापको अर्थ के हो ?

पश्चाताप भनेको आफ्नो मन पूर्ण परिवर्तित गर्नु, फेरि पाप नगर्ने निर्णय लिनु हो । यसको आशय फनक्क फर्कनु हो । माथिको धर्मशास्त्रको अंशमा प्रष्टै छ, यसमा मृत्युतिर लैजाने कर्महरूबाट पश्चाताप पनि सम्मिलित छ ।

बलिको थुमा भई येशू ख्रीष्टको आगमनसँगै, मोशाको व्यवस्थाका कर्महरू त्यस उप्रान्त परमेश्वरका सामु ठीकसँग उभिन पाउने साधन रहेनन् । मोशाको व्यवस्थाअनुसार बलिदानहरू र धेरै अन्य भेटीहरू चढाउनुको साथसाथै विभिन्न धार्मिक अनुष्ठानहरू पूरा गर्नु जरुरी थियो ।

यी “मृत कर्महरूले” हामीलाई परमेश्वरका सामु अब उसोदेखि धर्मी तुल्याउँदैनन् । ती कामहरूमा धर्मभै देखिन्छ, तर तिनले येशू ख्रीष्टमा साँचो विश्वाससँग सम्बन्ध राख्दैनन् । यसको मतलब हो, परमेश्वर सामु हामीलाई धर्मी तुल्याउँछ भनी हामीले विचार गरेका कामहरू हामी गरिरहेका छौं, तर ती उहाँका इच्छासँग मेल खाँदैनन् । धर्मशास्त्र भन्छ,

“बोका र साढेहरूको रगत र कोरलीको खरानी अशुद्ध मानिसहरूमाथि छर्कदा तिनीहरूको शरीर शुद्ध हुन्छ भने, ख्रीष्टको रगतले त भन् कति बढी गरी तिमीहरूका विवेकलाई मरेका कामहरूबाट शुद्ध पार्नेछ, ताकि तिमीहरू जीवित परमेश्वरको सेवा गर्न सक । किनकि उहाँले अनन्त आत्माद्वारा आफैलाई निष्खोट बलिको रूपमा परमेश्वरलाई अर्पण गर्नुभयो” (हिब्रू ९:१३-१४) ।

साँचो पश्चातापले सर्वप्रथम हामीलाई परमेश्वरका पुत्र येशू ख्रीष्टमा पूर्ण विश्वास र भरोसा गर्न लगाउँछ, त्यस ठाउँमा पुऱ्याउँछ । त्यसो गर्दा हामी मृत धर्म र येशू ख्रीष्ट स्वयम्माथि केन्द्रित नभएको प्रत्येक कुराबाट फर्कन्छौं । त्यसो गर्ने क्रममा हामी पापबाट पश्चाताप गर्छौं ।

साँचो पश्चाताप पछितोभन्दा बिल्कुलै फरक छ । पछितो हाम्रा पापहरूको लागि गहिरो शोक वा अफसोसको भावना हो । तर यसको अर्थ हामी ती पापहरूबाट यथार्थमा पश्चाताप गर्छौं भन्ने चाहिँ होइन । यी दुई शब्दहरूबीचको फरक बुझ्नु महत्वपूर्ण हुन्छ ।

येशूले प्रचार गर्नुभएको पहिलो वचन थियो, “पश्चाताप गर, किनभने स्वर्गको राज्य नजिक आइपुगेको छ” (मत्ती ४:१७) । बपतिश्मा दिने यूहन्नाले उहाँभन्दा पहिले ठीक उही वचन प्रचार गरेका थिए (मत्ती ३:२) । येशू

हामीसँग फर्कन र उल्टो दिशातिर लाग्न, अर्थात् पापबाट उहाँतर्फ फर्कन भनिरहनुभएको छ ।

हामी नयाँ गरी जन्मनुअघि हाम्रो ध्यान संसारका कुराहरूमा एकाग्र थियो । हामी पावलले कोरिन्थीहरूलाई लेखेका उनको दोस्रो पत्रमा वर्णन गरेका मानिसहरूजस्तै थियौं,

“हाम्रो सुसमाचार घुम्टोले ढाकिएको भए तापनि यो नष्ट हुनेहरूका निमित्त मात्र घुम्टोले ढाकिएको छ । तिमीहरूका विषयमा भनौं भने ख्रीष्ट, जो परमेश्वरको रूप हुनुहुन्छ, उहाँको महिमाको सुसमाचार तिनीहरूले नदेख्नु भनेर यस संसारको देवले अविश्वासीहरूको समझलाई अन्धो तुल्याइदिएको छ” (२कोरिन्थी ४:३-४) ।

पश्चाताप परमेश्वरसँग सुरु हुन्छ

येशूले यूहन्नाको सुसमाचारमा भन्नुभयो,

“मलाई पठाउनुहुने पिताले खिँचनु भएन भने कोही मकहाँ आउन सक्दैन, र म त्यसलाई अन्त्यको दिनमा जीवित पार्नेछु” (यूहन्ना ६:४४) ।

परमेश्वरले सधैं पहिलो पाइला चाल्नुहुन्छ । उहाँले हामीलाई बोलाउनु भएपछि उहाँ हामीलाई आफूतिर खिँचन सुरु गर्नुहुन्छ । अनि हाम्रो जिम्मेवारी यसमा जवाफ दिनु हुन्छ । साँचो पश्चाताप गर्न भएको परमेश्वरको बोलावटप्रति हाम्रो हृदयमा प्रतिक्रिया देखाउन असफल हुनुले अनन्त मृत्युमा डोच्याउँछ । तर आज्ञाकारिताले अनन्त जीवनमा डोच्याउँछ ।

पावलको येशूसँग भेट

दमस्कसतिर जाँदा बाटोमा पावलले येशू ख्रीष्टको दर्शन पाए र उनलाई सुसमाचार प्रचारको जिम्मा सुम्पिँदा येशूले उनीसँग भन्नुभयो,

“म तिमीलाई तिम्रा आफ्नै जाति र अन्यजातिहरूबाट छुटकारा दिनेछु, जसकहाँ म तिमीलाई पठाउनेछु, कि तिमीले तिनीहरूका आँखा खोलिदेऊ, र तिनीहरू अन्धकारबाट ज्योतिर्तर्फ, र शैतानको शक्तिबाट परमेश्वरतर्फ फर्कनु । यसरी तिनीहरूले पापको क्षमा

पाउनेछन् र ममाथिको विश्वासद्वारा पवित्र भएकाहरूको स्थान तिनीहरूले पनि पाउनेछन्” (प्रेरित २६:१७-१८) ।

पावलको आज्ञाकारीता

पावलले आज्ञापालन गरे । हामी उनको आज्ञाकारीताको प्रभाव त्यसपछिका दुई पदहरूमा देखौं,

“यसकारण, हे राजा अग्रिया, स्वर्गीय दर्शनप्रति म अनाज्ञाकारी भइँनँ । तर पहिले दमस्कसमा, तब यरुशलेममा र सारा यहूदीया देशभरि रहनेहरूलाई र अन्य जातिहरूलाई पनि पश्चाताप गरेर परमेश्वरतिर फर्क र आफ्ना पश्चाताप योग्यका काम गर भनेर मैले प्रचार गरेँ” (प्रेरित २६:१९-२०) ।

मनको परिवर्तन

हामीले साँचो पश्चाताप गरेपछि मन पूर्ण परिवर्तित हुन्छ । पवित्र आत्माबाट म नयाँ गरी जन्मेपछि मैले अन्धकारबाट ज्योतिर्फ र शैतानको शक्तिबाट परमेश्वरको शक्तिर्फ फनक्क फर्कने निर्णय गरे । परिणामस्वरूप म मेरा उहिलेका पापहरूका प्रभावहरूलाई लिएर चिन्तित भइँनँ ।

धेरै मानिसहरू प्रभुकहाँ आउँछन् । तर ती आंशिक रूपमा मात्र पश्चाताप गर्छन् । तिनीहरू पूर्णरूपले फर्कदैनन् । त्यसको सट्टा ती आफ्ना पापबाट आंशिकतामा मात्र फर्कन्छन् । परिणाममा पुरानो पापले तिनीहरूलाई पुरानै बाटोमा सधैं खिँचिरहन्छ । तिनीहरू आफ्ना पुराना पापहरूमा खिँचिएर फर्काइएका अनुभव गर्छन् ।

तिनका जीवनमा पूर्ण फर्काइ हुनुपर्दछ । तिनले पुरानो डोरीको बन्धन चुँडालेर पूर्ण रूपमा येशू ख्रीष्टको सामु आउने निर्णय गर्नुपर्दछ । मेरो विश्वास छ, यसकारण निको नभएका वा स्वतन्त्र नभएका हामी धेरै मानिसहरू देखौं, किनभने तिनीहरू पूर्णतामा फर्केका हुँदैनन् । सायद, तिनीहरू आफ्नो आफ्नो हृदयमा तीव्रता, रीस, अक्षमाशीलता वा अन्य पाप अभै पालिरहेका छन् ।

हामी येशू ख्रीष्टर्फ पूरै नफर्कुञ्जेल अन्धकारको शक्तिले हामीमाथिको पकड कायमै राख्नेछ ।

हृदयका कोठाहरू खोल्ने असफलता

हितोपदेश भन्छ,

“परमप्रभुको दियो मानिसको आत्मालाई खोजी गर्छ, त्यसले उसको भित्री मनुष्यत्वलाई खोजी निकाल्छ” (हितोपदेश २०:२७) ।

“उसका भित्री मनुष्यत्व” भन्नुको शाब्दिक अर्थ “पेटका कोठाहरू” हो । यसको तात्पर्य हो, हाम्रा हृदयभित्र कोठाहरू छन् । हामीले हाम्रा हृदयभित्रका हरेक कोठा प्रभुको निमित्त खोलेनौं भने तिनमा शैतानको वास भइ त्यसले हामीमाथि अभै केही नियन्त्रण राख्नेछ । कहिलेकाहिँ हामी हाम्रा हृदयका केही कोठाहरू येशू ख्रीष्टको प्रवेशको निमित्त खोल्छौं । तर अरुहरूलाई बलियोसित बन्द गर्छौं, किनकि हामी हाम्रा केही पापहरू स्वीकार गर्न चाहँदैनौं । हामी ती स्वीकार नगरिएका पापलाई हाम्रो हृदयमा पक्रिराख्छौं । फलस्वरूप यसले हामीभित्र शैतानी कृत्याकलाप उत्पन्न हुन दिन्छ । अनि हामी किन थिचोमिचो वा बाध्य पारिएका, यन्त्रणा वा ठूलो दबाव अनुभव गर्छौं भनी बिलखबन्दमा पर्छौं । यसको कारण हो, हामीले परमेश्वरको निमित्त हाम्रो हृदयको प्रत्येक कक्ष खोलेका छैनौं । त्यसो नगरुञ्जेल हामीले साँचो पश्चाताप गरेका हुँदैनौं ।

क्रिश्चियनहरू प्रायः दोषभागी हुने एउटा प्रमुख पाप अक्षमाशीलता हो । येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरले हामी सबैलाई हाम्रा पापको क्षमा गर्नुभएको छ । ठीक त्यसरी नै हामीले अरुहरूलाई क्षमा दिएका उहाँ अपेक्षा गर्नुहुन्छ ।

“किनकि तिमीहरूले मानिसहरूका अपराध क्षमा गर्नु भन्ने तिमीहरूका स्वर्गमा हुनुहुने पिताले पनि तिमीहरूलाई क्षमा गर्नुहुनेछ । तर तिमीहरूले मानिसहरूका अपराध क्षमा गरेनौं भने तिमीहरूका पिताले तिमीहरूका अपराध क्षमा गर्नुहुनेछैन” (मत्ती ६:१४-१५) ।

यस अंशबाट स्पष्ट हुन्छ, हामीले अरुहरूका अपराध क्षमा गरेनौं भने परमेश्वरले हाम्रा अपराध पनि क्षमा गर्नुहुनेछैन ।

आफ्नो मालिकले ठूलो ऋण क्षमा गरे तापनि आफूसँग सानो रकम ऋण लिने आफ्नो संगी नोकरलाई क्षमा नगर्ने नोकरको दृष्टान्तमा येशूले सिकाउनुभयो, त्यस मालिकले त्योसँग क्रुद्ध भएर त्यसले सबै ऋण नचुकाउञ्जेल त्यसलाई दण्ड दिनेहरूका हातमा सुम्पिदिए । यस दृष्टान्तको मालिकले हामीलाई क्षमा गर्नुभएको परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गर्दछ । तर

हामी अरुहरूलाई क्षमा गर्न असफल भयौं भने परमेश्वर हामीलाई दण्ड दिने प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ,

“तब त्यसका मालिकले क्रुद्ध भएर त्यसलाई सबै ऋण नतिरुज्जेल दण्ड दिनेहरूका हातमा सुम्पिदिए । तिमीहरूले आफ्नो भाइलाई आफ्नो हृदयदेखि क्षमा गरेनौं भने स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताले पनि तिमीहरूसँग त्यसै गर्नुहुनेछ” (मत्ती १८:३४-३५) ।

यसैकारण यति धेरै क्रिश्चियनहरूले यातना पाइरहेका र धेरै प्रार्थना गर्दागर्दै पनि शैतानी शक्तिहरूबाट कहिल्यै छुटकारा नपाएका हामी भेट्टाउँछौं । यसको कारण हो, व्यवहारिक रूपमा परमेश्वरले तिनीहरूलाई भूतप्रेतहरूका हातमा सुम्पिनु भएको छ । साँचो क्षमादान र पश्चाताप नहुज्जेल तिनीहरू स्वतन्त्र हुनेछैनन् ।

यस अक्षमाशीलताको काममा मानसिक यातना र शारीरिक मृत्यु लगायत तिनीहरूका जीवनमा रोग व्याधिसमेत सम्मिलित हुनसक्छ ।

ईश्वरीय शोक

तिनीहरूको शोकले पश्चातापमा डोच्यायो भनेर पावलले कोरिन्थको मण्डलीलाई लेखेको दोस्रो पत्रमा खुशी प्रकट गरे । उनी पछितो नहुने मुक्तिमा डोच्याउने पश्चाताप उत्पन्न गर्ने ईश्वरीय शोक र आत्मिक मृत्यु मात्र उत्पन्न गर्ने संसारको शोक बीचको भिन्नता औल्याउँछन्,

“तिमीहरूलाई शोक भयो भनेर म खुशी भएको होइन, तर तिमीहरूको शोकले तिमीहरूलाई पश्चातापी बनायो भनेर हो, किनभने तिमीहरूले ईश्वरीय शोकको अनुभव गर्नु, र हामीतर्फबाट तिमीहरूले केही नोक्सानी सहनु परेन । किनभने ईश्वरीय शोकले मुक्तिको निम्ति पश्चाताप उत्पन्न गर्छ, र त्यसमा पछितो हुँदैन, तर सांसारिक शोकले भने मृत्यु उत्पन्न गर्छ” (२कोरिन्थी ७:९-१०) ।

पश्चातापको परिणाम

त्यति भनेर उनी साँचो ईश्वरीय शोकको परिणाम औल्याउनपट्टि लाग्छन्,

“किनकि हेर, यस इश्वरीय शोकले तिमीहरूमा कस्तो उत्साह उत्पन्न गराएको छ । आफैलाई निर्दोष तुल्याउन तिमीहरूमा कस्तो उत्सुकता छ, कस्तो क्रोध, कस्तो भय, कस्तो तृष्णा, कस्तो जोश, न्याय होस् भन्ने कस्तो इच्छा । सबै कुरामा तिमीहरूले आफैलाई निर्दोष भएको साबित गरेका छौं” (२कोरिन्थी ७:११) ।

हाम्रा जीवनमा साँचो पश्चातापको परिणाम यही हुनुपर्दछ ।

पश्चाताप योग्यका कामहरू

“दमस्कसतिर जाँदा पावलले येशूलाई भेटेपछि येशूले उनलाई पश्चाताप योग्यका काम गर्न भन्नुभयो” (प्रेरित २६:१९-२०) ।

सर्वप्रथम, हाम्रो विश्वास येशू ख्रीष्टमा सधैं सुदृढ हुनुपर्दछ भनी हामीले बुझ्नुपर्दछ । कामहरूले त्यस विश्वासको स्थान लिनु हुँदैन । तैपनि, येशू ख्रीष्टतर्फ फर्केपछि पश्चातापका फलहरू देखाउने कर्महरू गर्नु महत्वपूर्ण हुन्छ । उदाहरणको लागि, हामी केहिलेकाहिँ अरुहरूलाई क्षमा गरिसकेका छौं भन्छौं, तर हामी ती मानिसहरूसँग सही सम्बन्ध कायम गर्ने दिशातिर केही काम कहिल्यै गर्दैनौं । हामीले तिनीहरूसँग पत्राचार गर्ने, तिनीहरूप्रतिको हाम्रो अक्षमाशीलता स्वीकार गर्ने र तिनीहरूलाई प्रेम देखाउने जस्ता केही सकारात्मक काम गर्नु जरुरी हुन्छ ।

हालसालै मैले एउटी महिलालाई सल्लाह दिएको थिएँ । आफ्ना पिताप्रतिको तीव्रताका कारण तिनी यातनामा थिइन् । तिनले आफ्ना पितालाई आफूले क्षमा गरिसकेको भनी तिनले जोडदार रूपमा घोषणा गरिन्, तैपनि बाबुलाई आफ्नो घरमा आउन दिएकी थिइनन् । यसकारण तिनले आफ्नो जीवनमा पश्चातापका फलहरू देखाइनन् र भूतका शक्तिहरूले तिनलाई अभै सताइरहेका थिए ।

धेरै मानिसहरू क्षमा गर्न नसकेकै कारणले भूतको शक्तिबाट छुटकारा खोज्दछन् । आफूहरूले क्षमा गरिसकेका ती दाबी गर्छन्, तर तिनका जीवनमा पश्चातापका फलहरू फल्दैनन्, र यसो हुज्जेल ती कहिल्यै स्वतन्त्र हुँदैनन् ।

विना पश्चाताप साँचो विश्वास हुँदैन

पश्चाताप र विश्वास सँगसँगै जान्छन् । साँचो पश्चाताप विना साँचो विश्वास कहिल्यै हुन सक्दैन । पावल स्पष्टसँग भन्छन्,

“तपाईंहरू जान्नुहुन्छ तपाईंहरूको लाभ हुने कुरा तपाईंहरूका सामुन्ने घोषणा गर्नदेखि र घर घरमा सबैका सामुन्ने तपाईंहरूलाई शिक्षा दिनदेखि म पछि हटिँ । यहूदीहरूलाई र ग्रीकहरूलाई पश्चाताप गरेर परमेश्वरपट्टि फर्कन र हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास राख्न भन्ने कुराको गवाही मैले दिएको छु” (प्रेरित २०:१८, २०-२१) ।

येशूको आज्ञा

उहाँको पुनरुत्थानपछि येशूले आफ्ना सबै चेलाहरूलाई सबै जातिहरूलाई सुसमाचार प्रचार गर्ने आज्ञा दिनुभयो । यहाँ हामी फेरि “पश्चाताप” माथि जोड दिएको पाउँछौं ।

“उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “यस्तो लेखिएको छ, कि ख्रीष्टले दुःख भोग्नु र तेस्रो दिनमा मृतकबाट जीवित हुनुपर्छ, अनि यरुशलेमबाट सुरु गरेर सबै जातिहरूलाई उहाँको नाउँमा पश्चाताप र पाप क्षमाको प्रचार हुनुपर्छ” (लूका २४:४६-४७) ।

सबैभन्दा पहिले पश्चाताप हुनुपर्छ, अनि त्यसपछि पापहरूको क्षमा ।

पछितो

हामीले गरेका कामका निम्ति खेदको अनुभव गर्नु पछुतो हो । यो निर्णय भन्दा पनि आवेग हो । पश्चातापको घटनामा हामी दिशा परिवर्तनको निर्णय गर्छौं भने पछुतोको घटनामा हामी त्यो निर्णय गर्दैनौं । हामीले गरेको अपराधका निम्ति हामी दुःखी मात्र हुन्छौं । यसकारण पछितो पश्चातापबाट बिल्कुलै भिन्न छ, र यसले पश्चातापले जस्तै फल फलाउँदैन ।

पछितोको फल

हामीसँग एसावको दुःखद उदाहरण छ । उनले एक छाक भोजन र एक कचौरा सुपको लागि आफ्नो जन्मसिद्ध अधिकार आफ्नो भाइ याकूबलाई बेचिदिए । धर्मशास्त्र त्यसको परिणाम यसरी बताउँछ,

“कोही पनि दुराचारी वा एसावजस्तै अधर्मी नहोस्, जसले एक छाक भोजनको लागि आफ्नो ज्येष्ठ पुत्रको जन्मसिद्ध अधिकार बेचिदियो । तिमीहरूलाई थाहै छ, पछिबाट आशीर्वाद पाउन खोज्दा

पनि ऊ अस्वीकृत भयो । किनकि उसले पश्चाताप गर्ने मौका पाएन,
यद्यपि उसले आँसु बगाएर त्यो खोजेको थियो” (हिब्रू १२:१६-१७) ।

येशूले मृत्युदण्ड पाउनुभएको देखेपछि येशू ख्रीष्टसँग विश्वासघात गर्ने
यहूदाले पछुतो गन्यो । तर उसको पछितो पर्याप्त थिएन । ऊ सच्चा
पश्चातापी थिएन । परिणाममा, येशूप्रति आफूले गरेको विश्वासघातको
मूल्यमा भेट्टाएको चाँदीका सिक्काहरू उसले फाल्यो र गएर आफूलाई
भुन्ड्यायो ।

हो, सांसारिक शोकले मृत्युमा मात्र डोच्याउँछ । साँचो ईश्वरीय
पश्चातापले जीवनमा डोच्याउँछ ।

पश्चाताप गर्न असफल हुनुको परिणाम

पश्चाताप गर्न असफल हुनुको सन्दर्भमा धर्मशास्त्रमा प्रष्ट चेतावनीहरू
दिइएका छन्,

“धोखामा नपर, परमेश्वरको ठट्टा हुँदैन, किनभने मानिसले जे
रोप्तछ त्यसैको कटनी गर्नेछ । जसले आफ्नो पापमय स्वभावको
निमित्त रोप्तछ, त्यसले आफ्नो पापमय स्वभावबाट नै सर्वनाशको
कटनी गर्नेछ । तर जसले आत्माको निमित्त रोप्तछ, त्यसले
आत्माबाट नै अनन्त जीवनको कटनी गर्नेछ” (गलाती ६:७-८) ।

हामीले पापमय स्वभावका कुराहरू रोपिराख्छौं भने त्यो हाम्रा आफ्ना
पापमय अभिलाषाहरूको पछि लागि रहनु र हाम्रा जीवनमा परमेश्वरको
इच्छालाई इन्कार गरिरहनु हुन्छ । अनि हामी सर्वनाश रोपिरहेका हुन्छौं र
सर्वनाशकै कटनी गर्नेछौं । तथापि, येशू ख्रीष्टको पछि लाग्ने र उहाँको वचन
पालन गर्ने चयन गर्नेहरू पवित्र आत्माको शक्तिमा हिँड्छन्, र सोहीअनुसार
अनन्त जीवनको कटनी गर्नेछन् । येशूले भन्नुभयो,

“म तिमीहरूलाई भन्दछु, यसरी पश्चाताप गर्नु नपर्ने उनान्सय
धार्मिक जनहरूका लागि भन्दा पश्चाताप गर्ने एक जना पापको
लागि स्वर्गमा अझ बढी आनन्द हुनेछ” (लूका १५:७) ।

उडन्ते छोरो

येशूले लूका १५:११ पछिको अंशमा उडन्ते छोराको दृष्टान्तमा
पश्चातापको एउटा सिद्ध उदाहरण दिनुभएको छ (लूका १५:११) ।

हामी पाउँछौं, परिवारको कान्छो छोरोले टाढा देशमा गएर आफ्नो सारा उत्तराधिकार भोग विलासमा उडायो । हामी नयाँ गरी जन्मनुअघिको हाम्रै तस्विर हो यो । हामीले हाम्रो अनन्त उत्तराधिकार व्यर्थमा खेर फाल्यौं । क्रूसमा येशू ख्रीष्टले हामीलाई अनन्त जीवनका सारा वरदान दिनुभएको छ । उहाँबाट तर्केर र संसारका चालहरूमा चलेर हामीले त्यो वरदान खेर फाल्ने हो भने हामी हाम्रो अनन्त उत्तराधिकार खेर फालिरहेका छौं ।

दृष्टान्तको युवकले आफ्नो सारा सम्पत्ति भोग विलासमा उडायो । अनि त्यस देशमा ठूलो अनिकाल पर्दा उसले आफूलाई अफ्ठ्यारो परिस्थितिमा पायो । त्यो गयो र त्यस देशको “एकजना नागरिककहाँ त्यसले काम माग्यो ।”

खेतमा सुँगुरहरू चराउने काममा पठाइएपछि त्यो साह्रै भोकाएकोले सुँगुरले खाने चारोबाट त्यसले खुशीसाथ आफ्नो पेट भयो, तर कसैले त्यसलाई केही दिएनन् ।

त्यसपछि धर्मशास्त्र हामीसँग भन्छ, त्यसको चेत खुल्यो । त्यसले आत्मसात गर्‍यो, उसको आफ्नै बाबुका ज्यालादारी चाकरहरू भरपेट खाएर पनि उबार्ने गर्छन्, तर उचाहिँ भोकले मरिरहेको थियो । अनि उसले आफ्नै बाबुको घर फर्केर जाने निर्णय गर्‍यो । घर पुगेर आफ्नो बाबुसँग उसले यसो भन्ने विचार गर्‍यो,

“बुबा मैले स्वर्गको विरुद्धमा र तपाईंको दृष्टिमा पाप गरेको छु । अब उप्रान्त म तपाईंको छोरो भनिने योग्यको छैनँ । मलाई तपाईंका ज्यालादारी चाकरहरूमध्ये एउटा सरह तुल्याउनुहोस्” (लूका १५:१८-१९) ।

धेरै मानिसहरू केही गर्ने विचार गर्छन् तर त्यसबारे कहिल्यै केही गर्दैनन् । हामीमध्ये कोही कोही विचार गर्छौं, हामी एक दिन हाम्रो जीवन येशूमा अर्पण गर्नेछौं, तर त्यसैबेला हामी हाम्रा आफ्नै तृष्णाहरूका पछि लाग्छौं । हामी बिसन्ध्यौं, प्रभुको दिन राती चोर्न आउने चोरजस्तै आउँछ र हामी हाम्रा सुष्टिकर्ताको सामने हुन सधैं तयार हुनुपर्दछ ।

यसकारण हामी हाम्रो मुक्तिको विषयमा केही गर्दैनौं ।

मदिराको व्यसनीले त्यसबाट समस्या उत्पन्न भएको पहिचान नगरुञ्जेल आफ्नो दुर्व्यसनबाट स्वतन्त्र हुने विषयमा केही गर्नेछैन । त्यसरी नै

समलैङ्गिकले आफूमा समस्या उत्पन्न भएको अनुभव नगरञ्जेल त्यसबाट छुटकारा पाउन खोज्ने छैन ।

हामी समस्याग्रस्त छौं भनी हामीले पहिचान गर्नुपर्दछ । हाम्रो समस्या परमेश्वरको आज्ञापालन नगर्नु हो । आफूमा त्यो समस्या भएको थाहा पाएर हामी उहाँतिर साँच्चै फर्क्यौं भने हामी हाम्रो उत्तराधिकार, अर्थात् अनन्त जीवनमा प्रवेश गर्छौं ।

यस युवाले यस विषयमा केही गर्‍यो । उसले पश्चाताप गर्‍यो । उसको पश्चाताप पद २० बाट प्रष्टै भल्किन्छ । त्यहाँ हामी उसलाई उसको बाबुकहाँ फर्किरहेको देख्छौं,

“तर त्यो धेरै टाढा छँदा त्यसका बाबुले त्यसलाई देखे, र तिनी दयाले भरिए, र दौडेर गइ त्यसलाई अंगालो हालेर त्यसलाई चुम्बन गरे” (लूका १५:२०) ।

त्यसका बाबुले त्यसलाई देखासाथ उनी दयाले भरिएका देख्नु ध्यानयोग्य छ ।

यसले हामी परमेश्वरतिर फर्किरहेका जनाउँछ । हामीले साँचो पश्चाताप गरेपछि परमेश्वर हामीलाई भूपार्ने वा सजाय दिने गर्नुहुन्न । उहाँ हामीप्रति दयाले भरिनुभएको छ र हामीलाई क्षमा गर्नुहुन्छ ।

बाबुले आफ्ना कमाराहरूसँग भने,

“भट्टै सबैभन्दा असल वस्त्र ल्याएर यसलाई पहिराइदेओ । त्यसको हातमा औंठी, र खुट्टामा जुत्ता लगाइदेओ, र पुस्टाइराखेको पशु मार, र हामी खाएर आनन्द मनाऔं । किनकि यो मेरो छोरो मरेको थियो, फेरि जीवित भएको छ, हराएको थियो, र पाइएको छ । तब तिनीहरू आनन्द मनाउन लागे” (लूका १५:२२-२४) ।

धार्मिकताको वस्त्र

“सबैभन्दा असल वस्त्र” ले धार्मिकताको वस्त्रको प्रतिनिधित्व गर्दछ । हामी जसै येशू ख्रीष्टमा आउँछौं परमेश्वरले हामीलाई यो वस्त्र पहिराइ दिनुहुन्छ । त्यस उप्रान्त उहाँले हाम्रा पापहरू देख्नुहुन्न ।

औठी

औठीले येशू ख्रीष्टसँग हाम्रो विवाह जनाउँछ । हामी ख्रीष्टको शरीरसँग एक हुन्छौं । हामी दुलहीको अंग हुन्छौं र येशू दुलहा हुनुहुन्छ ।

जुता

हाम्रो खुट्टामा लगाइएको जुताले शान्तिको सुसमाचारको तयारीलाई प्रतिनिधित्व गर्छ । हामी हाम्रा खुट्टामा यस सुसमाचारको जुता लगाएर हिँड्छौं । हाम्रो सुसमाचार भनेको येशू ख्रीष्ट आउनुभयो, हाम्रा पापको दण्ड चुकाउन मर्नुभयो, उहाँ मरेकाहरूबाट पुनर्जीवित हुनुभयो र परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि विराजमान हुनुभएको छ भन्ने सुसमाचार हो ।

आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानपछि येशू ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई सुम्पिनु भएको जिम्मा

आफ्नो पुनरुत्थानपछि येशू ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई सुम्पिनुभएको पहिलो कार्य संसारभरि गएर सुसमाचार प्रचार गर्नु थियो,

“उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, यसो लेखिएको छ कि, ख्रीष्टले दुःख भोग्नु र तेस्रो दिनमा मृतकबाट जीवित हुनुपर्छ, अनि यरुशलेमबाट सुरु गरेर सबै जातिहरूलाई उहाँको नाउँमा पश्चाताप र पाप क्षमाको प्रचार हुनुपर्छ” (लूका २४:४६-४७) ।

सारांश

१. येशूले प्रचार गर्नुभएका प्रथम वचनहरूमध्ये एउटा यो थियो, “पश्चाताप गर, किनभने स्वर्गको राज्य नजिक आइपुगेको छ ।”
२. पछितो र पश्चातापबीच फरक छ ।
३. पछितो भनेको हाम्रा पापहरूको निमित्त शोक गर्नु हो । तर पश्चाताप भनेको पापबाट र अन्धकारबाट ज्योतिमा, शैतानी शक्तिबाट परमेश्वरको शक्तिमा फर्कने निर्णय गर्नु हो ।
४. ईश्वरीय शोकले मुक्तिमा डोऱ्याउने पश्चाताप उत्पन्न गर्दछ । यो नै साँचो पश्चाताप हो (अर्थात् प्रेरित पावल) ।
५. सांसारिक शोक पछुतो मात्र हो, र यसले मृत्यु उत्पन्न गर्छ (एसाव र यहूदा)

६. ईश्वरीय पश्चातापले हाम्रा हृदयमा इश्वरीय भयको फल, परमेश्वरको पछि लाग्ने उत्कट इच्छा, परमेश्वरको निमित्त उत्साह र परमेश्वरले हामीलाई धर्मी ठहर्‍याउनुभएको ज्ञान उत्पन्न गर्छ ।
७. हामीले पश्चाताप सुहाउँदो कामहरू गर्नु जरूरी हुन्छ ।

२

सच्चा विश्वासको समझ

साँचो विश्वास

परमेश्वरमाथि पक्का विश्वास प्राप्त गर्नुको रहस्य असली र वास्तविक पश्चाताप हो । असली पश्चातापविना कहिल्यै साँचो विश्वास हुनसक्दैन । यसैकारण, परमेश्वरसँग हाम्रो हिँडाइको रहस्य खोल्ने उपाय 'पश्चाताप' हो ।

परमेश्वरमाथिको विश्वास उहाँको एउटा वरदान हो । जसै हामी पश्चाताप गर्छौं परमेश्वरको यो वरदान हाम्रा जीवनमा आउँछ,

*“किनभने अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा तिमीहरूले उद्धार पाएका छौ र यो तिमीहरू आफैबाट होइन, यो त परमेश्वरको वरदान हो ...
(एफिसी २:८) ।*

विश्वासको परिभाषा

विश्वास धर्मशास्त्रमा धेरै स्पष्टसँग परिभाषित गरिएको छ,

“अब विश्वासचाहिँ आशा राखिएका कुराको निश्चय र नदेखिएका कुराको दृढ भरोसा हो । किनकि यसै विश्वासद्वारा प्राचीन मानिसहरूलाई परमेश्वरले ग्रहण गर्नुभयो । विश्वासद्वारा हामी बुझ्दछौं कि सारा विश्व परमेश्वरको वचनद्वारा सृष्टि भयो, र जो दृश्य छ त्यो अदृश्य कुराबाट बन्यो” (हिब्रू ११:१-३) ।

विश्वासचाहिँ हामीले कुनै कुरा देखनुअघि नै त्यसमा विश्वास गर्नु हो । परमेश्वरले हामीलाई दिनुहुने विश्वासमा हामी आफूले देख्न नसक्ने कुराहरूमा विश्वास गर्न हामीलाई योग्य तुल्याउने गुण हुन्छ । विश्वासको हाम्रो हिँडाइ हाम्रो स्वाभाविक बोधहरूमा नभइ परमेश्वरले हामीलाई दिनुहुने आत्मिक चेतना बोधमा हुन्छ ।

“किनकि हामी विश्वासद्वारा हिँड्छौं, देखिने कुराको आधारमा होइन” (२कोरिन्थी ५:७) ।

विश्वासका उदाहरणहरू

हिब्रू पुस्तकको एघारौं अध्यायले जीवनमा विश्वासको छाप लागेको मानिसहरूका धेरै उदाहरणहरू स्थापित गर्छ । तीमध्ये केही यहाँ दिइएका छन्,

१. अब्राहाम

“विश्वासद्वारा अब्राहामले आज्ञापालन गरे, र जाऊ भनेको ठाउँतिर गए, जुन ठाउँ उत्तराधिकारको रूपमा उनले पछि पाउने थिए, यद्यपि उनी कतातिर गइरहेका थिए, त्यो उनलाई थाहा थिएन । विश्वासद्वारा उनी एक परदेशीभैँ प्रतिज्ञाको देशमा इसहाक र याकूबजस्तै तम्बूहरूमा बसोबास गरे । उनीहरू अब्राहामसँगसँगै उही प्रतिज्ञाका हकदार थिए । किनकि उनले एउटा जग भएको शहरको प्रतिक्षा गर्थे, जसलाई बनाउने र निर्माण गर्ने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ” (हिब्रू ११:८-१०) ।

२. सारा

“विश्वासद्वारा साराले पनि आफ्नो उमेर ढल्किसकेपछि गर्भधारण गर्ने शक्ति प्राप्त गरिन् । किनभने प्रतिज्ञा गर्नुहुनेलाई तिनले विश्वासयोग्य ठानेकी थिइन्” (हिब्रू ११:११) ।

३. इसहाक

“विश्वासद्वारा इसहाकले याकूब र एसावलाई तिनीहरूका भविष्यको बारेमा आशीर्वाद दिए” (हिब्रू ११:२०) ।

४. याकूब

“विश्वासद्वारा मर्ने बेलामा याकूबले आफ्नो लौरोको टुप्पामा घोप्टो परेर परमेश्वरको आराधना गरे, र योसेफको प्रत्येक छोरालाई आशीर्वाद दिए” (हिब्रू ११:२१) ।

५. योसेफ

“विश्वासद्वारा योसेफले आफ्नो जीवनको अन्त्यतिर इस्राएलीहरूका प्रस्थानको विषयमा उल्लेख गरे, र उनका अस्थिको विषयमा आदेश दिए” (हिब्रू ११:२२) ।

६. मोशा

“जवान भएपछि विश्वासद्वारा मोशाले फारोकी छोरीका छोरा कहलाइन इन्कार गरे । पापको क्षणिक सुख भोग्नुभन्दा बरु परमेश्वरका मानिसहरूसँग थिचोमिचोमा पर्न तिनले रोजे । मिश्रदेशको धन दौलतभन्दा ख्रीष्टको निमित्त निन्दित हुन तिनले मूल्यवान सम्पत्ति ठाने । किनभने तिनले आफ्नो दृष्टि इनामतिर लाएका थिए । राजाको क्रोधसँग नडराएर विश्वासद्वारा तिनले मिश्र देश छोडे । किनकि अदृश्य हुनुहुनेलाई देखेभैं गरी तिनी स्थिर रहे” (हिब्रू ११:२४-२७) ।

विश्वासविना परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्नु असम्भव छ

“विश्वासविना परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्नु असम्भव छ । किनकि जो परमेश्वरको नजिक आउँछ, त्यसले परमेश्वर हुनुहुन्छ र उहाँलाई खोज्नेहरूलाई उहाँले प्रतिफल दिनुहुन्छ भन्ने पक्का विश्वास गर्नुपर्छ” (हिब्रू ११:६) ।

हाम्रा विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने

येशू ख्रीष्ट हाम्रा विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने हुनुहुन्छ,
“हाम्रा विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने येशूलाई हेरौं, जसले उहाँको सामुन्ने राखिदिएका आनन्दको निमित्त अपमानलाई केही जस्तो नठानी क्रूसको कष्ट भोग्नुभयो, र परमेश्वरको सिंहासनको दाहिनेपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ” (हिब्रू १२:२) ।

परमेश्वरमाथि विश्वास गर्नु

येशूले हामीलाई परमेश्वरमा विश्वास गर्नु भन्नुभयो,
“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, यदि कसैले आफ्नो हृदयमा शंका गर्दैन तर आफूले भनेका कुरा पूरा हुन्छ भनी विश्वास गरेर यस पहाडलाई उखेलिएर तँ समुद्रमा खस् भन्यो भने त्यसको निमित्त त्यस्तै हुनेछ । यसकारण म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले प्रार्थनामा जेसुकै माग्छौ सो पाएका छौं भन्ने विश्वास राख, र त्यो तिमीहरूको हुनेछ” (मर्कुस ११:२३-२४) ।

यो सायद विश्वासकै सन्दर्भमा अति व्यापक रूपमा उदाहरण गरिने धर्मशास्त्रका पदहरूमध्ये एउटा हो । धेरैपल्ट यसलाई सन्दर्भभन्दा एकदमै बाहिर र परमेश्वरको वचनको बाँकी भागको ख्यालै नगरी उल्लेख गरिएको छ । यसको छेउमै स्थान दिनुपर्ने धर्मशास्त्रको अर्को अंश निम्नबमोजिम छ,

“परमेश्वरमा हाम्रो पूर्ण भरोसा छ कि उहाँको इच्छाबमोजिम जे मागे तापनि उहाँले हाम्रो कुरा सुन्नुहुन्छ । हामीले प्रार्थनामा जेसुकै मागे तापनि परमेश्वरले सुन्नुहुन्छ भनी हामी जान्दछौं भने, यो पनि जान्दछौं कि उहाँसँग हामीले जे मागेका छौं, त्यो हामीलाई प्राप्त भएको छ” (१यूहन्ना ५:१४-१५) ।

प्रष्टै छ, त्यसोभए हामीले विश्वासमा प्रार्थना गरेपछि हामीले परमेश्वरको इच्छाबमोजिम प्रार्थना गर्नुपर्दछ । हामीले उहाँको सारा वचन पढेपछि परमेश्वरको इच्छा हाम्रा निमित्त स्पष्ट हुन्छ ।

वरदानको रूपमा विश्वास

हाम्रा आफ्ना कर्महरूले होइन, परमेश्वरका कृपाद्वारा हामीले उद्धार पाएका छौं । हामीलाई मुक्तिमा ल्याउन परमेश्वरले आफैबाट दिनुभएको वरदानको रूपमा यो विश्वास हामीलाई दिनुहुन्छ । येशूले यसलाई धेरै स्पष्टसँग भन्नुभएको छ,

“यसैकारण मैले तिमीहरूलाई भनेको हुँ, यदि पिताबाट दिइएको छैन भने कोही मानिस मकहाँ आउन सक्दैन” (यूहन्ना ६:६५) ।

परमेश्वर हामीलाई आफैतिर खिँच्नुहुन्छ

कोही पनि येशू ख्रीष्टको सुसमाचारको आवाजमुनि संयोगवस आउँदैन वा उहाँबारे अध्ययन गर्दैन । यो परमेश्वरको ढाँचामै हुन्छ । यो हामीलाई उहाँकहाँ बोलाउने परमेश्वरको योजनाको अंग हो ।

मैले प्रचारको सभा संचलन गरेपिच्छे म मानिसहरूलाई तिनीहरू त्यहाँ संयोगले आएका छैनन् भनेर भन्छु । त्यस सभामा प्रचार गरिरहिएको सुसमाचार सुन्न तिनीहरूलाई त्यहाँ ल्याउनु परमेश्वरकै योजना रहेको हुन्छ ।

येशू ख्रीष्टको सुसमाचार १कोरिन्थीमा प्रकट गरिएको छ,

“किनभने मैले जे पाएँ त्यसैलाई सबैभन्दा मुख्य विषयको रूपमा तिमीहरूलाई सुम्पिदिउँ, अर्थात् पवित्र धर्मशास्त्रअनुसार ख्रीष्ट हाम्रा पापका निम्ति मर्नुभयो । उहाँ गाडिनुभयो, र पवित्र धर्मशास्त्रअनुसार तेस्रो दिनमा उहाँ पुनर्जीवित पारिनुभयो” (१कोरिन्थी १५:३-४) ।

सुसमाचार, अर्थात् येशू ख्रीष्टको प्रायश्चितपूर्ण मृत्यु र पुनरुत्थान सुनाउने हरेक मौकाको फाइदा उठाउनु पर्दछ । हामी जसै त्यो सुसमाचार सुन्छौं पवित्र आत्माले हामीसँग बोल्नुहुन्छ । येशू हामी हरेकको खातिर मर्नुभयो र हाम्रा पापको निम्ति दण्ड चुकाउनुभयो । हामी जसै उहाँतर्फ फर्कन्छौं उहाँले हामीलाई अनन्त जीवनको वरदान दिनुहुन्छ । पवित्र आत्मा हामीलाई परमेश्वरतिर खिँचिरहनुभएको छ । त्यसै बिन्दुमा हामीले आफ्नो हृदयमा पवित्र आत्माको जोडदार तनाइ सुनेपछि हामी प्रभुको निम्ति एउटा निर्णय लिनसक्छौं । परमेश्वरले आफ्नो तर्फको काम गर्नुहुन्छ । उहाँ हामीलाई उहाँतर्फ खिँच्नुहुन्छ ।

म सधैं स्मरण गर्दछु, अन्ततोगत्वा आफूले एउटा निर्णय लिनुअघि केही वर्षसम्म परमेश्वरतिर खिँचिदै गएको त्यो चेतना बोधको अनुभव मैले गरें । म केही वर्षअघि मण्डली गइरहेको थिएँ, तैपनि मैले येशू ख्रीष्टलाई मेरो व्यक्तिगत मुक्तिदाता भनेर चिनेको थिइनँ । बिली ग्राहमका दुईओटा सभाहरूमा अगाडि बढ्न मैले इन्कार गरें । मेरो अहंकारले मलाई पछाडि हटायो । त्यो त मेरो जीवन र विवाहको स्थिति चौपट भएपछि मात्रै म मेरो हृदयमा परमेश्वरको बोलावट सुन्न तयार भएको थिएँ ।

त्यति हुँदाहुँदै पनि परमेश्वरले मबाट त्यस विषयमा म केही होस् भनी खोज्नुभयो र त्यो उहाँको निम्ति एउटा निर्णय गर्नु थियो । परमेश्वर त्यो निर्णय हामीमाथि छोड्नुहुन्छ । एक रात एउटा सभामा अब म धेरै ढिलो गर्न सकिदैन भनी मैले अनुभव गरें । मेरो हृदयमा परमेश्वरको खिँचाइ त्यति बलियो भए तापनि मेरा पापमय अभिलाषाहरूले भने विद्रोह गरिरहेका थिए । तैपनि, सभा अगाडि बढ्दै जाँदा प्रचारकले हरेकलाई आफ्नो आफ्नो शिर निहुराउन र आँखा बन्द गर्न भनेपछि मैले क्षण प्रतिक्षण परमेश्वरको बोलावट बलियो हुँदै गएको अनुभव गरें ।

अन्त्यमा मैले बढी विरोध गर्न नसकेपछि थाहा पाएँ, परमेश्वर मसँग बोलिरहनुभएको थियो । मानिसहरूले प्रचारकको आज्ञापालन गरिरहेका पुष्टि गर्न मैले वरिपरि हेरें, त्यहाँ सबैका शिर निहुरिएका थिए र प्रत्येक आँखा बन्द थिए । त्यस्तै भएको निश्चय गरेपछि मैले एकै क्षणमा मेरो हात माथि तल गरें । तथापि, परमेश्वरले मेरो हात देख्नुभयो ।

पछि, मैले परमेश्वरमा समर्पित हुनुको एउटा अनिवार्य सर्त पूरा गरें, अर्थात् उहाँ येशू ख्रीष्टलाई मेरा प्रभु र मुक्तिदाताका रूपमा अरुहरूभन्दा पहिले नै स्वीकार गरें ।

वचन हाम्रो नजिकै छ, हाम्रै मुख र हाम्रै हृदयमा समेत छ,
“तर यसले के भन्छ ? वचन तिम्रो नजिकै छ, तिम्रो मुखमा र तिम्रो हृदयमा” अर्थात् विश्वासको वचन, जो हामी प्रचार गर्दछौं । किनकि यदि तिमिले येशूलाई प्रभु हो भनी आफ्नो मुखले स्वीकार गर्नु, र परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुभयो भनी आफ्नो हृदयमा विश्वास गर्नु भन्ने तिम्रो उद्धार हुनेछ । किनकि मानिसले आफ्नो हृदयले विश्वास गर्छ र ऊ निर्दोष ठहरिन्छ, अनि उसले आफ्नो मुखले स्वीकार गर्छ र उद्धार पाउँछ” (रोमी १०:८-१०) ।

साँचो विश्वास

हामी हाम्रो हृदयले विश्वास गर्छौं, र त्यसपछि परमेश्वरका सामुन्ने ठीकसँग खडा हुने स्थानमा आउँछौं । अनि हामी आफ्नो मुखले स्वीकार गर्छौं ।

येशू ख्रीष्टले हामीलाई भन्नुभएको छ, हामीले मानिसहरूका सामु उहाँको नाउँ स्वीकार गर्नु भन्ने उहाँले परमेश्वर र स्वर्गदूतहरूका सामु हाम्रो नाउँ स्वीकार गर्नुहुनेछ । तर हामीले मानिसहरूका सामु उहाँको नाउँ इन्कार गर्नु भन्ने उहाँले परमेश्वर र स्वर्गदूतहरूका सामु हामीलाई इन्कार गर्नुहुनेछ ।

“यसकारण हरेक जसले मानिसहरूका सामु मलाई स्वीकार गर्छ, म पनि उसलाई स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको सामुन्ने स्वीकार गर्नेछु । तर हरेक जसले मलाई मानिसहरूका सामुन्ने इन्कार गर्छ, म पनि उसलाई स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको सामुन्ने इन्कार गर्नेछु” (मत्ती १०:३२-३३) ।

पवित्र आत्माको बतास

येशूले बतासको उदाहरण दिएर पवित्र आत्मा कसरी चहलपहल गर्नुहुन्छ सोको व्याख्या गर्नुभयो,

“बतास जता चाहन्छ उतै बहन्छ । तिमी बतासको आवाज सुन्छौ, तर त्यो कहाँबाट आउँछ र कता जान्छ, त्यो जान्दैनौ । आत्माबाट जन्मेको हरेक व्यक्ति त्यस्तै हुन्छ” (यूहन्ना ३:८) ।

पवित्र आत्मा परमेश्वरका इच्छानुसार बहँदै पृथ्वीको एक छेउदेखि अर्को छेउसम्मै जानुहुन्छ । पवित्र आत्मा हामीमाथि आउनु भएर हामीलाई परमेश्वरकहाँ खिँचुभएपछि हामीले आफ्ना समस्त हृदयले प्रतिक्रिया व्यक्त गर्ने यही नै समय हो ।

मण्डलीमा बस्नु मात्र पर्याप्त हुँदैन । हामीले परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मनु आवश्यक हुन्छ । येशू ख्रीष्टलाई मेरो व्यक्तिगत मुक्तिदाताका रूपमा नचिनिक्न नै म मण्डलीमा बीस वर्षसम्म बसें । अस्तबलमा जन्मँदैमा त्यसले जसरी हामीलाई घोडा बनाउँदैन, त्यसरी नै मण्डलीमा सहभागी हुनुले आफैमा हामीलाई बचाउँदैन । मण्डलीमा हुनुले हाम्रो उद्धार गर्दैन । कुनै पनि मण्डली परमेश्वरमा पुग्ने बाटो हुँदैन ।

येशू ख्रीष्ट नै बाटो हुनुहुन्छ । उहाँ मात्र सत्य र जीवन हुनुहुन्छ । मण्डलीले हामीलाई येशू ख्रीष्ट औँल्याउनु पर्दछ, तर उहाँसँग त्यो व्यक्तिगत अनुभव हामीले ग्रहण गर्नु जरुरी हुन्छ ।

पानीमा बप्तिश्मा लिनु पर्याप्त हुँदैन । हामीले परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मनै पर्छ । भन्नुको अर्थ हो, हामीले येशू ख्रीष्टको पछि लाग्ने निर्णय गरी हाम्रा जीवनमा पवित्र आत्माको बोलावटमा सही प्रतिक्रिया व्यक्त गर्नुपर्छ । येशूले भन्नुभएको छ,

“साँच्चै म तिमीलाई भन्दछु, कोही पानी र आत्माद्वारा जन्मेन भने -ऊ परमेश्वरको राज्यमा पस्न सक्दैन । शरीरबाट जन्मेको शरीर हो, र पवित्र आत्माबाट जन्मेको आत्मा हो । मैले तिमीलाई नयाँ गरी जन्मनुपर्छ भन्दा अचम्म नमान” (यूहन्ना ३:५-७) ।

संसारबाट फर्कनु

यसरी हामीले हाम्रो सम्पूर्ण विश्वास परमेश्वरमाथि टिकाउनु पर्दछ । संसारका कुराहरूले अबदेखि हामीलाई आकर्षित गर्नुहुँदैन । यूहन्नाको पहिलो पत्रले भन्छ,

“संसारलाई वा संसारमा भएका कुनै पनि थोकलाई प्रेम नगर । यदि कुनै मानिसले संसारलाई प्रेम गर्दछ भने पिताको प्रेम त्यसमा हुँदैन । किनकि संसारमा भएका सबै थोक अर्थात् शरीरको अभिलाषा, आँखाको अभिलाषा, जीवनको शेखी पिताबाट आएका होइनन्, तर संसारबाट आएका हुन् । संसार बितिजान्छ र त्यसको अभिलाषा पनि बितिजान्छ, तर परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्ने चाहिँ सधैंको निमित्त रहन्छ” (१यूहन्ना २:१५-१७) ।

हामी परमेश्वरतर्फ विश्वासमा बढ्दै गएपछि हामी उहाँको वचनमा भएका सात हजार वा सोभन्दा बढी प्रतिज्ञाहरूमा विश्वास गर्नसक्छौं । तथापि, परमेश्वरतर्फ पक्का पश्चातापमा दृढतापूर्वक लागि नरहुञ्जेल हामी त्यो विश्वास कहिल्यै प्राप्त गर्नेछैनौं ।

परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको विश्वासमा हामी हिँडिरह्यौं, उहाँको वचन दिनहुँ पढिरह्यौं, प्रतिदिन प्रार्थना गरिरह्यौं र प्रभुलाई साँच्चै प्रेम र भरोसा गर्ने विश्वासीहरूसँग संगति गरिरह्यौं भने परमेश्वरप्रतिको हाम्रो विश्वास वृद्धि हुन्छ । यो विश्वास निष्प्राण छैन, यो जीवित हुन्छ ।

म परमेश्वरको आत्माबाट नयाँगरी जन्मेपछि उहाँले मेरो हृदयमा एउटा आगोको ज्वाला दन्काइदिनुभयो, त्यो अहिलेसम्म निभेको छैन । यो पवित्र आत्माको ज्वाला हो ।

मेरी पत्नी प्याट र हाम्रा छोराछोरीले त्यस्तै अनुभव प्राप्त गरेका थिए । यही कारण हो, वर्षौं बित्दा पनि येशू ख्रीष्टबारे सुसमाचार सुनाउने हामीले मौका पाउना साथै सुनाउन कहिल्यै चुकेनौं, आजपर्यन्त उहाँको नाउँ घोषणा गरिरहेका छौं ।

के त्यो ज्वाला तपाईंको हृदयमा पनि दन्किरहेको तपाईं पाउनुहुन्छ ? परमेश्वरको निमित्त तपाईंभित्र आगो दन्केको छैन भने सायद तपाईंले फर्केर गइ फेरि सुरु गर्नु जरुरी छ । हुनसक्छ, तपाईंले पापको हरेक पक्षबाट साँचो पश्चाताप गर्नुभएको छ र उहाँको विश्वास एउटा शक्तिशाली सामर्थ्य भइ तपाईंमा प्रवाहित हुनसकोस् भन्ने हेतुले तपाईं पूर्ण पश्चातापमा

परमेश्वरतिर फर्कनुभएको छ भनी निश्चित गर्न तपाईंले आफ्नो जीवनको पुनः जाँच गर्नुपर्दछ ।

परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मेको एउटा निश्चित चिन्ह परमेश्वरको वचनको कहिल्यै नबुझ्ने तिर्खा हो ।

कहिलेकाहिँ मानिसहरू परमेश्वरसँगको आफ्नो हिँडाइमा बाधाको कुनै रूप पाउँछन्, यद्यपि तिनीहरू त्यो बाधा चुँडाल्न भरमग्दुर प्रयत्न गर्छन् । त्यस्ता परिस्थितिहरूमा मेरो सल्लाह छ, तिनीहरू पिता पुर्खाबाट आएको पापको प्रश्नमा खोजी गरुन् ।

पिता पुर्खाका पापहरू

परमेश्वरले दश आज्ञामा भन्नुभएको छ,

“आफ्ना निम्ति खोपेर कुनै किसिमको मूर्ति नबनाउनु, माथि आकाश अथवा तल पृथ्वी वा तल पानीमा भएको कुनै कुराको आकारको प्रतिमूर्ति नबनाउनु । तिनीहरूका सामु ननिहुरनु, तिनीहरूको पूजा नगर्नु, किनकि म परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर डाह गर्ने परमेश्वर हुँ । मेरो अवहेलना गर्ने पिता पुर्खाका अधर्मको दण्ड उनीहरूका सन्तानहरूलाई उनीहरूका तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म दिनेछु” (प्रस्थान २०:४-५) ।

हामी देख्छौं, पिता पुर्खाका अधर्मको दण्ड उहाँलाई घृणा गर्नेहरूका सन्तानहरूमाथि तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म आउँछ । परमेश्वरलाई घृणा गर्नुको वास्तविक अर्थ हामी उहाँलाई पछ्याउँदैनौं भन्ने हो । उहाँलाई घृणा गर्ने ती मानिसहरू हुन्छन्, जो उहाँलाई अस्वीकार गर्छन् वा येशू ख्रीष्टद्वारा उहाँलाई आफ्नो जीवनको केन्द्र बिन्दु हुन दिन इन्कार गर्छन् । यसको तात्पर्य परमेश्वरप्रति घृणा गर्नु भन्ने नै होइन, तर हाम्रो समस्त हृदयले उहाँतिर नफर्केर पाप गर्नु हो ।

फेरि गुप्त विद्यामा सम्मिलित हुने जस्तो भूटा देवताहरूको पछि लागेर त्यो घृणा प्रदर्शन गर्न सकिन्छ । हाम्रा पुर्खाहरूमध्ये धेरैले त्यो काम गरेका छन् । तिनीहरू भविष्य बताउने वा धामी भाँक्रीहरूकहाँ गएका छन् । तिनीहरू आफै गुप्त विद्यामा भर परेका छन् ।

यसको प्रभाव ती परिचित आत्माहरूलाई पुस्ताहरूमा प्रवेश गर्न दिनु र वंशमा पछिसम्म पछ्याउन दिनु रहेको छ । यी परिचित आत्माहरूले हामीलाई परमेश्वरको ज्ञानबाट वञ्चित गराउन खोज्दछन् ।

पश्चाताप गर्ने तपाईंका भरमग्दुर प्रयत्नहरू हुँदाहुँदै पनि तपाईं र परमेश्वरका बीचमा केही तगारो ठडिएको तपाईं अभै पनि अनुभव गर्नुहुन्छ भने समस्याको कारण सराप हुनसक्छ । धर्मशास्त्र भन्छ,

“आफ्ना आमा बाबुलाई अपमान गर्ने मानिस श्रापित होस् । तब सबैजनाले भनून्, आमिन” (व्यवस्था २७:१६) ।

आमा बाबुको सम्मान गर्नु

“आफ्ना बाबु र आमाको मान गर (जो प्रतिज्ञासहितको पहिलो आज्ञा हो), कि तिमीहरूलाई भलो होस्, र पृथ्वीमा तिमीहरू दीघार्यु होओ” (एफिसी ६:२-३) ।

हाम्रा आमा बाबुले हामीप्रति जे जस्तो गरेका भए तापनि हामीले उनीहरूको मान सम्मान गर्नुपर्दछ । यो काम हामी पवित्र आत्माको शक्तिद्वारा मात्र गर्नसक्छौं । किनभने हामीमध्ये धेरैजनाले हाम्रा आमा वा बाबुबाट खराब व्यवहार पाएका हुनसक्छौं वा तिनीहरूलाई नचिनेका पनि हुनसक्छौं । हामीले हाम्रा आमा बाबुको आदर गरेपछि र उनीहरूलाई क्षमा गरेपछि हामी तिनका पाप र हाम्रा पूर्खाका पाप त्याग्न सक्षम हुन्छौं र यसरी परमेश्वरको आशिषलाई पूर्णरूपले आफ्नो तुल्याउँछौं,

“हाम्रा निमित्त सराप बनेर खीष्टले हामीलाई व्यवस्थाको सरापबाट मोल तिरेर छुटाउनुभयो, किनकि “काठमा भुण्डिने हरेक श्रापित हुन्छ” भन्ने लेखिएको छ । उहाँले हामीलाई मोल तिरेर छुटाउनुभयो, ताकि अब्राहामलाई दिइएको आशिष खीष्ट येशूद्वारा अन्यजातिहरूमा आओस्, र हामी विश्वासद्वारा प्रतिज्ञाका पवित्र आत्मा प्राप्त गर्नसकौं” (गलाती ३:१३-१४) ।

हामीले हाम्रा आमा बाबुको आदर गरेपछि र तिनका र हाम्रा पुर्खाका पापहरू त्यागेपछि यी बाधाहरू लोप हुनेछन्, हराउँछन् ।

यस पाठको अन्त्यमा एउटा सुहाउँदो प्रार्थना प्रस्तावित गरिएको छ ।

सारांश

१. परमेश्वरमाथिको विश्वास वरदान हो ।
२. हामीले साँचो पश्चाताप गरेपछि मात्र परमेश्वरमाथिको विश्वास आउनेछ ।
३. हामी विश्वासद्वारा बचाइएका छौं । बचाउने विश्वास परमेश्वरको वरदान हो,
“किनभने अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा तिमीहरूले उद्धार पाएका छौं- र यो तिमीहरू आफैबाट होइन, यो त परमेश्वरको वरदान हो ... ” (एफिसी २:८) ।
४. येशू ख्रीष्ट हाम्रो विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने हुनुहुन्छ ।
५. हामीलाई परमेश्वरमा विश्वास टिकाउने अर्ती दिइएको छ ।
६. पिताबाट पहिले दिइएको छैन भने कोही पनि येशूकहाँ आउन सक्दैन ।
“अनि उहाँले भन्नुभयो, ‘यसैकारण मैले तिमीहरूलाई भनेको हुँ, यदि पिताबाट दिइएको छैन भने कोही मानिस मकहाँ आउन सक्दैन’ (यूहन्ना ६:६५) ।
७. बतासभै पवित्र आत्मा जता चाहनुहुन्छ उतै बहनुहुन्छ । तर उहाँ हामीकहाँ आउनुभएपछि परमेश्वरतिर फर्कने र पश्चाताप गर्ने त्यो हाम्रो समय हुन्छ ।
“बतास जता चाहन्छ उतै बहन्छ । तिमी बतासको आवाज सुन्छौ, तर त्यो कहाँबाट आउँछ र कता जान्छ, त्यो जान्दैनौ । आत्माबाट जन्मेको हरेक व्यक्ति त्यस्तै हुन्छ” (यूहन्ना ३:८) ।
८. हाम्रो मुखले येशूलाई प्रभु हो भनी हामीले स्वीकार गर्नुपर्दछ र परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुभयो भनी आफ्नो हृदयमा विश्वास गर्नुपर्छ, अनि हाम्रो उद्धार हुनेछ ।
“किनकि यदि तिमीले येशूलाई प्रभु हो भनी आफ्नो मुखले स्वीकार गर्नुभयो भने, र परमेश्वरले उहाँलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुभयो भनी आफ्नो हृदयमा विश्वास गर्नुभयो भने तिम्रो उद्धार हुनेछ” (रोमी १०:९) ।
९. हामीले त्यसो गरेपछि हामी परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मेका छौं,
“साँच्चै म तिमीलाई भन्दछु, कोही पानी र आत्माद्वारा जन्मेन भने परमेश्वरको राज्यमा पस्न सक्दैन” (यूहन्ना ३:५) ।
१०. हामी संसारका हरेक थोकबाट पूर्णरूपले फर्कनुपर्दछ र परमेश्वरमाथि हाम्रो सारा विश्वास दृढ गराउनुपर्दछ ।
११. हामीले हाम्रा आमा बाबुको मान गर्नुपर्छ र तिनका पाप त्यागनु पर्दछ ।

प्रार्थना

“हे स्वर्गमा हुनुहुने प्रिय पिता, येशूको नाउँमा म तपाईं कहाँ आउँछु । हे प्रभु, तपाईंले मसँग प्रेम गर्नुभएको कारण म तपाईंलाई धन्यवाद चढाउँछु । म मेरो मुखले स्वीकार गर्छु, येशू ख्रीष्ट मेरो प्रभु र मेरो मुक्तिदाता हुनुहुन्छ र उहाँ मर्नुभयो र मरेकाहरूबाट पुनर्जीवित हुनुभयो ।

म विश्वास गर्छु, येशू ख्रीष्टको रगतद्वारा मैले शैतानका हातबाट छुटकारा पाएको छु ।

म विश्वास गर्छु, येशू ख्रीष्टको रगतद्वारा मेरा पापहरू क्षमा भएका छन् ।

म विश्वास गर्छु, येशू ख्रीष्टको रगतद्वारा म परमेश्वरको निम्ति चोख्याइएको छु, पवित्र तुल्याइएको छु ।

म विश्वास गर्छु, येशू ख्रीष्टको रगतद्वारा मैले कहिल्यै पाप नगरे सरह म धर्मी तुल्याइएको छु ।

अब म मेरा सारा पापहरू स्वीकार गर्छु ।

म स्वीकार गर्छु, म मेरो आफ्नै बलमा शत्रुका आक्रमणहरू निस्तेज पार्न अयोग्य भएको छु ।

म खासगरी यौन व्यभिचारको पछि लाग्न छोड्छु ।

.....

म खराब थिएँ भनी म स्वीकार गर्छु ।

यी पापहरूसँग जोडिएका सारा भोग विलास म त्याग्दछु ।

अब म आफ्नो पापबाट फर्कन्छु ।

उहिलेका सबै पापहरूमा मलाई क्षमा गर्नुहुन र परीक्षा उत्पन्न हुँदा ती छुट्याउने शक्ति र तिनको विरोध गर्ने बल दिनुहुन हे पिता, म तपाईंसँग विन्ती गर्छु ।

मेरा सम्भनाहरू निको पार्न, चोटहरू निको पार्न र येशूको नाउँमा मलाई क्षमा गर्न म तपाईंसँग विन्ती गर्छु ।

म तिरस्कार र अक्षमाशीलता जस्ता अरु कुनै पापहरू पनि विशेष रूपमा त्याग्छु ।

म खासगरी यी मानिसहरूलाई क्षमा गर्छु

.....

म विशेषगरी मेरा आमा बाबुको सम्मान गर्छु र उनीहरूलाई क्षमा गर्छु ।

येशू ख्रीष्टको नाउँमा म मेरा आफ्ना पापहरू र मेरा पिता पुर्खाका पापहरू त्याग्दछु ।

म खासगरी सबै किसिमका मूर्तिपूजा, मंत्रतंत्र, गुप्त विद्या र ममाथि प्रभाव पार्ने अन्धकारका सारा गुप्त कुराहरू त्याग्छु ।

मलाई सताइरहेको हरेक शैतानी शक्तिबाट मलाई मुक्ति दिन म तपाईं, प्रभु येशूलाई पुकारा गर्छु ।

हे प्रभु, अब म शैतान र उसका सबै कर्महरूलाई त्याग्दछु । म उसका भूतहरूलाई घृणा गर्छु । येशूको नाउँमा म तिनलाई मेरा शत्रुहरू ठान्छु ।

प्रत्येक अँध्यारो आत्मा, प्रत्येक दुष्ट्याइँ, प्रत्येक शैतानी बन्धन, मभित्र भएको प्रत्येक आत्मा जो परमेश्वरका आत्मा होइन, तीबाट म आफूलाई छुटकारा दिन्छु । येशूको नाउँमा त्यस्ता सबै आत्माहरूलाई अब म आफूबाट निस्कजाने आदेश दिन्छु ।

मलाई सताएका हरेक शैतानी शक्तिबाट छुटकारा दिलाउन म तपाईं प्रभु येशूलाई पुकारा गर्छु ।

येशू ख्रीष्ट पुनर्जीवित हुनुभएको मुक्तिदाताको नाउँमा म आफूभित्र वास गर्ने वा मलाई थिचोमिचो गर्ने हरेक दुष्टात्मालाई येशू ख्रीष्टको नाउँमा अब मबाट निस्कने आज्ञा दिन्छु ।

म घोषणा गर्छु, म जीवित परमेश्वरको सन्तान हुँ, मेरो कुनै पनि अंगमा वास गर्ने वा मलाई थिचोमिचो गर्ने अधिकार शैतानसँग छैन । हे प्रभु येशू म तपाईंलाई धन्यवाद चढाउँछु, र म तपाईंलाई महिमा दिन्छु ।
आमिन ।”

हामी कसरी विश्वास ग्रहण गर्छौ ?

आत्मिक मानिस विरुद्ध अनात्मिक मानिस

आफू नयाँ गरी जन्मेको लगत्तै मैले बाइबल पढ्न सुरु गरें । त्यसपछि पनि मैले धेरै वर्षसम्म बाइबल पढ्ने कोसिस गरेको थिएँ तर मैले त्यसको छेउ टुप्पो नै पत्ता लगाउन सकेको थिइनँ । म एउटा पद पढ्थेँ, त्यसपछि दोस्रो, तर तेस्रो पद पढ्दा नपढ्दै मैले पहिलो पदको भनाइ बिर्सिसकेको हुन्थेँ ।

त्यसकारण १कोरिन्थी २:१४ पद भन्छ,

“जो मानिस आत्मिक छैन, त्यसले परमेश्वरका आत्माका कुराहरू ग्रहण गर्दैन । किनकि ती कुराहरू त्यसको निम्ति मूर्खता हुन्छन्, र त्यसले ती बुझ्न सक्दैन, किनकि ती कुराहरू आत्मिक रीतिले मात्र चिन्न सकिन्छ ।”

त्यही अनुसार हामीलाई भनिएको छ,

“मानिसभिन्न रहेको आफ्नै आत्माबाहेक कसले मानिसका विचारलाई बुझ्न सक्छ ? त्यसरी नै परमेश्वरका विचार परमेश्वरका आत्माबाहेक कसैले बुझ्दैन” (१कोरिन्थी २:११)।

परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी नजन्मेकाहरूको लागि बाइबल एउटा बन्द पुस्तक हो ।

बाइबल पढ्दा मैले त्यसलाई क्रमबद्ध ढंगले पढें । मैले यसलाई चार भागहरूमा विभाजन गरें र हरेक दिन एउटा अंश पढें, जसले गर्दा एक वर्षभित्र मैले हरेक तीन महिनामा पुरानो करार पढें, हरेक चौध दिन सुसमाचारहरू पढें र हरेक एककाइस दिन प्रेरितदेखि प्रकाशको पुस्तकसम्म पढें । यसले येशू ख्रीष्टसँग मेरो हिँडाईको निम्ति निरन्तर जग बसाल्यो ।

त्यसरी पढ्दा पनि मैले बाइबलको ठूलो अंश बुझ्न सकेको थिइनँ । यो परमेश्वरको वचन हो भन्ने दृष्टिकोण अपनाएर त्यसमा सामान्यतया विश्वास गरे तापनि मैले यसलाई पूर्ण रूपमा बुझिनँ ।

परमेश्वरको वचनमा म यतिका वर्षसम्म एक सानो बालकको रूपमा आउँदा र त्यसमा विश्वास गर्दा मेरो समझ वृद्धि भयो र धेरै तथाकथित गाह्रा अंशहरू परमेश्वरका आत्माले मलाई प्रष्ट्याइदिनुभयो । तल उल्लिखित कथन सत्य भएको म विश्वास गर्छु,

“बाइबल परमेश्वरको वचन हो । यो उत्पत्तिमा अलौकिक, अवधिमा अनन्त, मूल्यमा व्यक्त गर्न नसकिने, क्षेत्रमा असीम, शक्तिमा पुनरुत्पत्ति भइरहने, अधिकारमा अचूक, रुचिमा विश्वव्यापी, प्रयोगमा व्यक्तिगत समष्टिगत रूपमा प्रेरित छ । यसलाई अद्योपान्त पढ्नुहोस्, यसलाई लेख्नुहोस्, यसमा प्रार्थना गर्नुहोस्, यसमा काम गर्नुहोस् अनि यो अरुलाई सुम्पिदिनुहोस् ।”

सानो बालकको विश्वास

परमेश्वरको वचनमा पुग्दा हामी यसमा सानो बालकभैं आउनुपर्दछ । येशूले मत्ती १८ मा भन्नुभयो,

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, मन परिवर्तन भएर तिमीहरू साना बालकहरूजस्ता भएनौ भने कहिल्यै स्वर्गको राज्यमा पस्नेछैनौ” (मत्ती १८:३) ।

परमेश्वरको वचन सदासर्वदा स्थिर रहन्छ

परमेश्वरको वचन अपरिवर्तनीय छ भनी हामीले बुझ्नुपर्छ । यो सदासर्वदा स्थिर रहन्छ,

“हे परमप्रभु, तपाईंको वचन सनातन र अनन्त छ, आकाशमा त्यो स्थिर रहन्छ” (भजन ११९:८९) ।

फेरि यो अनन्तसम्मै स्थिर रहन्छ,

“घाँस ओइलाउँछ, फूलहरू झरिहाल्छ, तर हाम्रा परमेश्वरको वचन सधैंभरि अटल रहनेछ” (यशैया ४०:८) ।

सुन्नू र पालन गर्नु

परमेश्वरको वचन सुन्नू एउटा कुरो हो, तर पालन गर्नु अर्कै कुरो हो ।
येशूले यसको भिन्नतामा यसरी जोड दिनुभयो,

“यसकारण जसले मेरा यी वचन सुन्छ र पालन गर्छ, म एउटा बुद्धिमान मानिससँग त्यसको तुलना गर्छु, जसले आफ्नो घर चट्टानमाथि बनायो । अनि पानी पच्यो र बाढी आयो, अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो, र पनि त्यो घर ढलेन । किनकि त्यो चट्टानमाथि बसालिएको थियो । जसले मेरा यी वचन सुनेर पनि पालन गर्दैन त्यसको तुलना एउटा मूर्ख मानिससँग गरिन्छ, जसले आफ्नो घर बालुवामाथि बनायो । पानी पच्यो, र बाढी आयो अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो र त्यो घर ढल्यो, अनि त्यसको ठूलो विनाश भयो” (मत्ती ७:२४-२७) ।

यस अंशमा उहाँ परमेश्वरको वचन सुन्ने र पालन गर्ने विषयमा बोलिरहनुभएको छ । परमेश्वरको वचन हामीले पढ्दा र अरुहरूले यसको प्रचार गरेको सुन्दा दुवै अवस्थामा हामी वचन सुन्न मात्र बोलाइएका छैनौं, तर त्यसको पालन गर्न पनि बोलाइएका छौं । परमेश्वरको वचनअनुसार हामीले काम गर्न सुरु गरेपछि हाम्रो विश्वास वृद्धि हुन्छ ।

एक प्रचारक र शिक्षक भएको कारणबाट मैले सिकेको छु, मैले आफ्नो मुखले परमेश्वरको वचन स्वीकार गरें भने मेरो आफ्नै विश्वास वृद्धि हुन्छ । उदाहरणको लागि, मैले धेरै दिनसम्म शिक्षा दिएँ भने परमेश्वरको वचन त्यस क्रममा बारम्बार बोलिरहँदा सुरु गरेको समयभन्दा मेरो विश्वास निकै गहिराइमा पुगेको म त्यस क्रमको अन्त्यमा भेट्टाउँछु । परमेश्वरको वचनले हामीलाई भित्रदेखि बाहिरसम्म परिवर्तन गर्छ ।

परमेश्वरको वचन हाम्रो गोडाको निमित्त बत्ती हो

“तपाईंका वचन मेरा गोडाका निमित्त बत्ती, र मेरो बाटोको निमित्त उज्यालो हो” (भजन ११९:१०५) ।

यसले हामीलाई ज्योति र समझ दिन्छ ।

“तपाईंका वचनको व्याख्याले ज्योति प्रदान गर्छ, त्यसले सीधासादा मानिसहरूलाई समझशक्ति दिन्छ” (भजन ११९:१३०) ।

एउटा ठूलो घनभैँ हुनसक्छ

“के मेरो वचन आगोजस्तै छैन र ? चट्टानलाई चूरचूर पार्ने के त्यो एउटा ठूलो घनभैँ छैन र ? परमप्रभु भन्नुहुन्छ” (यर्मिया २३:२९) ।

हामीले परमेश्वरको वचन सुनेर पालन गर्न लागेपछि पाप चूरचूर भइ हाम्रा जीवनबाट निस्कन्छ । परमेश्वरको वचनको विरोधमा कुनै थोक खडा हुन सक्दैन ।

मैले छुटकाराको सेवकाई गरिरहेका समयमा र भूतहरूलाई धपाइरहेका बेला म भूतहरूलाई प्रायः परमेश्वरको वचन सुनाउँछु । येशू ख्रीष्टको सेवकको रूपमा म जुन अधिकारमा बोल्दछु सोको पहिचान गरेपछि र मैले बोलिरहेका वचनमा मैले विश्वास गर्ने पनि थाहा पाएपछि ती डरले थरथर काम्न र चिच्याउन सुरु गर्छन् । त्यसपछि नै तिनीहरूले मानिसलाई छोड्छन् । मैले विश्वाससाथ परमेश्वरको वचन बोल्दा परमेश्वरबाट म आफूमार्फत आइरहेको एउटा अधिकारको बोध गर्छु । भूतप्रेतहरूले त्यही अधिकारलाई चिन्छन् र त्यसपछि भाग्छन् ।

परमेश्वरको वचन शुद्ध छ

परमेश्वरका वचन शुद्ध छन् । धर्मशास्त्रले भनेबमोजिम ती सातपल्ट शुद्ध पारिएका छन्,

“अनि परमप्रभुका वचनहरू खोटेरहित छन्, ती शुद्ध चाँदीजस्ता छन्, जो सातपल्ट माटोको भट्टीमा खारेर शुद्ध पारिएको छ” (भजन १२:६) ।

परमेश्वरको वचन सुनेर विश्वास आउँछ

हामी परमेश्वरलाई ध्यान दिएर सुन्न तयार भएपछि उहाँमा हाम्रो विश्वास वृद्धि हुन्छ । हामी बाइबल पढिरहेका बेला र अरुको प्रचार सुनिरहेको बेला परमेश्वरले हाम्रो अन्तस्करणको आत्मिक कानमा बोल्नुहुन्छ । उहाँ हाम्रो आत्मासँग कुराकानी गर्नुहुन्छ र हाम्रो विश्वासलाई प्रोत्साहन दिनुहुन्छ ।

यसकारण शक्ति र विश्वाससहित प्रचार गरिएको सुसमाचार सुन्नु असल हुन्छ । यसो भएपछि परमेश्वरको शक्ति सभामा आउँछ र परमेश्वरको अभिषेक सभामाथि हुन्छ ।

कोही मानिस वचनबाट सिकाउन अभिषिक्त भएपछि सिकाइरहेकै समयमा चंगाई र छुटकाराको आश्चर्यकर्म हुनसक्छ । परमेश्वरको वचनले श्रोताहरूको ध्यान एकाग्र गराएपछि परमेश्वरका आत्मा तिनीहरूमाथि र तिनीहरूद्वारा चहलपहल गर्नसक्नुहुन्छ । अनि उनीहरूको सुनिरहेको वचनमा विश्वास गराउन लगाएर उहाँले तिनका विश्वास वृद्धि गर्दै लैजानुहुन्छ ।

धर्मशास्त्र भन्छ,

“जे सुनिएको छ, त्यसैबाट विश्वास आउँछ र जे सुनिन्छ त्यो ख्रीष्टको प्रचारबाट आउँछ” (रोमी १०:१७) ।

परमेश्वरको वचन प्रचार भइरहेका बेला खुबै ध्यान दिएर सुन्न हामी होसियार हुनुपर्छ । हामीले त्यसो गरेपछि परमेश्वरले हामीलाई आशिष दिन सक्नुहुन्छ । यसकारण येशूले भन्नुभयो,

“यसकारण होसियार रहो, तिमीहरू कसरी सुन्छौ, किनकि जससँग छ, त्यसलाई अझ दिइनेछ र जससँग छैन, त्यससँग जे छ भनी त्यसले भन्छ, त्यो पनि त्यसबाट खोसिनेछ” (लूका ८:१८) ।

परमेश्वरको वचनले हामीलाई सुदृढ पार्छ

एफिससका एल्डरहरूलाई आफ्नो अन्तिम सन्देश दिने क्रममा उनीहरूलाई पावलले परमेश्वरको वचनको शक्ति स्मरण गराए,

“अब म तपाईंहरूलाई परमेश्वरमा र उहाँका अनुग्रहको वचनमा सुम्पिदिन्छु, जसले तपाईंहरूलाई सुदृढ पार्नसक्छ र पवित्र पारिएकाहरू सबैका बीचमा उत्तराधिकार दिनसक्छ” (प्रेरित २०:३२) ।

हामीले आफूलाई सुदृढ पार्न यहूदाले हामीलाई पनि याद दिलाउनु हुन्छ,

“तर प्रिय हो, तिमीहरूचाहिँ तिमीहरूको अति पवित्र विश्वासमा दृढ हुँदै जाओ र पवित्र आत्मामा प्रार्थना गर” (यहूदा १:२०) ।

येशूको रगतको शक्तिलाई हामीले सधैं स्मरण गर्दै परमेश्वरको वचन पढ्यौं र पवित्र आत्मामा प्रार्थना गर्नु भन्ने हाम्रो विश्वास शक्तिशालीपूर्वक वृद्धि हुन्छ ।

हाम्रो विश्वासको जाँच

बाइबल भन्छ, हाम्रो विश्वासको जाँचले धैर्य उत्पन्न गराउँछ । हामीले विश्वासमा परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्दा शंका गर्नुहुँदैन, किनभने शंका गर्ने मानिस बतासले उचाल्दै पछाडै गर्ने समुद्रका छाल समान हुन्छन् । यस्ता मानिसहरूले प्रभुबाट केही पाउने छैनन् ।

“किनकि तिमीहरू जान्दछौ, तिमीहरूका विश्वासको जाँचले धैर्य उत्पन्न गराउँछ । धैर्यलाई त्यसको पूरा काम गर्न देओ, ताकि तिमीहरूमा कुनै कुराको अभाव नभएर तिमीहरू परिपक्व र पूर्ण होओ । तर यदि तिमीहरूमध्ये कसैलाई बुद्धिको अभाव छ भने उदारचित्तसँग नभर्की दिनुहुने परमेश्वरलाई त्यसले मागोस्, र त्यसलाई त्यो दिइनेछ । तर त्यसले कति पनि शंका नगरी विश्वाससाथ मागोस् । शंका गर्नेचाहिँ बतासले उचाल्दै पछाडै गर्ने समुद्रका छालसमान हुनेछ । त्यस्तो मानिसले यो नसम्भोस्, कि उसले प्रभुबाट केही पाउनेछ । किनकि दोहोरो मन भएको मानिस उसका सबै चाल चलनमा अस्थिर हुन्छ” (याकूब १:३-८) ।

सारांश

१. अनात्मिक मानिसले परमेश्वरका आत्माका कुराहरू बुझ्दैन, किनकि ती कुराहरू आत्मिक रीतिले मात्र चिन्न सकिन्छ ।
२. हामी परमेश्वरको वचनमा आउनु पर्छ र तिनलाई सानो बालकलेजस्तै विश्वास गर्नुपर्छ ।
३. परमेश्वरको वचन अपरिवर्तनीय छ । यो स्वर्गमा अनन्तसम्म स्थिर छ ।
४. हामीले परमेश्वरको वचन सुन्ने मात्र होइन त्यसको पालन पनि गर्नुपर्छ ।
५. परमेश्वरको वचन हाम्रो गोडाको बत्ती हो ।
६. यो चट्टानलाई चूरचूर पार्ने ठूलो घनजस्तै छ ।
७. परमेश्वरको वचन शुद्ध छ ।
८. हाम्रा आत्मिक कानद्वारा हामीले परमेश्वरको वचन सुनेपछि र तिनलाई पढेपछि पवित्र आत्माले हाम्रो सहायता गर्नुहुन्छ, अनि हाम्रो विश्वास सुदृढ हुन्छ ।
९. हाम्रो विश्वासको जाँचले धैर्य उत्पन्न गर्छ ।

१०. विश्वासमा प्रार्थना गर्दा हामीले शंका गर्नुहुँदैन, नत्रता हामी आफ्ना सबै चालचलनमा अस्थिर हुने दोहोरो मनको मानिसजस्तै हुन्छौं ।

8

परमेश्वरको वचनले कसरी हामीमा काम गर्दछ

परमेश्वरको वचनमा हामी आफूले विश्वास गरेपछि यसले हामीमा साँच्चै काम गर्दछ । धर्मशास्त्रमा यसको पुष्टि गरिएको छ ।

परमेश्वरको वचनको प्रभावकारी काम

“यसकारण यसको निम्ति हामी पनि परमेश्वरलाई निरन्तर धन्यवाद चढाउँछौं, कि तिमीहरूले हामीबाट सुनेका वचन, जो वास्तवमा परमेश्वरको वचन हो, सो तिमीहरूले मानिसको वचनजस्तै होइन, तर परमेश्वरको वचनजस्तै ग्रहण गर्नु, जुन वचनले तिमी विश्वासीहरूमा काम गर्दछ” (१थिसलोनिकी २:१३) ।

मार्गदर्शन

परमेश्वरको वचनले हाम्रा जीवनका सबै क्षेत्रहरूमा हामीलाई मार्ग दर्शन गर्दछ । भजनले हामीलाई भन्छ,

“तपाईंका वचन मेरा गोडाका निम्ति बत्ती र मेरो बाटोको निम्ति उज्यालो हो” (भजन ११९:१०५) ।

कृपा र सत्यता

कृपा र सत्यताले हाम्रो साथ छोडेर जान नदिन परमेश्वरको वचन हामीसँग भन्छ, बरु हामीले तिमीहरूलाई हाम्रो घाँटीमा बाँधेर झुण्डयाउनु र हाम्रो हृदयको शिला पाटीमा लेख्नु पर्दछ । त्यसो गरेपछि,

“... परमेश्वर र मानिसको दृष्टिमा तैले निगाह पाउनेछस् र असल नाउँ कमाउनेछस्” (हितोपदेश ३:४) ।

समझ

फेरि, हाम्रा समस्त हृदयले प्रभुमाथि भरोसा राख्न र हाम्रा आफ्ना समझअनुसार नचल्न परमेश्वरको वचनले हामीलाई भन्दछ,

“आफ्ना सारा मार्गमा उहाँलाई सम्झी, र उहाँले तेरा मार्गहरू सोझा तुल्याइदिनुहुनेछ” (हितोपदेश ३:६) ।

समृद्धि

परमेश्वरको वचनबाट हामीले समृद्धिको प्रतिज्ञा पाएका छौं,

“आफ्नो धन सम्पत्ति र आफ्ना सबै उब्जनीको अगौटे फलले परमप्रभुको आदर गर, तब तेरा ढुकुटीहरू पोखुञ्जेल भरिनेछन्, र तेरा भाँडाहरू नयाँ मद्यले चुलिएर पोखिनेछन्” (हितोपदेश ३:९-१०) ।

स्वास्थ्य

हामीले परमेश्वरको वचन ध्यान दिएर सुन्यौं भने यो हाम्रो शरीरको निमित्त स्वास्थ्य हुनेछ भनी हामीलाई बताइएको छ,

“हे मेरो छोरो, मेरो कुरामा ध्यान दे, मेरा वचनहरू राम्ररी सुन् । ती तेरो नजरबाट उम्केर जान नदे, ती तेरो हृदयभित्र राखिछोड । किनभने मेरो वचन पाउनेको निमित्त त्यो जीवन हो, र त्यसको सारा शरीरको निमित्त स्वास्थ्य हो” (हितोपदेश ४:२०-२२) ।

“आफ्नै नजरमा बुद्धिमान नहोऊ, परमप्रभुको भय मान् र दुष्कर्मलाई त्याग् । यसले तेरो शरीरलाई स्वस्थ तुल्याउनेछ र तेरो हड्डीको लागि पोषण दिनेछ” (भजन ३:७-८) ।

छुटकारा

परमेश्वरको वचनले संकष्टको दिनमा हामीलाई छुटाउने प्रतिज्ञा गर्छ,

“संकष्टको दिनमा मलाई पुकार् र म तँलाई छुटाउनेछु, र तँले मेरो महिमा गर्नेछस्” (भजन ५०:१५) ।

पापविरुद्ध परमेश्वरको वचनले हाम्रो सुरक्षा गर्छ र हाम्रो विश्वास बढाउने एउटा उपाय हामीलाई चेतावनी दिएर हो । हामीले जानी जानी पाप गर्दा परमेश्वर र हाम्राबीच एउटा पर्खाल खडा हुन्छ,

“निश्चय नै परमप्रभुको हात बचाउन नसक्ने गरी छोटो भएको छैन, नता उहाँको कान सुन्न नसक्ने गरी बाक्लो भएको छ । तर तिमीहरूका अधर्मले तिमीहरूलाई आफ्ना परमेश्वरबाट अलग गरेका छन् र तिमीहरूका पापले गर्दा उहाँको मुहार तिमीहरूबाट छेकिएकोछ र उहाँले तिमीहरूको कुरा सुन्नुहुनेछैन” (यशैया ५९:१-२) ।

हाम्रो हृदयमा सुरक्षित राख्नुपर्दछ

हामीले पाप गर्ने सम्भावना निमित्तयान्न पार्न दाऊद एउटा उपाय सुझाउँछन्,

“तपाईंको विरुद्धमा पाप नगरुं भनेर तपाईंको वचन मैले मेरो हृदयमा सुरक्षित राखेको छु” (भजन ११९:११) ।

परमेश्वरको वचनले सुरक्षा प्रदान गर्छ

हामीले परमेश्वरको वचनलाई आफ्नो हृदयभित्र संचित हुन र सुरक्षित रहन दियौं भने यो सदैव आपतकाल र परीक्षाका घडीमा हाम्रा निम्ति उपलब्ध हुन्छ,

“मानिसहरूका कामको विषयमा भन्ने हो भने- तपाईंका मुखको वचनद्वारा मैले आफैलाई हिंसाको मार्गबाट बचाएर राखेको छु” (भजन १७:४)

परमेश्वरको वचनले बुद्धि र (ठीक बेठीक) छुट्याउने शक्ति (अन्तर्दृष्टि) दिन्छ

हामीले परमेश्वरको वचन दिनहुँ पढ्दै र त्यसबमोजिम काम गर्दै तिनलाई हामीभित्र संग्रह गर्नु भन्ने परमेश्वर पापबाट हाम्रो मार्गको दिशा मोड्न योग्य हुनुहुन्छ ।

हामीले हाम्रो हृदयरूपी जमीनमा परमेश्वरको वचन गाडेर राख्यौं, समझशक्तिको हाम्रो आत्मिक कानलाई ती वचन सुन्न दियौं र तिनमा

विश्वास गर्थौं भने परमेश्वरले हामीलाई बुद्धिको साथसाथै अन्तर्दृष्टि र ज्ञान दिनुहुन्छ,

“हे मेरो छोरो, यदि तैले मेरा वचनहरू ग्रहण गरिस् र मेरा आज्ञाहरू तेरो मनभित्र राखिस् भने, बुद्धिका कुराहरू सुन्ने गरिस् र तेरो हृदयलाई समभक्तितर लगाइस् भने, अन्तर्दृष्टिको लागि पुकारा गरिस् र समभक्ति पाउनलाई चर्को सोरले पुकारिस् भने, यदि तैले चाँदीभैं त्यसलाई खोजिस् र गाडधनभैं त्यो खनिस् भने, तैले परमप्रभुको भय बुझेछस् र परमेश्वरको ज्ञान प्राप्त गर्नेछस् । किनभने परमप्रभुले बुद्धि दिनुहुन्छ, र उहाँको मुखबाट ज्ञान र समभक्तिका कुराहरू निस्कन्छन् । उहाँले इमान्दारको लागि आफ्नो भण्डारमा विजय साँचेर राख्नुभएको छ, जसको चाल निर्दोष छ तिनीहरूका लागि उहाँ ढाल हुनुहुन्छ, किनभने उहाँले न्यायको मार्ग रक्षा गर्नुहुन्छ र आफ्ना विश्वासयोग्य भक्तजनहरूको बाटो सुरक्षित राख्नुहुन्छ” (भजन २:१-८) ।

परमेश्वरबाट विवेक

बुद्धिले हाम्रो हृदयमा प्रवेश गरेपछि विवेकले हाम्रो सुरक्षा गर्ने र समभक्तिले दुष्ट चालबाट हामीलाई जोगाउने र छुटकारा दिने प्रतिज्ञा हामीले परमेश्वरको वचनबाट पाएका छौं,

“किनभने बुद्धिले तेरो हृदयमा प्रवेश गर्नेछ, र ज्ञानचाहिँ तेरो प्राणको लागि आनन्ददायक हुनेछ । विवेकले तँमाथि हेरचाह गर्नेछ, समभक्तिले तेरो रक्षा गर्नेछ । बुद्धिले तँलाई दुष्ट चालबाट र छली कुरा गर्ने मानिसहरूबाट जोगाउनेछ” (भजन २:१०-१२) ।

वचन स्वीकार गर्नु

परमेश्वरको वचनको स्वीकारले हाम्रो जीवनमा एउटा महत्वपूर्ण भूमिका खेल्छ । यस विषयमा अपेक्षाभन्दा बढी शिक्षा दिइएको छ, एक किसिमले पराकाष्ठा नै भएको छ, तर यस्ता विषयहरूमा सधैं हुनेजस्तै तिनमा सत्यताको अंश पनि छ । कोही-कोही मानिसले परमेश्वरको वचन स्वीकार गर्ने प्रयत्न गर्दा तिनीहरू यसले यन्त्रवत् काम गर्ने आशा गर्छन् । हामीले सधैं हेक्का राख्नुपर्छ, येशू ख्रीष्टमा हाम्रो विश्वास नै सबैभन्दा महत्वपूर्ण कुरो

हो । हामी जसै उहाँमा विश्वास गर्छौं, उहाँमाथि हाम्रा आत्मिक आँखा स्थिर गराउँछौं र त्यसपछि हामी परमेश्वरको वचन बोल्न सुरु गर्छौं, अनि पवित्र आत्माले हामीलाई सारा सत्यतामा डोच्याउनुहुन्छ ।

हामीले सामना गर्ने र परिस्थितिहरूमा स्वीकार गर्नुपर्ने धर्मशास्त्रको सन्दर्भमा उहाँले हाम्रो दिशानिर्देश गर्नुहुनेछ । धर्मशास्त्र भन्छ,

“जीवन र मृत्युको शक्ति जिब्रोमा हुन्छ, त्यसलाई प्रेम गर्नेहरूले त्यसका फल खानुपर्छ” (हितोपदेश १८:२१) ।

परमेश्वरको वचन सही स्थान र समयमा मुखले बोल्दा त्यसमा प्रशस्त आशिष हुने मैले पाएको छु । उदाहरणको निम्ति म बिरामी परेको बेलामा मैले तल उल्लिखित विश्वासको घोषणालाई धेरै शक्तिशाली पाएको छु,

“म मर्दिन, तर जीवित रहनेछु, र परमप्रभुले गर्नुभएका कार्यहरूको घोषणा गर्नेछु । परमप्रभुले मलाई कठोरतासाथ ताडना दिनुभएको छ, तर उहाँले मलाई मृत्युको वशमा सुम्पनुभएको छैन” (भजन ११८:१७-१८) ।

यसैगरी, छुटकाराको सेवकाईमा हामीले भजन १८:१-६ अंशको घोषणा गरी प्रभुको पुकारा गर्दा परमेश्वरको शक्ति वर्षेको मैले पाएको छु,

“परमेश्वरले छुटकारा दिनुभएकोमा परमप्रभुको प्रशंसा संगीत निर्देशकको निम्ति शत्रुहरू र शाउलका हातबाट छुटकारा पाएकोमा दाऊदको भजन,

हे परमप्रभु, मेरो शक्ति, म तपाईंलाई प्रेम गर्दछु । परमप्रभु मेरो चट्टान, मेरो किल्ला र मेरा उद्धारक हुनुहुन्छ । मेरा परमेश्वर मेरो चट्टान हुनुहुन्छ, जसमा म शरण लिन्छु । उहाँ मेरो ढाल, र मेरा शक्तिशाली उद्धारक हुनुहुन्छ, मेरो गढ । म परमप्रभुलाई पुकार्छु, जो प्रशंसाको योग्य हुनुहुन्छ, अनि म मेरा शत्रुहरूबाट बचाइनेछु । मृत्युका डोरीहरूले मलाई घेरे, विनाशको बाढीले मलाई ब्याकुल बनायो । पातालका डोरीहरूले मलाई बेहे, मृत्युको पासोले मेरो सामना गर्‍यो । मेरो आपतमा मैले परमप्रभुलाई पुकारा गरें, र मदतको निम्ति मेरा परमेश्वरलाई हपारें । आफ्नो मन्दिरबाट उहाँले मेरो सोर सुन्नुभयो र मेरो पुकार उहाँको सामु, उहाँका कानमा पुग्यो” (भजन १८:१-६) ।

यसकारण धर्मशास्त्र हामीलाई यो प्रतिज्ञा दिन्छ,

“अनि जसले परमप्रभुको नाउँ लिनेछ, त्यसले उद्धार पाउनेछ”
(प्रेरित २:२१) ।

शक्तिशाली विश्वास र हाम्रो जीवनका हरेक पक्षमा प्रभुको नाउँको पुकार र धर्मशास्त्रको स्वीकारले शक्ति ल्याउँछ ।

सारांश

१. परमेश्वरको वचनले विश्वासीहरूको जीवनमा प्रभावकारी काम गर्छ र त्यसलाई परिवर्तन गर्छ ।
२. यसले हाम्रो जीवनको हरेक पक्षको लागि मार्ग निर्देश दिन्छ ।
३. हामीले कृपा र सत्यतालाई पक्रिराखेपछि परमेश्वर र मानिसको निगाहमा हामी कृपा र सम्मान पाउँछौं ।
४. हामीले हाम्रा समस्त हृदयद्वारा परमेश्वरमाथि भरोसा गर्नुपर्दछ र हाम्रा आफ्नै समझशक्तिमा हिँड्नु हुँदैन, अनि उहाँले हामीलाई सोभो मार्गमा हिँडाउनुहुन्छ ।
५. हामीले हाम्रा धन सम्पत्तिद्वारा प्रभुको आदर गर्नुपर्छ र उहाँले हामीलाई दिनुभएको सारा उब्जनीको अगौटेफल उहाँलाई चढायौं भने हामी आशिषित् हुनेछौं ।
६. परमेश्वरको वचन हाम्रो शरीरको निमित्त स्वास्थ्य हो ।
७. परमेश्वरको वचनले प्रतिज्ञा गर्दछ, हामीले आपतकालमा परमेश्वरको पुकारा गर्नुपर्छ भने उहाँले हामीलाई जोगाउनुहुनेछ, र हामी उहाँलाई महिमा दिनेछौं ।
८. परमेश्वरको वचनले हाम्रो सुरक्षा गर्दछ र हामीलाई पापको विरुद्ध चेतावनी दिन्छ ।
९. हामी उहाँका विरुद्ध पाप नगरौं भनेर हामीले हाम्रो हृदयमा परमेश्वरको वचन सुरक्षित राख्नुपर्छ ।
१०. परमेश्वरको वचनले हामीलाई दुष्टका चालहरूबाट बचाउँछ ।
११. परमेश्वरको वचनले हामीलाई बुद्धि र अन्तर्दृष्टि दिन्छ ।
१२. परमेश्वरको वचनले हामीलाई विवेक दिएको छ । यस विवेकले हाम्रो रक्षा गर्दछ र वचनको समझशक्तिद्वारा हामी दुष्टकार्य गर्नबाट टाढा रहनेछौं ।
१३. हामी जसै विश्वासले परमेश्वरको वचन घोषणा गर्छौं हाम्रो विश्वास बढेको हुन्छ । त्यसपछि हामी धन्य हुन्छौं र छुटकारा पाउँछौं ।

हाम्रो विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने येशू

चटानको रूपमा येशू

हाम्रो सच्चा विश्वासको नाप प्रभु येशू ख्रीष्टमा हाम्रो विश्वास हो ।

पूर्ण पश्चातापमा आएर हाम्रो जीवनमा दुःखकष्ट दिने र उहाँसँगको हाम्रो हिँडाइमा बाधा दिने पापको शक्ति नष्ट गर्न हामीले परमेश्वरलाई दियौं भने येशू ख्रीष्ट हाम्रा जीवनमा जीवित यथार्थ हुनुहुनेछ । यो त्यसबेला हुन्छ, जुन बेला हामी परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मन्छौं । परमेश्वरका आत्माबाट साँच्चै नयाँ गरी जन्मेकाहरूको हृदयमा परमेश्वरको असलता र खास गरी उहाँका पुत्र येशू ख्रीष्टको बारेमा अरुहरूलाई गवाही दिने तीव्र इच्छा तत्कालै जाग्रत हुन्छ ।

हामी तुरुन्त येशू ख्रीष्टसँग व्यक्तिगत सम्बन्ध कायम गर्छौं । हामी उहाँ हुनुहुन्छ भन्ने निश्चय गर्छौं, उहाँ जीवित हुनुहुन्छ र उहाँ आफ्ना पवित्र आत्माद्वारा हामीसँग हिँड्नुहुन्छ भन्ने तथ्यमा निश्चित हुन्छौं । परमेश्वरसँग हाम्रो हिँडाइको जग येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ । हामी यो तथ्य १पत्रस २:६ मा देख्छौं,

“किनभने धर्मशास्त्रमा भनिएको छ, हेर, सियोनमा एउटा छानिएको र बहुमूल्य कुने ढुङ्गो म बसाल्छु, र जसले उहाँमाथि विश्वास गर्छ त्यो शर्ममा पर्नेछैन” (१पत्रस २:६) ।

कुने ढुङ्गो येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ । कुने ढुङ्गो मण्डली होइन, मानिस होइन, सम्प्रदाय होइन, यो येशू ख्रीष्ट आफै हुनुहुन्छ । यसकारण येशूले मत्ती १६:१८ मा यी वचनहरू बोल्नुभयो,

“म तिमीलाई भन्दछु, कि तिमी पत्रस हौ । म मेरो मण्डली यस चटानमाथि स्थापित गर्नेछु, र नरकका ढोकाहरू त्यसमाथि विजयी हुनेछैनन्” (मत्ती १६:१८) ।

ग्रीक भाषामा “Petros” (पत्रस) को अर्थ “एउटा सानो ढुङ्गो वा सानो चिल्लो ढुंगा” हो । उहाँले पहिले पत्रस, ग्रीकमा “Petros” को नाउँ प्रयोग गर्नुभयो, त्यसपछि उहाँले “चट्टान” को निम्ति ग्रीक शब्द “Petra” प्रयोग गर्नुहुन्छ । उहाँले एउटा सानो ढुङ्गोको रूपमा पत्रससँग आफूलाई एउटा ठूलो चट्टान वा कुने ढुङ्गोको रूपमा तुलना गरिरहनुभएको छ । धर्मशास्त्रका धेरै पदहरूले येशू चट्टान हुनुभएको पुष्टि गर्छन् । केही उदाहरणहरू,

“उहाँ नै चट्टान हुनुहुन्छ । उहाँका काम सिद्ध छन्, र उहाँका सबै चालहरू न्यायोचित छन् । एउटा विश्वासयोग्य परमेश्वर जसले भूल गर्नुहुन्न, तर न्यायी र सत्य उहाँ हुनुहुन्छ” (व्यवस्था ३२:४) ।

येशू चट्टान, किल्ला र उद्धारक हुनुहुन्छ

“परमप्रभु मेरो चट्टान, मेरो किल्ला र मेरा उद्धारक हुनुहुन्छ । मेरा परमेश्वर मेरो चट्टान हुनुहुन्छ, जसमा म शरण लिन्छु । उहाँ मेरो ढाल र मेरा शक्तिशाली उद्धारक हुनुहुन्छ, मेरो गढ” (भजन १८:२) ।

येशूलाई चट्टानको रूपमा स्पष्टसँग वर्णन गर्ने एउटा पद १कोरिन्थी १०:४ हो,

“सबैले आत्मिक पानी पिए, किनकि तिनीहरूका साथसाथै हिँड्ने आत्मिक चट्टानको पानी तिनीहरूले पिए । त्यो चट्टानको पानी तिनीहरूले पिए । त्यो चट्टानचाहिँ खीष्ट नै हुनुहुन्थ्यो ।”

हाम्रो विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने येशू

हामीले विश्वास आफैमा कहिल्यै विश्वास गर्नुहुँदैन । हाम्रो विश्वास येशू खीष्टमा बसालिएको हुनुपर्दछ । यसैकारण धर्मशास्त्र भन्छ,

“हाम्रा विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने येशूलाई हेरौं जसले उहाँको सामुन्ने राखिदिएका आनन्दको निम्ति अपमानलाई केही जस्तो नठानी क्रूसको कष्ट भोग्नुभयो र परमेश्वरको सिंहासनको दाहिनेपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ” (हिब्रू १२:२) ।

हाम्रो विश्वास पूर्ण रूपले येशू खीष्टमा बसालिनु पर्दछ । हामी नयाँ गरी जन्मेपछि उहाँले हामीलाई हाम्रो विश्वास दिनुहुन्छ । उहाँमा विश्वासद्वारा नै

हामी नयाँ गरी जन्मेका छौं । जसै हामी उहाँका साथमा हिँडिरहन्छौं र परमेश्वरको वचन पढिरहन्छौं हाम्रो विश्वास वृद्धि हुन्छ । यो परमेश्वरसँग हाम्रो दैनिक हिँडाइ हुनुपर्दछ ।

येशूको वास्तविकता

पवित्र आत्माले हामीलाई साँचो मुक्तिमा खिँचनुभएपछि एउटा आत्मिक लेनदेन वा विनिमय हुन्छ र हाम्रो हृदय येशू ख्रीष्टको सच्चाइको निश्चिततामा विश्वस्त हुन्छ । यो निश्चय ठीक त्यसैगरी पक्का हुन्छ, जसरी प्रेरित यूहन्नाले पहिलो पत्र लेख्दा उनको हृदयमा भएको थियो,

“त्यो जीवन प्रकट भयो, र हामीले देख्यौं र गवाही दिन्छौं र तिमीहरूलाई त्यस अनन्त जीवनको सन्देश सुनाउँछौं, जो पितासँग थियो, र हामीकहाँ प्रकट भयो । हामीले जे देखेका र सुनेका छौं, सो हामी तिमीहरूलाई सुनाउँछौं, ताकि हामीसँग तिमीहरूको संगति होस् । हाम्रो संगति पिता र उहाँका पुत्र येशू ख्रीष्टसँग छ” (१यूहन्ना १:२-३) ।

यस्तै खालको निश्चितता पत्रस, पावल र यूहन्नाका सबै लेखहरूमा देखिन्छ । उदाहरणको लागि प्रेरित ३:१३-१६ मा पत्रस भन्छन्,

“अब्राहाम, इसहाक, र याकूबका परमेश्वर, हाम्रा पुर्खाका परमेश्वरले आफ्ना सेवक येशूलाई महिमित पार्नुभयो, जसलाई तपाईंहरूले चाहिँ पक्राइदिनुभयो र पिलातसले उहाँलाई छोडिदिने विचार गर्दा पनि तपाईंहरूले उहाँलाई उनकै सामने अस्वीकार गर्नुभयो । तर तपाईंहरूले पवित्र र धर्मीजनलाई अस्वीकार गरीकन एउटा ज्यानमारालाई छोडिदिने माग गर्नुभयो र जीवनका कर्तालाई तपाईंहरूले मारुनुभयो, जसलाई परमेश्वरले मृतकबाट बिउँताउनुभयो, हामी यसका साक्षी छौं । उहाँको नाउँमाथि गरेको विश्वासले र उहाँकै नाउँले तपाईंहरूले देखेका र जानेका यस मानिसलाई बलियो तुल्यायो । येशूबाट पाएको विश्वासले यस मानिसलाई तपाईंहरू सबैका सामुन्ने पुरा निको पाऱ्यो ।”

तिमोथीलाई आफूले लेखेका दोस्रो पत्रमा पावल घोषणा गर्छन्,

“यसकारण मैले यी कुरा भोगेको पनि छु । तर म शर्माउँदिनँ, किनभने मैले कसमाथि विश्वास राखेको छु सो म जान्दछु, र मलाई

निश्चय छ, जुन कुरा त्यस दिनसम्म मैले उहाँलाई सुम्पेको छु, त्यो सुरक्षित राख्न सक्ने उहाँ हुनुहुन्छ” (२तिमोथी १:१२) ।

म नयाँ गरी जन्मेको दिनदेखि आजपर्यान्त मेरो हृदयमा पनि त्यस्तै निश्चय छ- हामीले आफूलाई बलिदान गर्‍यौं र येशू ख्रीष्टको प्रभुत्वमा पूर्णरूपले अर्पण गर्‍यौं भने उहाँको सच्चाइ हाम्रा जीवनमा आउँछ । यस सन्दर्भमा मलाई धेरै आशिषित तुल्याउने एउटा धर्मशास्त्रीय पद प्रेरित २:२५ हो,

“किनकि दाऊदले उहाँको विषयमा भन्दछन्,

“मैले प्रभुलाई सधैं मेरो सामने देखें, किनभने म नडगमगाऊँ भनेर उहाँ मेरो दाहिनेतर्फ हुनुहुन्छ ।”

केही वर्षअघि न्युजिलैण्डको वेलिंगटन शहरमा घटेको एउटा निको पार्ने आश्चर्यजनक काम मेरो मानसपटलमा अझै ताजा छ । हातमा गठियावातले सताइएका एक वृद्धको निमित्त म प्रार्थना गरिरहेको थिएँ । त्यसैबेला उनकी पत्नी अचानक चिच्याउन लागिन् । के भयो भनेर मैले उनलाई सोधें । तिनले कराएर भनिन्, “के तपाईं तिनीहरूलाई देख्नुहुन्न, के तपाईं तिनीहरूलाई देखिरहनुभएको छैन ?” आफूले केही पनि नदेखेको मैले भने । तिनले भनिन्, “तपाईंले मेरा पतिको हातमाथि तपाईंको हात राखिरहनुभएको बेला मैले तपाईंको हातमाथि येशूको किला ठोकिएको डोब भएको हात देखें ।”

हो, येशू ख्रीष्ट हामीसँग यत्तिकै नजिक हुनुहुन्छ । पवित्र आत्माद्वारा उहाँ हाम्रा सामुन्ने र हाम्रासाथमा सधैं हिँडिरहनुहुन्छ । उहाँ बाटो तयार पार्न हाम्रा अगाडि र हामीलाई प्रोत्साहन दिन र हामीसँग कुराकानी गर्न हाम्रो बगलमा हिँड्नुहुन्छ । पवित्र आत्माको विषयमा येशू आफैले दिनुभएको प्रतिज्ञा हामीसँग छ,

“जब उहाँ, अर्थात् सत्यका आत्मा आउनुहुनेछ, तब उहाँले तिमीहरूलाई सबै सत्यतामा डोर्‍याउनुहुनेछ । उहाँ आफ्नो तर्फबाट बोल्नुहुनेछैन । उहाँले जे सुन्नुहुन्छ, त्यही बोल्नुहुनेछ, र हुन आउने कुराहरू तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ” (यूहन्ना १६:१३) ।

येशू हामीलाई कहिल्यै नछोड्ने र नत्याग्ने प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ,

“म तिमीहरूलाई कुनै रीतिले छोड्नेछैनँ, म तिमीहरूलाई त्याग्नेछैनँ”
(हिब्रू १३:५) ।

हामी हाम्रा हृदयमा परमेश्वरको प्रेमको निश्चय पक्का गरौं

हामी हाम्रा हृदयमा रातदिन त्यो निश्चय लिएर हिँडौं । हामी जसै परमेश्वरका यी प्रतिज्ञाहरू पक्रिराख्छौं र तिनलाई हाम्रा जीवनमा बढ्दै जान दिन्छौं, येशू ख्रीष्टको यथार्थ सधैं प्रत्यक्ष हुनेछ ।

मैले सेवकाई गरेपिच्छे म मेरो हृदयमा परमेश्वरले वास गरिरहनुभएको सधैं विश्वास गर्दछु । मैले उहाँको बोली सुनेपछि प्रभुले ज्ञानका वचनहरू धेरै छिटो मलाई दिन सुरु गर्नुहुन्छ र सभाको अगुवाईमा मलाई डोच्याउनु पनि हुन्छ । मैले उहाँलाई ध्यान दिएर सुनेपछि ज्ञानका वचनहरू वास्तवमै सही भएको म पाउँछु । धेरै मानिसहरू मुक्तिको लागि अगाडि आउँछन्, चंगाई र छुटकाराका आश्चर्यजनक कामहरू हुन्छन् र परमेश्वरको अभिषेक तिनीहरूमाथि खनिन्छ ।

हो, हामी कहिल्यै नर्बिसौं, येशूले हामीलाई कहिल्यै नछोड्ने र कहिल्यै नत्याग्ने प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ ।

सारांश

१. येशू हाम्रो मुक्तिको चट्टान हुनुहुन्छ । उहाँ कुनै ढुङ्गो हुनुहुन्छ । कुनै ढुङ्गो मण्डली वा मानिस वा सम्प्रदाय होइन । तर येशू आफै हुनुहुन्छ, जो चट्टान हुनुहुन्छ ।
२. उहाँ हाम्रो किल्ला र उद्धारक हुनुहुन्छ ।
३. उहाँ हाम्रो विश्वास सुरु गर्नुहुने र पूरा गर्नुहुने हुनुहुन्छ । हाम्रो विश्वास येशू ख्रीष्टमाथि पूर्णरूपले एकाग्र हुनुपर्दछ ।
४. हामी परमेश्वरका आत्माबाट नयाँगरी जन्मेपछि येशू ख्रीष्टको सच्चाइ हाम्रा हृदयमा एउटा निश्चय बन्छ । उहाँ हाम्रा निमित्त पूर्ण रूपले यथार्थ बन्नुहुन्छ ।
५. येशू हामीलाई कहिल्यै नछोड्ने र नत्याग्ने प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ ।
६. हामीले हाम्रा हृदयमा परमेश्वरको प्रेमको निश्चयलाई चिन्नु पर्दछ ।

६ रातदिन विश्वासमा जिउनु

विश्वासद्वारा जिउनु

अगमवक्ता हबकूक भन्छन्,

“हेर, त्यो घमण्डले फुलिएको छ, त्यसका इच्छाहरू सोभा छैनन्,
तर धर्मीचाहिँ आफ्नो विश्वासद्वारा जिउनेछ” (हबकूक २:४) ।

अंग्रेजी शब्द “Just” र “Righteous” एक अर्काको ठाउँमा प्रयोग गर्न सकिन्छन् । यसमा ध्यान दिन योग्य छ, यो पद नयाँ करारमा तीन चोटि उद्धरण गरिएको छ, दुईपल्ट त पावलले नै गरेका छन्,

“किनकि सुसमाचारमा परमेश्वरबाट आउने धार्मिकता प्रकट भएको छ, त्यो धार्मिकता जोचाहिँ सम्पूर्ण रूपले विश्वासद्वारा नै आउँछ । यस्तो लेखिएको छ, धर्मीचाहिँ विश्वासद्वारा नै जिउनेछ” (रोमी १:१७) ।

“परमेश्वरको दृष्टिमा व्यवस्थाबाट कोही मानिस धर्मी ठहरिँदैन भन्ने कुरा प्रत्यक्ष छ । किनभने धर्मीचाहिँ विश्वासद्वारा नै जिउनेछ” (गलाती ३:११) ।

“तर मेरो धार्मिक जनचाहिँ विश्वासद्वारा बाँच्नेछ, र यदि ऊ पछि हट्छ भनेता म उसँग खुशी हुनेछैनँ” (हिब्रू १०:३८) ।

विश्वासद्वारा जिउनुले हाम्रा जीवनको हरेक पक्ष ढाक्छ । चाहे हामी खाइरहेका होऔं वा सुतिरहेका वा बोलिरहेका वा जेसुकै गरिरहेका होऔं, येशू ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा नै हामीले यो जीवन जिउनु पर्दछ ।

हामी साँच्चै नयाँ गरी जन्मेपछि हाम्रो जीवनको प्रत्येक पक्ष येशू ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा परमेश्वरका आत्माबाट निर्देशित र शासित हुनुपर्दछ । येशू ख्रीष्टमा हाम्रा विश्वासद्वारा हामी धर्मी ठहर्‍याइएका छौं, तर हाम्रा कर्महरूले होइन । तैपनि हाम्रो विश्वाससँगसँगै सुकर्महरू हुनुपर्दछ ।

चेतावनी- व्यर्थैमा विश्वास गर्नु

हामी व्यर्थैमा विश्वास गर्नसक्छौं भनी पावलले हामीलाई चेतावनी दिएका छन्,

“यस सुसमाचारद्वारा तिमीहरूको उद्धार भएको छ, यदि त्यसमा तिमीहरू अटल रह्यौं भने, नत्रता तिमीहरूले व्यर्थैमा विश्वास गर्नु” (१कोरिन्थी १५:२) ।

कुनै मानिसहरू विश्वास गर्छन्, एकचोटि मुक्तिको वरदान प्राप्त गरेपछि त्यस उप्रान्त आफूहरूले जेसुकै गरे तापनि हामीले पाएका उद्धार सधैं रहिरहन्छ । यो धर्मशास्त्रको सही व्याख्या होइन ।

धर्मशास्त्र भन्छ,

“यसकारण परमेश्वरको दया र कठोरतालाई ध्यानमा राख - पतन भएकाहरूमाथि कडा व्यवहार, तर उहाँकै दयामुनि रहिरह्यौं भने तिमीलाई परमेश्वरको दया देखाइनेछ, नत्रता तिमी पनि काटिनेछौं” (रोमी ११:२२) ।

हामी परमेश्वरको भलोपनमा रहिरहनु पर्दछ । परमेश्वरका वरदानहरू र बोलावट अटल भएको सत्य हो ।

“किनभने परमेश्वरका वरदान र बोलावट अटल छन्” (रोमी ११:२९) ।

परमेश्वरले हामीबाट मुक्तिको वरदान खोसेर लैजानु हुन्न भनी हामीले बुझ्नु आवश्यक छ । तैपनि परमेश्वरप्रति अनाज्ञाकारीताका कारण हामी यसबाट फर्केर जाने चयन गर्नसक्छौं । यसकारण हाम्रा जीवनका फलबाट हामीमाथि न्याय हुनेछ भनी परमेश्वर भन्नुहुन्छ,

“भूटा अगमवक्ताहरूदेखि होसियार बस, जो तिमीहरूकहाँ भेडाको भेषमा आउँछन्, तर भित्रपट्टि चाहिँ डरलाग्दा व्वाँसाहरूजस्ता हुन्छन् । तिनीहरूका फलबाट तिमीहरूले तिनीहरूलाई चिन्नेछौं । के काँटाका बोटबाट अँगूर अथवा सिउँडीबाट अज्जीर टिपिन्छ र ? त्यसैगरी हरेक असल रुखले असल फल फलाउँछ । तर खराब रुखले खराब फल फलाउँछ । असल रुखले खराब फल फलाउन सक्दैन, नता खराब रुखले असल फलाउन सक्तछ । असल फल नफलाउने हरेक रुख काटी ढालिन्छ, र आगोमा फालिन्छ । यसरी ती अगमवक्ताहरूलाई तिनीहरूका

फलबाट चिन्नेछौ । मलाई 'प्रभु प्रभु' भन्ने सबै स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नेछैनन् । स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको इच्छा पालन गर्ने मानिसले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । त्यो दिन धेरैले मलाई भन्नेछन्, 'प्रभु प्रभु के हामीले तपाईंको नाउँमा अगमवाणी बोलेनौं ? तपाईंको नाउँमा भूतहरू धपाएनौं । तर तपाईंको नाउँमा अनेक शक्तिशाली काम गरेनौं र ?' अनि म तिनीहरूलाई सफासँग भन्नेछु, 'मैले तिमीहरूलाई कहिल्यै चिनेको छैनं । ए अधर्म काम गर्नेहरू हो मबाट दूर होओ" (मत्ती ७:१५-२३) ।

परमेश्वरका काम गर्नेहरू

उहाँका वचनहरू सुन्ने मात्र होइन तिनको पालन पनि गर्नेहरूको येशू प्रशंसा गर्नुहुन्छ,

"यसकारण जसले मेरा यी वचन सुन्छ र पालन गर्छ, म एउटा बुद्धिमान मानिससँग त्यसको तुलना गर्छु, जसले आफ्नो घर चट्टानमाथि बनायो" (मत्ती ७:२४) ।

आज्ञाकारीताको परिणाम

पहिले येशू ख्रीष्टको आत्मिक चट्टानको पानी पिएर पनि अनाज्ञाकारीताका कारण नष्ट भएकाहरूको बारेमा १कोरिन्थी पुस्तकको दशौं अध्यायले हामीलाई चेतावनी दिन्छ,

"भाइ हो, तिमीहरूले यो कुरा जान भनी म चाहन्छु, कि हाम्रा पुर्खाहरू सब बादलमुनि थिए, र सबै समुद्रको बीचबाट भएर गए । अनि मोशामा तिनीहरू सबैले बादल र समुद्रमा बप्तिशमा पाएका थिए । सबैले एउटै आत्मिक भोजन खाए । सबैले आत्मिक पानी पिए, किनकि तिनीहरूका साथसाथै हिँड्ने आत्मिक चट्टानको पानी तिनीहरूले पिए । त्यो चट्टानचाहिँ ख्रीष्ट नै हुनुहुन्थ्यो । तापनि तिनीहरूमध्ये धेरैजसोसँग परमेश्वर प्रसन्न हुनुभएन, र तिनीहरू मरुभूमिमा नष्ट भए । उनीहरूले जस्तै हामीले खराबीको इच्छा नगरौं भनी यी कुरा हाम्रो चेतावनीका लागि हुन् । तिनीहरूमध्ये कतिभैँ तिमीहरू मूर्तिपूजक नहोओ । जस्तो लेखिएको छ, 'मानिसहरू खान र पिउनलाई बसे, अनि नाचनलाई उठे ।' हामी

व्यभिचारमा फँसु हुँदैन, जसरी तिनीहरूमध्ये कति जना फँसे, र एकै दिनमा तेइस हजार मरेका थिए । हामीले प्रभुको परीक्षा गर्नुहुँदैन, जसरी तिनीहरूमध्ये कतिले गरे, र सर्पहरूद्वारा नष्ट भएका थिए । हामीले गनगन गर्नुहुँदैन, जसरी तिनीहरूमध्ये कतिले गरे, र विनाशकबाट नष्ट भएका थिए । यी कुराहरू तिनीहरूलाई चेतावनीको निमित्त भए तापनि ती हाम्रै शिक्षाको निमित्त लेखिएका हुन्, जसमाथि युगको अन्त्य आइसकेको छ । यसकारण जसले खडा छु भनी सोचेको छ, त्यो होसियार रहोस्, नत्रता त्यो लड्नेछ” (१कोरिन्थी १०:१-१२) ।

परमेश्वरबाट सहायता

तथापि, परमेश्वर आफ्नो वचनमा प्रष्टै भन्नुहुन्छ, हामीलाई आइपर्ने परीक्षाहरू सबै मानव प्राणीहरूलाई सामान्य रूपमा आइपर्ने नै हुन्छन् र उहाँले हामीलाई हाम्रा शक्तिदेखि बाहिरका परीक्षामा पर्न दिनुहुने छैन । उहाँले हामीलाई उम्कने उपाय दिनुहुनेछ र यसरी हामी परीक्षालाई खप्न सक्नेछौं ।

“मानिसलाई आइपर्ने परीक्षाबाहेक तिमीहरू अरु परीक्षामा परेका छैनौ । परमेश्वर विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ । उहाँले तिमीहरूलाई तिमीहरूका शक्तिदेखि बाहिरका परीक्षामा पर्न दिनुहुनेछैन, तर परीक्षाको साथसाथै उम्कने बाटो पनि बनाइदिनुहुनेछ- यसरी तिमीहरू त्यसलाई खप्न सक्नेछौ” (१कोरिन्थी १०:१३) ।

परमेश्वरको ताडना

परमेश्वरले हाम्रो आफ्नै भलाईको निमित्त हामीलाई ताडना दिनुपर्ने समयहरू पनि हुन्छन् । यो यथार्थमा हाम्रा निमित्त उहाँको प्रेमको प्रकटन हो,

“के तिमीहरूले अर्तीका ती वचन सुनेका छौ, जसले तिमीहरूलाई पुत्रहरू भनी सम्बोधन गरेको छ, ‘हे मेरो पुत्र, परमप्रभुको ताडनालाई हलुका नसम्भ, उहाँबाटको दण्डमा हरेस नखाऊ” (हिब्रू १२:५) ।

एक सच्चा मानव पिताले आफ्नो छोरासँग व्यवहार गर्ने तरिका यसरी नै हो । परमेश्वरले हामीलाई ताडना दिनुभएन भने हामी पुत्रहरू हुनेछैनौं, तर अवैध सन्तान हुनेछौं,

“ताडनाको निमित्त नै तिमीहरू कष्ट सहन्छौ । परमेश्वरले तिमीहरूसँग छोरालाई भैँ व्यवहार गर्नुहुन्छ । किनकि बाबुले ताडना नदिएको कुनचाहिँ छोरा हुन्छ र ? तर यदि सबै जना सहभागी भएको त्यो ताडना तिमीहरूले पाएका छैनौ भनेता तिमीहरू आफ्ना बाबुका खास छोराहरू होइनौ, तर व्यभिचारमा जन्मेका छोराहरू हो । यसबाहेक हामीलाई ताडना दिने हाम्रा शारीरिक बाबु थिए, र हामीले तिनको आदर गर्छौ । के भन् बढी हाम्रा आत्माका पिताको अधीनमा बसेर हामीले जीवन प्राप्त गर्दैनौ र ? किनकि तिनीहरूले असल ठानेबमोजिम केही दिन हामीलाई ताडना दिए । तर हामीले उहाँको पवित्रताको सहभागी हुन सकौं भनेर हाम्रो फाइदाको निमित्त उहाँले ताडना दिनुहुन्छ । सबै ताडना सुरुमा सुखद हुँदैन तर दुःखदायी हुन्छ, तर ताडनाद्वारा तालीम पाएकाहरूका लागि यसले पछि धार्मिकताको शान्तिपूर्ण फल उत्पन्न गराउँछ” (हिब्रू १२:७-११) ।

जानी जानी पाप गर्नु

परीक्षामा पर्दा हामी येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरतर्फ फर्कन सक्छौं । हामीले साँचो पश्चाताप गरी त्यस परीक्षा विरुद्ध दृढतापूर्वक खडा भयौं भने उहाँले हाम्रो लागि उम्कने एउटा बाटो बनाइ दिनुहुनेछ । हामी निरन्तर पराजित भइ जानी जानी पाप गर्न लाग्यौं भने हाम्रो परिणाम के हुनसक्छ सो हिब्रू १०:२६-३० ले हामीलाई बताउँछ,

“किनकि यदि सत्यताको ज्ञान पाएर पनि हामीले जानी जानी पाप गर्छौं भने पापको निमित्त अब उसो अरु कुनै बलिदान रहँदैन, तर इन्साफको डरलाग्दो प्रतीक्षा र विरोधीहरूलाई भस्म गर्ने क्रोधको अग्नि मात्र रहनेछ । मोशाको व्यवस्थालाई उल्लंघन गर्ने मानिस दुई वा तीन साक्षीहरूका गवाहीमा दयाविना मर्नुपर्छ । तिमीहरू आफै विचार गर परमेश्वरका पुत्रलाई खुट्टामुनि कुल्चने, आफूलाई पवित्र तुल्याएको करारको रगतलाई अपवित्र बनाउने र अनुग्रहका आत्मालाई अपमान गर्नेचाहिँ भन् बढी कडा दण्डको योग्य ठहरिनेछ । किनकि ‘प्रतिशोध लिने काम मेरो हो, प्रतिफल म दिनेछु’

भन्नुहुनेलाई हामी चिन्छौं । यसो पनि भनिएको छ, परमप्रभुले आफ्ना मानिसहरूको इन्साफ गर्नुहुनेछ” (हिब्रू १०:२६-३०) ।

परीक्षाहरूबाट छुटकारा

हामी परीक्षामा पर्दा परमेश्वरतिर फर्कौं भने उहाँले सधैं हाम्रो सहायता गर्नुहुनेछ, किनकि हामीलाई बचाउने उपाय उहाँ जान्नुहुन्छ,

“यसरी भक्तलाई परीक्षाबाट बचाउन र भक्तिहीनहरूलाई न्यायको दिनसम्म दण्डमा जकडिराख्न प्रभु जान्नुहुन्छ ... ” (२पत्रस २:९) ।

पवित्रतामा हिँड्नु

परमेश्वर आफैबाट आउने पवित्रता र साँचो धार्मिकतामा परमेश्वरको सामुन्ने हामी सावधानीपूर्वक हिँड्नु जरुरी हुन्छ,

“किनभने न्याय परमेश्वरकै परिवारबाट सुरु हुने समय आएको छ, र यदि यो हामीबाट सुरु हुन्छ भनेता परमेश्वरको सुसमाचार नमान्नेहरूको अन्त्य कस्तो होला ? अनि,

“यदि धर्मी जनको उद्धार कठिनसँग हुन्छ भने अधर्मी र पापीको गति के हुने ?” (१पत्रस ४:१७-१८) ।

पापको क्षमा

हामीले सधैं स्मरण गर्नुपर्दछ, हामी पापको खाडलमा खस्यौं भने परमेश्वरले हामीलाई क्षमा र माफी दिनुहुन्छ,

“हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्नुपर्छ भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ” (१यूहन्ना १:९) ।

हामीले पाप गर्नुपर्छ भने अरुहरूका समक्ष, खास गरी हाम्रो मण्डलीका एल्डरहरूसमक्ष त्यसको स्वीकार गर्नु र परमेश्वरले दिनुहुने क्षमा प्राप्त गर्नु हाम्रा निमित्त भलो हुनेछ ।

तर, हाम्रा पापहरूको स्वीकार त्यसबाट उम्कने एउटा सजिलो उपाय हुनुहुँदैन । हामीले आज हाम्रा पापहरू स्वीकार गर्ने, अनि भोलि गएर फेरि त्यही पाप गर्ने जस्तो काम गर्नुहुँदैन । यो साँचो पश्चातापमा हिँडेको होइन ।

हामी परमेश्वरबाट उत्तम कुरा ग्रहण गर्न चाहन्छौं भने हामीले उहाँलाई हाम्रा उत्तम कुराहरू दिनै पर्छ ।

हामी सधैं सम्भिराखौं, पश्चातापी हृदयद्वारा हामी उहाँकहाँ आएपछि उहाँले हामीलाई सधैं क्षमा गर्नुहुन्छ, किनकि प्रभु अनुग्रही र धैर्यवान हुनुहुन्छ । हामी सबै पाप गर्नसक्छौं, तर हामी आफ्ना समस्त हृदयले प्रभुतिर साँच्चै फर्कौं भने क्षमा गर्नमा उहाँ सधैं अनुग्रही हुनुभएको हामी पाउनेछौं ।

धर्मशास्त्र भन्छ, प्रभुको दिन राती चोर्न आउने चोरभैं आउनेछ, त्यसैले हामी परमेश्वरलाई आमने सामने भेट गर्न सधैं तयार रहनुपर्दछ । अतः हामी जानी जानी पापमा निरन्तर लिप्त हुनुहुँदैन ।

आज्ञाकारीताका परिणामहरू

हामीले वास्तवमै परमेश्वरको आज्ञापालन गर्न खोज्यौं भने उहाँमाथिको हाम्रो विश्वास दिनप्रति दिन बढ्दै जान्छ । विश्वासमा हाम्रा महान उदाहरण अब्राहाम हुन् । उनको विषयमा धर्मशास्त्र यसो भन्छ,

“किनकि पवित्र शास्त्रले के भन्छ, ‘अब्राहामले परमेश्वरमाथि विश्वास गरे, र त्यो उनको निम्ति धार्मिकता गनियो” (रोमी ४:३) ।

“प्रायः सय वर्ष पुगिसकेका अब्राहाम मरेतुल्य भइसकेको आफ्नो शरीर तथा साराको कोख बाँभो भएको बुझेर पनि विश्वासमा कमजोर भएनन् । परमेश्वरको प्रतिज्ञाबारे कुनै शंकाले उनलाई डगमगाउन सकेन, तर आफ्नो विश्वासमा दहिलो भएर उनले परमेश्वरलाई महिमा दिए । प्रतिज्ञा गर्नुभएको कुरा परमेश्वरले गर्न पनि सक्नुहुन्छ भन्ने अब्राहामलाई पूरा निश्चय थियो” (रोमी ४:१९-२१) ।

परमेश्वरले अब्राहामका असंख्य सन्तानहरू हुने प्रतिज्ञा गर्नुभयो

यो घटना अब्राहाम अब्राम भएकै बेलाको हो । एकपल्ट परमेश्वरले आफूलाई अब्राहामकहाँ प्रकट गर्नुभयो । उनी सन्तानविहीन भएका र उनको उत्तराधिकारी नभएकोले उनको उत्तराधिकारी दमस्कसको एलीएजर हुँदै थियो भनेर उनले परमेश्वरसँग गनगन गरे । तर परमेश्वरले उनको आफ्नै छोरा उत्तराधिकारी हुने उनीसँग प्रतिज्ञा गर्नुभयो,

“तब परमप्रभुको यो वचन फेरि तिनीकहाँ आयो, ‘यो मानिसचाहिँ तेरो उत्तराधिकारी हुनेछैन, तर जो तेरो आफ्नै छोरा हुन्छ त्यही तेरो उत्तराधिकारी हुनेछ” (उत्पत्ति १५:४) ।

त्यति भनेर परमेश्वरले उनलाई पालबाट बाहिर लैजानुभयो, र आकाशतिर हेरेर ताराहरू तैले गन्न सक्छस् भनी उनीसँग सोध्नुभयो । निश्चय नै अब्राहाम तारा गन्न सक्दैनथे, तर त्यसपछि परमेश्वरको वचन फेरि तिनीकहाँ आयो,

“तेरा सन्तानहरू पनि त्यस्तै हुनेछन् । अनि तिनले परमप्रभुमाथि विश्वास गरे, र यो तिनको निम्ति धार्मिकता गनियो” (उत्पत्ति १५:५-६) ।

अब्राहाम उन्नान्सय वर्षका भइसकेका थिए, तैपनि धर्मशास्त्र भन्छ,

“प्रायः सय वर्ष पुगिसकेका अब्राहाम मरेतुल्य भइसकेको आफ्नो शरीर तथा साराको कोख बाँभो भएको बुझेर पनि विश्वासमा कमजोर भएनन् । परमेश्वरको प्रतिज्ञाबारे कुनै शंकाले उनलाई डगमगाउन सकेन, तर आफ्नो विश्वासमा दहिलो भएर उनले परमेश्वरलाई महिमा दिए । प्रतिज्ञा गर्नुभएको कुरा परमेश्वरले गर्न पनि सक्नुहुन्छ भन्ने अब्राहामलाई पूरा निश्चय थियो” (रोमी ४:१९-२१) ।

अब्रामले परमेश्वरमाथि विश्वास गरेका कारणले उनी असंख्य जाति समुहको पिता हुने उनलाई भनिएको थियो । तत्पश्चात परमेश्वरले उनको नाउँ अब्राहाममा परिवर्तन गर्नुभयो ।

“अब उप्रान्त तेरो नाउँ अब्राम हुनेछैन, तर अब्राहाम हुनेछ, किनकि मैले तँलाई असंख्य जाति समुहको पिता तुल्याएको छ” (उत्पत्ति १७:५) ।

यो अब्राहामको निम्ति धार्मिकता गनियो

अब्राहामले परमेश्वरको वचनमाथि विश्वास गरे, र यो तिनको धार्मिकता गनियो । ठीक त्यसरी नै हामीले मरेकाहरूबाट येशू हाम्रा प्रभुलाई जीवित पार्नुहुने उहाँमा विश्वास गर्नुभयो भने त्यो हाम्रो निम्ति पनि उसै गरी धार्मिकता गनिने भनिएको छ ।

यसरी परमेश्वर हामीलाई उहाँमा विश्वास गर्ने विश्वासको वरदान दिनुहुन्छ । त्यसपछि हामी त्यसै विश्वासमा निरन्तर अगाडि बढौं र त्यसैमा काम गरौं भन्ने उहाँ चाहनुहुन्छ ।

धेरै मानिसहरू आफ्नो मुक्ति आफ्नै कर्ममा प्राप्त गर्ने कोसिस गर्छन् । यो असम्भव छ । यदि हामी हाम्रा आफ्नै सुकर्महरूको भरमा मात्र स्वर्गमा प्रवेश गर्नसक्ने भएका भए येशू ख्रीष्टले यस पृथ्वीमा आएर हाम्रा पापहरूको खातिर दण्ड चुकाउन क्रूसमा टाँगिएर क्रूर मृत्यु मर्नु आवश्यक थिएन । अहँ, हामी असल कर्महरूद्वारा मुक्ति प्राप्त गर्न सक्दैनौं । मुक्ति परमेश्वरको वरदान हो, र येशू ख्रीष्ट मरेकाबाट जीवित पारिनुभयो भनी हामीले आफ्नो हृदयमा विश्वास गर्नु र मुखले स्वीकार गर्नुपर्दछ ।

धर्मशास्त्र भन्छ,

“हामी सबै अशुद्ध मानिसभैँ भएका छौं, र हाम्रा सबै धार्मिक काम फोहोर भुत्राभैँ छन् । हामी सबै पातभैँ ओइलाइहाल्छौं, र हाम्रा पापले हामीलाई बतासले भैँ उडाइलैजान्छन्” (यशैया ६४:६) ।

यसरी हाम्रा सुकर्महरू वा धार्मिक कामहरूले हामीलाई बचाउँदैनन् । बचाउने विश्वास परमेश्वर स्वयम्बाट आउँछ । त्यसको निमित्त हामीले सर्वप्रथम उहाँका पुत्र येशू ख्रीष्टको नाउँमा मात्र विश्वास गर्नुपर्दछ ।

सारांश

१. हामी विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएका छौं । “धर्मीचाहिँ विश्वासद्वारा नै जिउनेछ ।” हाम्रा जीवनका हरेक पक्ष येशू ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा नै शासित हुनुपर्छ ।
२. हामीले निरन्तर परमेश्वरको आज्ञापालन गरेनौं भने हामी व्यर्थमा विश्वास गर्नसक्छौं ।
३. बुद्धिमान मानिसले येशूप्रति आज्ञाकारी भएर आफ्नो घर चट्टानमाथि बनाउँछ ।
४. परमेश्वरप्रतिको अनाज्ञाकारीताले परिणाममा सर्वनाश ल्याउँछ ।
५. परमेश्वरले हामीलाई परीक्षाहरूमा सहायता गर्नुहुन्छ ।
६. शारीरिक पिताले आफ्ना छोराछोरीलाई प्रेममा ताडना दिएसरह परमेश्वरले हाम्रो आफ्नै फाइदाको निमित्त हामीलाई ताडना दिनुहुन्छ ।
७. हामी कुनै पनि किसिमबाट जानी जानी पाप गर्नबाट बच्नुपर्दछ ।
८. हामी परमेश्वरतर्फ फर्क्यौं भने उहाँले हामीलाई पापबाट बचाउनुहुन्छ ।

९. साँचो पश्चातापमा हामी उहाँतिर फक्यौं भने परमेश्वरले हामीलाई क्षमा र माफी दिनुहुनेछ ।
१०. अब्राहामले परमेश्वरमाथि विश्वास गरे, र यो तिनको निम्ति धार्मिकता गनियो । येशू हाम्रा प्रभुलाई मरेकाहरूबाट जीवित पार्नुहुने उहाँमाथि हामीले विश्वास गर्नुभने यो हाम्रो निम्ति त्यसरी नै धार्मिकता गनिनेछ ।

विश्वास र कामहरू

धेरै क्रिश्चियनहरू विश्वासमाथि ठूलो जोड दिन्छन् । फलस्वरूप कामहरूको सन्दर्भमा परमेश्वरको वचनको कथनमा तिनीहरू ध्यान दिदैनन् । हामी उहाँसँग सन्तुलित रूपमा हिँड्न सकौं भन्ने हेतुले हामीले उहाँका वचनबाट परमेश्वरको सम्पूर्ण सत्यता खोज्नु महत्वपूर्ण हुन्छ । क्रिश्चियनको जीवनमा कामहरूको सम्बन्धमा परमेश्वरको वचनको भनाइलाई हामीले ठीकसँग बुझ्नु पर्दछ ।

हामी असल कामहरूका निमित्त नियुक्त गरिएका हौं

“किनकि हामी असल कामहरूका निमित्त ख्रीष्ट येशूमा सृजना गरिएका उहाँका हातका सीप हौं । हामी तीबमोजिम हिँडौं भन्ने हेतुले परमेश्वरले पहिलेबाटै ती तयार गर्नुभएको थियो” (एफिसी २:१०) ।

येशू ख्रीष्टमा हाम्रो सम्पूर्ण विश्वास कायम गराउँदै हामीले यी असल कामहरू गर्नुपर्दछ । हामीले हाम्रा कर्महरूद्वारा उद्धार पाएका होइनौं, हामी त येशू ख्रीष्टमा विश्वासद्वारा नै बचाइएका हौं । यसैले हाम्रा कामहरू विश्वास अनुकूल हुनुपर्छ ।

कामहरू विश्वासको पछि लाग्छन्

हामीले हाम्रो विश्वासको सम्बन्धमा कामहरूको स्थान स्पष्टसँग बुझ्नु पर्छ । हाम्रा असल कामहरूले येशूमा हाम्रो विश्वासलाई पछ्याउनुपर्दछ । हाम्रा धार्मिक कामहरू अर्थात् येशू ख्रीष्टद्वारा भन्दा हाम्रा आफ्नै प्रयत्नहरूबाट परमेश्वरसँग सही स्थान प्राप्त गर्ने हाम्रा आफ्ना प्रयासहरू फोहोर भुत्राहरूभैं छन् ।

“हामी सबै अशुद्ध मानिसभै भएका छौं, र हाम्रा सबै धार्मिक काम फोहोर भुत्राभै छन् । हामी सबै पातभै ओइलाइहाल्छौं, र हाम्रा पापले हामीलाई बतासले भै उडाइलैजान्छन्” (यशैया ६४:६) ।

हामीले आफ्नो जीवन येशू ख्रीष्टमा सुम्पेपछि धर्मशास्त्रले निर्देशित गरेअनुसार हामी असल कामहरूमा लाग्नु पर्दछ । यी असल कर्महरूले येशू ख्रीष्टमा हाम्रो विश्वासलाई पछ्याउनु पर्दछ । याकूब भन्छन्,

“परमेश्वर र पिताको अगाडि शुद्ध र पवित्र धर्म यही हो, अनाथ र विधवाहरूलाई तिनीहरूको कष्टमा हेरचाह गर्नु, र आफूलाई संसारबाट निष्कलंक राख्नु” (याकूब १:२७) ।

काम विनाको विश्वास मरेतुल्य हुन्छ

याकूब यस बुँदालाई धेरै प्रष्ट पार्छन् । उनको कथन छ, विश्वास काममा प्रकट हुँदैन भने त्यो आफैमा मृत हो ।

“यसरी विश्वास पनि काममा प्रकट हुँदैन भने त्यो विश्वास मृत हो” (याकूब २:१७) ।

“तिमीसँग विश्वास छ मसँग कामहरू प्रकट छन्” भनेर जोड दिने मानिसलाई उनी चुनौती दिँदै, “काममा प्रकट नभएको तिम्रो विश्वास मलाई देखाउ र म मेरा कामहरूले मेरो विश्वास देखाउनेछु भन्छन्” (याकूब २:१८) ।

तथापि, उनी आफ्नो चुनौती त्यहीँ समाप्त गर्दैनन् । उनको थप कथन छ, भूतहरू पनि परमेश्वरमा विश्वास गर्छन्, तर तिनीहरूको विश्वास तिनका मुक्तिको लागि पर्याप्त छैन ।

“तिमीहरू विश्वास गर्दछौ कि परमेश्वर एउटै हुनुहुन्छ । त्यो असल हो । भूतात्माहरू पनि विश्वास गर्छन् र थरथर काम्छन्” (याकूब २:१९) ।

परमेश्वरले अब्राहामलाई उनको अति तयारो एक मात्र छोरो इसहाकलाई मोरीयाहको देशको एउटा डाँडामा लगेर होमबलि चढाउनु भनेर आदेश दिनुभयो । अब्राहामले परमेश्वरसँग बहस गरेनन् । उनले उहाँको आज्ञापालन मात्र गरे । परमेश्वरले उनलाई आफ्नो छोराको बलि चढाउन भन्नुभएको ठाउँको नजिकै आइपुगेपछि उनले उनीसँग गएका कमाराहरूलाई त्यही

गधासँग बस्न अहाए । उनी र इसहाकचाहिँ केही पर गएर परमेश्वरको पूजा गरी उनीहरूकाहाँ फर्की आउने उनले तिनीहरूलाई भने ।

अब्राहामको कस्तो विश्वास थियो भने परमेश्वरले उनलाई उनको आफ्नै छोरो मार्न भन्नुभएको भए तापनि परमेश्वरले इसहाकलाई मरेकाबाट जीवित पार्नुहुने तथ्यमा उनले विश्वास गरे । परमेश्वर उनको परीक्षा गरिरहनुभएको थियो ।

आफ्नो छोरोलाई बाँधेर दाऊरामाथि राखेपछि अब्राहामले उसलाई बलि गर्न आफ्नो हातमा छुरी उठाए । ठीक यसै क्षण प्रभुका दूतले स्वर्गबाट कराएर तिनलाई भने, “ए अब्राहाम, अब्राहाम ।” अनि उनले भने, म यहीं छु ।”

अनि प्रभुले उनलाई भन्नुभयो,

“तेरो हात त्यस केटामाथि नउठा, र त्यसलाई केही नगर् । अब मैले थाहा पाएँ, तँ परमेश्वरसँग डराउँदोरहेछस्, किनकि तेरो एक मात्र छोरोलाई पनि मबाट तैले रोकेर राखिनस्” (उत्पत्ति २२:१२) ।

अब्राहामले काम गरेकाले, अर्थात् परमेश्वरको आज्ञापालन गरी परमेश्वरले उनलाई गर्न भन्नुभएको काम पूरा गरेकाले उनको विश्वास र आज्ञाकारीताको फलको रूपमा परमेश्वरले त्यसपछि उनलाई ठूला आशिषहरूको प्रतिज्ञा गर्नुभयो ।

“परमप्रभुका दूतले दोस्रोपल्ट स्वर्गबाट अब्राहामलाई कराएर भने, ‘परमप्रभु भन्नुहुन्छ, मैले आफ्नै नाउँमा शपथ खाएको छु, ति तैले यो काम गरेकोले र तेरो छोरो, अर्थात् तेरो एउटै छोरोलाई पनि मबाट नरोकेकोले म निश्चय नै तँलाई आशिष दिनेछु । तेरा सन्तानको वृद्धि गरेर आकाशका तारा र समुद्र किनारका बालुवासरह म तुल्याउनेछु । तेरा सन्तानले आफ्ना शत्रुहरूका शहरहरू कब्जा गर्नेछन् । तेरै सन्तानद्वारा पृथ्वीका सबै जातिहरू आशीर्वादी हुनेछन्, किनकि तैले मेरो वचन पालन गरिस्” (उत्पत्ति २२:१५-१८) ।

त्यसरीतिले अब्राहामको विश्वासले उनको कामहरूको छेउमै काम गरिरहेको थियो । अनि ती कामहरूबाट उनको विश्वास सिद्ध भएको थियो । हामी नयाँ करारभरि नै कामहरूले विश्वासलाई पछ्याउनु पर्ने तथ्यमाथि निरन्तर जोड दिइएको भेट्टाउँछौं । उदाहरणको निम्ति, पावलले एफिसबाट मण्डलीका एल्डरहरूलाई बोलिरहेका बेला उनले यसो भने,

“मैले सबै कुरामा तपाईंहरूलाई उदाहरण दिएको छु, कि तपाईंहरूले पनि यसरी नै कडा परिश्रम गरेर निर्धारहरूलाई मदत गर्नुपर्छ । प्रभु येशूको वचन याद राख्नुहोस्, कसरी उहाँ आफैले भन्नुभएको छ, कि लिनुभन्दा दिनु अझ धन्य हो” (प्रेरित २०:३५) ।

पावलले कामहरूको प्रशंसा गरेका

माकेडोनियाका मण्डलीहरूले उदार चित्तले दान दिएकाले पावल तिनीहरूको प्रशंसा गर्छन्,

“कष्टको भयंकर परीक्षाको बीचमा पनि प्रशस्त आनन्द र घोर दरिद्रतामा तिनीहरूले उदार चित्तले दान दिए” (२कोरिन्थी ८:२) ।

गलातीहरूलाई लेखेको पत्र

गलातीहरूलाई लेखेको आफ्नो पत्रमा पावल फेरि गरीबहरूको उल्लेख गर्छन्,

“केवल उनीहरूको यही इच्छा थियो, कि गरीबमाथि हाम्रो सम्झना रहोस् । त्यसो गर्न म पनि उत्सुक थिएँ” (गलाती २:१०) ।

फिलिप्पीहरूलाई लेखेको पत्र

आफूलाई फिलिप्पीहरूले सहायता गरेकाले उनले तिनीहरूको भेटीको निमित्त प्रशंसा गरे,

“किनभने थिसलोनिकीमा पनि तिनीहरूले मलाई एक पटकभन्दा बढी नै मेरो निमित्त सहायता पठायो । मैले भेटी खोजेको होइन, तर म त तिमीहरूमा यस्तो फलको आशा राख्छु, जो तिनीहरूकै हिसाबमा जम्मा हुँदैजाओस् । मैले पाउनुपर्ने भन्दा बढी नै पाएको छु । इपाफ्रोडिटसद्वारा पठाइदिएका तिमीहरूको मीठो बास्ना भएको, परमेश्वरलाई मनपर्दो र ग्रहणयोग्य बलिदान पाएर म तृप्त भएको छु” (फिलिप्पी ४:१६-१८) ।

थिसलोनिकीहरूलाई पठाएको दोस्रो पत्र

थिसलोनिकीहरूलाई लेखेको आफ्नो दोस्रो पत्रमा पावल मण्डलीलाई भलाई गर्नमा थकित नहुने सल्लाह दिन्छन्,

“तिमीहरूचाहिँ भाइ हो, भलाई गर्नमा थकित नहोओ” (२थिसलोनिकी ३:१३) ।

तिमोथीलाई लेखेको पहिलो पत्र

तिमोथीलाई लेखेको आफ्नो पहिलो पत्रमा पावल विधवाहरूको सम्बन्धमा असल कामहरूको विषयमा बोल्छन्,

“साठी वर्षदेखि माथिकी विधवा, जसको एक चोटि मात्र विवाह भएको थियो, तिनलाई मात्र विधवा सूचीमा राख । साथै तिनले असल काम गरेकी, छोराछोरीहरू हुर्काएकी, परदेशीहरूको सत्कार गरेकी, सन्तहरूका खुट्टा धोएकी, दुःखीहरूको उपकार गरेकी र जुनसुकै पनि असल काममा ध्यान दिएकी साबित हुनुपर्दछ” (१तिमोथी ५:९-१०) ।

आफन्तहरूको र विशेष गरी आफ्नै परिवारको भरणपोषण नगर्नेहरूले विश्वासलाई इन्कार गरेका हुन्छन्, तिनीहरू विश्वास नगर्नेहरूभन्दा पनि खराब हुन्छन् भनेर पनि पावल हामीलाई भन्छन्,

“यदि कसैले आफन्तहरूको र विशेष गरी आफ्नै परिवारको पालनपोषण गर्दैन भनेता त्यसले विश्वासलाई इन्कार गर्दछ र विश्वास नगर्नेहरूभन्दा पनि खराब हुन्छ” (१तिमोथी ५:८) ।

उनी धनीहरूलाई पनि असल काम गर्ने आज्ञा दिन्छन्,

“तिनीहरूले असल कार्य गरुन्, र असल कामहरूमा धनी, उदारचित्त र दानी होऊन् । यसरी आफ्नै लागि भविष्यको असल जग बसाल्न सकून्, ताकि तिनीहरूले त्यो जीवन पक्रिराखून् जो साँच्ची नै जीवन हो” (१तिमोथी ६:१८-१९) ।

तीतसलाई पत्र

असल कामहरू गर्दै अरुहरूका सामु एउटा उदाहरण बन्न पावल तीतसलाई प्रोत्साहन दिन्छन्,

“तिमीले आफूलाई सबै कुरामा असल कामको नमूना भइ देखाऊ, र तिम्रो शिक्षामा इमान्दारी, गम्भीरता” (तीतस २:७) ।

येशू असल कामहरू गर्नमा जोशिलो भएको एक विशेष जाति चाहनुहुन्छ भनी उनी हामीलाई स्मरण गराउँछन् ।

“खीष्टले हामीलाई सबै अधर्मबाट मोल तिरेर उद्धार गर्नुभयो, सुकर्ममा जोशिलो भएको, आफ्नै निमित्त एक विशेष जाति शुद्ध पार्नलाई आफूलाई दिइहाल्नुभयो” (तीतस २:१४) ।

यी असल कामहरूमा उनले आफ्नो जीवन मात्र कायम राख्ने होइन, तर परमेश्वरमा विश्वास राखेका सबैले आफूलाई त्यसैगरी कायम राख्नुपर्छ,

“यो भनाइ पक्का छ । म चाहन्छु कि तिमीले यी कुराहरूमा जोड देऊ ताकि तिनीहरू जसले परमेश्वरमा विश्वास राखेका छन् आफूलाई असल काममा कायम राख्न होसियार रहून्, किनकि यी कुरा मानिसहरूका लागि उत्तम र लाभदायक छन्” (तीतस ३:८) ।

“हाम्रा मानिसहरू असल काममा कायम रहन सिकून्, ताकि जरुरी खाँचो परिआएको खण्डमा तिनीहरूले मदत दिन सकून्, र तिनीहरू निष्फल नहोऊन्” (तीतस ३:१४) ।

हिब्रूहरूलाई पत्र

हिब्रूका लेखकले पनि अनुरोध गर्दछन्,

“हामी एउटाले अर्कालाई प्रेम र असल कामको निम्ति कसरी उत्साहित गराउने त्यस कुरामाथि विचार गरौं” (हिब्रू १०:२४) ।

प्रेरित यूहन्ना कामहरूको प्रशंसा गर्छन्

प्रेरित यूहन्ना हामीलाई हाम्रा कामहरूले हाम्रो प्रेम देखाउनु पर्ने खाँचोको याद दिलाउँछन्,

“कसैसित संसारको धन सम्पत्ति छ, र पनि आफ्ना दाज्यू भाइलाई खाँचोमा परेको देख्दा उनीहरूप्रति आफ्नो मन कठोर पाछै भने, परमेश्वरको प्रेमले कसरी त्यसमा वास गर्छ ? साना बालकहरू, वचन र बोलीले मात्र हामी प्रेम नगरौं, तर काम र सत्यताले प्रेम गरौं” (१यूहन्ना ३:१७-१८) ।

येशू र कामहरू

मत्ती पुस्तकको पच्चीसौं अध्यायमा सारा क्रिश्चियनहरूलाई एउटा गम्भीर चेतावनी दिइएको छ । त्यहाँ हरेकको कामको लेखाजोखा गरी त्यसैअनुसार न्याय हुने स्पष्टसँग भनिएको छ ।

आफ्नो महिमामय सिंहासनमा बस्नुभएपछि र उहाँका सामुन्ने सबै जातिहरू भेला भएपछि हुने फैसलाको वर्णन येशू गर्नुहुन्छ । त्यसपछि उहाँले कामहरूको आधारमा बाखाहरूबाट भेडाहरूलाई छुट्याउनु हुनेछ । यस अध्यायमा उहाँ आफ्ना “भाइहरू” को रूपमा मानिसहरूका छ समूहहरूको पहिचान गर्नुहुन्छ । तिनका नाउँ भोकाएका, तिर्खाएका, परदेशी, नाझा, बिरामी र झ्यालखानमा हुनेहरू हुन् । शब्द “भाइहरू” यहाँ उस्तै व्यापक

अर्थले प्रयोग गरिएको छ जुन अर्थमा उहाँले लूकाबाट लिइएका यी पदहरूमा “आमा र भाइहरू” शब्दको प्रयोग गर्नुभएको छ,

“उहाँलाई कसैले भने, “तपाईंका आमा र भाइहरू तपाईंलाई भेट गर्ने इच्छाले बाहिर उभिरहेका छन् । तर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, मेरी आमा र मेरा भाइहरू ती नै हुन्, जसले परमेश्वरको वचन सुन्छन्, र त्यो पालन गर्छन्” (लूका ८:२०-२१) ।

त्यसैगरी, लूका १०:३०-३७ मा दिइएको असल सामरीको दृष्टान्तबाट खाँचोमा परेको जो कोही हाम्रो छिमेकी हो भनेर हामी सिक्छौं । यो सुप्रसिद्ध कथामा एकजना मानिस यरुशलेमबाट यरीहोतिर जाँदै थियो । बाटोमा त्यो डाँकूहरूको फेला पयो । तिनीहरूले त्यसलाई नाङ्गो पारेर पिटे र अधमरो अवस्थामा छोडिदिए । येशू भन्नुहुन्छ, त्यही बाटो हुँदै गइरहेको एउटा पूजारीले त्यो घायल मानिसको दुर्दशा देखेर पनि बाटोको अर्कोपट्टिबाट देखेको नदेखेकै गरी गयो । त्यसको केही बेरपछि एउटा लेवीले पनि पूजारीकै जस्तो व्यवहार गर्‍यो । तर एउटा सामरीले त्यस मानिसलाई देखेपछि उसको मन दयाले भरियो, त्यसका घाउहरूमा तेल र दाखमद्य लगाएर पट्टी बाँधिदियो र उसकै गधामा चढाएर त्यसलाई एउटा पौवामा ल्याइ त्यसको हेरचाह गर्‍यो । भोलिपल्ट उसले केही रुपियाँ पौवाको मालिकलाई दिएर त्यो मानिसको हेरचाह गर्न भन्यो । यति सुनाइसकेपछि येशूले भन्नुभयो,

“तिम्रो विचारमा यी तीन जनामध्ये डाँकूहरूका हातमा पर्ने मानिसको छिमेकी कुनचाहिँ ठहरियो ?” तिनले भने, त्यस मानिसमाथि दया देखाउने चाहिँ” तब येशूले तिनलाई भन्नुभयो, जाऊ तिम्री पनि त्यसै गर” (लूका १०:३६-३७) ।

यसरी, येशूले जुन सन्दर्भमा “छिमेकी” शब्दको प्रयोग गर्नुभयो, त्यो यसको सामान्य प्रयोगभन्दा धेरै व्यापक अर्थमा प्रयोग गरिएको हामी यस दृष्टान्तबाट सिक्छौं । यसैगरी हामीले सामान्यतया प्रयोग गर्नेभन्दा व्यापक सन्दर्भमा “भाइहरू” शब्द प्रयोग गरिएको लूका ८:२०-२१ मा हामी देख्छौं । उहाँले मानवजातिमाथि कसरी न्याय गर्नुहुनेछ सो बारेमा येशूको अब अर्को भनाइतिर लागौं,

“जब मानिसको पुत्र सारा स्वर्गदूतहरूसँग आफ्नो महिमामा आउनेछ, तब ऊ आफ्नो महिमामय सिंहासनमा बस्नेछ । र उसको सामुन्ने सबै जातिहरू भेला हुनेछन् र जसरी गोठालाले भेडा र

बाखालाई छुट्याउँछ त्यसरी नै उसले तिनीहरूलाई एउटालाई अर्कोबाट अलग गर्नेछ । उसले भेडाहरूलाई आफ्नो दाहिनेपट्टि र बाखाहरूलाई देब्रपट्टि राख्नेछ । तब राजाले आफ्ना दाहिनेपट्टिकाहरूलाई भन्नेछ, आओ, मेरा पिताका धन्यका हो ! संसारको उत्पत्तिदेखि तिमीहरूका निम्ति तयार गरिएको राज्यलाई अधिकार गर । किनभने म भोकाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई खान दियो । म तिर्खाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई पिउन दियो । म परदेशी थिएँ, तिमीहरूले मलाई आश्रय दियो । नाङ्गै थिएँ, तिमीहरूले मलाई वस्त्र लगाइदियो । बिरामी थिएँ, तिमीहरू मलाई हेर्न आयौ । झ्यालखानमा थिएँ, तिमीहरू मकहाँ आयौ” । तब धर्मीजनहरूले उनलाई जवाफ दिनेछन्, हे प्रभु, कहिले हामीले तपाईंलाई भोकाउनुभएको देख्यौं, र खान दियौं ? अथवा तिर्खाउनुभएको देख्यौं र पिउन दियौं ? कहिले हामीले तपाईंलाई परदेशी देख्यौं, र तपाईंलाई आश्रय दियौं ? अथवा नाङ्गो देख्यौं र वस्त्र लगाइदियौं ? र कहिले हामीले तपाईंलाई बिरामी वा झ्यालखानमा देख्यौं, र तपाईंमकहाँ आयौं ?” तब राजाले तिनीहरूलाई जवाफ दिएर भन्नेछन्, ‘साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले यी मेरा भाइहरूमध्ये सबैभन्दा सानामा एकजनालाई जे जति गऱ्यो, त्यो तिमीहरूले मलाई नै गऱ्यो । त्यसपछि उनले देब्रपट्टिका मानिसहरूलाई भन्नेछन्, श्रापित मानिस हो ! मबाट दूर होओ, र शैतान र त्यसका दूतहरूका लागि तयार गरिएको अनन्तको आगोमा जाओ । किनभने म भोकाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई खान दिएनौ । तिर्खाएको थिएँ तिमीहरूले मलाई पिउन दिएनौ । म परदेशी थिएँ, तिमीहरूले मलाई आश्रय दिएनौ । नाङ्गो थिएँ, र तिमीहरूले मलाई वस्त्र लगाइदिएनौ, बिरामी र झ्यालखानमा थिएँ, र तिमीहरू मलाई हेर्न आएनौ । तिनीहरूले पनि यसो भनेर जवाफ दिनेछन्, ‘प्रभु कहिले हामीले तपाईंलाई भोकाएको वा तिर्खाएको देख्यौं, परदेशी वा नाङ्गो वा बिरामी देख्यौं, वा झ्यालखानमा देख्यौं, र तपाईंको सेवा गरेनौं ?’ तब उनले तिनीहरूलाई जवाफ दिनेछन्, “साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, यी सबैभन्दा सानाहरूमध्ये एक जनालाई जे जति गरेनौं। त्यो तिमीहरूले मेरो निम्ति गरेनौ । तब

तिनीहरू अनन्त दण्डको भागी हुनेछन्, तर धर्मी जनहरू अनन्त जीवनमा प्रवेश गर्नेछन्” (मत्ती २५:३१-४६) ।

येशू भेडाहरूलाई परमेश्वरको राज्यमा अधिकार गर्नेहरूका रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ, किनकि तिनीहरूले भोकाएका, तिर्खाएका, परदेशी, नाङ्गा, बिरामी र झ्यालखानमा हुनेहरूको सेवा गरे । यी नै असल कामहरू येशू ख्रीष्टमा हाम्रो मुक्तिमा हामीले गर्नुपर्छ ।

त्यसपछि येशू उहाँका देब्रेपट्टि हुने “बाखाहरू” को पहिचान गर्नुहुन्छ र यो कुरा भन्नुहुन्छ,

“श्रापित मानिस हो । मबाट दूर होओ, र दियाबलस र त्यसका दूतहरूका लागि तयार गरिएको अनन्तको आगोमा जाओ” (मत्ती २५:४१) ।

यी मानिसहरूले येशूका भाइहरूको सहायता गरेनन् । तिनका नाउँ भोकाएका, तिर्खाएका, परदेशी, नाङ्गा, र झ्यालखानमा हुनेहरू थियो । येशू भन्नुहुन्छ, यी मानिसहरू अनन्त दण्डको भागी हुनेछन्, तर धर्मी जनहरू अनन्त जीवनमा प्रवेश गर्नेछन् । येशू ख्रीष्टमा मुक्ति प्राप्त गरेपछि हामीले यिनै भलाइका कामहरू गर्नुपर्छ । त्यसपछि येशू उहाँको बायाँपट्टिकालाई ‘बाखा’ भनी सम्बोधन गर्नुहुन्छ ।

हामीले स्पष्टसँग बुझ्नुपर्दछ, माथि प्रयोग गरिएको शब्द “भाइहरू” को अर्थ यी मानिसहरू परमेश्वरका छोरा र छोरीहरू हुन् भन्ने होइन । तिनीहरू पनि येशू ख्रीष्टलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गरी उहाँकहाँ नआउञ्जेल र नयाँ गरी नजन्मुञ्जेल तिनीहरूले उद्धार पाउने छैनन् । तैपनि असल के हुनसक्छ भने हामीले तिनीहरूको सेवा गरेका कारण तिनीहरू प्रभुतिर फर्कनेछन् ।

केही वर्षअघि इथियोपियाको यात्राको क्रममा मैले त्यहाँ ठूलो खडेरी परेकोले धेरै मानिसहरू भोकभोकै मरिरहेका देखें । प्रभुले मेरो हृदयमा पवित्र शास्त्रको यही अंशलाई विशेष रूपमा प्रकट गर्नुभयो । ‘वर्ल्ड भिजन’ जस्ता क्रिश्चियन संगठनहरूका कामले मात्र ती मानिसहरूका जीवन बचाइरहेका थिए । सहायता पाउनेहरूमध्ये धेरै जना मुसलमानहरू थिए ।

तत्कालिन समयमा इथियोपियामा येशूको सुसमाचार प्रचार गर्नु असम्भव थियो, किनकि कम्युनिष्ट सरकारले त्यसको अनुमति दिएको थिएन ।

त्यसको केही वर्षपछि वर्ल्ड भिजनको एकजना प्रतिनिधि इथियोपिया फर्केर जाँदा उनले धेरै मुसलमानहरू येशू ख्रीष्टतर्फ फर्केका भेट्टाए । तिनीहरूले वर्ल्ड भिजन मार्फत भएका क्रिश्चियन कामहरूमा प्रकट भएको परमेश्वरको प्रेमको गवाही दिएका थिए, र तिनीहरू भोकभोकै मरिरहेका अवस्थाबाट तिनीहरूलाई बचाउन भिजनले खाद्यान्न आपूर्ति गरी तिनीहरूलाई गरेको सहायताको अनुभव गरेका थिए । वर्ल्ड भिजनका कामदारहरूमार्फत प्रकट भएको येशूको प्रेमको परिणाममा तिनीहरूले उद्धार पाएका थिए, यद्यपि कुनै बाहिरको मानिसले तिनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरेको थिएन । तिनीहरूको हेरचाह गर्नेहरूको सुर्ताले तिनका हृदयमा सुसमाचारको बीउ रोपिएको थियो ।

वर्ल्ड भिजनबाट गएका निरीक्षकले पूर्व मुस्लिम बहुल क्षेत्रमा धेरै मण्डलीहरूले काम गरिरहेका देखे । वर्ल्ड भिजनले तिनीहरूलाई दिदै गरेको सहायताको कारणले मात्र ती मानिसहरू प्रभुकहाँ आएका थिए । तिनीहरूका हृदयमा रोपिएको बीउकै फलस्वरूप त्यस क्षेत्रमा भएका धेरै क्रिश्चियनहरू मुसलमानहरूलाई येशूका बारेमा सुनाउन सफल भएका थिए, यसैकारण धेरै जना प्रभुतिर फर्केका थिए ।

आजका इस्लाम धर्मावलम्बी धेरै देशहरूमा सुसमाचार प्रचार निषेध गरिएको छ । हामीले येशू ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गर्न सक्ने एउटै उपाय भोका, प्यासा, परदेशी, नाङ्गा, बिरामी र झ्यालखानमा परेकाहरूको सहायता गर्नु हो । हामीले तिनीहरूलाई येशूको प्रेम देखाएपछि धेरैजना आफ्नै स्वेच्छा र निर्णयबाट प्रभुतर्फ फर्कनेछन् ।

यो निश्चय नै परमेश्वरको त्यस वचनसँग पूर्ण मेल खान्छ, जसले हामीलाई भन्छ, सारा आज्ञाहरूको सार यही नै हो, *“तैले आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई जस्तै प्रेम गर्नु ।”*

खाँचोमा परेकाहरू (हाम्रा छिमेकीहरू) को जे जस्तै समझशक्ति भए तापनि त्यसको वास्ता नगरी हामीले तिनीहरूलाई प्रेम गर्नु भन्ने हामी परमेश्वरको वचनको आज्ञाकारीतामा व्यवहारिक रूपमा काम गरिरहेका हुन्छौं । परमेश्वर हामीमार्फत तिनका हृदयमा कुरा गर्न र तिनीहरूलाई येशू ख्रीष्टमा खिँचन सक्नुहुन्छ ।

“तैले व्यभिचार नगर, तैले हत्या नगर, तैले चोरी नगर, तैले लोभ नगर, यी आज्ञाहरूबाहेक र अरु जति आज्ञा छन्, ती सबैको सारांश

यसै आज्ञामा पाइन्छ, अर्थात् 'तैंले आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई जस्तै प्रेम गर् ।' प्रेमले छिमेकीको खराबी गर्दैन । यसकारण प्रेम गर्नु नै व्यवस्था पूरा गर्नु हो" (रोमी १३:९-१०) ।

कामहरूअनुसारको प्रतिफल वा इनाम

येशूले भन्नुभयो, उहाँ फेरि आउनुभएपछि उहाँले आफ्ना हरेक पछ्यौटेलाई उसको वा तिनको कामअनुसार प्रतिफल दिनुहुनेछ ।

"किनकि मानिसको पुत्र आफ्ना पिताको महिमामा आफ्ना स्वर्गदूतहरूसँग आउनेछ, र त्यसबेला उसले हरेक मानिसलाई त्यसको कामअनुसार प्रतिफल दिनुहुनेछ" (मत्ती १६:२७) ।

यसकारण सारांसमा हामी के निष्कर्षमा पुग्छौं भने पावल र याकूब जे भनिरहेका छन् त्यसका बीचमा कुनै असंगति छैन । हामी विश्वासद्वारा नै धार्मिक भएका छौं र हामीले असल कामहरूमा लागि रहनु पर्छ भनेर पावल दुवै तथ्यहरूमा जोड दिन्छन् । याकूबको कथन छ, भरोसा र विश्वास पर्याप्त छैनन्, किनभने भूतात्माहरू परमेश्वरमा विश्वास गर्छन् र उहाँमा आस्था पनि राख्छन् । हाम्रो विश्वासमा हाम्रा कामहरू प्रकट हुनुपर्दछ, नत्रता काममा प्रकट नभएको विश्वास मृत हो ।

सारांश

१. हामी असल कामहरूको निमित्त खीष्ट येशूमा सृजना गरिएका हौं ।
२. हाम्रो विश्वास येशू खीष्टमा अटल छ भने हाम्रो विश्वास अटल कामहरूमा प्रकट हुनुपर्दछ ।
३. काममा प्रकट नभएको विश्वास मृत हो ।
४. अब्राहामले परमेश्वरमाथि आफ्नो विश्वास कायम गरेर परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गरेपछि उनको विश्वास सिद्ध तुल्याइयो ।
५. माकेडोनिया, गलाती, र फिलिप्पीका मण्डलीहरूले गरेका असल कामहरूको प्रेरित पावल प्रशंसा गर्छन् । उनी थिसलोनिकीहरूलाई असल काम गर्नमा थकित नहुन प्रोत्साहन पनि दिन्छन् ।
६. पावल धनीहरूलाई असल कामहरू गर्न भन्छन् र असल कार्यहरू गर्नमा हामी उत्साही हुनुपर्दछ भनी हामीलाई स्मरण गराउँछन् । उनी तीतसलाई पनि ती असल कामहरूमा लागि रहन अनुरोध गर्छन् ।

७. असल कामहरू गरेर हाम्रो प्रेम देखाउनु पर्ने आवश्यकताबारे प्रेरित यूहन्ना हामीलाई याद दिलाउँछन् ।
८. भोकाएका, तिर्खाएका, परदेशी, नाङ्गा, बिरामी र झ्यालखानमा परेकाहरूको सेवा गर्नुपर्ने खाँचो येशू प्रष्टै भन्नुहुन्छ ।
९. यी मानिसहरूको सहायता गरेर हामी यथार्थमा येशू ख्रीष्टको सुसमाचार घोषणा गर्नसक्छौं । सारा आज्ञाहरूको सार यस भनाइमा निहित छ, “तैले आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई जस्तै प्रेम गर् ।”
१०. येशू आउनुभएपछि उहाँले हरेक मानिसलाई त्यसको कामअनुसार प्रतिफल दिनुहुनेछ ।

परमेश्वरको सितैको कृपा वा अनुग्रहको समझ

परमेश्वरको व्यवस्था

परमेश्वरको ईश्वरीय प्रणालीको व्यवस्था मोशालाई उहाँद्वारा नै दिइएको थियो । यसलाई हामी प्रस्थान, लेवी, गन्ती र व्यवस्थाका पुस्तकहरूमा पाउन सक्छौं । सायद मोशाको व्यवस्थाको अति सुप्रसिद्ध अंश दश आज्ञाको रूपमा चिनिन्छ । यसलाई प्रस्थान २०:१-१७ मा देखाइएको छ ।

दश आज्ञाको साथसाथै व्यवस्थाले आहार सम्बन्धी आवश्यकताहरू, बलिहरू, हिंसासम्बन्धी व्यवस्था, पशुहरूको नियन्त्रण, सम्पत्तिको जिम्मेवारी, जादुगरीसँग व्यवहार, न्याय, शबाथका विधि विधानहरू, र अन्नबलि, मेलबलि, पापबलि, होमबलि र अपराध बलिलगायत मन्दिरमा चढाइने भेटीहरू जस्ता पक्षहरू सम्मिलित गर्‍यो । यसले बालकको जन्मपछि गर्नुपर्ने धार्मिक अनुष्ठानहरू, कुष्ठरोग सम्बन्धी व्यवस्था, व्यभिचारको व्यवस्था, रगतको पवित्रता, पूजारीहरूको चालचलन, र शबाथ, निस्तार चाड, अगौटे फलको चाड, प्रायश्चितको दिनको साथसाथै छाप्रोवासको चाड जस्ता प्रभुका चाडहरूको प्रारम्भ गर्‍यो ।

यहूदीहरूको निर्वासन

यहूदीहरू परमेश्वरको आज्ञापालन गर्न र व्यवस्था पालन गर्न असफल भएकाले त्यसको परिणाममा तिनीहरूले बेबिलोनमा निर्वासनको जीवन बिताउनु पर्‍यो । व्यवस्थाप्रति आज्ञाकारी हुनेहरूलाई उहाँले दिनुभएका आशिषहरू र त्यसको साथै अनाज्ञाकारी हुनेहरूलाई आउने सरापहरू परमेश्वरले प्रष्टै भन्नुभएको छ । सरापहरूका उदाहरणहरू निम्नबमोजिम छन्,

“तर यदि तिमीहरूले मेरा कुरा सुनेनौ, र यी सबै आज्ञा पालन गरेनौ र मेरा विधिहरूलाई घृणा गरेर इन्कार गर्‍यो भने, अनि मेरा

सम्पूर्ण आज्ञा नमानेर मेरो करार भङ्ग गय्यौ भने, म तिमीहरूका बीचमा आतङ्क फैलाउनेछु, अनि शरीर नष्ट पादैजाने, आँखालाई विनाश गर्ने र प्राणलाई शिथिल गराउँदै लाने भयंकर रोगहरू पठाउनेछु । तिमीहरूले रोपेका बीउहरू खेर जानेछन्, किनकि तिमीहरूका शत्रुहरूले फसल खाइदिनेछन् । म तिमीहरूको विरोध गर्नेछु, र तिमीहरू शत्रुका हातबाट परास्त हुनेछौ । तिमीहरूलाई हेला गर्नेहरूले तिमीहरूमाथि प्रभुत्व गर्नेछन्, र कसैले नखेदे पनि तिमीहरू भाग्नेछौ” (लेवी २६:१४-१७) ।

“तर आज मैले तिमीहरूलाई दिएका परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरका सबै आज्ञा र विधिहरू होसियारीसाथ मानेर उहाँको वचन पालन गरेनौ भने यी सबै श्राप तिमीहरूमाथि पर्नेछन् र तिमीहरूलाई उछिन्नेछन्: तिमीहरूलाई शहरमा श्राप पर्नेछ, र गाउँ वस्तीमा श्राप पर्नेछ । तिमीहरूको डालो र तिमीहरूको पीठो मुछ्ने आरीमा श्राप पर्नेछ । तिमीहरूका सन्तानमाथि, साथै खेतको उब्जनीमाथि, गाइबस्तुका बाछा बाछीमाथि, र भेडाबाखाका पाठापाठीमाथि श्राप पर्नेछ । भित्र आउँदा र बाहिर जाँदा तिमीहरू श्रापित हुनेछौ । उहाँलाई त्यागेर तिमीहरूले गरेका दुष्ट कामको कारणले तिमीहरू भट्टै नाशमा नपुगुञ्जेल र खतम नहोऊञ्जेल परमप्रभुले तिमीहरूमाथि र तिमीहरूका हातका सबै काममाथि श्राप, गोलमाल र हप्की पठाउनु हुनेछ” (व्यवस्था २८:१५-२०) ।

सम्पूर्ण व्यवस्था पालन गरेर पनि कोही एउटै बुँदामा चुक्यो भने ऊ सबै कुरा उल्लंघन गरेको दोषी ठहरिनेछ । यस तथ्यलाई याकूब २:१०-११ मा देखाइएको छ,

“किनकि जसले सम्पूर्ण व्यवस्था पालन गर्छ तर एउटै कुरामा चुक्छ भने, व्यवस्थाका सबै कुरामा त्यो दोषी ठहरिएको हुन्छ । किनकि जसले व्यभिचार “नगर्” भन्नुभयो, उहाँले “हत्या नगर्” पनि भन्नुभयो । तसर्थ यदि तिमीले व्यभिचार गर्दैनौ तर हत्या गर्दछौ भने, तिमी व्यवस्थाका अपराधी भएका छौ ।”

गलाती ३:१० मा पावल पनि यही बुँदालाई औल्याउँछन्,

“व्यवस्थाका कामहरूमाथि भर पर्ने श्रापित छन्, किनकि धर्मशास्त्रमा यसो लेखिएको छ, व्यवस्थाको पुस्तकमा लेखिएका सबै कुरामा नरहने र ती पालन नगर्ने हरेक श्रापित हुन्छ।”

यसकारण मोशाको व्यवस्थामा रहन चाहने हरेक मानिसले त्यसलाई समग्रतामा पालन गर्नु अनिवार्य हुन्छ, नत्रता त्यो मानिस परमेश्वरको श्राप मुनि आउँछ।

ईश्वरीय व्यवस्थाको यो प्रणाली परमेश्वरका चुनिएका मानिसहरू, इस्राएलीहरूलाई उहाँका सेवक मोशाद्वारा दिइएको थियो। यहूदीहरूका अनाज्ञाकारीताका कारण तिनीहरू प्रतिज्ञाको देशबाट सत्तरी वर्षसम्म निर्वासनमा थिए। एज्रा र नहेम्याहको अगुवाईमा तिनीहरू प्रतिज्ञाको देशमा फर्के तापनि यहूदीहरूले आफ्नो पहिलेको राज्यको महिमा फेरि कहिल्यै प्राप्त गरेनन्।

नयाँ करार

इस्राएल र यहूदाको घरानासँग परमेश्वरले पछि एउटा नयाँ करार बाँध्नुहुने प्रतिज्ञा गर्नुभयो,

“परमप्रभु भन्नुहुन्छ, ती दिन आउनेछन्, जब इस्राएलको घरानासँग र यहूदाको घरानासँग म एउटा नयाँ करार स्थापना गर्नेछु। तिमीहरूका पुर्खाहरूसँग मैले बाँधेको करारजस्तै यो हुनेछैन, जब मैले तिनीहरूलाई हातमा समातेर मिश्रदेशबाट डो-च्याएर ल्याएको थिएँ। परमप्रभु भन्नुहुन्छ, ‘तिनीहरूले मेरो करार भङ्ग गरे, यद्यपि म तिनीहरूका पिता थिएँ।’ परमप्रभु भन्नुहुन्छ, ती दिनपछि म इस्राएलको घरानासँग यो करार बाँध्नेछु, तिनीहरूका मनमा मेरो व्यवस्था राखिदिनेछु, र तिनीहरूका हृदयमा त्यो लेखिदिनेछु, र म तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु र तिनीहरू मेरा प्रजा हुनेछन्। ‘परमप्रभुलाई चिन’ भनेर अब उसो कुनै मानिसले आफ्नो छिमेकीलाई वा आफ्ना दाज्यू भाइलाई सिकाउने छैन। किनकि सानादेखि लिएर ठूलासम्म तिनीहरू सबैले मलाई चिन्नेछन्, परमप्रभु भन्नुहुन्छ। किनकि तिनीहरूका अपराधहरू म क्षमा गर्नेछु र म तिनीहरूका पाप फेरि कहिल्यै सम्झने छैन” (यर्मिया ३१:३१-३४)।

पुरानो करारको ठाउँ लिएको यो नयाँ करार सबैसँग बाँधिने भएकोले यो सबैका निम्ति उपलब्ध छ । येशू ख्रीष्ट हामी सबैका खातिर मर्नुभयो । कसैले पनि आफ्नो विश्वास येशू ख्रीष्टमाथि राखेर नयाँ करारमा आउनसक्छ ।

“किनभने परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो कि उहाँले आफ्ना एक मात्र पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस्, तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस्” (यूहन्ना ३:१६) ।

यस नयाँ करारको मध्यस्थ, अर्थात् परमेश्वरसँग हाम्रो मिलाप गराउने व्यक्ति येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ ।

“तर यसै पनि ख्रीष्टले प्राप्त गर्नुभएको सेवा त्यत्तिकै बढी श्रेष्ठ छ, जतिको उहाँले मध्यस्थता गर्नुभएको करार पुरानोभन्दा उत्तम छ । किनभने यो करारको जग उत्तम प्रतिज्ञाहरूमा बसालिएको छ” (हिब्रू ८:६) ।

अनुग्रह र सत्यता

येशूको आगमनसँगै अनुग्रह र सत्यताको युगको उदय भएको छ । यहाँ अनुग्रहको अर्थ परमेश्वरको सिक्तैको कृपा हो । हामी यस कृपाका हकदार छैनौं । तर उहाँले आफ्ना पुत्र येशू ख्रीष्टमार्फत यो हामीलाई दिनुभएको छ,

“किनभने व्यवस्था मोशाद्वारा दिइयो, अनुग्रह र सत्यताचाहिँ येशू ख्रीष्टद्वारा आए” (यूहन्ना १:१७) ।

यस कथनको पुष्टि रोमी ६ मा यसरी गरिएको छ,

“किनकि पापले तिमीहरूमाथि राज्य गर्नेछैन, किनकि तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौं, तर अनुग्रहको अधीनमा छौं” (रोमी ६:१४) ।

एन्टिओखियामा पावलको प्रचार

येशू ख्रीष्टद्वारा हाम्रो धार्मिकता पूरा भएको छ भनी पावलले एन्टिओखियामा प्रचार गरे,

“यसकारण भाइ हो, तपाईंहरूलाई थाहा होस्, कि यी नै मानिसद्वारा पाप क्षमा हुन्छ भन्ने घोषणा तपाईंहरूलाई गरिएको छ । तपाईं विश्वास गर्नेहरू हरेकले उहाँद्वारा नै सबै कुराबाट

छुटकारा पाउनुभएको छ, जुन छुटकारा मोशाको व्यवस्थाद्वारा तपाईंहरूका निमित्त सम्भव थिएन” (प्रेरित १३:३८-३९) ।

यरुशलेमको महासभा

अन्यजातिहरूले व्यवस्था पालन गर्नु आवश्यक थियो वा थिएन सोको प्रश्नमा सुरुका मण्डलीमा मतभेद थियो । केही फरिसीहरूका मतअनुसार तिनीहरूलाई खतना गर्नु र मोशाको व्यवस्था पालन गर्ने आदेश दिनु अनिवार्य थियो । छलफलपछि यो महासभा याकूबको भनाइसँग सहमत भयो । याकूबको भनाइ थियो, अन्यजातिहरूले व्यवस्थाको पालन गर्नु जरुरी थिएन, तर तिनीहरू मूर्तिहरूलाई बलि चढाएको थोक, व्यभिचार, घाँटी अँठ्याएर मारेको पशुको मासु र रगतबाट मात्रै अलग रहनुपर्थ्यो । त्यसपछि प्रेरितहरू, एल्डरहरू र सम्पूर्ण मण्डली सहमत भए र पावल, बारनाबास र अन्य अगुवाहरूलाई पत्र दिएर एन्टिओखिया, सिरिया, किलिकियामा अन्यजातिहरूकहाँ पठाए । पत्रमा यस्तो लेखिएको थियो,

“हामीले सुनेका छौं, कि हाम्रा बीचका कुनै कुनैले हाम्रो आदेशविना नै तपाईंहरूका मन अस्थिर तुल्याएर तपाईंहरूलाई कैयौं दुःख दिएका छन् । यसकारण हामी सबैले सर्वसम्मतिद्वारा गरेको निर्णयअनुसार कतिपय मानिसहरूलाई चुनेर तिनीहरूलाई हाम्रा प्रिय बारनाबास र पावलका साथमा तपाईंहरूकहाँ पठाउन हामीलाई उचित लाग्यो । यी मानिसहरू यस्ता छन्, जसले हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको खातिर आफ्ना प्राण जोखिममा पारेका छन् । यसकारण हामीले यहूदा र सिलासलाई पठाएका छौं । तिनीहरूले पनि सोही कुराहरू मुखैले बताउनेछन् । किनभने पवित्र आत्मा र हामीलाई यो उचित लाग्यो, कि यी आवश्यक कुराहरूबाहेक अझ बढी बोझ तपाईंहरूलाई बोकाउनु हुँदैन । तपाईंहरू मूर्तिहरूलाई बलि चढाएको थोक, रगत, गला अँठ्याएर मारेको पशुको मासु र व्यभिचारबाट अलग रहनुहोस् । यी कुराहरूबाट अलग रहनुभयो भने असल हुनेछ । बिदा” (प्रेरित १५:२४-२९) ।

व्यवस्थाबाट हामी छुटकारा

आफ्नो प्रचार र शिक्षामा पावल हामीसँग भन्छन्, हामीले व्यवस्थाबाट छुटकारा पाएका छौं । उनी भन्छन्, व्यवस्था पवित्र भएर र आज्ञाहरू पवित्र धर्मी र असल भएर पनि व्यवस्थाका आज्ञाहरूले दिएका अवसरका कारण पापले उनमा सबै किसिमका खराब अभिलाषाहरू उत्पन्न गरायो (रोमी ७:८) । यसैकारण पावल १कोरिन्थी १५:५६ मा भन्छन्,

“मृत्युको खील पाप हो, र पापको शक्ति व्यवस्था हो ।”

हामी जति बढी व्यवस्था पालन गर्ने प्रयत्न गर्छौं, त्यति नै बढी हामी आफ्ना इच्छाको विरुद्ध हामीलाई वशमा पारिरहेको हामीभित्रको पापलाई बुझ्दछौं ।

हामीले येशू ख्रीष्टमा आफ्नो विश्वास राखेपछि त्यस उप्रान्त व्यवस्था पालन गर्न परिश्रम गरिरहनु पर्दैन । किनभने अब हामीसँग परमेश्वरको सामुन्ने पवित्र जीवन जिउन हाम्रो सहायता गर्नुहुने पवित्र आत्मा हामीभित्र हुनुहुन्छ । यसैकारण पावलले यसो भन्न सके,

“किनभने विश्वास गर्ने धर्मी ठहरिओस् भनेर ख्रीष्ट नै व्यवस्थाको अन्त्य हुनुहुन्छ” (रोमी १०:४) ।

व्यवस्था रहिरहन्छ

व्यवस्था समाप्त वा रद्द गरिएको छैन । परमेश्वरको वचनको अंगको रूपमा व्यवस्था सदासर्वदा रहिरहनेछ । अब हामी व्यवस्थाको पालन गरेर होइन, येशू ख्रीष्टमा विश्वास गरेर मात्र परमेश्वरसँग सही सम्बन्धमा आउन सक्छौं ।

येशू ख्रीष्टले हाम्रो विरुद्धमा रहेको व्यवस्थाका सर्तहरूका सारा लेखा मेटाउनुभएको छ,

“र हाम्रो विरुद्धमा रहेको तमसुक र त्यसका सबै कानूनी दाबीहरूलाई क्रूसमा कीला ठोकी रद्द गरिदिनुभयो” (कलस्सी २:१४) ।

यसकारण हामी अब उसो अरुहरूका दोषका अधीनमा छैनौं,

“यसकारण खान पिउनमा, वा पर्वको दिन वा औंसी वा शबाथ दिन मान्ने विषयमा कुनै मानिसले तिमीहरूलाई दोष नदिओस्” (कलस्सी २:१६) ।

उनी एउटा महत्वपूर्ण कुरो बताउँछन्, यी कुराहरू आउने कुराका छायाँ मात्र हुन्, वास्तविकताचाहिँ ख्रीष्ट हुनुहुन्छ,

“यीचाहिँ आउने कुराका छाँया मात्र हुन्, तर वास्तविकताचाहिँ ख्रीष्टमा हुन्छ” (कलस्सी २:१७) ।

व्यवस्थाको पछि लाग्नु मुक्ति प्राप्त गर्ने उपाय अब नभए तापनि र व्यवस्था यहूदीहरूलाई मात्र दिइएको भए तापनि यसका आदेशहरू अभै पूर्ववत् लागू हुन्छन् । क्रूसको कामलाई पूर्णतया आफ्नो तुल्याउन र येशू ख्रीष्टलाई मुक्तिदाताको रूपमा ग्रहण गर्न असफल हुने यहूदीहरू र अन्यजातिहरूका लागि व्यवस्थाको श्राप अभै लागू हुनसक्छ । व्यवस्थाको पुस्तकका सत्ताइसौं र अठ्ठाइसौं अध्यायमा देखाइएका श्रापहरूले हामीमाथि अभै प्रभाव पार्नसक्छन् । यसकारण गलातीहरू जो अन्यजाति थिए, तिनलाई लेखेको आफ्नो पत्रमा पावल तिनीहरूलाई भन्छन्,

“हाम्रा निमित्त सराप बनेर ख्रीष्टले हामीलाई व्यवस्थाको सरापबाट मोल तिरेर छुटाउनुभयो, किनकि काठमा भुण्डिने हरेक श्रापित हुन्छ भन्ने लेखिएको छ । उहाँले हामीलाई मोल तिरेर छुटाउनुभयो, ताकि अब्राहामलाई दिइएको आशिष ख्रीष्ट येशूद्वारा अन्यजातिहरूमा आओस्, र हामी विश्वासद्वारा प्रतिज्ञाका पवित्र आत्मा प्राप्त गर्नसकौं” (गलाती ३:१३-१४) ।

हामीले येशू ख्रीष्टको पाइलामा हिँडेपछि र उहाँका वचन पालन गरेपछि व्यवस्थाको त्यस सरापबाट छुटकारा पाउँछौं । व्यवस्थाको पालन अब उसो धार्मिकता प्राप्त गर्ने साधन होइन । येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गरेर मात्र हामी उद्धार पाउन सक्छौं ।

हामी येशूको पछि लाग्छौं

हामीले कानूनी सर्तहरूको संगालोमा होइन येशू ख्रीष्ट माथिनै हाम्रो नजर टिकाउनु पर्दछ र उहाँकै पछि लाग्नु पर्छ । हामी जसै येशू ख्रीष्टको अनुशरण र आज्ञापालन गछौं, अनि परमेश्वरले उहाँको धार्मिकता येशू ख्रीष्टद्वारा हामीमा हालिदिनुभएको हामी पाउँछौं ।

परमेश्वरले येशू ख्रीष्टद्वारा यहूदी र अन्यजातिबीच विभाजन ल्याउने पर्खाल ढाल्नुभएको छ । मोशाको व्यवस्थाले त्यो विभाजनको आगोमा घिउ थप्ने काम गरेको थियो ।

“किनकि उहाँ नै हाम्रो शान्ति हुनुहुन्छ । उहाँले हामी सबैलाई एउटै बनाउनुभएको छ, र विभाजन ल्याउने शत्रुताको पर्खाल भत्काइदिनुभएको छ । र उहाँले व्यवस्थालाई त्यसका आज्ञाहरू र धार्मिक विधानहरूसमेत आफ्नै शरीरमा खारिज गर्नुभएको छ, कि यी दुईका सट्टामा उहाँले आफैमा एउटा नयाँ मानिस सृष्टि गर्नु, र यसरी शान्ति स्थापना होस् । अनि उहाँले क्रूसद्वारा हामी दुवैलाई एउटै शरीरमा परमेश्वरसँग मेल गराएर शत्रुतालाई शेष पार्नुभयो” (एफिसी २:१४-१६) ।

हामीले अनुग्रहबाट उद्धार पाएका छौं, व्यवस्थाबाट होइन

यसरी हामीले परमेश्वरको अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा उद्धार पाएका छौं, यो परमेश्वरको वरदान हो,

“किनभने अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा तिमीहरूले उद्धार पाएका छौं र यो तिमीहरू आफैबाट होइन, यो त परमेश्वरको वरदान हो, कर्महरूद्वारा होइन, नत्रता मानिसले घमण्ड गर्नेछ” (एफिसी २:८-९) ।

सारांशमा पावल यसो भनेर स्थितिलाई धेरै प्रष्ट्याउँछन्,

“तर यदि तिमीहरू पवित्र आत्माद्वारा डोच्याइएका हौ भनेता तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा हुँदैनौं” (गलाती ५:१८) ।

पवित्र आत्मा हामीलाई डोच्याउनुहुन्छ

अब हामीलाई सारा सत्यतामा डोच्याउन हामीसँग पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ,

“जब उहाँ, अर्थात् सत्यका आत्मा आउनुहुनेछ, तब उहाँले तिमीहरूलाई सबै सत्यतामा डोच्याउनुहुनेछ । उहाँ आफ्नो तर्फबाट बोल्नुहुनेछैन । उहाँले जे सुन्नुहुन्छ, त्यही बोल्नुहुनेछ, र हुन आउने कुराहरू तिमीहरूलाई घोषणा गरिदिनुहुनेछ” (यूहन्ना १६:१३) ।

हामी जसलाई सुनेर सोही बमोजिम चल्दैछौं, उहाँ पवित्र आत्मा नै हुनुहुन्छ भनी हामी पक्कासँग निश्चित हुनुपर्दछ । हामीले अरुहरूसँग हाम्रो समझ बाँड्नु गर्दा र हामीले यी अन्य विश्वासीहरूलाई येशू ख्रीष्टमा सुम्पिँदा यस कुराको पुष्टि वा खण्डन हुनेछ ।

नयाँ करार र पुरानो करारबीचको भिन्नता

पुरानो करारअन्तर्गत यहूदीहरूले तिनका आ-आफ्नै धार्मिकता स्थापित गर्न परीश्रम गरे भने नयाँ करारमुनि हामीलाई येशू ख्रीष्टले हाम्रो धार्मिकता दिनुभएको छ,

“किनभने परमेश्वरबाट आउने धार्मिकताको विषयमा नजानेर तिनीहरूको आफ्नै धार्मिकता स्थापित गर्न खोज्दा तिनीहरू परमेश्वरका धार्मिकताको अधीनमा रहेनन्” (रोमी १०:३) ।

सारांश

१. परमेश्वरले मोशालाई व्यवस्थाको ईश्वरीय प्रणाली दिनुभयो । त्यसैभित्र दश आज्ञाहरू सम्मिलित थिए । परमेश्वरको व्यवस्था उल्लंघन गर्नेहरूमाथि उहाँको सराप आयो ।
२. परमेश्वरप्रति आफ्नो अनाज्ञाकारीताका कारण यहूदीहरूले बेबिलोनमा निर्वासित हुनुपरेको थियो । तिनीहरूमाथि व्यवस्थाका सरापहरू परे ।
३. परमेश्वरले इस्राएलको घरानासँग र यहूदाको घरानासँग एउटा नयाँ करार बाँध्ने प्रतिज्ञा गर्नुभयो ।
४. येशू ख्रीष्टको क्रूसमा प्रायश्चितपूर्ण मृत्यु र उहाँको पुनरुत्थानद्वारा यो नयाँ करार ख्रीष्टमा पूरा भयो ।
५. अनुग्रह र सत्यता येशू ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानबाट नै आयो ।
६. अन्यजातिहरूले खतना गर्नुपर्ने र व्यवस्थाको पालन गर्नु आवश्यक थिएन, बरु तिनीहरू मूर्तिहरूलाई चढाइएका थोक, रगत, घाँटी अँठ्याएर मारिएका पशुको मासु र व्यभिचारबाट अलग रहनुपर्थ्यो भनी यरुशलेमको महासभा एकमतले सहमत भयो ।
७. व्यवस्था परमेश्वरको वचनको अंग भएर रहिरहन्छ ।
८. हामी धार्मिक विधानहरूलाई होइन, तर येशू ख्रीष्टलाई पछ्याउँछौं ।
९. हामीले अनुग्रहबाट (परमेश्वरले हामीलाई गर्नुभएको सित्तैको कृपा) उद्धार पाएका छौं नकि व्यवस्थाबाट ।
१०. पवित्र आत्मा हामीलाई डोऱ्याउनुहुन्छ ।
११. पुरानो करारअन्तर्गत यहूदीहरूले तिनका आफ्नै धार्मिकता स्थापित गर्न खोजे भने नयाँ करारअन्तर्गत येशू ख्रीष्टले हामीलाई हाम्रो धार्मिकता दिनुभएको छ ।
१२. येशू ख्रीष्टको क्रूसद्वारा हामीले व्यवस्थाको सरापबाट छुटकारा पाएका छौं ।

परमेश्वरले मोशालाई व्यवस्था दिनुभएको कारण

मोशाको व्यवस्था यहूदीहरूलाई दिइनुको कारणहरू पावल देखाउँछन् ।

व्यवस्था संरक्षक थियो

“तब के व्यवस्था परमेश्वरका प्रतिज्ञाहरूका विरुद्ध छ र ? कदापि छैन । यदि जीवित पार्नसक्ने व्यवस्था दिइएको भए, धार्मिकता साँच्चै व्यवस्थाबाट हुने थियो । तर धर्मशास्त्रले बताउँछ, कि सबै कुरा पापको कैदमा छ, ताकि जुन प्रतिज्ञा येशू ख्रीष्टमाथि विश्वासद्वारा दिइएको थियो, त्यो विश्वास गर्नेहरूलाई दिइओस् । तर विश्वास आउनअघि हामी व्यवस्थाको वशमा थियौं, र विश्वास प्रकट नभएसम्म हामी थुनिएका थियौं । विश्वासद्वारा हामी धर्मी ठहरिन सकौं भनेर व्यवस्थालाई हाम्रो संरक्षक भइ हामीलाई ख्रीष्टसम्म डोच्याउने जिम्मा दिइयो । तर अब विश्वास आएको हुनाले अब उप्रान्त हामी संरक्षकको अधीनमा छैनौं” (गलाती ३:२१-२५) ।

पावल यहाँ औल्याइरहेका छन्, येशूको प्रायश्चितपूर्ण मृत्यु, पुनरुत्थान र परमेश्वरले उहाँमाथि विश्वास दिनुअघि यहूदीहरू येशू ख्रीष्टमा आउनको निमित्त तयार हुँदै गर्दा तिनीहरू व्यवस्थाको अधीनमा राखिएका थिए ।

यसरी व्यवस्थाले मानव प्राणीहरूलाई तिनका पापमय अवस्था प्रकट गर्‍यो । तिनीहरूले व्यवस्थाको हरेक ठीक विधिको पालन गर्न नसकेकाले आफ्नै प्रयासद्वारा आफूलाई धार्मिक तुल्याउन सकेनन् । व्यवस्थाले आइरहनुभएको मसिह येशू ख्रीष्टको पूर्वसंकेत पनि गर्‍यो, किनभने उहाँबाट नै मुक्ति र धार्मिकता दिइँदै थियो ।

धर्मशास्त्रका यी अंशहरूबाट हामी देख्नसक्छौं, व्यवस्थाले पापको ज्ञान ल्यायो र यो दिनुको उद्देश्य यहूदीहरूलाई ख्रीष्टकहाँ ल्याउनको निमित्त संरक्षक हुनु थियो, ताकि तिनीहरू उहाँमा विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिन सकून् ।

तैपनि येशू ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानपछि व्यवस्थाले मुक्तिको साधनको रूपमा कसैको पनि संरक्षक हुनु जरुरी छैन ।

व्यवस्थाले पापको चेतना ल्यायो

व्यवस्थाले मानिसहरूलाई तिनका पापमय जीवनको बारेमा सचेत गरायो । तल उल्लिखित धर्मशास्त्रको अंशले यस कुराको पुष्टि गर्छ,

“हामीले के भन्ने त ? व्यवस्था पाप हो ? कदापि होइन । यदि व्यवस्था नभए मैले पाप थाहा पाउने थिइनँ, किनकि “तैले लोभ नगर्” भनी व्यवस्थाले नभनेको भए लोभ गर्नु के हो सो थाहा पाउने थिइनँ । तर पापले आज्ञामा मौका पाएर ममा सबै किसिमका लोभ उत्पन्न गरायो । व्यवस्थाविना त पाप मुर्दातुल्य हो । व्यवस्थाविना रहँदा एकपल्ट म जीवित थिएँ, तर आज्ञा आएपछि पाप जागिउठ्यो, र मचाहिँ मरे” (रोमी ७:७-९) ।

यो अभिप्रायलाई निम्न पदहरूमा थप पुष्टि गरिएको छ,

“अब हामी जान्दछौं जे जति व्यवस्थाले भन्छ, व्यवस्थामुनि हुनेहरूलाई नै भन्छ, कि हरेक मुख चूप रहोस्, र सारा संसार परमेश्वरको अगि जवाफदेही होस् । यसैकारण व्यवस्थाको कर्मले कोही प्राणी उहाँको दृष्टिमा धर्मी ठहरिनेछैन, किनकि व्यवस्थाद्वारा नै पापको चेतना हुन्छ” (रोमी ३:१९-२०) ।

मानव प्राणीहरू तिनका आफ्नै कर्मद्वारा धार्मिक हुन सक्दैनन् भनी यसले तिनीहरूलाई देखायो

आफ्नो दुःखमा इस्राएलीहरूले येशू ख्रीष्टलाई मसिह र नयाँ करारको मध्यस्थका रूपमा देखेनन् । तथापि, परमेश्वरको अनुग्रहले अन्यजातिहरूमध्ये धेरै जनालाई येशू ख्रीष्टको यो ज्ञान दिइएको छ । निम्न पदहरूमा पावल अन्यजातिहरू र इस्राएलीहरूबीचको अवस्थालाई तुलना गर्छन्,

“अब हामी के भनौं ? धार्मिकताको पछि नलाग्ने अन्यजातिहरूले धार्मिकता प्राप्त गरेका छन्, अर्थात् विश्वासद्वारा पाइने धार्मिकता । तर व्यवस्थामाथि आधारित भएको धार्मिकताको पछि लाग्ने त्यस इस्राएलले त्यो व्यवस्था पूरा गर्न सकेन । किन सकेन ? किनकि धार्मिकता कर्महरूमाथि आधारित छ भन्ठानेर तिनीहरूले

विश्वासद्वारा धार्मिकता खोजेनन् । तिनीहरू ठेस लाग्ने ढुङ्गामा ठक्कर खाएर लडेका छन् । जस्तो लेखिएको छ, हेर, म सियोनमा एउटा ढुङ्गा राख्छु, जसमा मानिसहरूलाई ठेस लाग्छ, एउटा चट्टान जसले तिनीहरूलाई लडाउँछ, तर उहाँमा भरोसा राख्ने कोही शर्ममा पारिनेछैन” (रोमी ९:३०-३३) ।

हामीले जतिसुकै कठोर परिश्रम गरे तापनि हामी हाम्रा आफ्नै कर्मले आफूलाई धर्मी तुल्याउनसक्दैनौं । ठीक यही काम परम्परावादी यहूदीहरू गर्ने प्रयत्न गरिरहेका थिए, तर तिनीहरू निश्चय नै असफल भए ।

परमेश्वरका थुमाको रूपमा येशू

व्यवस्थाले येशू ख्रीष्टलाई परमेश्वरबाट आउनुहुने थुमाको रूपमा पूर्वसंकेत गर्‍यो ।

पापको निम्ति बलिहरू चढाउनु पर्ने र कसरी इस्राएलीहरूले परमेश्वरकहाँ पुग्नुपर्थ्यो सो वर्णन गर्ने लेवीको पुस्तकको प्रथम सात अध्यायहरूले क्रूसमा येशू ख्रीष्टको पछि हुने प्रायश्चितपूर्ण मृत्युको पूर्वसंकेत गर्छन् । यसकारण बप्तिस्मा दिने यूहन्नाले येशूबारे यसो भने,

“भोलिपल्ट उनले येशूलाई आफूतिर आइरहनुभएको देखेर भने, हेर, संसारको पाप उठाइलैजाने परमेश्वरका थुमा” (यूहन्ना १:२९) ।

येशू ख्रीष्ट हाम्रा सबै पापहरू उठाइलैजाने बलिको थुमा हुनुहुन्छ । अब उप्रान्त व्यवस्थाका बलि चढाउनु पर्ने विधानहरू आवश्यक छैनन् । तर पनि अधिकांश यहूदीहरू यस तथ्यलाई ग्रहण गर्दैनन् ।

ख्रीष्टले व्यवस्था पूरा गर्नुहुन्छ

डाँडाको उपदेशमा येशू ख्रीष्टले निम्न घोषणा गर्नुभयो,

“व्यवस्था अथवा अगमवक्ताहरूलाई रद्द गर्न म आएको भन्ने नसम्झ । म ती रद्द गर्न होइन, तर पूरा गर्न आएँ । किनभने साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जबसम्म स्वर्ग र पृथ्वी टलेर जाँदैन तबसम्म सबै कुरा पूर्ण नभइ कुनै किसिमले व्यवस्थाबाट एउटा मात्रा वा एउटा बिन्दु टल्नेछैन” (मत्ती ५:१७-१८) ।

येशू ख्रीष्टले व्यवस्थालाई हरेक पक्षमा पूरा गर्नुभयो, विशेषगरी आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानद्वारा, जसद्वारा हामी धर्मी तुल्याइयौं । अब उप्रान्त परमेश्वरका सामू धर्मी तुल्याइने क्रममा हामी अब व्यवस्थाको पछि लागि रहनु पर्दैन ।

ख्रीष्ट व्यवस्थाको अधीनमा जन्मनु भएको थियो

परमेश्वरको प्रतिज्ञानुसार येशू एउटी स्त्रीबाट व्यवस्थाको अधीनमा जन्मनुभयो

“तर समयको पूर्णतामा परमेश्वरले आफ्ना पुत्रलाई पठाउनुभयो, उहाँ एउटी स्त्रीबाट जन्मनुभयो, तथा व्यवस्थाको अधीनमा जन्मनुभयो” (गलाती ४:४) ।

ख्रीष्टले हामी पापको दण्ड भोग्नुभयो

येशू ख्रीष्टले हामी हरेकको खातिर व्यवस्थाले मागेको पूर्ण दण्ड चुकाउनुभयो । उहाँले व्यवस्थाका सारा मागहरू पूरा गर्नुभयो । उहाँद्वारा मात्र हामी परमेश्वरका सामु धार्मिकता प्राप्त गर्छौं ।

यसरी पावल रोमी १० मा यसो भन्न सक्षम भएका थिए,

“किनभने विश्वास गर्ने धर्मी ठहरिओस् भनेर ख्रीष्ट नै व्यवस्थाको अन्त्य हुनुहुन्छ” (रोमी १०:४) ।

व्यवस्थाबाट हामी परमेश्वरका दृष्टिमा धर्मी ठहरिन सक्दैनौं । हामी त व्यवस्थाका अधीनमा हुने हरेक मानिसको खातिर मृत्युको पूरै दण्ड चुकाउनु हुने येशू ख्रीष्टद्वारा मात्रै धर्मी ठहरिन सक्छौं । व्यवस्था अबै पनि रहिरहन्छ, तर येशू ख्रीष्टले व्यवस्थाको धार्मिकता पूरा गर्नुभएको छ ।

अर्को अर्थमा येशू ख्रीष्टले समेत व्यवस्था पूरा गर्नुभएको छ । उहाँले हाम्रा सबै पापहरू आफैमाथि उठाइलैजानुभयो र व्यवस्थाको अन्तिम मूल्य अर्थात् मृत्यु चुकाउनुभयो,

“किनभने मैले जे पाएँ त्यसैलाई सबैभन्दा मुख्य विषयको रूपमा तिमीहरूलाई सुम्पिदिँ, अर्थात् पवित्र धर्मशास्त्रअनुसार ख्रीष्ट हाम्रा पापका निमित्त मर्नुभयो” (१कोरिन्थी १५:३) ।

पत्रस पनि एउटै कुरा यसरी इंगित गर्छन्,

“उहाँले कुनै पाप गर्नुभएन, र उहाँको मुखमा कुनै छलको कुरा पाइएन । तिनीहरूले उहाँलाई अपमान गर्दा उहाँले साटो फेर्नुभएन । दुःख भोग्नु हुँदा उहाँले धम्की दिनुभएन । तर उचित न्याय गर्नुहुनेमाथि उहाँले भरोसा राख्नुभयो । हामी पापका लेखि मरेर धार्मिकताको लेखि जिऔं भनी उहाँले क्रूसमा आफ्नै शरीरमा हाम्रा पाप बोक्नुभयो । उहाँकै चोटहरूद्वारा तिमीहरू निको भयौं” (१पत्रस २:२२-२४) ।

उहाँ पापरहित हुनुभएको कारणले येशू ख्रीष्ट मात्र त्यो व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो जसले व्यवस्था सिद्धतामा पूरा गर्नुभयो ।

येशूको आगमनको बारेमा व्यवस्थाद्वारा नै अगमवाणी बोलिएको थियो

परमेश्वरले एकजना अगमवक्ता, अर्थात् येशू खडा गर्नुहुनेछ भनी मोशाले अगमवाणी गरेका थिए,

“परमप्रभुले मलाई भन्नुभयो, ...तिनीहरूका निमित्त तिनीहरूका दाज्यू भाइहरूमध्येबाट तँजस्तै म एउटा अगमवक्ता खडा गर्नेछु । म मेरो वचन तिनको मुखमा हालिदिनेछु र मैले आज्ञा गरेका सबै कुरा तिनले तिनीहरूलाई भन्नेछन् । ती अगमवक्ताले मेरो नाउँमा भनेका मेरा वचनहरू नसुन्नेको लेखा म लिनेछु” (व्यवस्था १८:१७-१९) ।

पत्रस यी वचनहरू प्रेरित ३:२२-२६ मा उल्लेख गर्छन् । यूहन्नाको सुसमाचारमा हामी पढ्छौं,

“फिलिपले नथानेललाई भेट्टाएर भने, जसको विषयमा मोशाले व्यवस्थामा र अगमवक्ताहरूले पनि लेखेका थिए, योसेफका पुत्र नासरतका येशूलाई हामीले भेट्टाएका छौं” (यूहन्ना १:४५) ।

आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानपछि येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो, “तिमीहरूसँग हुँदा मैले बोलेका वचनहरू यी नै हुन्, अर्थात् मोशाको व्यवस्था, अगमवक्ता र भजनका पुस्तकमा मेरो विषयमा लेखिएका सबै कुरा पूरा हुनैपर्छ” (लूका २४:४४) ।

येशू ख्रीष्टले व्यवस्था पूरा गर्नुभएको छ । मसिहको रूपमा आउनुहुन्छ भनी मोशाले गरेको अगमवाणीबमोजिमको मसिह उहाँ नै हुनुहुन्थ्यो ।

परमेश्वरका थुमा भएर आफ्नो बलिदानको भूमिका पूरा गरेर र सारा पापको निम्ति दण्ड चुकाएर उहाँले हामीलाई धर्मी तुल्याउनुभयो । उहाँ आफैले चाहिँ पापरहित जीवन जिउनुभयो ।

यस्तो किसिमबाट येशू ख्रीष्टले व्यवस्था पूरा गर्नुभयो । जसै हामी उहाँतिर फर्कन्छौं र हाम्रा प्रभु र मुक्तिदाता भइदिन उहाँसँग विन्ती गर्छौं, हामी परमेश्वरको धार्मिकता ग्रहण गर्नसक्छौं,

“किनकि हामी उहाँमा परमेश्वरको धार्मिकता बन्न सकौं भनेर पाप नचिन्नु हुनेलाई परमेश्वरले हाम्रा खातिर पाप बनाउनुभयो”
(२कोरिन्थी ५:२१) ।

सारांश

१. व्यवस्था मानिसहरूलाई ख्रीष्टसम्म लैजानको निम्ति संरक्षक थियो ।
२. व्यवस्थाले पापको चेतना ल्यायो ।
३. व्यवस्थाको उद्देश्य मानिसहरू आफ्नै कर्मले धर्मी हुन सक्दैनन् भनी तिनीहरूलाई देखाउनु थियो ।
४. व्यवस्थाले येशूलाई परमेश्वरका थुमाको रूपमा पूर्वसंकेत गर्‍यो ।
५. येशू ख्रीष्टले व्यवस्था पूरा गर्नुभयो ।
६. येशूले पापको मूल्य चुकाउनुभयो ।
७. येशू आउनु हुनेछ भनेर मोशाले अगमवाणी बोले ।

परमेश्वरको शान्ति ग्रहण गर्नु

हामीलाई परमेश्वरसँग सही स्थिति दिइएको छ

रोमीहरूलाई लेखेको आफ्नो पत्रमा व्यवस्थाको धार्मिकता येशू ख्रीष्टको पछि लाग्ने हामीमा पूरा हुनैपर्ने भनी पावल सिकाउँछन्,

“पाप स्वभावले दुर्बल पारिएको हुनाले व्यवस्थाले जे गर्न सकेन परमेश्वरले गर्नुभयो, अर्थात् उहाँले आफ्ना पुत्रलाई पापमय शरीरको स्वरूपमा पापबलिभैं पठाउनुभयो । यसरी उहाँले पापलाई शरीरमा नै दण्ड दिनुभयो, यस हेतुले कि व्यवस्थाको उचित आवश्यकता हामीमा पूर्ण होस्, हामी जो पाप स्वभावअनुसार होइन, तर पवित्र आत्माअनुसार चल्दछौं” (रोमी ८:३-४) ।

व्यवस्थाको धार्मिकताको अभिप्राय हामीलाई परमेश्वरसँग ठीक स्थिति र शान्ति दिनु हो । हामीले यस अघि देखेअनुसार यो काम येशू ख्रीष्टमा विश्वासबाट नै पूरा हुन्छ, नकि व्यवस्थाको अनुशरण गरेर । व्यवस्थाका आज्ञाहरू पूर्णरूपले पालन गर्न हामी अयोग्य भएकाले परमेश्वरले हाम्रो उद्धार गर्न एउटा छुट्टै तरिका प्रयोग गर्नुभयो । हाम्रा पापको निम्ति बलिदानको रूपमा येशू ख्रीष्टलाई मर्न दिएर हामीमा रहेको पापको अधीनतालाई उहाँले नष्ट गर्नुभयो । एकजना व्यवस्थाका अध्यापकले उहाँको परीक्षा गर्ने विचारबाट सोधेका प्रश्नको जवाफ दिँदै येशू ख्रीष्टले व्यवस्था आफैको धार्मिकतालाई सारांशमा यसरी भन्नुभयो,

“तिनीहरूमध्ये एकजना व्यवस्थाका अध्यापकले उहाँको परीक्षा गर्ने विचारले उहाँलाई सोधे, ‘गुरुज्यू, व्यवस्थामा महान आज्ञा कुन हो ?’ उहाँले तिनलाई भन्नुभयो, तैले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरलाई आफ्नो सारा हृदयले, र आफ्नो सारा प्राणले, र आफ्नो सारा समझले प्रेम गर्नु । महान र प्रथम आज्ञा यही हो । दोस्रो पनि त्यस्तै छ, तैले आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई जस्तै प्रेम गर्नु । सारा व्यवस्था

र अगमवक्ताहरूका शिक्षाको आधार नै यी दुई आज्ञाहरू हुन्”
(मत्ती २२:३५-४०) ।

व्यवहारिकतामा मोशाको व्यवस्थाको सारांश नै यही हो । सम्पूर्ण व्यवस्थाहरू र अगमवक्ताहरूको आधारमाथि बसालिएका दुईओटा आज्ञाहरू के हुन् भने हामीले प्रभु हाम्रा परमेश्वरलाई आफ्ना समस्त हृदय, समस्त प्राण र समस्त समझबाट प्रेम गर्नुपर्दछ । दोस्रोचाहिँ हामीले हाम्रा छिमेकीलाई आफैलाई जस्तै प्रेम गर्नुपर्छ । यी दुई आज्ञाहरूको तुलनामा अरु सबै आज्ञाहरू महत्वहीन भइ फीका हुन्छन् । हामीले प्रभु हाम्रा परमेश्वरलाई हाम्रा सारा हृदय, प्राण र मनले साँच्चै प्रेम गर्नुभन्दा भने हामी उहाँ र उहाँका पुत्र येशू ख्रीष्टमा समर्पित हुनेछौं र येशू ख्रीष्टका पछ्यौटेहरूका रूपमा परमेश्वरले हामीलाई गर्न भन्नुभएका कामहरू गरिरहेका हुनेछौं ।

पावल आज्ञाको अभिप्रायलाई प्रेममय हुनु हो भनेर भन्छन्,

“हाम्रो आज्ञाको लक्ष्य प्रेम हो, जो शुद्ध हृदय, असल विवेक र निष्कपट विश्वासबाट आउँछ” (१तिमोथी १:५) ।

प्रेम शुद्ध हृदय, असल विवेक र निष्कपट विश्वासबाट आउनुपर्दछ ।

प्रेम व्यवस्थाको पूर्णता हो

पावल प्रेमको यो पाटोलाई निम्न पदहरूमा व्यवस्थाको पूर्णता भनेर छोटकरीमा व्याख्या गर्छन्,

“आपसमा प्रेम गर्नुबाहेक कसैको केही कुरामा ऋणी नहोओ । किनकि आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्नेले व्यवस्था पूरा गरेको हुन्छ । तैले व्यभिचार नगर, तैले हत्या नगर, तैले चोरी नगर, यी आज्ञाहरूबाहेक र अरु जति आज्ञा छन्, ती सबैको सारांश यसै आज्ञामा पाइन्छ, अर्थात् तैले आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई जस्तै प्रेम गर ।” प्रेमले छिमेकीको खराबी गर्दैन । यसकारण प्रेम गर्नु नै व्यवस्था पूरा गर्नु हो” (रोमी १३:८-१०) ।

याकूबले प्रेमको यस व्यवस्थालाई राजकीय व्यवस्था भनेर वर्णन गरे,

“यदि” आफ्ना छिमेकीलाई आफैलाई भैं प्रेम गर भन्ने पवित्र धर्मशास्त्रको राजकीय व्यवस्थालाई साँच्चै पूरा गर्दछौ भनेता असलै गर्दछौ” (याकूब २:८) ।

यसरी, प्रेम व्यवस्थाको पूर्णता हो ।

येशू ख्रीष्टले व्यवस्थाको साँचो धार्मिकता पूरा गर्नुभएको छ,

येशू ख्रीष्टमाथिको विश्वास र उहाँप्रतिको आज्ञाकारीताद्वारा परमेश्वरसित हाम्रो सही सम्बन्ध स्थापित भएको छ । ख्रीष्टमाथिको यसै विश्वासका कारण हामीले परमेश्वरलाई हाम्रा समस्त हृदय, प्राण, मन र बलले प्रेम गर्नुपर्दछ । यसैगरी हामीले हाम्रा छिमेकीलाई आफूलाई भैं प्रेम गर्नुपर्छ । साथै येशू ख्रीष्टले हामीलाई प्रेम गर्नुभए जसरी नै हामीले एक अर्काको प्रेम गर्नुपर्दछ ।

नयाँ करार र पुरानो करार दुवैमा साँचो धार्मिकता एउटै कुरा हो, परमेश्वरको निमित्त प्रेम र एक अर्काको निमित्त प्रेम । पुरानो करारमा यो कुरा बाहिरको एउटा प्रणालीबाट लगाइएको थियो । नयाँ करारमा हामी परमेश्वरका अनुग्रहबाट भित्रदेखि बाहिरसम्म पूर्ण परिवर्तित भएका हुन्छौं ।

हाम्रो हृदयको धारणा उहाँको अनुग्रहबाट परिवर्तित भएको हुन्छ, नकि आज्ञाहरूको व्यवस्थाबाट । नयाँ करारमा येशू ख्रीष्ट आउनुहुन्छ र हामीभित्र वास गर्नुहुन्छ । अनि उहाँका पवित्र आत्माबाट हामी परमेश्वरलाई प्रेम गर्न र उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नुभए भैं एक अर्काको प्रेम गर्नसक्छौं । हामीले दिनहुँ हाम्रो पाप स्वभावलाई साँच्चै नै क्रूसीकरण गरेर येशू ख्रीष्टको पछि लाग्न खोज्यौं भने परमेश्वरको प्रेम हाम्रा हृदयमा वृद्धि हुन्छ ।

व्यवस्थाका अधीनमा यो कुरो सम्भव थिएन । किनभने व्यक्तिगत विश्वासीलाई पापविरुद्ध खडा हुन पवित्र आत्माको शक्ति दिदै उसकहाँ पवित्र आत्मा पठाइनुभएको थिएन । पुरानो करारमुनि आदेशहरूको एउटा धार्मिक विधान लादिएको थियो ।

नयाँ करारमुनि हामी परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मेपछि हाम्रो जीवन पूर्ण रूपमा नयाँ गरी परिवर्तित हुन्छ । हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व येशू ख्रीष्टसँगै क्रूसमा टाँगिएको छ ।

नयाँ करारको अधीनमा पुरानो ढुङ्गाको हृदयको ठाउँ मासुको हृदयले ओगट्छ । इजकिएलको पुस्तकमा परमेश्वरले गर्नुभएको प्रतिज्ञासँग यो मेल खान्छ,

“अनि म तिनीहरूलाई विभक्त नहुने हृदय दिनेछु, र तिनीहरूमा एउटा नयाँ आत्मा हालिदिनेछु । म तिनीहरूबाट ढुङ्गाको हृदय निकालेर मासुको हृदय हालिदिनेछु” (इजकिएल ११:१९) ।

हामीलाई एउटा नयाँ हृदय र एउटा नयाँ आत्मा दिइएको छ । यसले हाम्रो सम्पूर्ण दृष्टिकोण र चालचलनमाथि असर गर्छ । धर्मशास्त्र भन्छ,

“पाप स्वभावले दुर्बल पारिएको हुनाले व्यवस्थाले जे गर्न सकेन परमेश्वरले गर्नुभयो, अर्थात् उहाँले आफ्ना पुत्रलाई पापमय शरीरको स्वरूपमा पापबलिभैं पठाउनुभयो । यसरी उहाँले पापलाई शरीरमा नै दण्ड दिनुभयो, यस हेतुले कि व्यवस्थाको उचित आवश्यकता हामीमा पूर्ण होस्, हामी जो पाप स्वभावअनुसार होइन, तर पवित्र आत्माअनुसार चल्दछौं” (रोमी ८:३-४) ।

यसकारण, नयाँ गरी जन्मेको विश्वासी व्यवस्थाको उचित आवश्यकता पूरा गर्न योग्य हुन्छ, किनभने ऊ वा तिनी अब पाप स्वभावअनुसार होइन तर पवित्र आत्माअनुसार चलिरहेको हुन्छ । हामी जसै अरुहरूसँगको हाम्रो सम्बन्धमा परमेश्वरको त्यस प्रेममा चल्दछौं, हामी राजकीय व्यवस्था र यसरी व्यवस्थाको धार्मिकता पूरा गरिरहेका हुन्छौं ।

त्यसो भए के हामीले पाप गर्नु हुन्छ ?

एउटा धेरै महत्वपूर्ण बुँदा बाँकी रहन्छ । यसलाई पावल रोमीहरूलाई लेखेको आफ्नो पत्रमा उठाउँछन्,

“अब हामी के भनौं ? के अनुग्रह प्रशस्त मात्रामा होस् भनेर हामी पापमा लागि रहौं त ? त्यसो नहोस् । हामी जो पापको लेखि मर्नौं, त कसरी हामी अझै त्यसैमा जिउनु ? के तिमीहरू जान्दैनौ, हामी सबै जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्तिश्मा लियौं, उहाँकै मृत्युमा बप्तिश्मा लिएका थियौं ? यसकारण बप्तिश्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियौं, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँडौं” (रोमी ६:१-४) ।

येशू ख्रीष्टमा आएर उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानमा हामी सहभागी भएपछि हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व उहाँसँग क्रूसमा टाँगिनुपर्दछ ।

“हामी जान्दछौं कि हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व उहाँसँग क्रूसमा टाँगियो, ताकि हाम्रो पापमय शरीर नाश होस्, र अब उसो हामी पापका कमारा नहोऔं । किनभने जो मरेको छ, त्यो पापबाट मुक्त भएको छ” (रोमी ६:६-७) ।

परमेश्वर हामीलाई पवित्रताको निम्ति बोलाउनुहुन्छ

हामी येशू ख्रीष्टसँग धर्मी तुल्याइएका तथ्यले हामीलाई पापमै लागि रहने अधिकार दिदैन । परमेश्वर हामीलाई पवित्र हुनको लागि बोलाउनुहुन्छ,

“तर तिमीहरूलाई बोलाउनुहुने जस्तो पवित्र हुनुहुन्छ, तिमीहरू आफै पनि जीवनका सबै रहनसहनमा पवित्र होओ, किनभने यो लेखिएको छ, ‘तिमीहरू पवित्र होओ, किनभने म पवित्र छु’ । पनपक्ष नगरी मानिसको कामअनुसार इन्साफ गर्नुहुनेलाई पिता भनी पुकारा गर्छौं भने, तिमीहरूका प्रवासको सम्पूर्ण समय डरसँग बिताओ” (१पत्रस १:१५-१७) ।

हामी येशू ख्रीष्टको अमूल्य रगतद्वारा मोल तिरी छुटाइएका छौं

येशू ख्रीष्टको अनमोल रगतद्वारा मोल तिरी हामी उद्धार गरिएकाले हामीले उहाँकै उदाहरण अनुकरण गर्नुको साथै जानी जानी गरिने सबै पापबाट बच्नुपर्दछ,

“तिमीहरू जान्दछौ, कि आफ्ना पिता पुर्खाबाट आएका व्यर्थका कुराहरूदेखि सुन वा चाँदीजस्ता नाश हुने थोकहरूद्वारा दाम तिरी तिमीहरू छुटाइएका होइनौ, तर निष्बोट र निष्कलंक थुमाको जस्तो ख्रीष्टको अनमोल रगतद्वारा दाम तिरी छुटाइएका छौं” (१पत्रस १:१८-१९) ।

फेरि हामीले पहिले नै देखेअनुसार असल कामहरू गर्नुपर्छ ।

सारांश

१. व्यवस्थाको धार्मिकता येशू ख्रीष्टले पूर्ण गर्नुभयो ।
२. हामीले एक अर्कालाई प्रेम गर्नुपर्दछ भन्ने एउटा नयाँ आज्ञा येशू ख्रीष्टले हामीलाई दिनुभयो ।
३. प्रेम व्यवस्थाको पूर्णता हो ।
४. हामीले परमेश्वरलाई प्रेम गर्नु र हाम्रा छिमेकीलाई आफैलाई भैं प्रेम गर्नु भन्ने व्यवस्थाको साँचो धार्मिकता हामीमा पूरा हुन्छ ।
५. हामी अब नयाँ गरी जन्मेकाले हामीले पाप स्वभावअनुसार होइन तर पवित्र आत्माको डोच्याइअनुसार चलनु पर्दछ । अब यी आज्ञाहरू पालन गर्नमा

हाम्रो सहायता गर्नका लागि हामीसँग पवित्र आत्माको शक्ति र उहाँको डोऱ्याइ छ ।

६. त्यसो भए के हामी पापमा लागिरहनुपर्दछ ? पक्कै होइन । येशू हामीलाई उहाँका आज्ञाहरूको अनुसरण गर्न बोलाउनुहुन्छ ।
७. हामी पवित्र हुनको निम्ति बोलाइएका छौं ।
८. हामीले येशू ख्रीष्टको अनमोल रगतद्वारा उद्धार पाएका छौं ।

बप्तिश्माको सिद्धान्त

“बप्तिश्मा” शब्द को अर्थ

डा. स्ट्रंगको “एक्जस्टिभ कन्कर्डेन्स अफ दि बाइबल” ले “Baptizo” उत्पत्ति भएको शब्द “Bapto” को यस्तो स्पष्ट परिभाषा दिन्छ। “Bapto” शब्दको अर्थ तरल वस्तुले पूरै ढाक्नु, अर्थात् डुबाउनु हो”। “भाइन्स एक्सपोजिटोरी डिक्सनरी अफ ओल्ड एण्ड न्यु टेस्टामेण्ट वर्ड्स” मा “Baptizo” को अर्थ “डुबुल्की लगाउनु” भनेर दिइएको छ। ग्रीकहरूले वस्त्र रंगाउँदा वा एउटा ठूलो पात्रबाट अर्को पात्र डुबाइ पानी निकाल्दा त्यसलाई अर्थ्याउन यस शब्दको प्रयोग गर्थे।

यस शब्दको तर्कसंगत अध्ययनले हामीलाई विश्वस्त गराउनेछ बप्तिश्माको अर्थ “चुर्लम्म डुबाउनु” हो। ध्यानयोग्य छ, धर्मशास्त्रको यो अंशले बप्तिश्मालाई बहुवचनमा उल्लेख गर्दछ। तथापि, एफिससमा हामीलाई भनिएको छ,

“शरीर एउटै छ, र पवित्र आत्मा एउटै हुनुहुन्छ जसरी तिमीहरू बोलाईँदा एउटै आशामा बोलाइएका थियौ, जुन आशा तिमीहरूको बोलावटसँग गाभिएको छ एउटै प्रभु, एउटै विश्वास र एउटै बप्तिश्मा ...” (एफिसी ४:४-५)।

धर्मशास्त्रको यो खास पद बुझ्ने क्रममा हामीले यसको सन्दर्भको जाँच गर्नु जरुरी हुन्छ। पद ४ ले एउटै शरीर, एउटै आत्मा र हाम्रो बोलावटको एउटै आशाको उल्लेख गर्दछ। ख्रीष्टको एउटै मात्र शरीर छ, एउटै मात्र पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ, हाम्रो बोलावटको एउटै मात्र आशा, अर्थात् येशू ख्रीष्ट छ। एउटै मात्र प्रभु हुनुहुन्छ जो येशू हुनुहुन्छ। एउटै मात्र साँचो विश्वास छ, र त्यो येशू ख्रीष्टमा नै विश्वास हो। येशू ख्रीष्टमा विश्वासीहरूको सच्चा शरीर हुनको लागि र एक मात्र सच्चा प्रभु र मुक्तिदाता येशू ख्रीष्ट र एक मात्र परमेश्वर र सबैका पितालाई चिन्नको लागि एउटै मात्र बप्तिश्मा छ।

हामीले मण्डलीमा बप्तिश्मा लिएका छैनौं, हामीले येशू ख्रीष्टमा बप्तिश्मा लिएका छौं ।

रोमीहरूलाई पावलले लेखेका पत्रमा यसको जिकिर यसरी गरिएको छ,
“के तिमीहरू जान्दैनौं हामी सबै जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्तिश्मा लियौं उहाँकै मृत्युमा बप्तिश्मा लिएका थियौं” (रोमी ६:३) ।

येशूको उदाहरण

येशू आफूले बप्तिश्मा लिएर हाम्रा निम्ति एउटा स्पष्ट उदाहरण स्थापित गर्नुभयो । उहाँले बप्तिश्माको विषयमा “यसरी नै हामीले सबै धार्मिकता पूरा गर्नुपर्दछ” भनेर भन्नुभयो (मत्ती ३:१५) । यूहन्नाले उहाँलाई यर्दन नदीमा बप्तिश्मा दिए ।

“अनि येशू बप्तिश्मा लिएर तुरुन्तै पानीबाट माथि निस्कनुभयो, अनि स्वर्ग उघ्रियो, र उहाँले परमेश्वरका आत्मालाई ढुकरभैं ओर्लिरहनुभएको र आफूमाथि आइरहनुभएको देख्नुभयो” (मत्ती ३:१६) ।

धर्मशास्त्र बप्तिश्माका विविध अन्य रूपहरूको उल्लेख गर्दछ,

१. पश्चातापको बप्तिश्मा

“उजाड स्थानमा एकजना कराउनेको आवाज, परमप्रभुको मार्ग तयार पार, उहाँका पथ सोझा बनाओ । बप्तिश्मा दिने यूहन्ना पापमोचनको लागि पश्चातापको बप्तिश्मा प्रचार गर्दै उजाड स्थानमा देखा परे । समस्त यहूदिया देश र यरुशलेमका सबै बासिन्दाहरू तिनीकहाँ निस्किए र तिनीहरूले आ-आफ्ना पाप स्वीकार गर्दै तिनीबाट यर्दन नदीमा बप्तिश्मा लिए” (मर्कूस १:३-५) ।

यूहन्ना स्पष्ट पार्दछन्, उनले प्रचार गरिरहेका पानीमा बप्तिश्माको सर्त के थियो भने पहिले पश्चाताप हुनुपर्थ्यो । उनी पापमोचनको लागि पश्चातापको बप्तिश्मा प्रचार गरिरहेका थिए । यस बप्तिश्माको अंगको रूपमा मानिसहरूले आफ्नो आफ्नो पाप स्वीकार गरे,

“यरुशलेम र सबै यहूदिया र यर्दन वरिपरिका इलाकाका सबै मानिसहरू तिनीकहाँ गए, र आफ्ना पाप स्वीकार गर्दै यर्दन नदीमा तिनीबाट बप्तिश्मा लिन लागे” (मत्ती ३:५-६) ।

तर फरिसीहरू र सदुकीहरूलाई तिनीहरूाँ वपतिस्मा लिन आइरहेका देखेर उनले तिनीहरूसँग भने,

“सर्पका बच्चा हो, आउन लागेको क्रोधबाट भाग्न कसले तिमीहरूलाई चेतावनी दियो ? यसकारण पश्चाताप सुहाउँदो फल फलाओ” (मत्ती ३:७-८) ।

यसरी प्रष्टै छ, आफूले कसैलाई पानीमा बपतिश्मा दिनुअघि यूहन्नाले पश्चाताप र पापको स्वीकार गरेको प्रमाण चाहे ।

२. कष्ट भोगको बपतिश्मा

येशू ख्रीष्टले लूका १२:५० मा यसको उल्लेख गर्नुभयो,

“एउटा बपतिश्मा छ, जो मैले लिनुपर्नेछ । त्यो पूरा नहोउज्जेल म अति व्याकुल छु”

निश्चय नै क्रूसमा आफूले भोग्न गइरहनुभएको कष्टको उहाँ उल्लेख गरिरहनुभएको थियो । जब्दियाका दुई छोराहरू, याकूब र यूहन्नाले आएर उहाँको महिमामा तिनीहरूमध्ये एकजना उहाँको दाहिनेपट्टि र अर्को उहाँको बायाँपट्टि उहाँका साथमा बस्न पाउने मञ्जुरी दिन उहाँसँग विन्ती गर्दा येशूले तिनीहरूसँग भन्नुभयो,

“तिमीहरू के माग्दछौ सो तिमीहरू जान्दैनौ । के जुन कचौरा म पिउँछु, त्यो तिमीहरू पिउन सक्छौ ? अथवा जुन बपतिस्मा मैले लिएको छु, त्यो बपतिश्मा तिमीहरू लिन सक्छौ ?” (मर्कुस १०:३८) ।

त्यसबेला त तिनीहरूले त्यो बपतिश्मा लिन सक्ने कुरो गरे । तर त्यस घडी तिनीहरू येशूले पछि गएर भोग्नुहुने भयंकर कष्टको रत्ति पनि अनुमान गर्न सक्दैनथे ।

३. पवित्र आत्मामा बपतिश्मा

यस विषयमा हामी अर्को अध्यायमा विस्तृत चर्चा गर्नेछौं ।

४. ख्रीष्टमा बपतिश्मा

येशू ख्रीष्टमा बपतिश्माको अभिप्राय सम्पूर्ण धार्मिकता पूरा गर्नु हो । यस कुराको उल्लेख मत्ती ३:१५ मा गरिएको छ,

“तर येशूले तिनलाई भन्नुभयो, अहिलेलाई यसै हुन देऊ । किनभने यसरी नै हामीले सबै धार्मिकता पूरा गर्नुपर्दछ । तब यूहन्ना राजी भए ।”

यो बप्तिश्मा र बप्तिश्मा दिने यूहन्नाले दिएका बप्तिश्माबीच भिन्नता छ । येशू ख्रीष्ट पापरहित हुनुहुन्थ्यो भन्ने तथ्यको प्रमाण दिन उहाँले पानीमा बप्तिश्मा लिइरहनु जरुरी थिएन । हामीलाई हिब्रू ४:१५ मा बताइएको छ,

“किनकि हाम्रा प्रधान पूजारी हाम्रो दुर्बलतामा हामीसँग सहानुभूति देखाउन नसक्ने हुनुहुन्न । तर हामीजस्तै उहाँ सबै कुरामा परीक्षित हुनुभयो, र पनि पापरहित हुनुहुन्थ्यो ।”

त्यसरी नै पत्रस हामीसँग भन्छन्,

“किनकि यसैको निमित्त तिमीहरू बोलाइएका हो । ख्रीष्टले पनि तिमीहरूका निमित्त कष्ट भोग्नुभयो, अनि तिमीहरूका लागि एउटा उदाहरण छोडिजानुभयो, र तिमीहरू उहाँकै पाइलामा हिँड्नुपर्छ ।

“उहाँले कुनै पाप गर्नुभएन, र उहाँको मुखमा कुनै छलको कुरा पाइएन” (१पत्रस २:२१-२२) ।

यसरी नै हामीले सारा धार्मिकता पूरा गर्नुपर्दछ भनेर येशूले भन्नुहुँदा हामीले कसरी परमेश्वरको पछि लाग्नु र उहाँको आज्ञापालन गर्नुपर्दछ सोको उदाहरण उहाँले दिइरहनु भएको थियो भन्ने उहाँको भनाइको अर्थ थियो । आफूलाई पानीमा डुबाएर हाम्रा आफ्नै जीवनमा हुनुपर्ने कुरा उहाँ हामीलाई देखाइरहनुभएको थियो । पापबाट प्रायश्चित गरेर हामीले येशू ख्रीष्टलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तिदाता मान्दै उहाँतिर फर्क्यौं भने हामी उहाँसँग एक हुनसक्छौं । उहाँले हामीलाई हृदय र मनको नयाँ अवस्था देखाउँदै सारा धार्मिकता पूरा गर्ने उपाय देखाउनुभयो । बप्तिश्माको पानीभित्र डुबेपछि हृदय र मनको त्यो अवस्था आउँछ । हाम्रो जीवनमा एउटा परिवर्तन भएको छ । हामी पापबाट फर्केर उहाँको पछि लाग्दै प्रभुको पवित्रतासँग पहिचान तथा हामी आफूलाई उहाँसँग एक गराइरहेका हुन्छौं ।

बप्तिश्माको पानीमा डुबुल्की मारेर पिताको इच्छा पूरा गर्ने लालसा प्रकट गर्दै उहाँ आफ्ना पिताका इच्छा पूरा गर्नमा आज्ञाकारी हुनुभयो । ठीक त्यसैगरी हामी पनि येशू ख्रीष्टकै पदचिन्हको अनुशरण गरिरहेका छौं भन्ने संकेत गर्न हाम्रो परिवर्तनपछि हामी बप्तिश्माको पानीमा डुबुल्की मार्न तयार हुनुपर्दछ ।

यूहन्नाले दिएका बप्तिश्मामा जस्तै हामीले पश्चाताप गर्नु र हाम्रा पापबाट फर्क्यौं भन्ने मात्र हामी पुष्टि गर्न गइरहेका छैनौं । हामी त्यसभन्दा अगाडि बढिरहेका छौं, हामी येशू ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानसँग तादात्म्य

गरिरहेका छौं । हामी मृत्युमा बप्तिश्मा लिइरहेका छौं, ताकि हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँड्न सकौं । हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व क्रूसमा टाँगियो र हामी पापबाट मुक्त भएका छौं । हाम्रो बप्तिश्मा यही कुराको प्रमाण हुनुपर्दछ ।

“के तिमीहरू जान्दैनौं हामी सबै जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्तिश्मा लियौं, उहाँकै मृत्युमा बप्तिश्मा लिएका थियौं ? यसकारण बप्तिश्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियौं, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँडौं । यो उहाँको मृत्युमा हामी उहाँसँग एउटै भएका छौं भने, उहाँको पुनरुत्थानमा पनि निश्चय नै हामी उहाँसँगै एक हुनेछौं । हामी जान्दछौं कि हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व उहाँसँग क्रूसमा टाँगियो, ताकि हाम्रो पापमय शरीर नाश होस्, र अब उसो हामी पापका कमारा नहोऔं । किनभने जो मरेको छ त्यो पापबाट मुक्त भएको छ” (रोमी ६:३-७) ।

अब हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व पापको लेखि मरिसकेकोले हामीले अब उप्रान्त त्यस पापालाई हामीमाथि राज्य गर्न दिनुहुँदैन, नता हाम्रा शरीरका अंगहरूलाई नै पापमय अभिलाषाहरूको निमित्त प्रयोग हुन दिनुपर्दछ, बरु परमेश्वरका अभिप्रायहरूको निमित्त प्रयोग हुन दिनुपर्दछ ।

“यसै गरी तिमीहरूले पनि आफू आफूलाई पापको लागि मरेका, तर ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरको लागि जीवित भएका ठान्नुपर्छ । यसकारण शरीरका अभिलाषाअनुसार चलनु नपरोस् भनी तिमीहरूका मरणशील शरीरमा पापालाई राज्य गर्न नदेओ । आफ्ना शरीरका अंगहरू दुष्टताका साधनको रूपमा पाप गर्नलाई समर्पण नगर । तर मृत्युबाट जीवनमा ल्याइएका मानिसहरूजस्तै आफैलाई परमेश्वरकहाँ दिइहाल, र शरीरका अंगहरूलाई धार्मिकताका साधनजस्तै परमेश्वरकहाँ समर्पण गर । किनकि पापले तिमीहरूमाथि राज्य गर्नेछैन, किनकि तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौं, तर अनुग्रहको अधीनमा छौं” (रोमी ६:११-१४) ।

अब हामी परमेश्वरका दास हुन्छौं र अनन्त जीवनको वरदान ग्रहण गर्छौं,

“तर अब तिमीहरू पापबाट मुक्त भइ परमेश्वरका कमारा भएका छौ, अनि तिमीहरूले पाउने प्रतिफलचाहिँ पवित्रकरण हो, र त्यसको

अन्त्यचाहिँ अनन्त जीवन । किनकि पापको ज्याला मृत्यु हो, तर परमेश्वरको सित्तैको वरदान ख्रीष्ट येशू हाम्रा प्रभुमा अनन्त जीवन हो” (रोमी ६:२२-२३) ।

सारांश

१. बप्तिश्माको अर्थ “तरल पदार्थले पूरै ढाक्नु” वा “पानीमा डुब्नु” हो ।
२. येशूले यर्दन नदीमा यूहन्नाबाट बप्तिश्मा लिनुभयो र यसो भन्नुभयो, “यसरी नै हामीले सबै धार्मिकता पूरा गर्नुपर्दछ ।”
३. यूहन्नाले पश्चातापको बप्तिश्माले बप्तिश्मा दिए ।
४. येशूले पछि गएर क्रूसमा भोग्नु पर्ने घोर कष्टको बप्तिश्माको उल्लेख गर्नुभयो ।
५. बप्तिश्माको अर्को रूप पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा प्राप्त गर्नु हो ।
६. हामीले पानीमा लिएका बप्तिश्माद्वारा ख्रीष्टमा बप्तिश्मा पाएपछि हामी पापबाट फर्कौं र येशू ख्रीष्टमा नयाँ जीवनमा प्रवेश गर्दै प्रभुको मृत्यु र पुनरुत्थानमा एक हुन्छौं ।

पानीमा बप्तिश्माका आवश्यकताहरू

धर्मशास्त्रअनुसारको बप्तिश्मा हुन सक्नुभन्दा पहिले अनिवार्य रूपमा विविध चरणहरू चालिनु पर्दछ,

१. पश्चाताप

पेन्तिकोसको दिनमा पत्रसले सुनाएका प्रभुका कुराहरू सुनिसकेपछि सुन्नेहरूले उहाँसँग सोधे, “ए भाइ हो, हामीले के गर्ने ?” यस प्रश्नको जवाफ उनले यसरी दिए,

“पश्चाताप गर, र तिमीहरूका पाप क्षमाको निम्ति येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले बप्तिश्मा लेऊ, र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौ” (प्रेरित २:३८) ।

प्रष्टै छ, बप्तिश्माको पूर्व सर्त ‘पश्चाताप’ हो । यसैकारण पश्चाताप गर्नको लागि मानिस आफू आफ्ना कर्महरूको लागि उत्तरदायी छ भन्ने कुरा थाहा पाउन समझशक्ति हुनुपर्दछ, र यसका लागि समझशक्तिको त्यस अवस्थामा ऊ पुगेको हुनैपर्दछ भन्ने स्पष्ट छ ।

२. विश्वास

आफ्ना चेलाहरूलाई सारा संसारमा गएर सुसमाचार प्रचार गर्ने आज्ञा दिँदा येशू ख्रीष्टले भन्नुभयो,

“विश्वास गर्ने र बप्तिश्मा लिनेले उद्धार पाउनेछ, तर विश्वास नगर्ने दोषी ठहरिनेछ” (मर्कूस १६:१६) ।

यसरी विश्वास अत्यावश्यक छ । फिलिपले एकजना नपुंसकलाई भेटेर उनलाई येशू ख्रीष्टको विषयमा सुसमाचार सुनाउँदा हामी यस कुराको समर्थन प्रेरित पुस्तकको आठौं अध्यायमा पाउँछौं । ती नपुंसकले बप्तिश्मा

लिनु आवश्यक ठानेपछि उनले यसो भने, “हेर्नुहोस्, यहाँ पानी रहेछ, मलाई बप्तिश्मा हुनदेखि केले रोक्न सक्छ ?”

“फिलिपले भने, यदि सारा हृदयले नै विश्वास गर्नुहुन्छ भने तपाईंले बप्तिश्मा लिन सक्नुहुन्छ । तिनले जवाफ दिए, येशू ख्रीष्ट नै परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भनी म विश्वास गर्दछु” (प्रेरित ८:३७) ।

पानीमा बप्तिश्माको एउटा अनिवार्य सर्त ‘विश्वास’ हो । यो कुरा येशू ख्रीष्टको सेवकाईको प्रारम्भबाटै उहाँको प्रचारसँग मेल खान्छ ।

“अब यूहन्ना पक्राउमा परेपछि परमेश्वरको सुसमाचार प्रचार गर्दै येशू गालीलमा आउनुभयो । उहाँले भन्नुभयो, समय पूरा भएको छ, र परमेश्वरको राज्य नजिक आइपुगेको छ । पश्चाताप गर, र सुसमाचारमा विश्वास गर” (मर्कस १:१४-१५) ।

३. परमेश्वरतर्फ शुद्ध विवेक

पानीमा बप्तिश्माको यो तेश्रो सर्त हो । आफ्नो पहिलो पत्रको तेश्रो अध्यायमा पत्रस जहाज र नोआको उद्धारलाई क्रिश्चियन बप्तिश्मासँग तुलना गर्छन् । पानीद्वारा नोआको उद्धार पानीमा बप्तिश्माको एउटा नमूना थियो । तर पानीमा बप्तिश्मा हाम्रो शरीरबाट मैला हटाएजस्तो नभइ परमेश्वरतर्फ शुद्ध विवेकको प्रतिज्ञा भएको पावल स्पष्ट पार्दछन्,

“यही पानी बप्तिश्माको एउटा रूप हो, जसले तिमीहरूलाई बचाउँछ । यो शरीरको मैला हटाएजस्तो होइन, तर शुद्ध विवेकको निमित्त परमेश्वरतर्फको एउटा प्रतिज्ञा हो । यसले मृतकबाट भएको येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानद्वारा तिमीहरूलाई बचाउँदछ” (१पत्रस ३:२१) ।

पानीमा बप्तिश्मा शरीरको बाहिरी चोख्याई होइन । यो लिएपछि हामीभित्रको हृदय नयाँ गरी पूर्ण परिवर्तित भएको छ भन्ने हुन्छ ।

बालकको बप्तिश्मा

हामीमध्ये हरेक धर्मशास्त्रका आदेशहरू र निश्चय नै हाम्रा आफ्नै विवेकबाट निर्देशित हुनुपर्दछ । धर्मशास्त्रको आधारमा बालकलाई बप्तिश्मा दिनु गाह्रो छ, किनकि यसलाई धर्मशास्त्रबाट पुष्टि गर्नु कठिन छ । यसका

कारणहरू पहिले नै स्पष्टसँग उल्लेख गरिएका छन्, ती पश्चाताप, विश्वास र असल विवेकको अनिवार्यता हुन् ।

कहिलेकाहिँ बालकको बप्तिश्माको समर्थनमा दुईओटा धर्मशास्त्रीय खण्डहरू, अर्थात् पहिलो खण्ड उल्लेख गरिन्छन् । पहिले पद प्रेरित १० मा कर्नेलियसको घरमा भएको घटनासँग सम्बन्धित छ । यी अन्यजातिका मानिस र उनको पूरै परिवारलाई गवाही दिन पत्रस पवित्र आत्माबाट कर्नेलियसको घरमा बोलाइएका थिए । प्रष्ट छ, कर्नेलियस र उनका सारा परिवार परमेश्वरको डर मान्थे,

“तिनी ईश्वरभक्त थिए, र तिनी र तिनको सारा परिवारले परमेश्वरको भय मान्थे । तिनले मानिसहरूलाई उदारतासाथ दान दिइ परमेश्वरलाई सधैं प्रार्थना गर्थे” (प्रेरित १०:२) ।

आफ्नो घरमा पत्रस आइपुगेपछि उनले भने,

“तब मैले तुरुन्तै तपाईंकाहाँ मानिस पठाएँ, र तपाईं कृपापूर्व आउनुभयो । अब प्रभुबाट तपाईंलाई आज्ञा भएका सबै कुराहरू सुन्न हामी सबै परमेश्वरको सामुन्ने यहाँ उपस्थित छौं” (प्रेरित १०:३३) ।

स्पष्ट छ, त्यहाँ उपस्थित भएकाहरू पत्रसले भनेका कुरा सुन्न र बुझ्न सक्षम थिए । धर्मशास्त्रमा अभ् अगाडि हेर्नु भन्ने हामी यो वचन पाउँछौं,

“पत्रसले यी कुरा बोल्दाबोल्दै वचन सुन्ने सबैमाथि पवित्र आत्मा ओर्लनुभयो” (प्रेरित १०:४४) ।

यस पदबाट प्रष्ट हुन्छ, वचन सुन्ने सबैमाथि पवित्र आत्मा ओर्लनुभयो । त्यसपछि त्यहाँ एउटा अचम्मको कुरो भयो,

“किनकि अन्य भाषामा बोलेर तिनीहरूले परमेश्वरको प्रशंसा गरिरहेका उनीहरूले सुने” (प्रेरित १०:४६) ।

त्यहाँ भेला हुनेहरू हरेकले अन्य भाषामा बोलिरहेका र परमेश्वरको प्रशंसा गरिरहेका थिए । यो कुरा बालकहरूमा मुस्किलले लागू हुन्छ ।

कर्नेलियसले एउटा स्वर्गदूत देख्छन्

पछि, उनले आफ्नो अनुभव सुनाइरहेका समयमा कर्नेलियसले कसरी आफूलाई बोलाएका थिए र उनले उनको घरमा उभिरहेका एक जना स्वर्गदूत देखेका थिए सो बताउँदै पत्रसले यसो भने,

“उनले हामीलाई बताए, कि एउटा स्वर्गदूत उनको घरमा उभिएर यसो भनिरहेका उनले देखे, योप्पामा मान्छे पठाएर पत्रस भनिने सिमोनलाई बोलाइ पठाऊ । उनले तिमीलाई वचन सुनाउनेछन्, जसद्वारा तिमीले उद्धार पाउनेछौ-तिमी र तिम्रा सारा परिवारले” (प्रेरित ११:१३-१४) ।

यसरी यस अंशबाट प्रष्ट हुन्छ, त्यहाँ उपस्थित सबै जना पश्चाताप गर्न, विश्वास गर्न र परमेश्वरतर्फ शुद्ध विवेक कायम गर्न सक्षम थिए ।

लिडिया नाउँकी स्त्री

दोस्रो घटना लिडिया नाउँ गरेकी एउटी स्त्रीको सम्बन्धमा छ । धर्मशास्त्र हामीलाई बताउँछ, तिनी थिआटीरा शहरमा बैजनी वस्त्रको व्यापार गर्थिन् र परमेश्वरको भक्त थिइन् । पावलले बोलेका कुरा तिनले ध्यानसँग सुनुन् भनेर प्रभुले तिनको हृदय खोलिदिनुभएपछि हामी पढ्छौं,

“जब तिनी र तिनका घरका सबैको बप्तिश्मा भयो, तब तिनले हामीलाई विन्ती गरिन्, “यदि तपाईंहरूले मलाई प्रभुकी विश्वासीनी ठान्नुहुन्छ भने मेरो घरमा आएर बस्नुहोस् ।” र तिनले हामीलाई कर लगाइन्” (प्रेरित १६:१५) ।

बालक बप्तिश्माको पक्ष वा विपक्षमा यस पदबाट कुनै निष्कर्ष निकाल्न सकिँदैन । तैपनि, बप्तिश्माको सन्दर्भमा हामीले अघि नै उल्लेख गरेका सर्तहरूले त्यहाँ बालकको बप्तिश्मा भएको कुनै संकेत गर्दैनन् ।

पावल र सिलास भ्यालखानमा

तेस्रो घटना पावल र सिलास फिलिप्पीमा झ्यालखानमा हुँदा तिनीहरूले गरेका अनुभवसँग सम्बन्धित छ । आधा राततिर पावल र सिलास प्रार्थना गर्दै परमेश्वरका भजन गाइरहेका बेलामा एक्कासी एउटा ठूलो भैंचालो गयो । झ्यालखानका हाकिमले सबै कैदीहरू भागिसके भन्ठानेर आत्महत्या गर्ने आँटेका बेलामा पावल र सिलासले सबै त्यहीँ छन् भनेर उनलाई चर्को सोरमा कराउँदै भरोसा दिए । “उनले तिनीहरूलाई तिनका कैदखानाबाट बाहिर ल्याएर यसो भने, “उद्धार पाउनलाई मैले के गर्नुपर्छ ?” (प्रेरित १६:३०) ।

“अनि तिनीहरूले भने, प्रभु येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्नुहोस्, र तपाईंले उद्धार पाउनुहुनेछ, तपाईं र तपाईंका परिवारले । तिनीहरूले उनलाई र उनको घरमा भएका जति सबैलाई प्रभुको वचन सुनाए । तब रातको त्यही घडी उनले तिनीहरूलाई लगेर घाउ धोइदिए । अनि उनी र उनका परिवारले तुरुन्तै बप्तिश्मा लिए । त्यसपछि तिनीहरूलाई घरमा ल्याएर तिनीहरूका सामने भोजन राखिदिए, र परमेश्वरमा विश्वास गरे भन्ने कुरामा उनका सारा परिवारसँग उनी आनन्दित भए” (प्रेरित १६:३१-३४) ।

धर्मशास्त्रका यी पदहरू पढ्दा प्रष्ट हुन्छ, पावल र सिलासले उनलाई र उनको घरमा भएका जति सबैलाई प्रभुको वचन सुनाए (पद ३२), त्यसपछि उनी र उनका सारा परिवारले बप्तिश्मा लिए (पद ३३), र उनी र उनका सारा परिवारले परमेश्वरमा विश्वास गरे (पद ३४) ।

स्पष्ट छ, उनका सारा परिवारले विश्वास गरेकाले उनीहरू विश्वास गर्नको लागि सुनेको कुरा बुझ्ने उमेरका हुनैपर्दछ ।

बालकहरूको बारेमा के त ?

पुरानो करारमा एउटा निश्चित उमेरमुनिका मानिसहरूले आफ्ना पापको लेखा नदिनुपर्ने स्पष्ट संकेत छ ।

प्रभुले मोशालाई कनान देशको भेद लिन त्यहाँभित्र गुप्तचरहरू पठाउन भन्नुभयो । उहाँले त्यो देश इस्राएलका सन्तानलाई दिइरहनुभएको थियो । उहाँले मोशालाई बाह्रै कुलबाट एक एक जना मानिस चयन गरी पठाउन आदेश दिनुभयो । यी मानिसहरू त्यस देशको भेद लिएर आएपछि तिनीहरूमध्ये दुइजना गुप्तचरहरू, कालेब र यहोशूले प्रतिज्ञाको देशमा तुरुन्त गइ त्यो देश कब्जा गर्न चाहे, तर अरु दश जना मानिसहरू डराएका थिए र मानिसहरूलाई त्यसो नगर्न कर गरे । अनि सारा समुदाय मोशा र हारुनका विरुद्धमा गनगनाए,

“सबै इस्राएलीहरू मोशा र हारुनका विरुद्धमा गनगनाए, र सारा समुदायले तिनीहरूलाई भने, ‘हामी मिश्र देशमा नै मरेका भए असल हुनेथियो, अथवा यस उजाड स्थानमा मरेका भए पनि हुन्थ्यो । किन परमेश्वरले हामीलाई तरवारले मर्नलाई यस ठाउँमा ल्याउनुहुँदैछ ? हाम्रा जहान र बालबच्चा लूट स्वरूप पक्रिनेछन् । अब मिश्र देशमा

नै फर्कन हामीलाई उचित होइन र ?” अनि तिनीहरूले आपसमा भने, हामी एउटा अगुवा चुनेर मिश्र देश फर्कीं” (गन्ती १४:२-४) । इस्राएलीहरूका त्यस्ता गनगनले परमेश्वर साह्रै क्रोधित हुनुभयो,

“मेरो विरुद्धमा यस दुष्ट समुदायले कतिसम्म गनगनाउने ? तिनीहरूले मेरा विरुद्धमा गनगनाएका मैले सुनेको छु । तिनीहरूलाई भनिदेओ, जस्तो म जीवित छु, परमप्रभु घोषणा गर्नुहुन्छ, मैले सुन्नेगरी तिमीहरूले जे जे भनेका थियौ, म त्यही नै गर्नेछु । तिमीहरूका लाश यही उजाड स्थानमा छोडिनेछन्, अनि यपुन्नेका छोरा कालेब र नूनका छोरा यहोशूबाहेक गणना भएको र मेरो विरुद्धमा गनगनाउने बीस वर्षदेखि उँभोको कोही पनि वासको निमित्त दिन्छु भनी शपथ खाएर प्रतिज्ञा गरेको देशमा जान पाउनेछैन” (गन्ती १४:२७-३०) ।

परमेश्वर बालबच्चाहरूको निमित्त एउटा अपवाद तोक्नुहुन्छ

कालेब र यहोशूबाहेक पनि परमेश्वरले अर्को अपवाद गर्नुभयो,

“लूट स्वरूप पक्रिनेछन् भनी तिमीहरूले भनेका तिमीहरूका छोराछोरीहरूलाई चाहिँ म त्यहाँ पुऱ्याउनेछु, र तिमीहरूको अवहेलना गरेको ठाउँ तिनीहरूले प्राप्त गर्नेछन्” (गन्ती १४:३१) ।

अर्को शब्दमा उहाँले केटाकेटीहरूलाई यस फैसलाबाट बाहेक गर्नुभयो, किनभने तिनीहरू समझबुझको उमेरमा निश्चय नै पुगेका थिएनन् ।

यस कुराको थप पुष्टि व्यवस्था १ मा गरिएको छ,

“तिमीहरूका बालबच्चा, जसका विषयमा ती कैदमा पर्नेछन् भनी तिमीहरूले भन्यौ, बरु ती असल र खराब नजान्ने तिमीहरूका साना अबोध नानीहरूचाहिँ त्यहाँ प्रवेश गर्नेछन् । म त्यो देश तिनीहरूलाई दिनेछु र त्यो तिनीहरूले अधिकार गर्नेछन्” (व्यवस्था १:३९) ।

यहाँ हामी प्रष्टै भनिएको भनाइ देख्छौं, ती बालबच्चाहरूमा असल र खराबको ज्ञान थिएन, यसकारण ती परमेश्वरको न्यायबाट अलग्ग गरिएका थिए । आज्ञापालन नगर्ने तिनीहरूको सारा पुस्ता नष्ट भयो,

“परमेश्वरले शपथ खानु भएभैं हाम्रो छाउनीबाट लडाईं गर्ने मानिसहरू सबै नष्ट नहोउज्जेल कादेश बर्नेबाट जेरेद खोला

पारिसम्म आइपुग्न हामीलाई अठतीस वर्ष लाग्यो” (व्यवस्था २:१४) ।

उत्तरदायित्वको उमेर

केमा पनि ध्यान दिनुपर्दछ भने गणना गरिएकाहरू बीस वर्ष र त्योभन्दा उँभोका थिए । बीस वर्ष तलका सबै बाँचेकाले परमेश्वरले बीस वर्ष उँभोकाहरूलाई मात्र जिम्मेवार ठहराउनुभएको प्रष्ट हुन्छ ।

नयाँ करारमा बालक र जवानहरूबीच भिन्नता देखिन्छ । येशूले सानाहरूका बारेमा यसो भन्नुभयो,

“होसियार रहो, तिमीहरूले यी सानाहरूमध्ये एक जनालाई पनि हेला नगर । किनभने म तिमीहरूलाई भन्दछु, स्वर्गमा तिनीहरूका दूतहरूले स्वर्गका मेरा पिताको दर्शन सदैव गरिरहन्छन्” (मत्ती १८:१०) ।

यहाँ हामी येशूबाट स्पष्ट संकेत पाउँदछौं, बालबच्चाहरूका स्वर्गदूतहरूले परमेश्वर पिताको सदैव दर्शन गरिरहन्छन् । सानाहरूको हेला गर्नुहुँदैन, किनकि स्वर्गमा तिनका दूतहरूले पिताको मुहार सधैं हेरिरहन्छन् । सन्तानहरू साना बालबच्चा हुँदा परमेश्वरका दूतहरूको सुरक्षा तिनका वरिपरि रहन्छ भनी यसले बताउँछ ।

पुरानो करारमा परमेश्वरले इस्राएलीहरूसँग एउटा जातिको रूपमा कुराकानी गर्नुभयो । नयाँ करारमा येशू ख्रीष्ट आउनुभयो र प्रत्येक विश्वासीको निमित्त मर्नुभयो । यसकारण पवित्र आत्माले विश्वासीलाई खिँचनुभएपछि उहाँ हरेक विश्वासीसँग व्यक्तिगत रूपमा कुरा गर्नुहुन्छ । हामी समझको उमेरमा पुगेपछि येशू ख्रीष्टको सुसमाचारमा प्रतिक्रिया गर्न हामी बोलाइन्छौं । समझको यो उमेर एक मानिसबाट अर्कोमा फरक हुनसक्छ ।

तर, हामीले हाम्रा हृदयमा एकपल्ट परमेश्वरको बोलावट पाएपछि र येशू ख्रीष्टको सुसमाचार बुझ्ने पाको उमेर भएपछि परमेश्वर हामीबाट प्रतिक्रिया गरिने आशा गर्नुहुन्छ । त्यो प्रतिक्रिया पछि पानीमा बप्तिष्मा लिनुपर्दछ । पापको अर्थ पश्चातापको अनिवार्यता र परमेश्वरमा विश्वास बुझ्ने अवस्थामा मानिस आएपछि ऊ समझको उमेरमा पुग्छ । यही खास समयमा हामीले परमेश्वरलाई ध्यान दिएर सुनी पश्चाताप गर्नुपर्दछ, त्यसपछि पानीमा बप्तिष्मा लिन सकिन्छ ।

येशू ख्रीष्टलाई मन्दिरमा ल्याएर समर्पण गरिएजस्तै सानाहरूलाई प्रभुमा समर्पण गर्नु उचित हुन्छ,

“मोशाको व्यवस्थाअनुसार तिनीहरूको शुद्ध हुने समय पूरा भएपछि तिनीहरूले उहाँलाई परमप्रभुको सामुन्ने समर्पण गर्न यरुशलेममा ल्याए ...” (लूका २:२२) ।

प्रभुमा समर्पण गरेपछि तिनीहरूलाई प्रभुको पोषण र अर्तीमा हुर्काउनु, बढाउनु पर्दछ, ताकि तिनीहरू समझको उमेरमा पुगेपछि तिनले साँच्चै पश्चाताप गर्न र बप्तिश्माको पानीमा डुबुल्की मार्न सकछन् ।

उत्तरदायित्वको उमेर निश्चय नै समझको उमेरमा भर पर्दछ । एक मानिसको निमित्त समझको उमेर पाँच वा ६ वर्ष हुनसक्छ भने अर्कोको लागि आठ वर्षको उमेर हुनसक्छ । परमेश्वर हरेक व्यक्तिको हृदय जान्नुहुन्छ ।

यसकारण, प्रष्टै छ, समझको उमेर नै पापको अर्थ, पश्चातापको आवश्यकता र परमेश्वरमा विश्वास बुझ्ने अवस्थामा आउन सक्ने हाम्रो समय हो । यसै उमेरमा हामीले परमेश्वरलाई ध्यान दिएर सुन्नपुर्दछ, अनि साँचो पश्चाताप गरिसकेपछि हामी पानीमा बप्तिश्मा लिनसक्छौं ।

सारांश

१. पश्चाताप पानीमा बप्तिश्मा लिनुको पूर्वसर्त हो ।
२. विश्वास आवश्यक छ ।
३. परमेश्वरतर्फ शुद्ध विवेक हुनु अनिवार्य छ ।
४. पुरानो करारमा मानिसहरू समझको उमेरमा नपुगुञ्जेल परमेश्वरले तिनीहरूलाई जिम्मेवार ठहराउनुभएन । मोशाको समयमा यो बीस वर्षको उमेर थियो ।
५. पुरानो करारमा परमेश्वरले आफ्ना जनहरू, इस्राएलीहरूसँग एउटा जातिको रूपमा व्यवहार गर्नुभयो ।
६. नयाँ करारमा परमेश्वर हामीसँग व्यक्ति विशेषका रूपमा व्यवहार गर्नुहुन्छ । येशू ख्रीष्ट हामी प्रत्येकको निमित्त मर्नुभयो र हामीले पनि त्यसैअनुसार सुसमाचारमा प्रतिक्रिया जनाउनु पर्दछ ।
७. हामी समझको उमेरमा पुगेपछि, अर्थात् पापको अर्थ, पश्चाताप गर्नुपर्ने आवश्यकता र परमेश्वरमा विश्वास बुझ्न सक्ने उमेरमा पुगेपछि यसै

उमेरमा परमेश्वर हामीलाई जिम्मेवार ठहराउनुहुन्छ । यस उमेरमा हामीले पश्चाताप गर्नुपर्दछ, परमेश्वरमा फर्कनु र पानीमा बप्तिशमा लिनुपर्दछ ।

८. येशू ख्रीष्ट बालक हुनुहुँदै मन्दिरमा लगेर परमप्रभुप्रति समर्पण गरिनुभएको थियो ।
९. साना नानीहरूलाई प्रभुमा समर्पण गर्नुपर्दछ र प्रभुको पोषण र अर्तीमा हुर्काउनु र बढाउनु पर्दछ ।

पानीमा बप्तिश्माका प्रभावहरू

पानीमा बप्तिश्माले हामीलाई हाम्रो पुरानो जीवनबाट अलग्याउँछ । मैले के पाएको छु भने भारतमा सुसमाचार प्रचार गर्दा धेरैजनाले येशू महान अगमवक्तालाई चिन्न चाहे, तर येशू मसिहलाई होइन । हामीले येशूलाई मसिहका रूपमा एकपल्ट प्रचार गरेपछि अर्थात् एक मात्र बाटो, एक मात्र सत्य र एक मात्र जीवनको रूपमा । अनि हिन्दुहरूले तिनका देवताहरूमध्ये एकको रूपमा नामाकरण गर्ने येशूबाट बाइबलका येशूलाई हामी स्पष्टसँग पृथक गरिरहेका हुन्छौं ।

भारतमा मानिसहरूलाई येशू ख्रीष्टलाई प्रभु र मुक्तिदाता मानेर उहाँतिर फर्कन प्रोत्साहन दिनु तुलनात्मक रूपमा सजिलो छ । तर, हामीले तिनीहरूलाई पानीमा बप्तिश्मा लिन भन्दाचाहिँ कुरो फरक हुन्छ । तिनीहरूमध्ये धेरैजसोले बुझ्दछन्, तिनीहरूले त्यसो गर्दा तिनीहरू आफ्ना परिवारबाट अलग हुनेछन् । त्यस उप्रान्त तिनका परिवारले तिनीहरूसँग कुनै किसिमको सम्बन्ध राख्दैनन् । ती समाजबाट बहिष्कृत हुन्छन् ।

यो कुरो भारतमा मात्र होइन, धेरै अरु मुलुकहरूमा पनि लागू हुन्छ । धेरै धर्महरूले बप्तिश्मा लिनुको अर्थ बुझ्दछन् । तिनीहरूलाई थाहा छ, यसको अर्थ जिउनुको पहिलेको जीवनशैलीबाट बदलिएर फर्कनु अर्थात् दिशा परिवर्तन गर्नु हो ।

तैपनि, येशू ख्रीष्टमा बप्तिश्मा त योभन्दा अझै ठूलो कुरो हो । पानीमा बप्तिश्माले निम्न कुराहरूको महत्व दर्शाउँछ,

पापको लेखि मर्नु

“अब हामी के भनौं ? के अनुग्रह प्रशस्त मात्रामा होस् भनेर हामी पापमा लागि रहौं त ? त्यसो नहोस् । हामी जो पापको लेखि मर्नौं, त कसरी हामी अझै त्यसैमा जिउनु ?” (रोमी ६:१-२) ।

हामीले येशू ख्रीष्टमा बप्तिश्मा लिइसकेपछि त्यस उप्रान्त पापको जीवन जिउनु हुँदैन ।

उहाँकै मृत्युमा बप्तिश्मा

येशू ख्रीष्टमा पानीमा बप्तिश्मा लिनु भनेको हामीले उहाँकै मृत्युमा बप्तिश्मा लिएका छौं,

“के तिमीहरू जान्दैनौ, हामी सबै जतिले ख्रीष्ट येशूमा बप्तिश्मा लियौं, उहाँकै मृत्युमा बप्तिश्मा लिएका थियौं ?” (रोमी ६:३) ।

अर्को शब्दमा हामी उहाँको मृत्युमा येशू ख्रीष्टसँगै मर्चौं र उहाँको पुनरुत्थानमा हामीले पुनरुत्थान पायौं । जसरी उहाँ पातालमा जानुभयो र पुनर्जीवन पाएर त्यहाँबाट उठी बाहिर आउनुभयो, त्यसरी नै हामी हाम्रो पुरानो मनुष्यत्वको लागि मर्दछौं र येशू ख्रीष्टमा नयाँ जीवनमा प्रवेश गर्दछौं ।

बिल सुब्रिज्की नयाँ गरी जन्मेपछि पुरानो बिल सुब्रिज्की मरेको थियो । हामी नयाँ गरी जन्मेपछि हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व मर्नुपर्छ र येशू ख्रीष्टमा एउटा नयाँ सृष्टिले त्यसको स्थान लिनुपर्छ ।

अनि हामी नयाँ जीवनको मार्गमा हिँड्नुपर्दछ,

“यसकारण बप्तिश्माद्वारा हामी मृत्युमा उहाँसँगै गाडियौं, ताकि जसरी पिताको महिमाद्वारा ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो, त्यसरी हामी पनि नयाँ जीवनको मार्गमा हिँडौं ।” (रोमी ६:४) ।

पुनरुत्थान

उहाँको मृत्युमा हामी येशू ख्रीष्टसँग जसरी एउटै भएका छौं, त्यसरी नै उहाँको पुनरुत्थानमा हामी उहाँसँग एकै हुनेछौं,

“यदि उहाँको मृत्युमा हामी उहाँसँग एउटै भएका छौं भने उहाँको पुनरुत्थानमा पनि निश्चय नै हामी उहाँसँगै एक हुनेछौं” (रोमी ६:५) ।

पुरानो मनुष्यत्व प्रतिदिन क्रूसमा टाँगिएको

अब हामीले बप्तिश्मा लिएका कारण हामी सहमत हुन्छौं, हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व क्रूसमा टाँगियो, ताकि हाम्रो पापमय शरीर नाश होस् । पतनमा सारा मानव जाति पतित भयो । हामीले आत्मिक मृत्युको दण्ड पाएका थियौं । तर हामी येशू ख्रीष्टमा आइ उहाँमा बप्तिश्मा लिएपछि आत्मिक जीवनमा प्रवेश गर्छौं ।

“हामी जान्दछौं कि हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व उहाँसँग क्रूसमा टाँगियो, ताकि हाम्रो पापमय शरीर नाश होस् र अब उसो हामी पापका कमारा नहोहौं” (रोमी ६:६) ।

यसैकारण म प्रतिदिन मर्दछु भनेर पावलले भने,

“भाइ हो, हाम्रा प्रभु येशूमा तिमीहरूको कारण म गर्व गर्दछु, र म भन्न सक्दछु, कि प्रतिदिन म मर्दछु” (१कोरिन्थी १५:३१) ।

हामीले हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व प्रतिदिन क्रूसमा टाँग्नु पर्दछ । प्रत्येक बिहान हामी उठ्नासाथ यो जाग्न र हामीलाई वशमा पार्न खोज्दछ ।

पुरानो स्वभाव “मलाई यो देऊ” र “मलाई त्यो देऊ” ले भरिएको छ । पुरानो स्वभावले पुरानो मनुष्यत्वलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ । आजभोलि “वस्तुपरक” “आत्मानुभव” “आत्मसम्मान” आदिका विषयमा कुरा गर्नु प्रचलन नै भइसकेको छ । यी सबै “आत्माहरू” पुरानो स्वभाव हुन् । तिनलाई मार्नु जरुरी हुन्छ । हामीले पुरानो मनुष्यत्वलाई प्रतिदिन क्रूसमा टाँग्नुपर्छ, ताकि हामी हाम्रो जीवनको प्रत्येक हिस्सामा येशू ख्रीष्टसँग एउटै हुनसकौं ।

हामीले पुरानो मनुष्यत्वलाई क्रूसमा टाँगेपछि नै ख्रीष्टमा हाम्रो नयाँ मनुष्यत्व वृद्धि हुनसक्छ । यो कुरो पवित्र आत्माको फलले हाम्रो जीवन भरिन सुरु गरेपछि मात्र हुनेछ । यो फलचाहिँ प्रेम, आनन्द, शान्ति, धैर्य, दया, भलाई, विस्वस्तता, नम्रता र संयम हुन् (गलाती ५:२२-२३) ।

शक्ति वा राज्यमुनि नहुनु

हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व मरेपछि हामी पापबाट मुक्त हुन्छौं,

“किनभने जो मरेको छ त्यो पापबाट मुक्त भएको छ” (रोमी ६:७) ।

त्यस उपरान्त पापको हामीमाथि शक्ति वा राज्य हुनेछैन । पवित्र आत्माको शक्तिले हामीलाई प्रभुसँग हिँड्ने र संसार, पाप स्वभाव र शैतानका कामहरूको विरोध गर्ने योग्य तुल्याउँछ । हामी यो नयाँ जीवनमा हिँडिरहेका छैनौं भने हामीसँग विरोधको त्यो शक्ति कहिल्यै हुनेछैन ।

हाम्रो बाबुले हामीलाई पिटेको वा व्यभिचार गरेको छ, वा हाम्री आमाले हामीसँग खराब व्यवहार गरेको छ भने हामी उनलाई वा तिनलाई क्षमा गर्न धेरै गाह्रो मान्दछौं । हाम्रा जीवनमा येशू ख्रीष्ट आउनुभएपछि र पवित्र आत्माले हाम्रा हृदयमा बास गर्नुभएपछि मात्र हामीसँग क्षमा गर्ने यो शक्ति हुन्छ ।

संसारले यो क्षमादान कहिल्यै बुझ्दैन । हामी प्रायः यी विषयहरूमाथि टेलिभिजनका कार्यक्रमहरूमा चर्चा गरिएको देख्छौं । मानिसहरूलाई भनिन्छ, “तपाईंले क्षमा गर्नु जरूरी छैन”, वा “तपाईंले क्षमा गर्नुपर्दैन”, “तपाईंले घृणा गर्नुपर्दछ ।” यस्ता सल्लाहमा चल्दा पुरानो पापमय शरीरले खुराक पाउँछ । हाम्रो पुरानो मानिस मर्नुपर्छ । यसले नराम्रो गन्ध दिन्छ । यसलाई कुनै किसिमले पनि खुराक दिनु हुँदैन ।

हामीले ख्रीष्टलाई हाम्रा प्रभु र मुक्तिदाता मानेर उहाँसँग पवित्र आत्माको अगुवाइमा हिँडेपछि र क्रूसको कामलाई हाम्रा जीवनमा पूर्णतया आफ्नो तुल्याएपछि नै हामी पापबाट मुक्त भएका हुन्छौं ।

क्रूसमा येशू ख्रीष्टले हामीलाई पाप र बिरामीको शक्तिबाट छुटकारा दिनुभएको छ,

“निश्चय नै उसले हाम्रा निर्बलताहरू बोक्नो, र हाम्रा दुःख भोग्यो, तापनि हामीले उसलाई परमेश्वरबाट हिकारिएको, उहाँबाट पिटिएको र दुःखमा परेको सम्झ्यौं । तर ऊ त हाम्रा अपराधहरूका निमित्त छेडियो । हाम्रा अधर्मका निमित्त ऊ पेलियो । हामीमा शान्ति ल्याउने दण्ड उसमाथि पऱ्यो, र उसको कोर्राको चोटले हामी निको भयौं” (यशैया ५३:४-५) ।

“निर्बलताहरू” लाई ग्रीक शब्द “Cholee” बाट अनुवाद गर्दा बढी सही अनुवाद “बिमारी” हुन्छ, र “दुःख” लाई “पीडा” भनी (ग्रीक शब्द Mahob) अनुवाद गरिनुपर्दछ ।

क्रूसमा येशू ख्रीष्ट पापको निमित्त बलिदान हुनुभयो । उहाँले हाम्रा पापहरू आफैमा लैजानुभयो ।

हामी सच्चा पश्चातापमा येशू ख्रीष्टको क्रूसमा आएपछि र उहाँको अनुशरण गरेपछि हाम्रा सबै पापहरू क्षमा हुन्छन् भनी हामीले बुझ्नु जरूरी छ ।

यसकारण येशू ख्रीष्टले भन्नुभयो,

“कोही मपछि आउने इच्छा गर्छ भने त्यसले आफूलाई इन्कार गरोस् र दिनहुँ आफ्नो क्रूस बोकेर मेरो पछि लागोस्” (लूका ९:२३) ।

दिनहुँ आफ्नो क्रूस बोक्नु

हो, हामीले दिनहुँ आफ्नो क्रूस बोकेर येशूको पछि लाग्नुपर्छ । यसको तात्पर्य हाम्रो जीवनको हरेक क्षेत्रमा क्रूसको प्रयोग गर्नु हो । कसैले

भनेअनुसार जहाँ हाम्रो इच्छाले परमेश्वरको इच्छासँग भेट्छ, त्यही येशू ख्रीष्टको क्रूस हुन्छ । हामीले हाम्रा आफ्ना इच्छा परमेश्वरका इच्छाका अधीनमा ल्याउँदैनौं भने हामी उहाँसँग कहिल्यै स्वतन्त्रतापूर्वक हिँड्ने छैनौं ।

धेरै मानिसहरूले आफ्नो पुरानो स्वभावको निम्ति भूतात्माहरूमाथि दोष लगाउँछन् । तिनीहरूमा आफूहरूले मुक्त हुन चाहेका बानीहरू वा धारणाहरू हुन सक्छन् । तर ती स्वभावमा भूतादि हुनुको सट्टा तिनीहरूले कहिल्यै साँचो पश्चाताप नगर्नु र पुरानो स्वभावलाई क्रूसमा टाँग्ने निर्णय नगर्नुमा नै प्रायः समस्याले जरा गाडेको हुन्छ ।

हामी भूतात्माहरूलाई क्रूसमा टाँग्न वा पुरानो स्वभावलाई बाहिर निकाल्न सक्दैनौं भनी बुझ्नु महत्वपूर्ण हुन्छ । पुरानो स्वभाव क्रूसमै टाँगिनु पर्दछ र भूतहरू धपाइनु पर्छ ।

यसकारण, हामीले आफ्ना समस्याहरूका लागि भूतप्रेतहरूमाथि दोष लगाउन सुरु गर्नुभन्दा पहिले आफूले साँच्चै पश्चाताप गरेका र दिनहुँ आफ्नो क्रूस बोकेर येशू ख्रीष्टको पछि लागेकामा हामी निश्चय गरौं । प्रतिदिन हामी आफ्नो पुरानो स्वभावलाई क्रूसमा टाँग्छौं, ताकि यो जागेर हाम्रा धारणाहरू, बानीहरू र विचारहरूलाई वशमा पाउँदैन ।

उहाँसँग जिउनु

हामी येशू ख्रीष्टको मृत्युसँग एउटै भएपछि उहाँसँग अनन्त जीवनमा जिउनेछौं भन्ने दृढ विश्वास हामीमा हुन्छ । येशू ख्रीष्ट फेरि कहिल्यै मर्नु हुनेछैन । उहाँ हामी सबैका खातिर मर्नुभएको छ र अब उसो मृत्यु उहाँमाथि विजयी हुनेछैन । उहाँ हाम्रा निम्ति पापबलि भइ मर्नुभयो, तर अब उहाँ मरेकाहरूबाट पुनर्जीवित पारिनुभएको छ र परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि विराजमान हुनुभएको छ ।

यसकारण, आफूलाई पापको लेखि मरेको र ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरको लेखि जीवित ठान्न हामीलाई भनिएको छ । अब उप्रान्त हामीले पापलाई हाम्रो जीवनमाथि शासन गर्न दिनुहुन्न ।

हामी परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मेपछि परमेश्वरको एउटा फिलिङ्गो वा ज्वाला हामीभित्र आउँछ । अनि हामी थाहा पाउँछौं, हामीभित्र परमेश्वरका आत्मा वास गर्दै हुनुहुन्छ ।

पापलाई इन्कार गर्नु

यसकारण हामीले पापलाई हाम्रो मरणशील शरीरमा राज्य गर्न दिनुहुँदैन। हामीले पापको आज्ञापालन गर्न इन्कार गर्नुपर्दछ, र हामी परमेश्वरसित आत्मिक जीवनमा प्रवेश गरेका अनुभव गर्नुपर्दछ। हामीले आफ्नो शरीरलाई परमेश्वरलाई प्रसन्न पार्ने कामहरूमा मात्र प्रयोग हुन दिनुपर्छ।

“हामी जान्दछौं कि ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित भएर फेरि मर्नु हुनेछैन। अब उसो उहाँमाथि मृत्युको राज्य हुँदैन। जुन मृत्युमा उहाँ मर्नुभयो त्यो पापको लेखि सधैंको लागि एकैपल्ट मर्नुभयो। तर जुन जीवनमा उहाँ जिउनुहुन्छ, त्यो परमेश्वरको निम्ति ख्रीष्ट जिउनुहुन्छ। यसैगरी तिमीहरूले पनि आफू आफूलाई पापको लागि मरेका, तर ख्रीष्ट येशूमा परमेश्वरको लागि जीवित भएका ठान्नुपर्छ। यसकारण शरीरका अभिलाषाअनुसार चलनु नपरोस् भनी तिमीहरूका मरणशील शरीरमा पापलाई राज्य गर्न नदेओ। आफ्ना शरीरका अङ्गहरू दुष्टताको साधनको रूपमा पाप गर्नलाई समर्पण नगर। तर मृत्युबाट जीवनमा ल्याइएका मानिसहरूजस्तै आफैलाई परमेश्वरकहाँ दिइहाल, र शरीरका अङ्गहरूलाई धार्मिकताका साधनजस्तै परमेश्वरकहाँ समर्पण गर। किनकि पापले तिमीहरूमाथि राज्य गर्नेछैन, किनकि तिमीहरू व्यवस्थाको अधीनमा छैनौं, तर अनुग्रहको अधीनमा छौं” (रोमी ६:९-१४)।

हाम्रै खराब इच्छाले हामीलाई परीक्षामा पार्छन्

हामीलाई हाम्रा आफ्नै खराब इच्छाले परीक्षामा पार्दछन् भनी याकूब हामीलाई चेतावनी दिन्छन्,

“तर हरेक मानिस आफ्नै खराब इच्छाद्वारा लोभिएर परीक्षामा पर्दछ। तब खराब इच्छाले गर्भधारण गरेपछि त्यसले पाप जन्माउँछ। अनि पाप पूरै बढेपछि त्यसले मृत्यु ल्याउँछ” (याकूब १:१४-१५)।

हाम्रा आफ्नै खराब इच्छालाई हामीले आफूमाथि नियन्त्रण गर्न दिएपछि र पापको निम्ति आफूलाई खुला राखेपछि वासनाले हामीमाथि राज्य गर्दछ। यसकारण येशूले भन्नुभयो,

“तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले कोही स्त्रीलाई कामवासनाको इच्छाले हेर्दछ, त्यसले अधिबाटै आफ्नो हृदयमा त्यससँग व्यभिचार गरिसकेको हुन्छ” (मत्ती ५:२८) ।

पाप गर्न स्वतन्त्र छैनौं

केही मानिसहरूको भनाइअनुसार हामी अबउप्रान्त व्यवस्थाको अधीनमा नभइ अनुग्रहको अधीनमा भएकाले हामी पाप गर्न स्वतन्त्र छौं । निश्चय नै यस्तो विचार एकदमै गलत र भ्रामक हो । हामीले परमेश्वरको अनुग्रहको फाइदा उठाउन खोज्नु हुँदैन, तर सधैं उहाँको आज्ञापालन गर्न खोज्नु पर्दछ ।

हामी पापको आज्ञामा चल्यौं भने हामी पापका कमारा हुन्छौं । यसले हामीलाई आत्मिक मृत्युमा डोच्याउनेछ ।

हामी धार्मिकताका कमारा, वा धर्मशास्त्रले भनेअनुसार परमेश्वरका कमारा हुनुपर्दछ, ताकि पवित्रताको फल फलाउँदै अन्त्यमा हामी अनन्त जीवनमा प्रवेश गर्नसकौं,

“तर अब तिमीहरू पापबाट मुक्त भइ परमेश्वरका कमारा भएका छौ, अनि तिमीहरूले पाउने प्रतिफलचाहिँ पवित्रकरण हो, र त्यसको अन्त्यचाहिँ अनन्त जीवन ।” (रोमी ६:२२) ।

धर्मशास्त्र भन्छ,

“किनकि पापको ज्याला मृत्यु हो, तर परमेश्वरको सित्तैको वरदान ख्रीष्ट येशू हाम्रा प्रभुमा अनन्त जीवन हो” (रोमी ६:२३) ।

साँचो पश्चातापका प्रभावहरू

बीसभन्दा बढीपल्ट पानीमा बप्तिश्मा लिंदा पनि आफूहरूलाई केही असर नगरेको भनेर मानिसहरूले गवाही दिएका मैले सुनेको छु । यसको अर्थ हो, तिनीहरूले आ-आफ्ना पहिले पहिलेका पापहरू अभै बोकिरहेका छन् । यसको कारण तिनका जीवनमा साँचो पश्चाताप नहुनु हो । तिनीहरू परमेश्वरका आत्माबाट साँच्चै नयाँ गरी कहिल्यै जन्मेका थिएनन् ।

तर, यी नै मानिसहरूले यसो भनेका पनि मैले सुनेको छु, हामी साँचो पश्चातापमा अन्ततः परमेश्वरतिर फर्केपछि हाम्रो हृदय तुरुन्त परिवर्तन भएको थियो । प्रभुको पछि लाग्ने र समस्त हृदयले उहाँको आज्ञापालन गर्ने तिनीहरूको निर्णय लगत्तै तिनीहरूले बप्तिश्माको पानीमा डुबुल्की मारेपछि तिनीहरूको लागि पानीमा बप्तिश्मा अर्थपूर्ण बन्यो ।

धर्मशास्त्रबाट प्रष्ट हुन्छ, ख्रीष्टमा हाम्रो बप्तिश्मा हुनुअघि पश्चातापको हाम्रो काम र परमेश्वरतिर साँचो फर्काइ भएकै हुनुपर्छ । हाम्रा हृदयभित्र पहिलेबाटै भित्री तवरमा पूरा भइसकेको कामको बाह्य चिन्ह बप्तिश्माको काम हुनुपर्छ । यी कुरा पावल पवित्र आत्माको अभिषेकमा साह्रै सिद्धतापूर्वक प्रकट गर्छन्,

“म ख्रीष्टसँगै क्रूसमा टाँगिएको छु, अब उप्रान्त जिउने म होइनँ, तर ख्रीष्ट ममा जिउनुहुन्छ । जुन जीवन शरीरमा म अहिले जिउँछु, त्यो परमेश्वरका पुत्रमा विश्वास गरेर जिउँछु, जसले मलाई प्रेम गर्नुभयो, र मेरो निम्ति आफूलाई अर्पण गर्नुभयो” (गलाती ३:२०) ।

सारांश

१. अब उप्रान्त हामीले जाना जानी पाप गर्ने जीवन जिउनु हुँदैन ।
२. पानीमा बप्तिश्मा लिँदा हामी उहाँको सामु र पुनरुत्थानमा उहाँसँग एउटै हुन्छौं । यसरी हामी आफ्नो पुरानो जीवनको लेखि मर्दछौं र येशू ख्रीष्टमा नयाँ जीवनमा प्रवेश गर्छौं ।
३. हामी उहाँको मृत्युमा उहाँसँग एकसाथ बाँधिएजसरी नै उहाँको पुनरुत्थानमा पनि हामी उहाँसँग एकसाथ हुनेछौं ।
४. पानीमा बप्तिश्मा लिँदा हाम्रो पुरानो मनुष्यत्व क्रूसमा टाँगियो र हाम्रो पापमय शरीर नष्ट भयो भनी हामी स्वीकार गर्दछौं । हामीले हाम्रो पुरानो स्वभावलाई दिनहुँ क्रूसमा टाँगनुपर्दछ ।
५. पापले अब उसो हामीमाथि कुनै शक्ति वा राज्य गर्नेछैन ।
६. हामीले प्रतिदिन आफ्नो क्रूस बोकेर येशूको पछि लाग्नुपर्दछ ।
७. हामीले अबदेखि पापलाई आफ्नो जीवनमाथि राज्य गर्न दिनुहुँदैन ।
८. हामीले पापका इच्छामा चलन इन्कार गर्नुपर्छ ।
९. हामी आफ्नै खराब इच्छाहरूमा लोभिएर परमेश्वरबाट बिमुख भएका छौं ।
१०. हामी पापमा लागि रहन स्वतन्त्र छैनौं, किनभने हामी धार्मिकताका कमारा हुनुपर्दछ, ताकि हामी पवित्रताको फल फलाउँदै अन्ततः अनन्त जीवनमा प्रवेश गरौं ।
११. हामी ख्रीष्टसँगै क्रूसमा टाँगिएका छौं र हामी अब आफ्नै निम्ति जिउँदैनौ तर ख्रीष्ट हामीभित्र वास गर्नुहुन्छ भनी स्वीकार गर्नु नै साँचो पश्चातापको परिणाम हो । हामी परमेश्वरका पुत्रमा विश्वासद्वारा जिउँदछौं जसले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो र हाम्राखातिर आफैलाई दिनुभयो ।

पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा

बप्तिश्माको अर्को सिद्धान्त पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा भनेर कहलाइन्छ । यस बप्तिश्माबाट हामी गवाही दिने शक्ति प्राप्त गर्छौं ।

पुनरुत्थानको आइतबार राती येशू ख्रीष्टले आफ्ना दश जना चेलाहरूसँग भेट्नु भएपछि उहाँले भन्नुभयो,

“तिमीहरूलाई शान्ति । जसरी पिताले मलाई पठाउनुभयो, त्यसरी म पनि तिमीहरूलाई पठाउँदछु । अनि यति भनेर उहाँले तिनीहरूमाथि श्वास फुकेर भन्नुभयो, “पवित्र आत्मा लेओ” (यूहन्ना २०:२१-२२) ।

ती चेलाहरूमाझ पत्रस पनि थिए । यस पदबाट स्पष्ट हुन्छ, येशू ख्रीष्टले जसै आफ्ना चेलाहरूमाथि श्वास फुक्नुभयो तिनीहरूले पवित्र आत्मा ग्रहण गरे । त्यसैगरी हामी साँचो पश्चातापमा येशू ख्रीष्टमा आएर उहाँलाई प्रभु र मुक्तिदाताको रूपमा आफूलाई समर्पण गरेपछि पवित्र आत्मा हामीमाथि श्वास फुकिनु हुन्छ र हामी उहाँलाई ग्रहण गर्छौं ।

येशू ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूमाथि यस्तो किसिमबाट श्वास फुक्नु भएपछि तिनीहरू जीवन दिने आत्मा भए । उत्पत्ति २:७ मा हामी पढ्छौं,

“तब परमप्रभु परमेश्वरले भूमिको माटोबाट मानिस बनाउनुभयो, र तिनको नाकमा जीवनको सास फुकिदिनुभयो, र मानिस जीवित प्राणी भए” (उत्पत्ति २:७) ।

त्यसपछि मानिस जीवित प्राण भयो । अब ऊ पवित्र आत्मालाई ग्रहण गरेर जीवन दिने प्राणी हुनसक्छ ।

यी दश चेलाहरूले पहिलेबाटै पवित्र आत्मा ग्रहण गरिसकेका तथ्य हुँदाहुँदै लूकाको सुसमाचारमा यो वचन देखापर्दछ,

“हेर म मेरा पिताको प्रतिज्ञा तिमीहरूकहाँ पठाउँछु, तर माथिबाट शक्ति प्राप्त नगरुञ्जेल तिमीहरू यही शहरमा बसिरहो” (लूका २४:४९) ।

येशू खीष्ट अब आफ्ना पिताको प्रतिज्ञा उल्लेख गरिरहनुभएको छ । त्यो प्रतिज्ञा के हो ?

येशू पवित्र आत्माले बप्तिश्मा दिनुहुन्छ

हरेक सुसमाचारमा येशू खीष्ट पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा दिनुहुने भनेर वर्णन गरिनुभएको हामी पाउँछौं,

“म चाहिँ त तिमीहरूलाई पश्चातापको लागि पानीले बप्तिश्मा दिन्छु, तर मपछि आउनुहुने मभन्दा अझ शक्तिशाली हुनुहुन्छ, जसका जुत्ता बोक्ने योग्यको म छैनँ । उहाँले तिमीहरूलाई पवित्र आत्मा र आगोले बप्तिश्मा दिनुहुनेछ” (मत्ती ३:११) ।

“मैले तिमीहरूलाई पानीले बप्तिश्मा दिएको छु, तर उहाँले तिमीहरूलाई पवित्र आत्माले बप्तिश्मा दिनुहुनेछ” (मर्कूस १:८) ।

“तब यूहन्नाले ती सबैलाई जवाफ दिए, “म तिमीहरूलाई पानीले बप्तिश्मा दिन्छु, तर एकजना मभन्दा शक्तिशाली आउँदै हुनुहुन्छ, जसका जुत्ताको फिता खोल्ने लायकको म छैनँ । उहाँले तिमीहरूलाई पवित्र आत्मा र आगोले बप्तिश्मा दिनुहुनेछ” (लूका ३:१६) ।

“मैले उहाँलाई चिनेको थिइनँ, तर जसले मलाई पानीले बप्तिश्मा दिनु भनी पठाउनुभयो, उहाँले नै मलाई भन्नुभयो, जसमाथि तिमी पवित्र आत्मालाई ओर्लदै र बस्दै गर्नुभएको देख्छौ, पवित्र आत्माले बप्तिश्मा दिनुहुने उहाँ नै हुनुहुन्छ” (यूहन्ना १:३३) ।

बप्तिश्मा लिनुको अर्थ “पानीमा चुर्लुम्म डुब्नु” वा “पूरै ढाकिनु वा भरिनु” हो भनेर हामीले यस अघि नै देखिसक्यौं । धर्मशास्त्र येशूलाई पवित्र आत्माले हामीलाई ढाक्ने, भर्ने वा डुबाउनुहुने व्यक्तिका रूपमा बयान गर्दछ । यो कुरो महत्वपूर्ण छ । पवित्र आत्मामा बप्तिश्माको यस पक्षको पूरै अर्थ बुझ्न हामी प्रेरित १:४-५ मा फर्कनु जरुरी हुन्छ,

“तिनीहरूसँग भोजनमा बस्नुहुँदा उहाँले तिनीहरूलाई यस्तो आदेश दिनुभयो, तिमीहरू यरुशलेमबाट कतै नजाओ, तर पिताले

गर्नुभएको प्रतिज्ञाको प्रतीक्षा गर । यसबारे तिमीहरूले मबाट सुनिसकेका छौ । किनभने यूहन्नाले त पानीले बप्तिश्मा दिए, तर अबका थोरै दिनमा पवित्र आत्मामा तिमीहरूको बप्तिश्मा हुनेछ ।”

यसरी येशू ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूलाई यरुशलेम नछोड्न तर पिताको प्रतिज्ञाको प्रतीक्षा गर्न भन्नुभयो र त्यही कुराको लूका २४:४९ मा हामीले पढेको प्रतिज्ञा गर्नुभयो । तिनीहरू पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा हुनेछन् भनी उहाँले भन्नुभयो । पानीले तिनीहरूको बप्तिश्मा हुनेछ भनेर उहाँले भन्नुभएन, तर पवित्र आत्माले बप्तिश्मा हुने भन्नुभयो ।

चेलाहरूको आज्ञाकारीता

चेलाहरू आज्ञाकारी थिए । येशू ख्रीष्टमा आज्ञाकारीता यो सुरुका मण्डलीको ठूलो प्रमाण चिन्ह हो । हामी आज प्रायजसो आज्ञाकारीताबाट निस्कन र हाम्रा आफ्नै चालमा चलन चाहन्छौं । हामी स्मरण गरौं, यो ख्रीष्टको पुनरुत्थानको आइतबार राती उपस्थित ती दश जना चेलाहरूले पहिले नै पनि आत्मा ग्रहण गरेका थिए । तिनीहरूले यसो भनेनन्, “हामीसँग पर्याप्त छ, “हामीलाई अब बढी चाहिँदैन, वा “अब अर्को अनुभव लिनु छैन ।” तिनीहरूले प्रभुको आज्ञापालन मात्र गरे । प्रभु आज हामीलाई त्यही गर्नका लागि बोलाउनुहुन्छ । हामीले यो काम गर्नु र हाम्रा मण्डलीहरूले यस सन्दर्भमा प्रभुको आज्ञापालन गरे भने हाम्रा मण्डलीहरू कति पूर्ण परिवर्तित हुनेछन् । प्रेरित १:८ मा येशू यस अनुभवको विषयमा थप उल्लेख गर्नुहुन्छ,

“तर पवित्र आत्मा तिमीहरूमा आउनुभएपछि तिमीहरूले शक्ति पाउनेछौ, र तिमीहरू यरुशलेममा, सारा यहूदियामा, सामरियामा र पृथ्वीको अन्तिम छेउसम्म मेरा साक्षी हुनेछौ” (प्रेरित १:८) ।

येशू उँभो उचालिनुभयो र बादलमा लोप हुनुभयो

यी कुरा बोल्नुभएपछि येशू उँभो उचालिनुभयो र “बादलमा उहाँ तिनीहरूका दृष्टिबाट लोप हुनुभयो” ।

यस पृथ्वीमा येशूले आफ्ना चेलाहरूसँग भन्नुभएको अन्तिम कुरा यो थियो : पवित्र आत्मा तिनीहरूमा आउनुभएपछि तिनीहरूले शक्ति पाउनेछन् र तिनीहरू यरुशलेम, यहूदिया, सामरिया र पृथ्वीको छेउसम्म उहाँका साक्षी हुनेछन् ।

त्यो अवसर ठूलो महत्वको थियो । उहाँको दोस्रो आगमन हुनुभन्दा पहिले येशू यस पृथ्वीमा जीवितावस्थामा देखिनुहुने यो अन्तिम समय हुनलागेको थियो । यस संसारमा उहाँले बोल्नुभएको यो अन्तिम कुराको महत्व जति भने पनि कमै हुन्छ ।

हामी चेलाहरू आज्ञाकारी भएका पाउँछौं । उहाँको पुनरुत्थानपछि तिनीहरू येशू ख्रीष्टसँग चालीस दिनसम्म हिँडेका र उहाँसँगै बसेर भोजन गरेका थिए । यस बेलाचाहिँ उहाँले परमेश्वरको राज्यसँग सम्बन्ध राख्ने कुराहरू भन्नुभएको थियो ।

पेन्तिकोसको दिन

पेन्तिकोसको दिन आउञ्जेलसम्म तिनीहरू थप दश दिन पर्खे । त्यो ठूलो चाडको दिन एउटा अचम्मको घटना घट्यो,

“जब पेन्तिकोसको दिन आयो, तिनीहरू सबै एकै ठाउँमा भेला भएका थिए । अनि स्वर्गबाट अचानक ठूलो बतासको भोक्काजस्तै एउटा आवाज आयो र तिनीहरू बसेको पूरा घरै भरिदियो । आगोका जिब्राहरूजस्ता तिनीहरूकहाँ देखा परे, र भाग भाग भएर हरेकमाथि बसे । अनि तिनीहरू सबै जना पवित्र आत्माले भरिए, र पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई दिनुभएको उच्चारणबमोजिम तिनीहरू अन्य भाषाहरूमा बोल्न लागे” (प्रेरित २:१-४) ।

येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानको आइतबार राती उपस्थित हुने पत्रस र अरु चेलाहरू सबै अब पवित्र आत्माले पूरै भरिए र पवित्र आत्माले दिनुभएको उच्चारणअनुसार अन्य भाषाहरूमा बोल्न लागे । यी मानिसहरूले त्यसभन्दा पहिले नै पवित्र आत्मा ग्रहण गरिसकेका थिए । तर अब तिनीहरू पवित्र आत्माले पूरै भरिएका थिए । बप्तिश्मा दिनुहुनेका रूपमा येशू ख्रीष्टले पवित्र आत्मामा दिनुहुने यो नै बप्तिश्मा हो ।

भीडको प्रतिक्रिया

प्रायः हुने जसरी नै संसारले कुनै कुरो नबुझेपछि त्यसले क्रिश्चियन अनुभवको गिल्ला गर्दछ । त्यसबेला यरुशलेममा पन्ध्र जातिहरूबाट आएका यहूदीहरू बसिरहेका थिए । तिनीहरूले एक सय बीस चेलाहरूले अन्य भाषाहरूमा बोलिरहेका सुनेपछि ती छक्क परे । तिनीहरू परमेश्वरका

उदेकलाग्दा कामहरूका बारेमा तिनका आ-आफ्नै भाषामा चेलाहरूले बोलिरहेका सुन्न सक्थे ।

कोही कोहीले यसको अर्थ के हुनसक्थ्यो भनी आपसमा सोधे । तर अरुहरूले भने, 'तिनीहरू नयाँ मद्यले मातेका छन् ।' तिनीहरूको भनाइको आशय चेलाहरू मद्यले मातेका थिए भन्ने थियो ।

पत्रसको पहिलो उपदेश

यस अनुभवको परिणामस्वरूप पत्रस अब पवित्र आत्माबाट पूर्ण शक्तिसम्पन्न भएका थिए । त्यस उप्रान्त उनी येशू ख्रीष्टलाई तीनपल्ट इन्कार गर्ने डरछेरुवा चेला थिएनन् । उनी अब परमेश्वरको पूर्ण अभिषेकमुनि थिए । उनले भेला भएको भीडलाई प्रचार गर्न सुरु गरे । त्यसबेला बिहानको नौ मात्र बजेकोले चेलाहरू मद्यले मातेका थिए भन्ने तिनीहरूको भनाइलाई उनले खण्डन गरे । तैपनि, अगमवक्ता योएलले अगमवाणी बोलेका कुरा यी नै हुन् भनी उनले मानिसहरूलाई स्मरण गराए,

“आखिरी दिनहरूमा यस्तो हुनेछ भनी परमेश्वर भन्नुहुन्छ, म सबै मानिसहरूमाथि मेरा आत्मा खन्याइदिनेछु, र तिमीहरूका छोराहरू, र तिमीहरूका छोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्, र तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देख्नेछन्, र तिमीहरूका बूढापाकाहरू स्वप्नदर्शी हुनेछन् । हो, म आफ्ना दास दासीहरूमाथि ती दिनमा मेरा आत्मा खन्याइदिनेछु, र तिनीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्” (प्रेरित २:१७-१८) ।

अनि उनले तिनीहरूलाई भने, येशू ख्रीष्ट अब उसो उहाँको शरीर कुहुनको लागि चिहानमा छोडिनुभएको थिएन, तर परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि बसालिनुभएको थियो । दाऊदले यी घटनाहरूका विषयमा अगमवाणी गरेका थिए । परमेश्वरले दाऊदकै सन्तानबाट जीवित पारी येशू ख्रीष्टलाई उहाँको सिंहासनमा बसाल्नु हुनेछ भन्ने तथ्य पनि उनले अगमवाणी गरेका थिए ।

“अघिबाटै यो देखेर उनले ख्रीष्टको पुनरुत्थानको विषयमा भने कि उहाँ न पातालमा छोडिनुभयो, नता उहाँको शरीर नै कुहयो । यिनै येशूलाई परमेश्वरले जीवित पार्नुभयो । यस कुरामा हामी सबै साक्षी छौं । यसैकारण परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि उहाँ उच्च

पारिनुभयो, र पिताबाट पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा पाउनुभयो, र यो उहाँले खन्याइदिनुभएको हो, जे तपाईंहरू देख्नु र सुन्नुहुन्छ” (प्रेरित २:३१-३३) ।

यसबाट देख्न सकिन्छ, येशू ख्रीष्ट अब परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ, र परमेश्वर पिताबाट प्रतिज्ञाका पवित्र आत्मा पाएर यसलाई खन्याइदिनुभएको छ ।

पत्रस ठूलो साहससाथ उनका कुरा सुन्नेहरूलाई यसरी चेतावनी दिन्छन्, “पश्चाताप गर, र तिमीहरूका पाप क्षमाको निम्ति येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले बप्तिशमा लेऊ र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौ । किनकि प्रतिज्ञा तिमीहरूका निम्ति, तिमीहरूका सन्तानको निम्ति र टाढा टाढामा रहेका सबैका निम्ति हो, प्रत्येक जसलाई प्रभु हाम्रा परमेश्वरले बोलाउनुहुन्छ” (प्रेरित २:३८-३९) ।

हामी पढ्छौं, तीन हजार मानिसहरूले त्यसै दिनमा उद्धार पाएका थिए, प्रत्येक मानिसमाथि डर छायो र प्रेरितहरूले धेरै आश्चर्य कर्महरू र चिन्हहरू गरे ।

हामीले प्रभुको प्रतीक्षा गर्नु र येशू ख्रीष्टलाई पवित्र आत्माद्वारा हाम्रो बप्तिशमा गर्न दियो भने हामी पनि ठीक त्यसरी नै शक्तिसम्पन्न हुनसक्छौं ।

सारांश

१. आफ्नो पुनरुत्थानको आइतबार राती येशू ख्रीष्टले आफ्ना चेलाहरूमाथि श्वास फुक्नुभयो र भन्नुभयो, “पवित्र आत्मा लेओ ।” हामी यसलाई उत्पत्ति २:७ को कथनसँग तुलना गर्नसक्छौं । त्यस पदमा परमेश्वरले भूमिबाट माटो लिएर त्यसबाट मानिस बनाउनुभयो र उसको नाकमा जीवनको सास फुक्नुभयो, अनि मानिस जीवित प्राणी भयो ।
२. हामी उत्पत्तिको पुस्तकमा मानिस जीवित प्राण भएको पढ्छौं । येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानपछि हामी पवित्र आत्मालाई ग्रहण गरी जीवन प्रदायिनी आत्मा हुनसक्छौं ।
३. येशू पवित्र आत्माले बप्तिशमा दिनुहुने हुनुहुन्छ ।

४. येशू ख्रीष्टले दिनुभएका आज्ञाहरूमा चेलाहरूको आज्ञाकारीताले तिनीहरूलाई पेन्तिकोसको दिनमा पवित्र आत्मामा बप्तिशमा लिनुमा डोऱ्यायो ।
५. चेलाहरू अब पवित्र आत्माले भरिएका थिए र पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई दिनुभएको उच्चारणबमोजिम तिनीहरू अन्य भाषाहरूमा बोल्न लागे ।
६. सधैंभैं संसारले साँचो आत्मिक अनुभवहरूको खिसी गर्दछ । यस घटनामा मानिसहरूले भने, “तिनीहरू नयाँ मद्यले मातेका छन् ।”
७. तैपनि, अब पवित्र आत्माबाट पूरै शक्ति प्राप्त गरेका पत्रसले आफ्नो पहिलो उपदेश प्रचार गरे ।
८. उनले भने, येशू ख्रीष्ट परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि बस्नुभएको छ, र पिताको प्रतिज्ञा खन्याउनुभएको छ, जे तिनीहरू अब देखिरहेका र सुनिरहेका छन् ।

पवित्र आत्मामा बप्तिश्माका परिणामहरू

पेन्तिकोसको चाडको पहिलो दिनमै तीन हजार मानिसहरूले उद्धार पाएका हामीले देखिसक्यौं । त्यसको थोरै समयपछि हामी जन्मैदेखि लङ्गडो एउटा मानिसको कथा पढ्छौं । उसले पत्रस र यूहन्नासँग मन्दिरको सुन्दर नामक ढोकामा भेटेपछि ऊ निको भयो । लङ्गडोले मागेको भीखमा पत्रस अब यसो भन्न सक्षम थिए,

“सुन चाँदी मसित छैन । तर जे मसित छ, त्यही म तँलाई दिन्छु ।

नासरतका येशू ख्रीष्टको नाउँमा हिँड्” (प्रेरित ३:६) ।

पत्रसले त्यस मानिसको दाहिने हात समातेर त्यसलाई उठाए । तुरुन्तै त्यसका गोडाहरू र गोलीगाँठामा ताकत आयो र ऊ हिँड्दै र उफ्रँदै परमेश्वरको स्तुति गर्न लाग्यो ।

१. प्रचारमा साहस

त्यसपछि पत्रसले बडो साहससाथ प्रचार गर्न लागे,

“यो देखेर पत्रसले मानिसहरूलाई भने, ‘इस्राएलका मानिस हो, यस कुरामा तपाईंहरू किन अचम्म मान्नुहुन्छ ? अथवा हाम्रो आफ्नै शक्ति वा भक्तिद्वारा हामीले यसलाई हिँड्ने तुल्याएजस्तै किन वाल्ल परेर हामीलाई हेर्नुहुन्छ ? अब्राहाम, इसहाक र याकूबका परमेश्वर, हाम्रा पुर्खाका परमेश्वरले आफ्ना सेवक येशूलाई महिमित पार्नुभयो, जसलाई तपाईंहरूले चाहिँ प्रकाइदिनुभयो, र पिलातसले उहाँलाई छोडिदिने विचार गर्दा पनि तपाईंहरूले उहाँलाई उनकै सामने अस्वीकार गर्नुभयो । तर तपाईंहरूले पवित्र र धर्मी जनलाई अस्वीकार गरिकन एउटा ज्यानमारालाई छोडिदिने माग गर्नुभयो, र जीवनका कर्तालाई तपाईंहरूले मारुनुभयो, जसलाई परमेश्वरले मृतकबाट बिउँताउनुभयो, हामी यसका साक्षी छौं । उहाँको

नाउँमाथि गरेको विश्वासले र उहाँकै नाउँले तपाईँहरूले देखेका र जानेका यस मानिसलाई बलियो तुल्यायो । येशूबाट पाएको विश्वासले यस मानिसलाई तपाईँहरू सबैका सामुन्ने पूरा निको पार्‍यो” (प्रेरित ३:१२-१६) ।

२. डर हराउँछ

चेलाहरू पक्रिए र शासकहरू, एल्डरहरू र शास्त्रीहरूका सामुन्ने आरोप लगाइए तापनि तिनीहरूमा डर थिएन । तिनीहरूमा अब पवित्र आत्माको साहस थियो । तिनीहरू त्यस उप्रान्त भाग्न चाहिरहेका थिएनन् । यो कुरा हामी फेरि प्रेरित ४:३३ मा देख्छौं,

“ती प्रेरितहरूले बडो शक्तिसाथ प्रभु येशूका पुनरुत्थानको गवाही दिन्थे, र तिनीहरू सबैमाथि ठूलो अनुग्रह रहेको थियो ।”

३. पवित्र आत्माका वरदानहरू

तुरुन्तै तिनीहरूले पवित्र आत्माका वरदानहरूमा काम गर्न लागे । हननियाले शैतानलाई उनको हृदयभित्र भूटले भर्न दिएका कुरा पत्रसले औल्याउँदा हामी आत्माहरूलाई छुट्याउने शक्तिको वरदानमा पत्रसले काम गरिरहेका देख्छौं,

“तर पत्रसले भने, ‘ए हननिया, पवित्र आत्मासँग भूट बोल्ने र जमीनको बिक्रीको मोलबाट केही हिस्सा आफूसँग राख्ने कुरा शैतानले कसरी तिम्रो मनमा भरिदियो ?’” (प्रेरित ५:३) ।

४. प्रचारमा लागि रहनु

तिनीहरू समातिए, फेरि पिटिए, तैपनि तिनीहरूले येशूलाई ख्रीष्टको रूपमा सिकाउन र प्रचार गर्न बन्द गरेनन्,

“अनि हरेक दिन तिनीहरूले मन्दिरमा र घर घरमा गएर येशू नै ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भनी सिकाउन र प्रचार गर्न छोडेनन्” प्रेरित ५:४२) ।

५. विश्वास र शक्तिले भरिपूर्ण

स्तिफनसजस्ता मानिसहरू विश्वास र शक्तिले भरिएका थिए । तिनीहरूले मानिसहरूका माझमा ठूला चिन्हहरू र अचम्मका कार्यहरू गरे ।

प्रेरित पुस्तकको आठौं अध्यायमा हामी देख्छौं, फिलिप सामरियाको एउटा शहरमा गए, र त्यहाँ मानिसहरूलाई ख्रीष्ट प्रचार गरे । धेरैजनाबाट ठूलो सोरले कराउँदै अशुद्ध आत्माहरू निस्के र पक्षाघातका धेरै जना रोगीहरू र लङ्गडाहरू पनि निको पारिए । पवित्र आत्माले उनलाई ठूलो शक्तिले अभिषेक गर्नुभएको थियो ।

सामरियाका मानिसहरूले परमेश्वरको वचन ग्रहण गरे भन्ने सुनेर यरुशलेममा भएका प्रेरितहरूले पत्रस र यूहन्नालाई तिनीहरूकहाँ पठाए ।

ती मानिसहरूलाई प्रभु येशू ख्रीष्टको नाउँमा बप्तिश्मा दिइएको थियो । फिलिपले परमेश्वरको राज्य र येशूको नाउँको विषयमा गरेका प्रचार सुनेर तिनीहरूले उनीमाथि विश्वास गरेर त्यसैबमोजिम पानीमा बप्तिश्मा लिएका थिए ।

ती मानिसहरूले पवित्र आत्मा ग्रहण गरेका भएतापनि तिनीहरूले अबै पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा पाएका थिएनन् । प्रेरितहरू नआइपुग्जेल यो कामले प्रतीक्षा गर्नुपर्ने थियो ।

हामीले स्मरण गर्नुपर्दछ, सामरियाका मानिसहरू मिश्रित धर्महरू मान्थे र यहूदीहरू तिनलाई तुच्छ ठान्थे । युवा फिलिपले ठूलो शक्तिसाथ सुसमाचार प्रचार गरिरहेका थिए, तैपनि आफ्ना पवित्र आत्मा कसरी सामरीहरूका माझ पनि चहल पहल गरिरहनुभएको थियो सो हेर्न परमेश्वरले प्रेरितहरूलाई नै पठाउनुभयो ।

प्रेरितहरू मानिसहरूमाथि हात राख्ने काममा पवित्र आत्माबाट डोच्याइन्थे, अनि तिनीहरू पवित्र आत्मा प्राप्त गर्थे ।

प्रेरितहरूले हात माथि राखेर नयाँ विश्वासीहरूलाई पवित्र आत्मा दिइएको देखेर त्यो शक्ति पैसाले किन्न सकिने ठान्दै सिमोन जादुगरले तिनीहरूलाई पैसा दिन खोज्यो । उसले भन्यो,

“मलाई पनि यो शक्ति दिनुहोस्, र मैले जोसुकैमाथि हात राखिदिएपछि त्यसले पवित्र आत्मा पाओस्” (प्रेरित ८:१९) ।

स्पष्ट छ, सिमोनले केही कुरा घटिरहेको देख्यो । अडकल काट्न सकिन्छ, पवित्र आत्मा सामरियाका मानिसहरूमाथि आउनुभएपछि उसले तिनीहरूलाई अन्य भाषाहरूमा बोलिरहेका देख्यो ।

परमेश्वरको शक्ति यहूदीहरूका निमित्त मात्र सीमित थिएन ।

६. अरु जातिहरूले पनि पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा पाए

कर्नेलियसको घरमा पत्रस

पत्रस अर्कै जातिका कर्नेलियसको घरमा बोलाइएका थिए । त्यहाँ उनले येशू ख्रीष्टको गवाही दिए (यो प्रसंग यसअघि पनि आइसकेको छ) ।

उहाँको पुनरुत्थानपछि येशूसँग खानपान गर्नेहरूमध्ये एक आफूभएको पत्रसले कर्नेलियसलाई बताए । उनले भने, येशू ख्रीष्टले चेलाहरूलाई मानिसहरूकहाँ प्रचार गर्न र जीवित र मरेकाहरूको न्यायकर्ता हुन परमेश्वरले येशूलाई नै नियुक्त गर्नुभएको गवाही दिन आज्ञा गर्नुभएको थियो । उनको थप कथन थियो, उहाँमाथि विश्वास गर्ने जो कोहीले उहाँको नाउँमा पापको क्षमा पाउने कुराको अगवमत्ताहरूले गवाही दिएका थिए ।

उनले आफ्नो कुरा मुश्किलले सिध्याएका थिए, त्यसैबेला पवित्र आत्मा वचन सुन्नेहरू सबैमाथि ओर्लनुभयो । निश्चित रूपमा यी अन्यजातिहरू विश्वास गरिरहेका थिए,

“अन्यजातिहरूमाथि पनि पवित्र आत्माको वरदान खन्याइएको देखेर पत्रसको साथमा आउने यहूदी विश्वासीहरू आश्चर्यचकित भए । किनकि अन्य भाषामा बोलेर तिनीहरूले परमेश्वरको प्रशंसा गरिरहेका उनीहरूले सुने । तब पत्रसले भने, ‘हामीभैं पवित्र आत्मा पाउने यिनीहरूलाई पानीको बप्तिश्मा हुनदेखि कसले मनाइ गर्नसक्छ !’ (प्रेरित १०:४५-४७) ।

यहाँ मानिसहरूले पानीमा बप्तिश्मा पाउनु अघि नै पवित्र आत्मा तिनीहरूमा आउनुभएको घटना हामीसँग छ । परमेश्वर सार्वभौम हुनुहुन्छ भन्ने कुरो स्पष्ट छ । कामकुराहरू एक खास प्रक्रियामार्फत मात्र हुनुपर्दछ भन्ने माग हामी गर्न सक्दैनौं । परमेश्वर कैयौँपल्ट आफ्नै तरिका अपनाउनुहुन्छ ।

पावल एफिससमा

आफ्नो महान मिसिनरी यात्रामा रहँदा पावल एफिससमा आइपुगे । त्यहाँ केही चेलाहरूले पवित्र आत्माको बारेमा सुनेका थिएनन् र पावलले तिनीहरूलाई फेला पारे । तिनीहरूले बप्तिश्मा दिने यूहन्नाको बप्तिश्मा मात्र पाएका थिए ।

“यो कुरा सुनेर उनीहरूले प्रभु येशूको नाउँमा बप्तिश्मा लिए । जब पावलले उनीहरूमाथि हात राखे, तब पवित्र आत्मा

उनीहरूमाथि आउनुभयो, र उनीहरू अन्य भाषामा बोले र अगमवाणी गरे” (प्रेरित १९:५-६) ।

७. अन्य भाषाहरूमा बोल्ने वरदान

हामीले यस वरदानलाई लिएर १कोरिन्थी १२:१० मा उल्लेख गरिएको सबैको हितको लागि दिइएको विभिन्न भाषामा बोल्ने वरदानसँग भ्रममा पर्नु हुँदैन । पवित्र आत्मामा पाएको बप्तिशमामा स्वीकार गरिने अन्य भाषामा बोल्ने वरदानले हाम्रो स्वाभाविक समझलाई उछिन्दै हामीलाई परमेश्वरसँग सोभै प्रार्थना गर्ने योग्य तुल्याउँछ ।

तर, सबैको हितको निम्ति दिइएको अन्य भाषामा बोल्ने वरदान विशेष व्यक्तिहरूलाई दिइएको एउटा योग्यता हो । यो योग्यता तिनीहरूलाई तिनका नयाँ भाषामा सन्देश ल्याउन दिइएको हो । यसको अर्थ बोल्ने मानिसले नै वा अर्कोले खोल्दछ । सार्वजनिक भाषामा बोल्ने यो विशेष वरदान हरेक व्यक्तिलाई दिइएको हुँदैन । १कोरिन्थी १२ मा उल्लेख गरिएका अन्य वरदानहरूजस्तै यो वरदान पनि पवित्र आत्माले उहाँकै इच्छानुसार दिनुहुन्छ ।

मेरो अनुभवमा, पवित्र आत्मामा बप्तिशमाबारे धेरै मानिसहरूका मनमा प्रश्नहरू भएको मैले पाएको छु । तथापि, तिनीहरूले यो अनुभव प्राप्त गर्न इमानन्दारीसाथ खोजे र पवित्र आत्माको बप्तिशमा पाए भने त्यसपछि तिनीहरूसँग प्रश्नहरू हुनेछैनन् ।

८. लामो पर्खाइ जरूरी छैन

पचास वर्षअघि, धेरै मानिसहरूको विचार थियो, यो अनुभव प्राप्त गर्न लामो समयसम्म दिनरात पर्खिबस्नु अनिवार्य थियो । यसैकारण तिनीहरू यो प्राप्त गर्न हप्तौं वा महिनौंसम्म पनि कुरेर बस्थे ।

तिनीहरूको ध्यान लूका २४:४९ मा केन्द्रित थियो । यस पदमा येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई यरुशलेम शहरमा “बसिरहो” भन्नुभयो । केही मानिसहरू पवित्र आत्मामा हुने बप्तिशमाको निम्ति प्रतीक्षा गर्दै “पर्खाइको रमाइलो भोज” को आयोजना गर्छन् ।

यसको वास्तवमा आवश्यकता थिएन । किनकि यो विशेष आज्ञा येशूका प्रथम चेलाहरूमा मात्र लागू हुन्छ । उनीहरूलाई नै येशूले यरुशलेममा प्रतीक्षा गर्न भन्नुभएको थियो ।

विगत पच्चीस वर्षको वरदानले विभूषित जागरणको क्रममा धेरै जनाले तिनीहरूलाई पवित्र आत्माले बप्तिश्मा दिनुहोस् भनी येशू ख्रीष्टसँग भनेका भरमा मात्र तिनीहरूले पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा पाए । तथ्य के हो भने परमेश्वरले येशू ख्रीष्टमार्फत यो वरदान, पिताको प्रतिज्ञाको यो वरदान पहिलेबाटै दिइसक्नुभएको छ । हामीले गर्नुपर्ने एउटै काम हो, यसलाई विश्वास गर्नु र ग्रहण गर्नु ।

कहिलेकाहिँ हामी पाउँछौं, मानिसहरूका सामु यो वरदान ग्रहण गर्ने मार्गमा एउटा वास्तविक पर्खाल ठडिएको हुन्छ । सायद यो आज पाइने होइन भनेर तिनीहरूलाई सिकाइएको छ वा तिनका जीवनमा गुप्त विद्याको पृष्ठभूमि रहेको छ । अन्य घटनाहरूमा हामी पाउँछौं, मानिसहरू बौद्धिक बाधाको कारण ग्रहण गर्नसक्दैनन् ।

मैले मानिसहरूको निमित्त पवित्र आत्माबाट बप्तिश्मा प्राप्त गर्नमा प्रार्थना गर्दा म तिनीहरूलाई कुनै किसिमको डर, शंका, अविश्वास, समझको बाधा, गुप्तविद्या, भूटा शिक्षा र तिनीहरूलाई यस अनुभवमा आउनबाट रोक्ने कुनै पनि अरु कुरा त्याग्न प्रोत्साहन दिन्छु ।

पवित्र आत्माले बप्तिश्मा दिनुहुन भनेर हामीले कसैका लागि येशूसँग प्रार्थना गर्दा त्यस मानिसले परमेश्वरको सामुन्ने साँच्चै पश्चाताप गरेको र पवित्र आत्माबाट नयाँगरी जन्मेकोमा हामी निश्चित हुनुपर्दछ ।

यस कुराको निश्चय गर्दिनलाई पवित्र आत्माले बप्तिश्मा दिनुहुने येशू ख्रीष्टसँग विन्ती गर्नु उत्तम हुन्छ । सदाभैँ मानिसहरूले आफ्ना आफ्ना मुख खोल्न सुरु गर्नासाथ परमेश्वरले तिनीहरूलाई एउटा नयाँ भाषा दिनुहुनेछ । परमेश्वरले गरिरहनु भएको काममा आफ्नो स्वाभाविक मनलाई बाधा दिन नदिएर तिनीहरू आफ्ना मुख खोल्न र परमेश्वरमाथि भरोसा गर्न तयार छन् भने तिनीहरू तुरुन्तै यस अनुभवमा आएका तिनले भेट्टाउनेछन् ।

पवित्र आत्माले हाम्रा निर्बलतामा हामीलाई सहायता गर्नुहुन्छ

पवित्र आत्मा हाम्रा दुर्बलताहरूमा हाम्रो सहायता गर्नुहुन्छ । पवित्र आत्मामा बप्तिश्माले हामीलाई हाम्रा जीवनमा उहाँको उपस्थितिले भरिभराउ

मात्र गर्नेछैन, तर हामीसँग अब हाम्रो स्वाभाविक मनलाई पनि माथ गर्दै परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्ने सामर्थ्य पनि हुनेछ । कहिलेकाहिँ हामीले केही क्षण प्रार्थना गरेपछि अब अगाडि के प्रार्थना गर्ने भनी हामी केही विचार गर्न सक्दौं । त्यस्ता बेलामा हामी पवित्र आत्मालाई हाम्रो सहायता गर्न दिनसक्छौं,

“त्यसैगरी पवित्र आत्माले पनि हाम्रो दुर्बलतामा सहायता गर्नुहुन्छ । कसरी प्रार्थना गर्नुपर्ने हो हामी जान्दैनौं, तर शब्दहरूमा व्यक्त गर्न नसकिने सुस्केरामा पवित्र आत्माले हाम्रा निम्ति मध्यस्थता गर्नुहुन्छ” (रोमी ८:२६) ।

भूतहरूलाई धपाउनु

यो शक्तिको अनुभव भूतहरूलाई धपाउने एउटा आश्चर्यजनक उपाय हुन्छ । हामीले अन्य भाषामा वारम्बार प्रार्थना गर्न लागेपछि भूतात्माको शक्ति डरले थरथर काम्दै भाग्छ । किनकि हामी वास्तविक शक्तिद्वारा परमेश्वरसँग प्रार्थना गरिरहेका छौं भन्ने त्यसले बुझ्दछ ।

कसरी ग्रहण गर्ने

यस अनुभवलाई कसैले इमान्दारीपूर्वक खोजेर पनि यो पाउन असफल भएको मैले अभैसम्म देखेको छैन । धेरै मानिसहरूले आफ्नै सुत्ने कोठामा घुँडा टेकी दण्डवत गरेर र यस निम्ति परमेश्वरको खोजी गरेर पनि भेट्टाएका छन् ।

तपाईं पनि इच्छा गर्नुहुन्छ भने तपाईं त्यही काम अहिले नै किन गर्नुहुन्न त ? एउटा शान्त स्थान फेला पार्नुहोस्, घुँडा टेक्नुहोस्, परमेश्वरको सामुन्ने आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्नुहोस् र येशू ख्रीष्ट तपाईंका प्रभु र मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनी घोषणा गर्नुहोस् । सायद तपाईं यो प्रार्थना गर्न सक्नुहुन्छ,

“हे स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पृथ पिता, म येशू ख्रीष्टको नाउँमा तपाईंकहाँ आउँछु । अब म तपाईंको सामुन्ने मेरा पापहरू स्वीकार गर्छु
... .. (पापहरू भन्नुहोस्) ।

म स्वीकार गर्दछु, येशू ख्रीष्ट मेरो प्रभु र मेरो मुक्तिदाता हुनुहुन्छ । म स्वीकार गर्दछु, परमेश्वरकहाँ पुग्ने उहाँ नै एक मात्र बाटो हुनुहुन्छ । म स्वीकार गर्दछु, येशू ख्रीष्ट नै बाटो सत्य र जीवन हुनुहुन्छ ।

येशू ख्रीष्टको नाउँमा म अब सारा डर, शंका, अविश्वास, मनको बाधा, भुटा शिक्षा र गुप्त विद्यामा हरेक किसिमको संलग्नता त्याग्दछु । म गुप्त विद्यामा भएका निम्न संलग्नताहरू विशेष रूपमा त्याग्दछु ।

.....

म सारा अक्षमाशीलता विशेष रूपमा त्याग्दछु । म मेरा आमा बाबुको सम्मान गर्दछु ।

मेरो शिरदेखि पैतालासम्म तपाईंका पवित्र आत्माले मलाई बप्तिश्मा दिनुहुन म तपाईं प्रभु येशूसँग प्रार्थना गर्छु ।”

अब, परमेश्वरले तपाईंलाई एउटा नयाँ भाषा दिनुहुनेछ भन्ने विश्वास गर्दै तपाईंले आफ्नो मुख खोल्नुभयो र बोल्नुभयो भने येशूले तपाईंलाई पवित्र आत्माले बप्तिश्मा दिनुहुनासाथ परमेश्वरको शक्ति भरिएर तपाईंबाट छचल्किएको तपाईं पाउनुहुनेछ ।

अन्य भाषामा बोल्ने वरदान तपाईंले तुरुन्त पाउनु भएन भने पनि परमेश्वरले तपाईंलाई यो वरदान दिनुहुनेछ भन्ने निरन्तर विश्वास गरिरहनुहोस् । तपाईंले विश्वास गरिरहनुभयो र आफ्नो नयाँ भाषामा बोल्ने परिश्रम गर्नुभयो भने परमेश्वरले तपाईंलाई शक्ति र यो वरदान दिनुभएको तपाईं भेट्नुहुनेछ ।

सारांश

१. तिनीहरूले पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा पाएका लगत्तै पत्रस र अरुहरूले ठूलो साहससाथ प्रचार गर्न लागे ।
२. तिनीहरूले विना डर र ठूलो शक्तिद्वारा प्रचार गरे ।
३. सुरुका मण्डलीले पवित्र आत्माका वरदानहरूमा काम गर्न सुरु गरे ।
४. सुरुका मण्डलीले येशू नै ख्रीष्ट हुनुहुन्छ भनी सिकाउन र प्रचार गर्न छोडेनन् ।
५. स्तिफनस र फिलिप जस्ता मानिसहरू विश्वास र शक्तिले भरिएका थिए ।
६. कर्नेलियसको घरमा अन्य जातिहरूले पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा पाएका देखेर पत्रस छक्क परे ।
७. कर्नेलियसको घरमा मानिसहरूले पानीमा बप्तिश्मा लिनु अघि नै तिनीहरूमाथि पवित्र आत्मा ओर्लनुभयो ।

८. हामीले १कोरिन्थी १२:१० मा उल्लिखित अन्य भाषामा सार्वजनिक बोल्ने वरदान र पवित्र आत्मामा बप्तिशमामा प्राप्त अन्य भाषा बोल्ने वरदानबीच फरक गर्नुपर्दछ ।
९. अब पत्रसले भेला भएको भीडलाई पश्चाताप गर्न र येशू ख्रीष्टको नाउँमा बप्तिश्मा लिन ठूलो शक्तिपूर्वक अर्ती दिए ।
१०. त्यस दिन तीन हजार मानिसहरूले येशू ख्रीष्टको सुसमाचार सुनेर उद्धार पाए ।
११. पवित्र आत्माबाट बप्तिश्मा पाउनलाई लामो अवधिसम्म प्रतीक्षा गर्नु सामान्यतया अनिवार्य छैन ।
१२. पवित्र आत्माले हाम्रो दुर्बलतामा सहायता गर्नुहुन्छ । हामीसँग हाम्रो स्वाभाविक मनलाई उछिन्दै परमेश्वरसँग सोभै प्रार्थना गर्ने शक्ति हुन्छ ।
१३. पवित्र आत्मामा बप्तिश्माले हाम्रो प्रार्थनाको शक्ति बढाउँछ, खासगरी भूतात्माहरूका विरुद्धको सेवकाईमा ।
१४. पवित्र आत्मामा बप्तिश्माले हामीलाई गवाही दिनमा धेरै वृद्धि भएको शक्ति दिन्छ ।
१५. हामी विश्वास र भरोसाको सामान्य कामबाट पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा ग्रहण गर्नसक्छौं ।

१६ हात राख्ने काम

पुरानो करार

धर्मशास्त्र हात राख्ने कामका तीन कारणहरू देखाउँछ,

१. वरदान वा आशिष दिनको लागि
२. अरुहरूका पाप बोक्नलाई
३. सेवाको निमित्त छुट्याउनको लागि

१. आशिष दिनलाई

धर्मशास्त्रमा हात राख्ने कामको पहिलो प्रसंग हामी उत्पत्तिको पुस्तकमा भेट्दाउँछौं । त्यस पुस्तकमा पहिले याकूब नाउँ गरेका इस्राएलले आफ्ना नातीहरू एफ्राइम र मनश्शेमाथि हात राखे,

“इस्राएलले आफ्नो दाहिने हात पसारेर कान्छा एफ्राइमको टाउकोमा राखे, र मनश्शे जेठा भए पनि यिनैको टाउकोमा इस्राएलले आफ्नो देब्रे हात राखे” (उत्पत्ति ४८:१४) ।

मनश्शे जेठा छोरा भएकाले आफ्ना बाबुले उनीमाथि दाहिने हात राख्ने आशा योसेफले गरेका थिए । त्यसको सट्टा इस्राएलले आफ्नो दाहिने हात एफ्राइमको टाउकोमा र देब्रे हात मनश्शेको टाउकोमा राखे ।

यस कथामा टाउकोमाथि हात राख्नुको अभिप्राय आशीर्वाद दिनु थियो । सामान्य परिस्थितिमा जेठा मनश्शेले ठूलो आशीर्वाद पाउनु पर्ने थियो । तर, इस्राएल त्यसबेला अन्धो जस्तै भइसकेका भए तापनि उनी के गरिरहेका थिए सो बुझ्दथे । उनले भने, मनश्शेको एउटा महान् वश हुनेछ, तथापि एफ्राइम मनश्शेभन्दा पनि महान् हुनेछ ।

२. अरुहरूका पाप बोक्नलाई

क. पशुमाथि हात राख्नु

पशुहरू समेत टाउको माथि हात राखेर खास उद्देश्यको निम्ति अलग छुट्याइन्थे ।

हारुन र तिनका छोराहरूलाई पूजारीहरूका रूपमा पवित्रकरणको तयारीमा प्रभुले मोशालाई एउटा बाछो, दुइटा निष्वोट भेडा, रोटी, तेलमा मुछेको फुरौला र तेल दलेको पातलो बाबर तयार पार्न आदेश दिनुभयो । पवित्रकरणको दिनमा हारुन र उनका छोराहरूलाई भेट हुने पालमा ल्याएर पहिले पानीले नुहाइन्थ्यो । त्यसपछि हारुनलाई पूजारीका वस्त्रहरू पहिराएर अभिषेक गर्ने तेल उनको शिरमा खन्याइन्थ्यो । अनि तिनका छोराहरूलाई लबेदा पहिराइयो, शिरमा फेटा लगाइयो र पटुका बाँधियो ।

पवित्र गर्ने अनुष्ठानको अंगको रूपमा बाछो र दुईओटा भेडाको बलि चढाइयो । हारुन र उनका छोराहरूले यी पशुहरू हरेकको टाउकोमाथि पालैपालो आफ्नो आफ्नो हात राख्नु परेको थियो,

“फेरि एउटा भेडा लिनु, र हारुन र त्यसका छोराहरूले भेडाको शिरमा आफ्ना आफ्ना हात राख्नु” (प्रस्थान २९:१५) ।

बाछो पापबलि भयो र त्यसको रगत वेदीका सीडहरूमा र वेदीको आधारमा खन्याइएको थियो ।

हारुन र त्यसका छोराहरूले एउटा भेडाको शिरमा आफ्ना आफ्ना हात राखेपछि त्यसको बलि दिइयो, अनि त्यसको रगत वेदीमा वरिपरि छर्कियो । पशुको बाँकी भागलाई वेदीमा जलाइयो । अब त्यो आगोद्वारा प्रभुलाई चढाइएको होमबलि थियो ।

बाँकी बचेको अर्को भेडाको सम्बन्धमा त्यसलाई बलि गर्नु अघि हारुन र उनका छोराहरूले त्यसको शिरमाथि पनि आफ्ना आफ्ना हात राख्नुपर्थ्यो । अनि मोशाले बलि गरेको त्यस भेडाको अलिकति रगत लिएर हारुनको दाहिने कानको र तिनका छोराहरूका पनि दाहिने कानका लोतीमा, तिनीहरूका दाहिने हातका बूढी औंला र दाहिने खुट्टाका बूढी औंलामा लगाउनुपर्थ्यो । त्यसपछि अझ रगत लिएर वेदीमा वरिपरि छर्कन मोशालाई भनिएको थियो । अझै केही रगत लिएर हारुन र उनका छोराहरूका पोशाकमाथि छर्कियो । त्यसरी उनी, उनका छोराहरू र ती सबैका पोशाकहरूसमेत पवित्र भए ।

यी पशुहरूका रगत माथि उल्लेख गरिएका उद्देश्यहरूको निमित्त प्रयोग गर्न सकिनुअघि तिनका शिरमाथि हात राखिनुपर्थ्यो । यसरी ती पशुहरू जुनखास अभिप्रायका लागि ल्याइएका थिए, अर्थात् पवित्रकरणको प्रकृत्याको निमित्त, ती त्यसै अभिप्रायको निमित्त छुट्याइएका थिए । धर्मशास्त्र यस घटनालाई यसरी वयान गर्दछ,

“तब मोशाले अभिषेकको केही तेल र बेदीमाथि भएको रगतबाट केही लिएर हारुन र उनका लुगाहरूमा अनि उनका छोराहरू र उनका छोराहरूका लुगासमेतमा छर्के । यसरी तिनले हारुनलाई उनका लुगासमेत र उनका छोराहरूलाई उनीहरूका लुगासमेत पवित्र गरे” (लेवी ८:३०) ।

ख. प्रायश्चित्तको दिन

लेवी पुस्तकको सोह्रौं अध्यायले प्रायश्चित्तको दिनका विधि विधानमा प्रकाश पार्दछ । यो दिन यहूदी वर्षका अति महत्वपूर्ण दिनहरूमध्ये एउटा हो । यसले प्रधान पूजारीका रूपमा येशू ख्रीष्टको स्वर्गमा प्रवेशको अघिबाटै संकेत गरेको तथ्यमाथि खासगरी यसको महत्व निहित छ ।

हारुनले आफू र आफ्नो घरानाको निमित्त प्रायश्चिन्त गर्न पापबलिको रूपमा एउटा साँढेको बलि चढाउनु पर्थ्यो । अनि उसले दुईओटा बोकाहरू ल्याएर भेट हुने पालको ढोकामा प्रभुको सामुन्ने राख्नुपर्थ्यो । त्यसपछि उनले दुवै बोकामा चिट्टा हाल्थे, एउटा प्रभुको निमित्त र अर्कोचाहिँ छाडा छोडिने बोकाको निमित्त । चिट्टामा प्रभुको भागमा परेको बोकालाई पापबलि चढाइन्थ्यो । तर छाडा छोडिने बोकाचाहिँ प्रभुको सामुन्ने जिउँदै प्रस्तुत गरिन्थ्यो । प्रायश्चित्तपश्चात् त्यसलाई छाडा छोडिने बोकाको रूपमा उजाड स्थानमा लगेर छोडिन्थ्यो ।

हारुनले साँढे मरिसकेपछि त्यसको केही रगत लिएर कृपा आसनको पूर्वपट्टि आफ्नो औंलाले छर्कनुपर्थ्यो । त्यसपछि उनले त्यही कार्य कृपा आसनको सामुन्ने सातपल्ट छर्के । त्यसपछि उनले मानिसहरूका निमित्त पापबलिको बोका मारेर त्यसको रगत महापवित्रस्थानमा वेदीका सीडहरूमा साँढेको रगतजस्तै सातपल्ट छर्कनु आवश्यक थियो ।

यो धार्मिक विधि वर्षको एकपल्ट मात्र हुन्थ्यो । हारुन प्रायश्चित्त गर्नलाई महा पवित्रस्थानमा पसेपछि त्यहाँ कोही अर्को हुनुहुँदैनथ्यो । साथै, उनी त्यहाँबाट बाहिर नआउञ्जेल भेट हुने पालमा कोही रहनुहुँदैनथ्यो ।

त्यस बाहेक उनी महापवित्रस्थानमा अर्को कुनै बेला पसेमा उनी मर्ने थिए । परमेश्वरले प्रतिज्ञा गर्नुभयो, महापवित्रस्थानमा उनले गर्नुपर्ने धार्मिक विधिहरू पूरा गरेपछि उहाँ कृपा आसनमाथि बादलमा देखा पर्नुहुने थियो ।

हारुनले इस्राएलका सन्तानका अशुद्धि र तिनका अपराधका कारण प्रायश्चित गर्नु परेको थियो । साँढे र बोकाको रगत चढाएर उनी आफू र मानिसहरूले अजानमा गरेका पापहरूको निम्ति प्रायश्चित गरिरहेका थिए ।

अब, येशू ख्रीष्ट हाम्रा प्रधान पूजारी भई मरेकाबाट जीवित हुनुभएर उहाँ स्वयम् स्वर्गमा महापवित्रस्थानमा जानुभएको छ, बाछा र बोकाहरूको बलि चढाएर होइन तर उहाँले आफ्नै बलिदान गरेर । अहिले उहाँ नयाँ करारको मध्यस्थ हुनुहुन्छ । त्यस उप्रान्त मानिसहरूका पापको निम्ति प्रायश्चित गर्नलाई पशुहरूको बलिदान दिनु र पृथ्वीको पवित्र स्थानमा प्रधान पूजारीले प्रवेश गर्नु आवश्यक छैन ।

तैपनि, यो दोस्रो पक्षसमेत अत्यधिक महत्वपूर्ण छ,

“अनि हारुनले आफ्ना दुवै हात जिउँदो बोकाको टाउकोमा राखोस्, र इस्राएलीहरूका सारा अधर्म, अपराध र पाप स्वीकार गरेर बोकाको टाउकोमाथि राखिदिओस् । त्यसले ती पापहरू बोकाको टाउकोमा राखेर त्यसलाई अघिबाट खटाइ राखेको मानिसको साथ उजाड स्थानमा पठाइदिओस् । यसरी त्यस बोकाले तिनीहरूका सारा अधर्म एकलास ठाउँमा बोकेर लैजाओस्, र त्यस मानिसले त्यस बोकालाई उजाड स्थानमा छोडिदिओस्” (लेवी १६:२१-२२) ।

हारुनले जिउँदो बोकोमाथि आफ्ना हात राखेपछि इस्राएलीहरूका सारा पाप र अपराधहरू त्यसको टाउकोमाथि राखिन्थ्यो, ताकि त्यसलाई एकलास ठाउँमा लगेर उजाड स्थानमा छोड्दा त्यसले तिनका पापहरू बोकेर लैजाओस् ।

क्रूसमा टाँगिनुभएको येशू ख्रीष्टको तस्वीर हो यो । क्रूसमा टाँगिनकै निम्ति परमेश्वर आफैद्वारा छुट्याइनु भएकोले उहाँ क्रूसमा टाँगिनुभएपछि उहाँले हाम्रा सारा पापहरू र अधर्महरू आफैमाथि बोक्नुभयो,

“उसका पापको बेदनापछि उसले जीवनको ज्योति देखेछ, सन्तुष्ट हुनेछ । आफ्नो ज्ञानद्वारा मेरो धर्मी दासले धर्मी बनाउनेछ, र उसले तिनीहरूका अधर्म बोक्नेछ । यसैकारण महानहरूसँगै उसलाई पनि

म एक भाग दिनेछु, र उसले लूटको माल सामर्थीहरूसित बाँड्नेछ ।
किनभने उसले आफ्नो जीवन मृत्युमा खन्यायो, र ऊ
अपराधीहरूको गन्तीमा गनियो । किनकि उसले धेरैको पाप बोक्न
र उसले अपराधीका निम्ति मध्यस्थता गर्‍यो” (यशैया ५३:११-१२) ।

मानिसहरूका पाप बोक्ने अभिप्रायले जिउँदो बोका छुट्याइए सरह नै
हाम्रा पाप बोक्नलाई पाप बलिको रूपमा येशू ख्रीष्ट स्वयम् छुट्याइनुभएको
थियो । इस्राएलीहरूका पाप जिउँदो बोकाको टाउकोमाथि हात राखेर
राखिएको थियो । येशू ख्रीष्टको घटनामा उहाँले हाम्रा सारा पाप र अधर्महरू
स्वेच्छाले आफैमाथि बोक्नुभयो ।

ग. तिनका आफ्नै पाप बोक्नु

सबै पापहरूसँग त्यस किसिमले व्यवहार गर्न सकिँदैनथ्यो । लेवीको
पुस्तकमा एउटा मानिसको कथा बताइएको छ । त्यसकी आमा इस्राएली
थिइन् भने बाबु मिश्री । त्यसले प्रभुको नाउँको निन्दा गरेर उहाँलाई सराप्न
लाग्यो । त्यो सराप बक्नेलाई छाउनीबाट बाहिर लगेर त्यसले बक्नेको निन्दा
सुन्नेहरू सबैले आफ्ना आफ्ना हात त्यसको टाउको माथि राखी त्यसलाई
सारा समुदायले ढुङ्गा हानेर मार्ने आज्ञा परमेश्वरले मोशालाई दिनुभयो ।
यसरी, प्रष्टसँग भनिएको छ, यस मानिसले आफ्नो पाप आफै बोक्नेछ ।
उसको निम्ति कुनै किसिमको पश्चाताप गर्न सकिँदैनथ्यो,

“त्यस सराप बक्नेलाई छाउनीदेखि बाहिर लैजा, र त्यसले भनेका
कुरा सुन्नेहरू सबैले आ-आफ्ना हात त्यसको टाउकोमा राखून् ।
त्यसपछि जम्मै समुदायले त्यसलाई ढुङ्गा हानेर मारून्” (लेवी
२४:१४) ।

३. सेवाको निम्ति छुट्याउनु

क. हारुन र उनका छोराहरू

पूजारीको काम गर्नको निम्ति हारुन र उनका छोराहरूको
पवित्रीकरणको विधि विधान पूरा भएपछि परमेश्वरले मोशालाई लेवी कुलका
सबैलाई उहाँको सामुन्ने भेला गराउने आदेश दिनुभयो, ताकि पवित्र स्थानमा
सेवा गर्ने तिनीहरूका भूमिकाको निम्ति तिनीहरूलाई छुट्याउन सकियोस् ।
इस्राएलीहरूलाई तिनका दासत्वबाट छुटकारा दिनुभन्दा पहिले मिश्रीहरूका
जेठा जन्मेका जति सबैलाई प्रभुले मार्नुभएको दिनमा परमेश्वरले आदेश

दिनुभएको थियो, उहाँले इस्राएलका मानिस र पशु दुवैका पहिले जन्मेका सन्तानलाई आफ्नै निम्ति छुट्याउनुभयो । अब, भेट हुने पालमा काम गर्नको लागि उहाँले लेवीहरूलाई दानको रूपमा हारुन र उनका छोराहरूलाई दिइरहनुभएको थियो । तर त्यसनिम्ति तिनीहरूलाई पहिले छुट्याएर शुद्धि गर्नु जरुरी थियो ।

प्रभुको उपस्थितिमा सारा इस्राएलीहरूले आफ्ना आफ्ना हात लेवीहरूमाथि राखे,

“तैले लेवीहरूलाई परमप्रभुको सामु हाजिर गर, र इस्राएलीहरूले आ-आफ्ना हात लेवीहरूमाथि राखून्” (गन्ती ८:१०) ।

त्यसपछि लेवीहरूले आफ्नो पालोमा दुईओटा साँढेहरूका शिरमाथि आ-आफ्ना हात राख्नुपर्थ्यो । तिनीहरूका निम्ति प्रायश्चित गर्न दुईमध्ये एउटा साँढे पापबलि र अर्कोचाहिँ होमबलिको रूपमा प्रभुलाई चढाउनुपर्थ्यो,

“अनि लेवीहरूले साँढेहरूका शिरमा आ-आफ्ना हात राखून् । लेवीहरूका निम्ति प्रायश्चित गर्न एउटा साँढे पापबलि र अर्कोचाहिँ होमबलिको रूपमा तैले परमप्रभुलाई चढा” (गन्ती ८:१२) ।

भेट हुने पालमा सेवा गर्नुको साथसाथै तिनका काम इस्राएलीहरूका निम्ति प्रायश्चित गर्नु पनि थियो, ताकि तिनीहरूमाथि कुनै किसिमको विपत्ति नआओस्,

“भेट हुने पालमा इस्राएलीहरूका निम्ति सेवा गर्न र इस्राएलीहरू पवित्रस्थानको नजिक आउँदा तिनीहरूमाथि कुनै विपत्ति नआओस् भनी तिनीहरूको प्रायश्चित गर्नलाई मैले लेवीहरूलाई दानकोरूपमा हारुन र त्यसका छोराहरूलाई दिएको छु ।” (गन्ती ८:१९) ।

माथिका उदाहरणहरूमा सेवा कार्यको निम्ति शुद्धि गर्न लेवीहरू र पशुहरू दुवैमाथि हात राखिएका थिए, ताकि तिनीहरू लेवीहरूका लागि पापबलि हुनसकून् ।

ख. यहोशू

मोशाको मृत्युको समय नजिकै आएपछि उनले इस्राएली समुदायको निम्ति एउटा नयाँ अगुवा नियुक्ति गर्न प्रभुसित विन्ती गरे । प्रभुले समुदायको अगुवाको रूपमा सेवा गर्न अलग छुट्याउनको लागि नूनको छोरा यहोशूमाथि उनका हात राख्न उनलाई भन्नुभयो । तिनमा पवित्र आत्माको वास थियो । मोशाले आदेशअनुसार नै गरे,

“परमप्रभुले मोशाद्वारा आज्ञा गर्नुभएभैं तिनले आफ्नो हात उनीमाथि राखे र उनलाई आफ्नो कामको दायित्व सुम्पे” (गन्ती २७:२३)।

व्यवस्था ३४:९ ले पनि यस घटनाको वर्णन गर्दछ,

“अब नूनका छोरा यहोशू बुद्धिको आत्माले परिपूर्ण थिए, किनकि मोशाले आफ्ना हात तिनीमाथि राखेका थिए । तसर्थ, तिनको कुरा इस्राएलीहरूले सुने, र परमप्रभुले मोशालाई दिनुभएका आज्ञाहरू पालन गरे ।”

यहोशूमाथि हात राखेर मोशाले उनलाई बुद्धि र साहस लगायत केही वरदानहरू सुम्पेका थिए । यी वरदानहरू उनले परमेश्वरबाट प्राप्त गरेका थिए । उनले स्पष्टसँग भने, उनीपछि उनको सारा दायित्व सम्हाल्ने यहोशू अब तिनीहरूका अगुवा थिए ।

यस घटनामा सेवाको निमित्त छुट्याइएको मात्र थिएन, तर वरदान पनि दिइएको थियो । उनीमाथि मोशाले हात राखेकै परिणामस्वरूप यहोशू बुद्धिको आत्माले परिपूर्ण थिए ।

सारांश

हात शिरमाथि राख्नुका अभिप्रायहरू यी हुन्,

१. आशीर्वाद दिनलाई

२. अरुहरूका पाप बोक्नलाई

उदाहरणहरू -

क. पशुहरू

ख. प्रायश्चित्तको दिन,

ग. आफ्नै पाप बोक्नु पर्ने मानिस

३. सेवाको निमित्त छुट्याउन

उदाहरणहरू-

क. हारुन र उनका छोराहरू

ख. यहोशू

हामीले किन यो कार्य गर्नुपर्दछ ?

१. येशू ख्रीष्ट पापबलि

अहिले येशूले हाम्रा पाप बोक्नुभएको छ । यसकारण, पशुहरूले हाम्रा पाप बोक्नु भनेर हामीले तिनीहरूमाथि हात राख्नु आवश्यक छैन । येशू हाम्रा पापबलि वा पाप बोक्नुहुने हुनुभएको छ ।

२. आशीर्वाद दिन अरुहरूमाथि हात राख्नु

येशू ख्रीष्टले आशीर्वाद दिन अरुहरूमाथि हात राख्नुभयो,

“येशूले बालकहरूमाथि हात राखी प्रार्थना गरिदिऊन् भनी मानिसहरूले तिनीहरूलाई उहाँकहाँ ल्याए । अनि चेलाहरूले ती मानिसहरूलाई हप्काए । तर येशूले भन्नुभयो, “बालकहरूलाई मकहाँ आउनदेओ, तिनीहरूलाई नरोक किनभने स्वर्गको राज्य यस्तैहरूको हो ।” अनि बालकहरूमाथि हात राख्नुभएपछि उहाँ त्यहाँबाट जानुभयो” (मत्ती १९:१३-१५) ।

३. निको पार्न

येशूको समयका मानिसहरूले राम्ररी बुझेका थिए, हात राखेर येशूले मानिसहरूलाई निको पार्ने वरदान दिन सक्नुहुन्थ्यो ।

क. याइरस र उनकी छोरी

आफ्नी सानी छोरीमाथि हात राखिदिनु हुन येशूसँग विन्ती गर्ने याइरसको कथा हो यो,

“यसो भनेर विन्ती गरे, मेरी सानी छोरी मर्न लागेकी छे, आएर त्यसमाथि तपाईंका हात राखिदिनुहोस्, र त्यो निको होस् र बाँचोस्” (मर्कूस ५:२३) ।

येशू त्यस केटीकहाँ पुग्नुभन्दा पहिले नै त्यो मरिसकेकी थिइ, तैपनि उहाँले त्यस केटीलाई हात समातेर उठाउनुभयो र मरेकाबाट जीवित पार्नुभयो,

“अनि ठिटीको हात समातेर उहाँले त्यसलाई भन्नुभयो, “तालिता कूमी” जसको अर्थ हो, “ए बालिका, म तिमीलाई भन्दछु, उठ ।” अनि ठिटी तुरुन्तै उठी, र हिँडडुल गर्न लागी । त्यो बाह्र वर्षकी थिइ । अनि त्यति नै बेला तिनीहरू आश्चर्यचकित भए” (मर्कूस ५:४१-४२) ।

यसरी उहाँले निको पार्ने चंगाई आश्चर्यकर्मको रूपमा त्यसलाई जीवनको वरदान दिनुभयो ।

ठीक यसैपछिको अध्यायमा हामी नयाँ करारको अति उदेकपूर्ण कथनमध्ये एउटा पढ्छौं,

“उहाँले त्यहाँ कुनै कुनै रोगीहरूमाथि आफ्ना हात राखेर तिनीहरूलाई निको पार्ने कामबाहेक अरु कुनै शक्तिशाली काम गर्न सक्नुभएन” (मर्कूस ६:५) ।

चंगाई गर्ने येशूको सामर्थ्य तिनीहरूका अविश्वासका कारण रोकिन्थ्यो । यस तथ्यले स्पष्टसँग देखाउँछ, हामीले बिरामीको निम्ति प्रार्थना गर्दा त्यसमा विश्वास भएन भने अविश्वासले पवित्र आत्माको आगो निभाउँछ ।

ख. अन्धो मानिसको चंगाई

येशूले अन्धो मानिसका आँखामा थुकेर त्यसमाथि हात राख्नु भएपछि त्यसले देख्न लाग्यो,

“उहाँले त्यस अन्धो मानिसको हात समातेर त्यसलाई गाउँबाट बाहिर ल्याउनुभयो, र त्यसका आँखामा थुकेर त्यसमाथि आफ्ना हात राखी त्यसलाई सोध्नुभयो, के तिमी केही देख्छौ ?” (मर्कूस ८:२३) ।

ग. येशू सबैलाई निको तुल्याउनुहुन्छ

अर्को घटनामा येशूले उहाँकहाँ ल्याएका बिमारीहरू हरेकमाथि हात राख्नुभयो र तिनीहरू सबैलाई निको तुल्याउनुभयो,

‘अब घाम अस्ताउन लाग्दा अनेक किसिमका रोग भएका बिरामीहरू सबैलाई तिनीहरूले उहाँकहाँ ल्याए । उहाँले तिनीहरू हरेकमाथि आफ्ना हात राखेर तिनीहरूलाई निको पार्नुभयो” (लूका ४:४०) ।

घ. भूतहरू भागछन्

उहाँले त्यसो गर्नुहुँदा चंगाई पाएका धेरैजनाबाट भूतहरू निस्के । निको पार्ने सेवकाईमा लागेका हामीमध्ये धेरैले आज सही र साँचो ठहरिएको कुनै कुरालाई यसले प्रदर्शन गर्दछ । भनाइको आशय हो, बिरामीहरूका निम्ति प्रार्थना गर्दा हामी भूतहरू धपाउने काममा सहभागी भएनौं भने हामी उत्तम परिणामहरू प्राप्त गर्नेछौं ।

“धेरै मानिसहरूबाट भूतहरू पनि चिच्याउँदै र यसो भन्दै निस्के, तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ । तर उहाँले तिनीहरूलाई हकारेर बोल्न दिनुभएन, किनभने तिनीहरूले उहाँ खीष्ट हुनुहुन्छ भनी चिन्थे” (लूका ४:४१) ।

अर्को घटनामा अठार वर्षसम्म शैतानको बन्धनमा परेकी एउटी स्त्रीलाई निको पार्न येशूले त्यसमाथि हात राख्नुभयो । तिनी अब्राहामकी छोरी भए तापनि शैतानले तिनलाई कष्ट दिइरहेको थियो । ठीक त्यसरी नै आज धेरै क्रिश्चियनहरूले भूतहरूको शक्तिबाट कष्ट पाइरहेका र निको हुन यो बन्धन फुकाउनु जरुरी भएको हामी पाउँछौं ।

“अब्राहामकी यो छोरी जो अठार वर्षसम्म शैतानको बन्धनमा थिइ, शबाथ दिनमा यस बन्धनबाट त्यो मुक्त हुनुपर्ने होइन र ?” (लूका १३:१६) ।

४. हात राख्नलाई विश्वासीहरूको अधिकार

येशू खीष्टमा सबै विश्वासीहरूलाई बिरामीमाथि हात राख्ने र ती निको हुने अपेक्षा गर्ने अधिकार दिइएको छ,

“विश्वास गर्नेहरूसँग यी चिन्हहरू हुनेछन्- मेरो नाउँमा तिनीहरूले भूतहरू धपाउनेछन्, तिनीहरूले नयाँ भाषाहरूमा बोल्नेछन्, तिनीहरूले सर्पहरू समात्नेछन् र कुनै विषालु कुरा पिए तापनि कुनै किसिमले त्यसले तिनीहरूको हानि गर्नेछैन । तिनीहरूले रोगीहरूमाथि आफ्ना हात राख्नेछन् र तिनीहरू निको हुनेछन्” (मर्कूस १६:१७-१८)

येशू खीष्टले हामीलाई यो अधिकार दिनुभएको छ । हामीले विश्वासमा यसको पालन गरेमा सधैं शक्तिशाली परिणामहरू देख्नेछौं । सही स्थिति

कायम गरिएमा, अर्थात् परमेश्वरमा विश्वास र साँचो पश्चाताप गरिएमा निको पार्नका लागि परमेश्वरको अभिषेक पक्कै पनि उपस्थित हुन्छ ।

यसरी, बिरामीहरू निको होऊन् भनी हामीलाई तिनीहरूमाथि हात राख्ने अधिकार दिइएको छ । यो हात राखेर वरदानहरू दिनुको अर्को पक्ष हो ।

५. मण्डलीका एल्डरहरूको अधिकार

बिरामीमाथि अभिषेक गर्न र तिनका चंगाईमा विश्वास गर्न याकूब मण्डलीका एल्डरहरूलाई अधिकार दिन्छन्,

“के तिमीहरूमध्ये कोही बिरामी छ ? त्यसले मण्डलीका एल्डरहरूलाई बोलाओस् । तिनीहरूले प्रभुको नाउँमा त्यसले तेलले अभिषेक गरेर त्यसको निम्ति प्रार्थना गरुन्, र विश्वासको प्रार्थनाले बिरामीलाई बचाउनेछ, र प्रभुले त्यसलाई निको पार्नुहुनेछ, र यदि त्यसले पाप गरेको छ भने त्यसलाई क्षमा हुनेछ” (याकूब ५:१४-१५) ।

एक प्रचारक भएको नाताले मानिसहरू परमेश्वरकहाँ जानुभन्दा पहिले डाक्टरकहाँ गएको म प्रायः भेट्टाउँछु । मेरो विश्वास छ, परमेश्वरको अनुग्रहले चिकित्साशास्त्रले धेरै कुरा दिनसक्छ, किनकि योसँग दिने कुरा धेरै छन् । कुनै किसिमले पनि म यी समर्पित पुरुष र स्त्रीहरूका सीपलाई होच्याउन चाहन्नँ । तैपनि, म विश्वास गर्दछु, हामीले धर्मशास्त्रीय आदेशको अनुशरण गर्नुपर्दछ र निको हुन पहिले प्रभुतिर हेर्नुपर्दछ ।

प्रष्ट छ, याकूबको पुस्तकको माथिको पद विश्वासीहरूको सन्दर्भमा हो । यसैले तिनीहरूका निम्ति मण्डलीका एल्डरहरूकहाँ गएर आफ्ना निम्ति प्रार्थना गर्न र प्रभुको नाउँमा तिनीहरूमाथि तेलले अभिषेक गर्न दिनु उपयुक्त हुन्छ । विश्वासको प्रार्थनाद्वारा प्रभुले बिरामीलाई उठाउनु हुनेछ र उसले पाप गरेको छ भने उसलाई क्षमा दिनुहुनेछ ।

अर्को पदले स्वीकारको महत्वलाई संकेत गर्दछ,

“यसकारण तिमीहरू एउटाले अर्कासँग आ-आफ्ना पाप स्वीकार गर । तिमीहरू निको हुनलाई एउटाले अर्काको निम्ति प्रार्थना गर । धार्मिक मानिसको प्रार्थना शक्तिशाली र प्रभावशाली हुन्छ” (याकूब ५:१६) ।

निको पार्ने सेवकाईमा पापको स्वीकारले एउटा महत्वपूर्ण भूमिका खेल्छ । जसै एल्डरहरूसँग आफूले थाहा पाएको कुनै पापको हामी स्वीकार गर्छौं, र तिनीहरूलाई हामीमाथि तेलले अभिषेक गर्न दिन्छौं, परमेश्वरको निको पार्ने शक्ति शक्तिशाली रूपमा प्रवाहित हुनसक्छ ।

क्रिश्चियन नभएर पनि प्रचारात्मक सभामा आउने मानिसलाई तेलले अभिषेक गर्नु सधैं उचित हुँदैन । तर ऊमाथि हात राख्नु सिद्ध र लाभकारी हुन्छ । किनकि परमेश्वरको शक्ति यस्तो मानिसमा आउनासाथ तिनीहरूले परमेश्वरको सर्वोच्च प्रेम र शक्तिको पहिचान गर्नेछन् ।

बुद्धिको वचनको फलस्वरूप गैरक्रिश्चियनहरूलाई बोलाउँदा र निको पार्ने तिनीहरूमाथि हात राख्दा ती मुक्तिको लागि भएको बोलावटप्रति एकै किसिमले प्रतिक्रिया गरेका प्रचार सभाहरूमा मैले देखेको छु । तिनीहरूले परमेश्वरको प्रेम र अभिषेकको चेतना बोध गरेका हुन्छन् ।

धेरै क्रिश्चियनहरू याकूब ५:१४ को अवज्ञा गर्छन् । तिनीहरू आफ्ना मण्डलीका एल्डरहरूकहाँ जानुको सट्टा मैजस्ता प्रचारककहाँ प्रायः जान्छन् । यसो गर्नु धर्मशास्त्रीय व्यवस्थाभित्र पर्दैन । हामीले सधैं हाम्रा मण्डलीका एल्डरहरूबाट सहायता खोज्नुपर्दछ ।

तेल आफैमा निको पार्ने कुनै विशेषता हुँदैन । तर यो पवित्र आत्माको प्रतीक हो र जसको निम्ति प्रार्थना गरिँदछ त्यस मानिसमा विश्वास प्रोत्साहित गर्दछ । एक वा बढी एल्डरहरूले विश्वासको प्रार्थना उच्चारण गरेपछि पवित्र आत्माको अभिषेक अनुभव हुन्छ । अनि परमेश्वर निको पार्ने तिनीहरूका माझमा हुनुभएको उपस्थितहरूले पहिचान गर्छन् ।

विश्वासको यस्तो प्रार्थना निम्नबमोजिम हुनसक्छ,

“हे स्वर्गमा हुनुहुने मेरा प्रिय पिता, येशू ख्रीष्टको नाउँमा म ... माथि तपाईंको निको पार्ने प्रेम आउन प्रार्थना गर्दछु । यस मानिसलाई कष्ट दिइरहेको बिरामीको हरेक रूपलाई येशू ख्रीष्टको नाउँमा हामी हार्दछौं र अब बिरामीबाट कुनै पनि भूतात्माको शक्तिलाई निस्केर जान येशू ख्रीष्टको नाउँमा आदेश दिन्छौं । हे प्रभु, हाम्रा प्रिय भाइ बहिनीको चंगाईको निम्ति तपाईंलाई धन्यवाद दिन्छौं । हे पिता, येशूको नाउँमा तपाईंलाई धन्यवाद छ । आमिन ।”

६. गैरक्रिश्चियनमाथि हात राख्नु

नयाँ करारका समयमा गैरक्रिश्चियनहरूमाथि हात राखिएका र परमेश्वरको अनुग्रहले ती निको भएका प्रमाण धर्मशास्त्रमा छ,

“पब्लियसका बाबु जरो र आउँको रोगले बिरामी थिए । पावल तिनलाई हेर्न गए, र तिनको लागि प्रार्थना गरे र आफ्नो हात तिनीमाथि राखी तिनलाई निको पारे” (प्रेरित २८:८) ।

७. निको पार्न र आश्चर्यकर्महरू गर्न

ध्यान दिनुपर्दछ, मर्कूस १६:१८ मा प्रयोग गरिएका शब्दहरू “तिनीहरू निको हुनेछन् ।” कुनैबेला चंगाई क्षणभरमै हुन्छ । तर धेरैपल्ट यस निमित्त समयको एउटा अवधि लाग्छ । यसकारण, निको पारिन प्रार्थनामा लागेको मानिसले प्रार्थना पछि पनि विश्वास गरिरहनु महत्वपूर्ण हुन्छ, भलै त्यस समयमा केही पनि नभएको देखियोस् ।

मैले मानिसहरूलाई धेरैपल्ट तिनका निमित्त तिनका आफ्नै मण्डलीका एल्डरहरूबाट प्रार्थना गराउन प्रोत्साहन दिएको छु । त्यस मानिस र एल्डर दुवैले विश्वासमा साँच्चै लागिरहे भने यो काम विश्वासको अभावको संकेत हो भन्ने म ठान्दिनँ । मानिसमाथि निरन्तर हात राखिरहँदा मानिसको विश्वास बढ्दछ र ऊ वा तिनी निको हुन अझ धेरै गहिराइमा विश्वास गर्न प्रोत्साहित हुन्छन् । तथापि, यो एउटा यान्त्रिक क्रियाकलाप भने हुनुहुँदैन । तर सधैं परमेश्वरको निको पार्ने प्रेममा उच्च विश्वासद्वारा गरिनुपर्दछ ,

तुरुन्तै निको भएमा त्यो आश्चर्यकर्मको वरदान भएको प्रमाणित हुन्छ । प्रचार सभाहरूमा मैले तुरुन्तै मानिस निको भएको देखेको सौभाग्य धेरैपल्ट पाएको छु । अरु घटनाहरूमा मानिसहरू सभाबाट बाहिर निस्केर जाँदा वास्तवमा निको भएका तिनीहरूले अनुभव गरेका छन् । अरुहरूले केही दिनपछि आफूहरू निको भएका अनुभव गर्छन् ।

मानिसहरूले आफू निको भएका जानेपछि प्रायजसो केही पुराना लक्षणहरू फर्कन लागेका देखिन्छन् । यसैबेला तिनीहरू आफ्ना विश्वासमा अटलपूर्वक खडा रहनुपर्दछ । आफू निको भइसकेको थाहा पाएर पनि तिनीहरूमा लक्षणहरूको पुनरावृत्ति भएको मानिसहरूले दिएका धेरै गवाहीहरू मैले सुनेको छु । तर तिनीहरूले आफ्नो विश्वासमा दृढतापूर्वक

खडा भइ बिरामीको आत्मालाई आक्रमण गर्दै हकारेपछि तिनीहरू पूरै निको भएका अन्ततः थाहा पाउँछन् ।

कसैमाथि हात राखेपछि सुधारका लक्षण देखिनुभन्दा अगाडिबाटै तिनीहरू आफ्नो चंगाईको निम्ति परमेश्वरलाई धन्यवाद दिन सुरु गर्नु भनी म तिनीहरूलाई प्रोत्साहन दिन्छु । परमेश्वरको वचनले भन्छ,

“येशूले तिनलाई भन्नुभयो, के मैले तिमीलाई भनेको होइनँ, तिमीले विश्वास गर्‍यो भने परमेश्वरको महिमा देख्नेछौ ?” (यूहन्ना ११:४०) ।

हाम्रा शरीरमा परमेश्वरले गर्नुभएको कामको नतीजा देख्नुअघि नै हामीले विश्वास गर्नुपर्दछ । लक्षणहरू अभै देखा परिरहे तापनि निको हुनुको प्रकृया भइरहेको हुनसक्छ । हामी विश्वासमा डगमगाएनौं भने रोगका लक्षणहरू हराएर जानेछन् ।

औषधि उपचार गराइरेहका मानिसहरूको निम्ति निको हुन भनेर प्रार्थना गरेपछि चिकित्सकको सल्लाहविना तिनका उपचार नरोक्न म सल्लाह दिन्छु । परमेश्वरबाट आफूहरू निको भइरहेका तिनका विश्वास भएकोले औषधिको मात्रा घटाइ दिन आफ्नो डाक्टरसँग अनुरोध गर्न म तिनीहरूलाई भन्दछु । अधिकांश चिकित्सकहरू आफ्ना रोगीहरूले कम औषधि सेवन गरेको देख्न साह्रै उत्सुक हुन्छन् । यसकारण तपाईंको अनुरोधमा ती सामान्यतया सहयोगी हुन्छन् । तिनीहरूले चंगाईको प्रक्रियामा रोगीको प्रगति जाँचन पाए भने परमेश्वर महिमित हुनुहुनेछ ।

८. विश्वास र अनुमान

विश्वास र अनुमानका बीचमा एउटा साँघुरो रेखा छ । हामी साँचो विश्वासमा अगाडि बढेपछि परमेश्वर हाम्रो चंगाईमा काम गर्दै हुनुहुन्छ भनेर हामीमा दृढ विश्वास हुनसक्छ । यस अवधिका क्रममा यो आत्मपरीक्षण र निको हुनुमा बाधा दिइरहेको हुनसक्ने कुनै पापबाट पश्चातापको समय हुनसक्छ । यो समय हामीसँग प्रभुको आवाज ध्यान दिएर सुन्ने र उहाँको वचन सुन्ने अवसर हुनसक्छ ।

अनुमानको चाहिँ उल्टो असर हुन्छ । हामी निको भइसक्यौं भनी अनुमान गर्छौं र पवित्र आत्मालाई हामीसँग प्रेमपूर्वक कुरा गर्ने मौका दिँदैनौं । त्यस किसिमसँग हामी हाम्रो चंगाई गुमाउन सक्छौं ।

परमेश्वरको निको पार्ने शक्तिमा आफ्नो विश्वास दृढतासाथ सम्हालेर राख्ने र उहाँको इच्छाबमोजिम चलेर आफ्नो चंगाई समयको एउटा अवधिमा प्राप्त गर्ने मानिसहरूका धेरै गवाहीहरू म जान्दछु । अनि अरुहरूले क्षणभरमै चमत्कारिक चंगाई प्राप्त गरेका छन् । तर परमेश्वरले जुन तवरले निको पार्नुभए पनि हामी उहाँलाई महिमा दिऊँ ।

८. थप चिन्हहरू र आश्चर्यकर्महरू

सुरुका मण्डलीमा प्रेरितहरूले मानिसहरूमाथि हात राखेपछि तिनका माझमा चिन्हहरू र आश्चर्यकर्महरू गरिएका हामी देख्छौं,

“अब प्रेरितहरूका हातबाट धेरै चिन्हहरू र आश्चर्यकर्महरू जनताका बीचमा हुन लागे, र तिनीहरू सबै सूलेमानको दलानमा एकसाथ जम्मा भएका थिए” (प्रेरित ५:१२) ।

१०. सेवा कार्यको निमित्त हात राख्नु

स्पष्ट छ, सुरुका मण्डलीले हात राख्ने कामलाई एल्डरहरू र सेवकहरूको नियुक्तिमा एउटा महत्वपूर्ण धार्मिक विधि ठाने ।

सुरुको मण्डली जसै वृद्धि हुँदै जान लाग्यो, बाह्र जना प्रेरितहरूले आफू आफूलाई प्रार्थना र परमेश्वरको वचनको सेवकाईमा पूर्ण रूपले समर्पित गराउन चाहे । यसकारण, पवित्र आत्मा र बुद्धिले भरिएका र सबैको आदर पाएका सात जना मानिसहरूलाई खुवाउने पियाउने जस्ता व्यवहारिक सेवामा नियुक्त गर्न तिनीहरूले सल्लाह गरे । यस्ता सात जना मानिसहरू छानिए, र त्यसपछि प्रार्थना गरेर प्रेरितहरूले सेवाको निमित्त तिनीहरूलाई छुट्याउन तिनीहरूमाथि आफ्ना आफ्ना हात राखे,

“तिनीहरूले यी मानिसहरूलाई प्रेरितहरूका सामुन्ने ल्याए र प्रेरितहरूले प्रार्थना गरे र यिनीहरूमाथि आफ्ना हात राखे” (प्रेरित ६:६) ।

हामी प्रेरित १३ मा समान अभिप्राय जनाउने अर्को पद पाउँछौं,

“एन्टिओखियाको एकलेसियामा अगमवक्ताहरू र शिक्षकहरू अर्थात् बारनाबास, काला भनिने शिमियोन, कुरेनीका लुकियस, प्रान्तीय शासक हेरोदसँग हुर्केका मनेन र शाऊल थिए । तिनीहरूले प्रभुको आराधना गरिरहेका र उपवास बसिरहेका बेला पवित्र

आत्माले भन्नुभयो, मेरो निम्ति बारनाबास र शाऊललाई त्यस कामको लागि अलग गर, जुन कामको निम्ति मैले तिनीहरूलाई बोलाएको छु । तब उपवास र प्रार्थना गरेर तिनीहरूले उनीहरूमाथि आफ्ना हात राखेर उनीहरूलाई बिदा दिए” (प्रेरित १३:१-३) ।

धर्मशास्त्रको यस अंशबाट प्रष्ट हुन्छ, सेवा गर्न मानिसहरूलाई छुट्याउनको लागि सुरुका मण्डलीले हात राख्ने कर्म गर्थे । तथापि, यो काम मण्डलीले उपवास बसेपछि र प्रार्थना गरेपछि मात्र गरिन्थ्यो ।

उपवास बस्दा हामी शरीरका खराब इच्छाहरू एकातिर पन्छाउँछौं । हाम्रो शरीरले नित्य शारीरिक भोजन ग्रहण गर्न चाहन्छ र यस लालसाले हाम्रा आत्मिक इच्छाहरूलाई प्रायः वशमा पार्दछ । हाम्रो शरीरलाई ताडना दिएर हामी हाम्रा आत्मा परमेश्वरको शक्तिको निम्ति भन् बढी खुला भएको पाउँछौं ।

मोशाले यहोशूमाथि हात राखे । त्यसो गर्नुमा मोशाको तात्पर्य आफ्नो मृत्युपछि इस्राएलीहरूलाई डोच्याउन परमेश्वरले यहोशूलाई शक्तिले सुसज्जित पार्नुभएको तथ्य हरेक मानिसलाई स्पष्ट पार्नु थियो । उसैगरी एल्डरहरूमाथि हात राख्ने कामले तिनका सेवकाईको सार्वजनिक स्वीकार जनाउँछ ।

यात्रा गर्दै र सुसमाचार प्रचार गर्दै जाँदा पावल र बारनाबासले ठाउँ ठाउँका मण्डलीमा एल्डरहरू नियुक्त गरे,

“तिनीहरूले त्यस शहरमा सुसमाचार प्रचार गरेर धेरै चेलाहरू बनाए, र तिनीहरू लुस्त्रा, आइकोनियन र एन्टोखियामा फर्के, चेलाहरूका आत्मालाई सुदृढ गराउँदै उनीहरूलाई विश्वासमा रहिरहने अर्ती दिए, र धेरै कष्ट सहेर हामी परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नुपर्छ भनी उनीहरूलाई भने । जब तिनीहरूले उनीहरूको हरेक मण्डलीमा एल्डरहरू नियुक्त गरे, तब प्रार्थना र उपवाससहित उनीहरू आफूले विश्वास गरेका प्रभुको जिम्मामा उनीहरूलाई सुम्पिदिए” (प्रेरित १४:२१-२३) ।

यस अंशबाट छर्लङ्ग हुन्छ, एल्डरहरूको नियुक्तिमा ठूलो सावधानी लिइन्थ्यो ।

११. पवित्र आत्मा हालिदिन हात राख्नु

अब हामी धर्मशास्त्रमा हात राख्ने काम एउटा नयाँ पक्षमा प्रकट भइरहेको देखौं ।

क. सामरियामा फिलिप

हामीले यसअघि नै देखिसकेका छौं, फिलिप सामरियाको एउटा शहरमा गइ सामरीहरूलाई ख्रीष्ट प्रचार गर्न लागेका थिए । तिनीहरूका माभमा ठूला चिन्हहरू र आश्चर्यकर्महरू भए । प्रेरितहरूले आएर नयाँ विश्वासीहरूमाथि हात राख्दा तिनका जीवनमा पवित्र आत्माको कामको प्रमाणले गर्दा सिमोन जादुगरमा तिनीहरूले पाएका कुरा पाउने इच्छा जागरण भयो,

“अब प्रेरितहरूले हात राख्दा पवित्र आत्मा पाइँदोरहेछ भन्ने देखेर सिमोनले यसो भन्दै तिनीहरूलाई रुपियाँ दिन ल्यायो ... ” (प्रेरित ८:१८) ।

ख. शाऊल दमस्कसको बाटोमा

दमस्कसतिर जाँदै गर्दा शाऊल र प्रभुका बीचमा बाटोमा यस्तो कुरा भयो,

“तिनले भने, प्रभु तपाईं को हुनुहुन्छ ? अनि उहाँले भन्नुभयो,उठेर शहरमा जाऊ र तिमीले जे गर्नुपर्छ सो तिमीलाई बताइनेछ” (प्रेरित ९:६) ।

दमस्कस पुगेको तीन दिनपछि हननिया नाउँ गरेका एकजना चलाले उनीसँग आएर भेटे । प्रभुले हननियालाई दर्शनमा यहूदाको घरमा गइ शाऊल नाउँ भएका टार्सस निवासीलाई खोज्न भन्नुभयो । त्यसपछि यस्तो भएको थियो,

“तब हननिया गएर त्यस घरभित्र पसे, र तिनीमाथि आफ्ना हात राखेर भने “भाइ शाऊल जुन प्रभु येशू तिमी आइरहेको बाटोमा तिमीकहाँ देखा पर्नुभएको थियो, उहाँले नै तिमीले दृष्टि पाऊ र तिमी पवित्र आत्माले भरिपूर्ण होऊ भनी मलाई पठाउनुभएको छ” (प्रेरित ९:१७) ।

अनि त्यसरी, हात राख्नाले शाऊल पवित्र आत्माले भरिए । पछि, उनकै नाउँ पावलमा परिवर्तन भयो ।

केही वर्षपछि पावल एफिसस आए । त्यहाँ उनले पवित्र आत्माबाट बप्तिशमा नपाएका चेलाहरू भेट्टाए । उनले तिनीहरूमाथि हात राख्दा उस्तै परिणाम भएको थियो,

“जब पावलले उनीहरूमाथि हात राखे, तब पवित्र आत्मा उनीहरूमाथि आउनुभयो र उनीहरू अन्य भाषामा बोले र अगमवाणी गरे” (प्रेरित १९:६) ।

माथिका कुराहरूबाट प्रष्ट हुन्छ, हामीले पवित्र आत्मा ग्रहण गर्ने एउटा तरिका हात राखेर हो । तर, यो मात्र एउटै बाटोचाहिँ होइन ।

१२. पवित्र आत्माका वरदानहरू ग्रहण गर्न हात राख्नु

१कोरिन्थी १२ मा पवित्र आत्माका नौ आत्मिक वरदानहरूको उल्लेख गरिएको छ, ती निम्न हुन्,

१. बुद्धिका कुरा
२. ज्ञानका कुरा
३. विश्वासको वरदान
४. निको पार्ने वरदान
५. आश्चर्यकामहरू गर्ने
६. अगमवाणी बोल्ने वरदान
७. आत्माहरू छुट्याउने
८. भिन्न भिन्न किसिमका भाषाहरू बोल्ने
९. अन्य भाषाहरूको अर्थ खोलिदिने

बुद्धिका कुरा, ज्ञानका कुरा, अगमवाणी बोल्ने, आत्माहरू छुट्याउने र अन्य भाषाहरूको अर्थ खोलिदिने, यी पाँच वरदानहरूलाई परमेश्वरले हामीसँग मुखले (सुन्न सकिने गरी) वा दर्शनमा वा विचारले वा छापद्वारा कुरा गरिरहनुभएको भनेर भन्न सकिन्छ । हामीले यी माध्यमहरूबाट उहाँका भनाइ सुनेपछि हामी यी वरदानहरूमा काम गर्न सिपालु हुन्छौं ।

बुद्धिका कुराले हामीलाई कुनै मानिस वा परिस्थितिसँग व्यवहार गर्ने तौरतरिका बताउँछ । ज्ञानका कुराले मानिस वा परिस्थतिको विषयमा बताउँछ । आत्माहरू छुट्याउने वरदानले अर्को मानिस वरिपरि वा द्वारा परमेश्वरबाट काम नगरिरहेको आत्मिक शक्तिहरूलाई छुट्याउँछौं । अन्य भाषाहरूको अर्थ खोलिदिनुमा सबैको निमित्त सभामा पहिलेबाटै बोलिएको अन्य भाषाको अर्थ खोलिदिनु सम्मिलित हुन्छ ।

विश्वास, निको पार्ने, आश्चर्य कामहरू र अन्य भाषाहरूमा बोल्ने वरदानचाहिँ परमेश्वरले विश्वासीहरूलाई सोभै दिनुहुने वरदानहरू हुन् ।

पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई डोच्याउनुभएपछि तिनीहरू परमेश्वरको शक्ति र प्रेम प्रस्फुटन गर्न समर्थ होऊन् भनी ती वरदानहरू दिइएका हुन् ।

मैले मेरा अन्य पुस्तकहरू “पवित्र आत्माका वरदानहरू ग्रहण गर्नु”, “परास्त भूतात्माहरू” र “भूतहरू कसरी धपाउने र सरापहरू भाँच्ने” मा यी वरदानहरूमाथि विस्तृत चर्चा गरेको छु । यी वरदानहरू दिन सकिने एउटा उपाय हात मानिसहरूमाथि राखेर हो । यसकारण हामी पावलले तिमोथीलाई यसो लेखिरहेका पाउँछौं,

“तिमीसँग भएका वरदानको अवहेलना नगर, जुन वरदान एल्डरहरूले तिनीहरूका हात तिमिमाथि राख्दा अगमवाणीद्वारा तिमिलाई मिलेको थियो” (१तिमोथी ४:१४) ।

फेरि, तिमोथीलाई लेखेका आफ्नो दोस्रो पत्रमा पावल आफूले हात राखिदिएर तिमोथीले पाएका परमेश्वरको वरदानलाई प्रज्वलित राख्न उनलाई स्मरण गराउँछन्,

“त्यसैकारण म तिमिलाई याद दिलाउँछु, कि मैले तिमिमाथि हात राखिदिएर तिमिले पाएका परमेश्वरको वरदानलाई प्रज्वलित राख” (२तिमोथी १:६) ।

१तिमोथी १:१८ मा पावल अप्रत्यक्ष रूपले यी वरदानहरूको फेरि जिकिर गर्छन्,

“मेरो छोरो तिमोथी, म तिमिलाई यो आज्ञा दिदैछु, कि तिम्रो सम्बन्धमा अघि कहिएको अगमवाणीअनुसार तीद्वारा प्रेरणा पाएर विश्वास र असल विवेक कायम राख्दै तिमि असल लडाईं लड्न सक ।”

पावलले तिमोथीमाथि हात राखेकाले पावलबाट उनले आत्मिक वरदान पाएको स्पष्ट हुन्छ । यो वरदान के थियो सो हामीलाई बताइएको छैन, तैपनि के प्रष्ट छ भने यसको उद्देश्य ख्रीष्टको शरीरको आत्मिक वृद्धि गर्नुथियो ।

पहिलो पत्रमा अगमवाणीसहितको वरदान एल्डरहरूले हात राखेर दिएका थिए । त्यसैगरी वरदानहरू पाउन भनेर हामीले मानिसहरूमाथि हात राख्दा पवित्र आत्माले हामीलाई अगमवाणीको स्पष्ट वचन दिनुहुन्छ । त्यो वरदान ग्रहण गरिरहेको मानिसलाई उत्साहित गर्न वृद्धि, अर्ती र सान्त्वनाको वचन हुन्छ ।

प्रचार लगायत उनको सेवकाई पूरा गर्न एल्डरहरूले स्पष्ट रूपमा तिमोथीलाई नियुक्त गरेका थिए । यस नियुक्तिको क्रममा प्रभुले उहाँसँग उनको हिँडाइमा उनलाई प्रोत्साहन दिन एल्डरहरूद्वारा अगमवाणीको वचन दिनुभयो ।

१३. आत्मिक युद्ध

पावल युद्ध लड्नु पर्ने कुरा गर्छन् । परमेश्वरको शक्तिमा चलन सुरु गर्ने प्रत्येक क्रिश्चियनले आफूलाई यस्तो युद्धमा लड्दै गरेको भेट्दाउँछ,

“किनकि हाम्रो युद्ध शरीर र रगतको विरुद्ध होइन, तर प्रधानताहरूका विरुद्ध, शक्तिहरूका विरुद्ध, वर्तमान अन्धकारका सांसारिक शासकहरूका विरुद्ध र स्वर्गीय स्थानहरूमा भएका दुष्टयाईका आत्मिक सेनाहरूका विरुद्ध हो” (एफिसी ६:१२) ।

हामीले प्रभुको इच्छामा पाइला चालन सुरु गरेपछि हाम्रो विरोध गर्न खोज्ने अदृश्य आत्मिक शक्तिहरूको सामना हामी गर्छौं । यसैकारण विश्वासको वरदान र आत्माहरू छुट्याउने वरदान साह्रै महत्वपूर्ण छन् । हामी हाम्रा विरुद्ध काम गरिरहेका आत्मिक शक्तिहरूलाई जसै छुट्याउन सुरु गर्छौं, हामी येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिनीहरूसँग अभ् बढी प्रभावकारी तवरबाट व्यवहार गर्न योग्य हुन्छौं । पावल हामीलाई यस्ता आत्मिक शक्तिहरूसँग लड्ने तरिका याद दिलाउँछन्,

“यसैकारण परमेश्वरका सारा हातहतियार उठाओ, र यसरी खराब दिनको सामना गर्नसक, र सबै काम गरेर खडा हुनसक्ने होओ । यसकारण आफ्ना कम्मर सत्यले कसेर, धार्मिताको छाती पाता लाएर खडा होओ, र खुट्टामा मिलापको सुसमाचारको जुत्ता लाएर तयार होओ । साथै विश्वासको ढाल उठाओ, जसबाट तिमीहरू दुष्टका सबै अग्निवाण निभाउन सक्नेछौ । मुक्तिको टोप लगाओ, र पवित्र आत्माको तरवार लेओ, जोचाहिँ परमेश्वरको वचन हो । सारा प्रार्थना र निवेदनसाथ सब समय पवित्र आत्मामा प्रार्थना गर । यस उद्देश्यले लगनशील र सतर्क भएर सबै सन्तहरूका निम्ति प्रार्थना गरिरहो” (एफिसी ६:१३-१८) ।

१४. चेतावनी

हात राखने कामको सन्दर्भमा हामीलाई निम्न चेतावनी दिइएका छन्,
“कसैमाथि हात राखने काममा हतार नगर । कुनै मानिसको पापमा सहभागी नहोऊ । आफूलाई पवित्र राख” (१तिमोथी ५:२२) ।

यसमा एल्डरहरू वा डिकनहरूको नियुक्तिमा सावधान हुनुपर्ने कुरा समावेश हुनसक्छ, तैपनि यसले हात राखने कामलाई पनि समेटेको छ । विशेषगरी अरु मानिसहरूको पापमा सहभागी हुनुको जोखिममा कहिल्यै नपर्नु महत्वपूर्ण हुन्छ ।

हामीले मानिसहरूमाथि हात राखने बेलामा तिनीहरूभित्र परमेश्वरबाट नआएका आत्माहरूले रजाइँगरिरहेका हामी थाहा पाउँछौं । त्यसैगरी हामी आफै आत्मिक आक्रमणको कुनै किसिममा पर्नसक्छौं । यसकारण, हामीले कसैमाथि हात राख्दा येशूको रगतको चोख्याउने शक्तिको विषयमा हामी सचेत हुनुपर्दछ र त्यस रगतको सुरक्षाको दाबी गर्नुपर्दछ । आफू शैक्षिक सेमिनारहरूमा सहभागी भएका समयमा मैले मानिसहरूलाई अरुहरूमाथि हात राख्न उत्साहित गरें भने हामीले सर्वप्रथम येशू ख्रीष्टको रगतलाई निवेदन गरेकामा म सधैं निश्चित हुन्छु । रगतलाई निवेदन गरेर हामी आफूलाई परमेश्वरका सामुन्ने रातदिन दोष लगाउने शैतानलाई हामी येशू ख्रीष्टको रगतले शुद्ध पारिएका छौं, उद्धार पाएका छौं, पवित्र र धर्मी भएकाछौं भनी स्मरण गराउँछौं । तसर्थ हामी परमेश्वरको सामु पवित्रता र धार्मिकतामा हिँड्नासाथ शत्रुले हामीलाई आक्रमण गर्नसक्दैन ।

“तिनीहरूले थुमाको रगत र आफ्ना गवाहीको वचनको कारण त्यसलाई जितेका छन्, र तिनीहरूले मृत्युसम्मै पनि आफ्नो ज्यानको माया राखेनन्” (प्रकाश १२:११) ।

सारांश

नयाँ करार यी कुराहरू प्रष्ट्याउँछ,

१. येशू ख्रीष्टले हाम्रा पाप बोक्ने हुनुभयो र हाम्राखातिर क्रूसमा मर्नुभयो । यसकारण अब उसो हाम्रा पापहरू बोकाउन पशुहरूमाथि हात राख्नु वा मानिसहरूले आफ्ना पाप आफै बोक्नु आवश्यक छैन ।
२. येशू ख्रीष्टले बिरामीहरूलाई आशीर्वाद दिन र निको पार्न तिनीहरूमाथि हात राख्नुभयो ।

३. बिरामीहरू निको होऊन् भनी सबै विश्वासीहरूलाई हात राख्ने काम सुम्पिएको छ ।
४. बिरामीहरूको स्वास्थ्यलाभको निम्ति तिनीहरूमाथि प्रेरितहरूले हात राख्नुको प्रेरितीय ढाँचा हामीसँग छ ।
५. पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा पाउन हात राख्नुका प्रष्ट र पूर्ण उदाहरण धर्मशास्त्रमा छन् ।
६. पवित्र आत्माका वरदानहरू हात राखेर दिइन्छन् ।
७. हात राखेर मानिसहरू सेवा गर्न अलग गरिन्छन् । उदाहरणको लागि, प्रेरितहरूले सातजना डिकनहरूमाथि हात राखे ।
८. हात राख्नुका निम्न तीन कारणहरू स्थापित गर्न सकिन्छ,
 - क. परमेश्वरको सेवा गर्ने व्यक्तिलाई अलग गर्नु,
 - ख. पवित्र आत्मामा बप्तिश्मा प्राप्त गर्नु,
 - ग. पवित्र आत्माको बप्तिश्मासहित पवित्र आत्माका वरदानहरू हालिदिनु ।

हामी मरेपछि के हुन्छ ?

हामी अब हिब्रू ६:१-२ मा उल्लेख गरिएका सिद्धान्तहरूमध्ये पाँचौं, अर्थात् मरेकाहरूको पुनरुत्थानतिर फर्कन्छौं ।

धर्मशास्त्रबाट एउटा कुरा एकदमै स्पष्ट हुन्छ, मृत्युको समयमा मानव आत्मालाई रोकेर राख्ने शक्ति कसैसँग छैन, र मृत्युमाथि कसैको अधिकार छैन,

“बतासलाई थामिराख्नु कसैको शक्ति छैन, र त्यसैगरी आफ्नो मृत्युको दिनमाथि कसैको अधिकार छैन । जसरी युद्धको समयमा कसैलाई पनि बिदा हुँदैन, त्यसरी नै खराबी गर्नेलाई त्यसले कहिल्यै छोड्ने छैन” (उपदेशक ८:८) ।

धेरै मानिसहरू तिनीहरूका आत्मा आफ्ना शरीरमाथि बग्दै रहेको अवस्थामा त्यसबेला तलतिर हेर्दा चिकित्सकहरूले तिनीहरूका आफ्ना शरीरलाई होशमा ल्याइरहेको देख्छन् र त्यसरी आंशिक मृत्युको अनुभव पाएका दाबी गर्छन् । तथापि अन्ततः मृत्यु भएपछि धर्मशास्त्रअनुसार चाँदीको तार “चुँडिन्छ” र आत्मा दिनुहुने परमेश्वरकहाँ आत्मा फर्केर जान्छ,

“चाँदीको तार चुँडिन अघि र सुनको कचौरा फुटाइन अघि, माटोको गाग्री पँधेरोमा टुक्रा टुक्रा पारिन अघि र कूवामा पाइग्री भचाइन अघि, जमीनबाट आएको धूलो जमीनमै फर्कन अघि, तथा आत्मा दिनुहुने परमेश्वरकहाँ आत्मा जान अघि उहाँको नै सम्भना गर” (उपदेशक १२:६-७) ।

विश्राम खोजिरहेका आत्माहरूभैं मृतकहरूका आत्मा यस पृथ्वीको वरिपरि रहन्छन् भन्ने दाबी पुष्टि गर्न परमेश्वरको वचनमा कतै केही छैन । यो बौद्ध धर्म र अरु पूर्वीय धर्महरूको विश्वास हो ।

आत्मा दिनुहुने परमेश्वरकहाँ नै मानव आत्मा फर्कन्छ भन्ने तथ्य बिल्कुलै प्रष्ट छ ।

मरेकाहरू आफ्नो अस्तित्वको बोध गर्छन्

मरेकाहरू आफ्नो अस्तित्वको बोध गर्छन् भनी धर्मशास्त्रका विभिन्न अंशहरूले हामीलाई प्रष्ट्याउँछन् । यशैया १४ मा यहूदीहरूलाई साह्रै दुःखकष्ट दिने बेबिलोनका राजाको भाग्य हामीलाई बताइएको छ,

“तेरो आगमनमा तँलाई भेट्न चिहान पनि तेरो निम्ति चलमलाएको छ । त्यसले मरेर बिदा भइसकेका आत्माहरूलाई पनि तँलाई स्वागत गर्न जगाउँछ, ती सबैजना जो संसारमा नेताहरू थिए- त्यसले उनीहरूलाई आफ्ना सिंहासनबाट उठ्न लगाउँछ, ती सबै जो जाति जातिहरूका राजाहरू थिए । उनीहरू सबैले तँलाई जवाफ दिएर भन्नेछन्, ‘तँ पनि हामी जस्तै निर्बल भएको छस् । तँ हामीजस्तै भएको छस् ।’ तेरा सबै रवाफ त तेरा वीणाको गुञ्जनसँगै चिहानमा झारिएका छन् । औंसा तेरो ओछ्यान र किरा तेरो ओढ्ने भएका छन्” (यशैया १४:९-११) ।

अन्ततोगत्वा शैतान मृत लोकमा फालिएपछि उसको दशा के हुन्छ सोको अन्तर्दृष्टि पनि हामीलाई दिइएको छ,

“ए बिहानको तारा, प्रभातको पुत्र, तँ स्वर्गबाट कसरी खसेको छस् ? उहिले जाति जातिहरूलाई होच्याउने, तँ कसरी भूइँमा तल खसालिइस् । तँले आफ्नो हृदयमा भनिस, म स्वर्गमा उक्लनेछु । परमेश्वरका ताराहरूभन्दा माथि म मेरो सिंहासनलाई उच्च पार्नेछु । पवित्र पर्वतको सबैभन्दा उच्च टाकुरामा सभासदको पर्वतमा म विराजमान हुनेछु । म बादलको टुप्पाभन्दा माथि उक्लनेछु, म आफूलाई सर्वोच्च परमेश्वर जत्तिकै बनाउनेछु ।” तर तँ चिहानसम्म खाडलको तल्लो गहिराइसम्मै होच्याइस् । तँलाई देख्नेहरूले तँलाई एक टक लाएर हेर्नेछन्, र तेरो भाग्यमाथि ध्यानसित गुनेर भन्नेछन्, “पृथ्वीलाई हल्लाउने तथा राज्यहरूलाई थरहरी पार्ने त्यो त्यही मानिस हो, जसले संसारलाई मरुभूमि बनायो र त्यसका शहरहरूलाई पराजय गऱ्यो ? कैदीहरूलाई घर जानलाई नदिने के यो त्यही मानिस हो ?” (यशैया १४:१२-१७) ।

इजकिएल पनि मृत्युपछिको दृश्यबाट पर्दा उघार्छन्,

“हे मानिसको छोरो, मिश्रदेशका सैन्यदलहरूका निम्ति रो, र त्यसलाई र शक्तिशाली जातिहरूका छोरीहरूलाई, मृत लोकमा

जानेहरूसित पृथ्वीको तलतिर जानलाई नियुक्त गरिदे । तिनीहरूलाई भन्, के तँ अरुभन्दा बढी निगाहको पात्र छस् र ? तल जा, र खतना नभएकाहरूका साथमा पडिरह” (इजकिएल ३२:१८-१९) ।

मृत आत्माहरूले एक अर्कालाई चिन्दछन् र ती चिन्न सकिन्छन् भनी यी अंशहरूले प्रष्ट पार्दछन् । अन्तिम अंशमा इजकिएल अश्शूर, एलाम, मेशेक र तूबल, एदोमका साथसाथै मिश्रका प्रतापी प्राचीन राजा फारोलाई समेत मरेकाहरूका बीचमा चार जातिहरू भनेर उल्लेख गर्छन् । यसै अध्यायमा केही पछि उनी अश्शूर देशको विषयमा यसो भन्छन्,

“अश्शूर देश, त्यसका सबै सेनासमेत त्यहाँ छ, त्यसका मारिएकाहरू, तरवारले लोटेकाहरूका चिहानहरूले त्यसलाई चारैतिर घेरिराखेका छन् । तिनीहरूका चिहानहरू मृतलोकको गहिराइभित्र छन् । त्यसको सेना त्यसकै चिहानका चारैतिर छ । जीवितहरूको देशमा त्रास फैलाउनेहरू सबै मारिएका छन्, तरवारद्वारा तिनीहरू ढालिएका छन्” (इजकिएल ३२:२२-२३) ।

धर्मी र अधर्मी मरेकाहरूको पृथक्करण

धर्मशास्त्रले अधर्मीहरूबाट धर्मी मृतकहरूको पृथक्करणलाई संकेत गर्दछ । एकजना धनी मानिस र लाजरस नाउँको एक गरीब मानिसको सम्बन्धमा उहाँले दिनुभएको दृष्टान्तमा येशू तिनीहरूको मृत्युपछि तिनीहरू छुट्टयाइएका धेरै राम्रो तस्वीर चित्रण गर्नुहुन्छ,

“त्यो गरीब मानिस मर्च्यो, र स्वर्गद्वारहरूले त्यसलाई लगेर अब्राहामको सँगमा राखे । त्यो धनी मानिस पनि मर्च्यो र गाडियो । नरकमा कठोर कष्ट भोगिरहेको बेला उसले नजर उठाएर हेर्च्यो र टाढामा अब्राहाम र उनको सँगमा लाजरसलाई देख्यो । अनि उसले कराएर भर्च्यो, “हे पिता अब्राहाम ममाथि दया गरेर लाजरसलाई पठाइदिनुहोस्, र त्यसले आफ्नो औँलाको टुप्पा पानीमा चोपेर मेरो जिब्रोलाई शीतल पारिदेओस्, किनकि म यस ज्वालामा भयङ्कर वेदना पाइरहेछु । तर अब्राहामले भने, छोरो याद गर, तैले आफ्नो जीवनमा असल असल कुराहरू भोग गरिस्, र त्यसै गरी लाजरसले दुःखैदुःख भोग्यो । त्यो अब यहाँ आराममा छ, र तँचाहिँ कष्टमा छस् । यी सबै कुराबाहेक यहाँबाट तँकहाँ पारि जान खोज्नेहरू जान नसक्न् र

त्यहाँबाट यहाँ हामीकहाँ वारि आउन पनि नसकून् भनेर हामी र तिमीहरूका बीचमा एउटा अति गहिरो धाँदो छ” (लूका १६:२२-२६) ।

येशू ख्रीष्ट कूसमा मर्नु र मरेकाहरूबाट जीवित हुनुभन्दा पहिले मृत आत्माहरू पातालमा अर्थात् मृत आत्माहरूको वासस्थानमा जान्थे भन्ने धर्मशास्त्रबाट देखिन्छ । यसमा हनोक र एलिया जस्ता पुरानो करारका केही सन्तहरू मात्र अपवाद थिए । त्यो स्थान स्पष्टसँग दुई क्षेत्रहरूमा विभाजित थियो,

१. “अब्राहामको सँगमा” भनिने एउटा क्षेत्र
२. कठोर कष्टको अर्को क्षेत्र

सारांश

१. आत्मालाई पृथ्वीमा रोकिराख्न कसैसँग शक्ति छैन ।
२. मरेकाहरूले आ-आफना अस्तित्वको बोध गर्दछन् ।
३. मरेपछि धर्मी र अधर्मी मृतकलाई छुट्याइन्छ ।
४. पाताल दुई स्थानहरूमा विभाजित छ, एउटालाई “अब्राहामका सँगमा” भनेर भनिएको छ भने अर्कोलाई कठोर कष्टको स्थान ।
५. येशू ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थान हुनु अगाडि धार्मिक मरेकाहरू “अब्राहामसँग” भए भने अधर्मी मरेकाहरू कठोर कष्टको स्थानमा गए ।

पुनरुत्थान

शब्द 'पुनरुत्थानको' अर्थ मृत्युपछि जीवनमा फर्की आउनु वा जीवनमा फर्केर आउनेहरूको स्थिति हो ।

अयूबको विश्वास

अयूबको पुस्तकमा अयूबले आफ्नो पुनरुत्थानको विषयमा बोलेका विश्वासको साहसिलो कथन हामी भेट्दाउँछौं ।

“तर जान्दछु, मेरा उद्धारक जीवित हुनुहुन्छ, सबैभन्दा अन्तिम समयमा उहाँ पृथ्वीमा खडा हुनुहुनेछ । अनि मेरा छाला नाश गरिसकेपछि मेरो शरीरमै म परमेश्वरलाई देख्नेछु । म आफ्नै आँखाले उहाँलाई देख्नेछु, आफैले नै देख्नेछु अरु कसैले होइन । मेरो हृदय मभित्रै कति लालायित बन्छ” (अयूब १९:२५-२७) ।

एक दिन परमेश्वरलाई आफ्नै शरीरमा देख्ने अयूबमा पक्का विश्वास थियो । भजन २२ ले पुनरुत्थानको अर्को अगमवाणी गर्दछ,

“पृथ्वीका सबै धनीहरूले भोज गर्नेछन्, आराधना गर्नेछन्, जस जसले आफ्नो प्राण बचाउन सक्दैनन्, जो धूलोमा मिलिजान्नेछन्, ती सबै उहाँको सामुन्ने घोटो पर्नेछन्” (भजन २२:२९) ।

परमेश्वरका सामुन्ने घोटो पर्न एक दिन हरेकको पुनरुत्थान हुने कुरा धर्मशास्त्रको यसै पुस्तकले पुष्टि गर्दछ । भजन ७१ मा मसिहका बारेमा अगमवाणी गरिएको छ,

“तपाईंले मलाई धेरै तीता कष्टहरू देखाउनुभयो, तर तपाईंले मलाई पुनर्जीवित पार्नुहुनेछ, पृथ्वीको गहिराइबाट फेरि मलाई माथि ल्याउनुहुनेछ । तपाईंले मेरो सम्मान बढाउनुहुनेछ, र मलाई फेरि सान्त्वना दिनुहुनेछ” (भजन ७१:२०-२१) ।

यस पदको भनाइ येशू ख्रीष्ट र उहाँको क्रूसीकरणको विषयमा हो । यसले उहाँको अवतरण पाताल वा नरकको गहिराइसम्मै भएको बताउँछ । यसै स्थानमा मरेकाहरूका आत्माहरू पठाइन्थे र यहीँबाट उहाँ पुनर्जीवित हुनुहुनेछ र आफ्नो पुनरुत्थानमा खाडलबाट माथि ल्याइनुहुन्छ भनी अगमवाणीहरू गरिएका थिए । त्यसबेला उहाँ परमेश्वरको छेउमै अनुग्रहको उहाँको सिंहासनमा पुनर्स्थापित हुनुहुनेछ र प्रत्येक पक्षबाट ठूलो सान्त्वना पाउनुहुनेछ ।

पत्रसको प्रवचन

पेन्तिकोसको दिनमा पत्रसले भजन १६ लाई येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानको प्रमाणको रूपमा उदाहरण प्रस्तुत गरे,

“मैले परमप्रभुलाई सधैं मेरो सामुन्ने राखेको छु । उहाँ मेरो दाहिने हाततर्फ हुनुहुन्छ, यसकारण म डग्नेछैनँ । यसकारण मेरो हृदय आनन्दित छ, अनि मेरो जिब्रो हर्षित हुन्छ, मेरो शरीर पनि सुरक्षित रहन्छ । किनभने तपाईंले मेरो प्राणलाई चिहानमा छोड्नुहुनेछैन, नता तपाईंले आफ्ना पवित्र जनको शरीर कुहुन दिनुहुनेछ । तपाईंले मलाई जीवनको मार्ग बताउनुभएको छ । तपाईंको उपस्थितिद्वारा तपाईंले आनन्दले मलाई गद्गद् पार्नुहुनेछ । तपाईंको दाहिने बाहुलीमा अनन्त आनन्द छ” (भजन १६:८-११) ।

दाऊदको ओठबाट दिइएको यो प्रभु स्वयम्को विषयको अगमवाणी हो । पत्रसको थप कथन छ,

“अघिबाटै यो देखेर उनले ख्रीष्टको पुनरुत्थानको विषयमा भने कि उहाँ न पातालमा छोडिनुभयो, नता उहाँको शरीर नै कुहयो” (प्रेरित २:३१) ।

यसबाट हामी यो निष्कर्षमा पुग्नसक्छौं, येशू ख्रीष्ट क्रूसमा टाँगिनुभएपछि उहाँको प्राण (उहाँको आत्मासहित) पातालमा गयो । तर उहाँको मरणशील शरीर पृथ्वीमै छोडियो र कुहिएन । पाँच सयभन्दा बढी मानिसहरू उहाँको पुनरुत्थानका साक्षीहरू थिए,

“यिनै येशूलाई परमेश्वरले जीवित पार्नुभयो । यस कुराका हामी सबै साक्षी छौं । यसैकारण परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि उहाँ उच्च पारिनुभयो, र पिताबाट पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा पाउनुभयो, र

उहाँले यो खन्याइदिनुभएको हो, जे तपाईंहरू देख्नु र सुन्नुहुन्छ”
(प्रेरित २:३२-३३) ।

“त्यसपछि उहाँ एकै समयमा पाँच सयभन्दा बढी भाइहरूकहाँ
एकसाथ देखा पर्नुभयो, जसमध्ये धेरैजसो अहिलेसम्म छँदैछन्, तर
कोही कोही सुतिसकेका छन्” (१कोरिन्थी १५:६) ।

यशैया पुनरुत्थानको विषयमा पूरै विश्वस्त थिए

यशैया २६ मा हामी यो भनाइ पाउँछौं,

“तर तपाईंका मरिगएका जनहरू जिउनेछन् । तिनीहरूका
शरीरको पुनरुत्थान हुनेछ । हे माटोमा बस्ने हो, उठ र आनन्दले
कराओ । तपाईंको शीत बिहानीको शीत जस्तै छ, पृथ्वीले आफ्ना
मरेकाहरूलाई जन्माउनेछ” (यशैया २६:१९) ।

अबूबले मरेकाहरू जीवित हुनेछन् र तिनीहरूसँग उनी पनि जिउनेछन्
भनेर भने । ठीक यस्तै विश्वास यशैयाले पनि प्रकट गरे । आनन्दपूर्वक स्तुति
गान गर्नेहरू निश्चय नै धर्मी मृतहरू हुन् ।

दानिएलको अगमवाणी

दानिएलको पुस्तकमा यस्तो अगमवाणी छ,

“त्यस समयमा तिम्रा मानिसहरूलाई रक्षा गर्ने प्रधान राजकुमार
मिखाएल देखा पर्नेछन् । यस्तो संकष्टको समय आउनेछ कि
जातिहरू सुरु भएदेखि त्यस बेलासम्म त्यस्तो कहिल्यै भएको छैन ।
तर त्यसबेला तिम्रा मानिसहरू जीवनको पुस्तकमा नाम लेखिएका
सबै बचाइने छन् । पृथ्वीको धूलोमा सुतेका भीडहरू उठ्नेछन्, केही
अनन्त जीवनको लागि र अरुहरूचाहिँ शर्म र अनन्त तिरस्कारको
लागि । बुद्धिमानहरू आकाशको चमकजस्तै र धेरैलाई धार्मिकतामा
डोर्‍याउनेहरूचाहिँ ताराहरूजस्तै सदासर्वदै चम्किरहनेछन्”
(दानिएल १२:१-३) ।

“तिम्रा मानिसहरू” ले इस्राएलीहरूलाई जनाउँछ । यो अन्त्य समयको
बारेमा गरिएको अगमवाणी हो । त्यस बेला “संकष्टको समय” हुनेछ । यस
समयलाई अरु ठाउँमा “विपत्तिको समय” पनि भनिएको छ । तैपनि,

इस्राएलीहरू बचाइनेछन् भनेर प्रतिज्ञा गरिएको छ, खासगरी तिनीहरू जसको नाम जीवनको पुस्तकमा लेखिएको छ ।

दानिएल मरेका धर्मीजनहरूको पुनरुत्थान हुने पनि संकेत गर्छन्, र तिनीहरू अधर्मी मरेकाहरूबाट छुट्याइनेछन् भनी स्पष्ट पार्दछन् । तिनीहरू अनन्त जीवनको लागि उठ्नेछन् तर अधर्मी मरेकाहरूले शर्म र अनन्त तिरस्कारको सामना गर्नेछन् ।

बुद्धिमानहरू अर्थात् आफ्नो जीवनभरि प्रभुको आज्ञापालन गर्नेहरू “आकाशको चमकजस्तै” चम्कनेछन् । तर अरुहरूलाई धार्मिकतामा डोच्याउनेहरूका निम्ति अझ ठूलो महिमा छ, तिनीहरू “ताराहरूजस्तै सदासर्वदै” चम्कनेछन् ।

होशेको अगमवाणी

होशेको पुस्तकमा हामी यस्तो अगमवाणी भेट्दाउँछौं,

“आओ हामी परमप्रभुतिर फर्कीं । उहाँले हामीलाई टुक्रा टुक्रा पार्नुभएको छ, तर उहाँले हामीलाई निको पार्नुहुनेछ । उहाँले चोट पार्नुभएको छ, तर उहाँले हाम्रा चोटहरूमा मलहमपट्टी लाउनुहुनेछ । दुइ दिनपछि उहाँले हामीलाई पुनर्जीवित पार्नुहुनेछ, तेस्रो दिन उहाँले हामीलाई पुनः खडा गर्नुहुनेछ र हामी उहाँकै सामने जीवित रहनेछौं । आओ, हामी परमप्रभुलाई मानौं, हामी परमप्रभुलाई मान्नका निम्ति प्रयत्न गरिरहौं । उहाँको आगमन सूर्योदयभैं निश्चित छ । उहाँ हामीकहाँ वर्षाको भरी, जमीनलाई भिजाउने आखिरी वर्षाभैं आउनुहुनेछ” (होशे ६:१-३) ।

यसले येशू ख्रीष्ट र साँचो पश्चातापमा उहाँमा आफ्नो जीवन बलिदान गर्नेहरू समेतको पुनरुत्थान जनाउँछ । यसमा निको पार्ने र पुनरुत्थानको प्रतिज्ञा छ ।

साँच्चै नै पछि लाग्नेहरू मृत्युपछि तुरुन्तै परमेश्वरको उपस्थितिमा जान्छन्

उहाँको सच्चा पछ्यौटेहरूले आफ्नो मृत्युपछि उहाँको उपस्थितिमा तुरुन्तै जाने आशा गर्नसक्ने येशूको वचनबाट हामीले निष्कर्ष निकाल्न सक्छौं,

“साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मेरो वचन सुन्छ र मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्छ त्यससित अनन्त जीवन छ । त्यो न्यायमा आउँदैन, तर मृत्युदेखि त्यसले जीवनमा प्रवेश गरेको छ” (यूहन्ना ५:२४) ।

“तर यदि येशूलाई मरेकाबाट जीवित पार्नुहुनेका आत्मा तिमीहरूमा वास गर्नुहुन्छ भने, ख्रीष्ट येशूलाई मरेकाबाट जीवित पार्नुहुनेले नै तिमीहरूमा वास गर्नुहुनेछ भनी उहाँका आत्माद्वारा तिमीहरूका मरणशील शरीरलाई पनि जीवन दिनुहुनेछ” (रोमी ८:११) ।

धर्मी र अधर्मी मृतकहरू

यसकारण अधर्मी मरेकाहरू अझै पातालमा नै छन्, तर धर्मी मृतकहरूचाहिँ परमेश्वरको उपस्थितिमा छन् भनी निष्कर्षमा पुग्नु तर्कसंगत छ ।

सारांश

१. पुनरुत्थानको अर्थ मृत्युपछि पुनर्जीवित हुने कार्य वा पुनर्जीवित भएकाहरूको अवस्था हो ।
२. अयूबले आफ्नै शरीरमा परमेश्वरलाई एक दिन देखे विश्वास गरे ।
३. परमेश्वर आफ्नो सामुन्ने र उहाँको दाहिने बाहुलीपट्टि हुनुभएको तथ्यमा येशूले सधैं विश्वास गर्नुभयो ।
४. येशू ख्रीष्टको शरीर कुहिएको थिएन ।
५. दानिएलले अगमवाणी गरे, अन्त्य समयमा “धूलोमा सुत्नेहरू” मध्ये धेरैजना उठ्नेछन्, केही अनन्त जीवनको लागि र केही शर्म र अनन्त तिरस्कारको लागि ।
६. अधर्मी मरेकाहरू अझै पातालमै छन्, तर धर्मी मरेकाहरू परमेश्वरको उपस्थितिमा छन् ।
७. साँच्चै येशू ख्रीष्टको पछि लाग्नेहरू र उहाँका वचन पालन गर्नेहरूमाथि न्याय हुनेछैन ।

ख्रीष्टचाहिँ अगौटे फल

“किनकि जसरी मानिसबाट मृत्यु आयो, त्यसरी नै मृतकहरूको पुनरुत्थान पनि मानिसबाट नै आयो । किनकि जसरी आदममा सबै मर्दछन्, त्यसैगरी ख्रीष्टमा सबै जीवित पारिनेछन् । । तर हरेक आफ्नै क्रमअनुसार, ख्रीष्टचाहिँ अगौटे फल, त्यसपछि उहाँको पुनरागमनमा ख्रीष्टका आफ्नैहरू । तब अन्त्य आउनेछ, तब उहाँले हरेक शासन, हरेक अख्तियार र शक्ति नष्ट पारेर परमेश्वर अर्थात् पितालाई राज्य सुम्पिदिनुहुनेछ । किनकि उहाँले आफ्ना सारा शत्रुलाई आफ्ना पाउमुनि नपारुञ्जेल उहाँले राज्य गर्नेपछि” (१कोरिन्थी १५:२१-२५) ।

जसरी आदमबाट आत्मिक मृत्यु आयो त्यसरी नै येशू ख्रीष्टबाट मृतकहरूको पुनरुत्थान आउँछ । येशूले प्रतिज्ञा गर्नुभयो, हरेकको पुनरुत्थान हुनेछ, केहीको जीवनको पुनरुत्थान र अरुहरूको दण्डको पुनरुत्थान ।

“यसमा अचम्म नमान, किनभने समय आउनेछ, जब चिहानमा हुनेहरू सबैले उसको सोर सुन्नेछन् र बाहिर निस्किएर आउनेछन्, सुकर्म गर्नेहरू जीवनको पुनरुत्थानको निमित्त र कुकर्म गर्नेहरूचाहिँ दण्डाज्ञाको पुनरुत्थानको निमित्त” (यूहन्ना ५:२८-२९) ।

मरेकाहरूबाट सबैभन्दा पहिले जीवित हुनुहुने ख्रीष्टलाई धर्मशास्त्रमा “अगौटे फल” भनेर वर्णन गरिएको छ ।

बिटा

आफ्नो दास मोशामार्फत परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई भन्नुभयो, तिनका मानिसहरू र गाइवस्तुका पहिले जन्मेकाहरू प्रभुको लागि पवित्र थिए । त्यसैगरी अन्न, दाखमद्य, ऊन, भद्राक्षको तेल र मह लगायत तिनीहरूका

दाखबारी र भूमिको पहिलो उब्जनी पनि उहाँको निम्ति पवित्र थिए । यीसँग गरिनु पर्ने व्यवहारको तरिका लेवी २३ मा देखाइएको छ,

“परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, इस्राएलीहरूलाई भन्, मैले तिमीहरूलाई दिने देशमा पुगेर जब त्यहाँको बाली काटौला, तब तिमीहरूले आफ्नो बालीको पहिलो उब्जनीको एक बिटा पूजारीकहाँ ल्याउन् । त्यो ग्रहण हुनलाई तिनले त्यो बिटा परमप्रभुको सामुन्ने डोलाउन् । शबाथको भोलिपल्ट पूजारीले त्यो डोलाउन्” (लेवी २३:९-११) ।

“पहिलो उब्जनीको एक बिटा” मरेकाबाट जीवित हुनुभएको येशू ख्रीष्टको नमूना हो । इस्राएलका सन्तानको खातिर ग्रहणयोग्य हुनसकोस् भनी जसरी मोशालाई गहुँको पहिलो उब्जनीको बिटा प्रभुको सामुन्ने डोलाउनु भनिएको थियो, त्यसरी नै रोमी ४ मा हामी पाउँछौं,

“उहाँ हाम्रा अपराधहरूका निम्ति मारिनुभयो, र हामीलाई धर्मी तुल्याउनलाई जीवित पारिनुभयो” (रोमी ४:२५) ।

उहाँको आफ्नै धार्मिकतालाई पुष्टि गर्दै र विश्वासीलाई परमेश्वरका सामुन्ने धर्मी तुल्याइन सकियोस् भनेर पनि येशू ख्रीष्ट परमेश्वरका इच्छामा मरेकाहरूबाट जीवित पारिनुभयो । यहाँ ध्यान दिन योग्य कुरो के छ भने, शबाथको दिनमा पूजारीले बिटा डोलाउनुपर्थ्यो, अर्थात् साताको पहिलो दिन । यसै दिन येशू ख्रीष्ट मृतकहरूबाट जीवित हुनुभयो ।

बाँकी बचेका मृतकहरू

बालीको पहिलो उब्जनीको यो डोलाइ एउटा विजयी काम हुनुको साथै आराधनाको काम पनि थियो । यसको अर्थ थियो, बाँकी बचेको बाली सुरक्षितसाथ घरभित्र ल्याइनेछ । हाम्रा निम्ति यो येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थानबाट बाँकी बचेका सबै मृतकहरू उचित समयमा जीवित पारिनेछन् भन्ने दृढ भरोसा हो । हामी यूहन्ना १२ मा यो पद पाउँछौं,

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, गहुँको दाना माटोमा परेर मरेन भने त्यो एकलो रहन्छ । तर त्यो मर्नो भने त्यसले धेरै फल फलाउँछ” (यूहन्ना १२:२४) ।

यहाँ हामी जमीनमा परेको गहुँको एउटा दाना मरेर त्यसले धेरै दानाहरू फलाएको तस्वीर पाउँछौं । त्यसरी नै येशू ख्रीष्ट एक अर्थमा जमीनमा पर्नु र

मर्नु जरूरी थियो । उहाँ त्यहाँ त्यत्तिकै रहिरहनुभएको भए उहाँको जीवनबाट कुनै फल फल्दैनथ्यो । तर मरेकाहरूबाट उहाँको पुनरुत्थानद्वारा उहाँले परमेश्वरका उद्देश्यहरू पूरा गर्नुभयो र हामीलाई उहाँको प्रेमको दृढ भरोसा दिनुभयो । हामी जसै पुनरुत्थान र येशू ख्रीष्ट स्वयम्मा विश्वास गर्छौं, हामी उहाँको मृत्यु र पुनरुत्थानको परिणामस्वरूप फलेका “फल” हुन्छौं ।

म मेरो भाइ किथको मृत्युमा प्रायः विचार गर्दछु । उसको मृत्यु हुँदा ऊ पाँच वर्षको थियो र म आठ वर्षको थिएँ । उसको असामयिक मृत्युकै कारण मेरा आमा बाबु येशू ख्रीष्टतर्फ फर्केका थिए, र उचित समयमा मेरो निम्ति प्रार्थना गरे । धेरै वर्षपछि म परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मेको थिएँ । म निश्चित छु, त्यत्ति सानै उमेरमा त्यो घटना नघटेको भए र त्यसले मृत्युको तथ्यको छाप ममाथि नराखेको भए म अहिले वर्तमानमा जीवनको जुन क्रममा छु, त्यहाँ म आफूलाई स्थापित गर्न सकिदैन थिएँ । अर्को शब्दमा म अहिले येशू ख्रीष्टको सुसमाचार प्रचार गरिरहेको एउटा प्रचारक हुन्थिनँ होला ।

प्रभुले मलाई दिनुभएको सेवकाइकै कारण हजारौं मानिसहरू येशू ख्रीष्टतिर फर्केका छन् ।

पुनरुत्थानको अगौटे फल

येशू ख्रीष्ट मृतकहरूबाट जीवित हुनुहुँदा उहाँ आफू एकलै जीवित हुनुभएको थिएन भन्ने हामी तलको अंशबाट देख्छौं,

“तब येशू फेरि ठूलो सोरले कराउनुभयो र आफ्नो आत्मा त्यागनुभयो । त्यसै घडी मन्दिरको पर्दा टुप्पादेखि फेदसम्म दुई भाग भएर च्यातियो, र जमीन काँप्न लाग्यो, र चट्टानहरू फुटे । चिहानहरू उघारिए, र सुतिगएका धेरै सन्तहरूका मृत शरीर जीवित भइ उठे, र तिनीहरू चिहानहरूबाट निस्के र मृतकबाट येशूको पुनरुत्थान भएपछि तिनीहरू पवित्र शहरमा प्रवेश गरे र धेरैकहाँ देखापरे” (मत्ती २७:५०-५३) ।

यी घटनाहरूको ठीक समय निश्चित गरिएको छैन । तथापि के अनुमान गर्नु राम्रो हुन्छ भने यी सन्तहरूको पुनरुत्थान येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थान नहुञ्जेल भएको थिएन ।

जसरी एउटा दाना जमीन मुनि पर्दछ र मर्दछ, येशू ख्रीष्ट त्यसरी नै एकलो मृत्यु मर्नुभयो । उहाँ मृतकहरूबाट जीवित हुँनुहुँदा आफूमात्र एकलै

जीवित हुनुभएन । उहाँले आफ्ना साथमा पुनरुत्थानका अगौटे फलहरू पनि ल्याउनुभयो ।

सुतिगएका धर्मी मृतकहरूका सबै शरीरहरू जीवित पारिएका थिए भन्ने प्रष्ट भनाइ यहाँ छैन । तैपनि, यस्तो देखिन्छ, सुतिगएकामध्ये धेरै जना मरेकाहरूबाट जीवित भइ उठे । तिनका जीवित शरीरहरूमा येशूको जस्तै गुणहरू थिए, अर्थात्, तिनीहरू सामान्य मानव प्राणीका सीमाहरूभन्दा बाहिर गएर देखा पर्न र लोप हुन सक्षम थिए ।

येशूले कैदमा परेका आत्माहरूलाई प्रचार गर्नुभयो

येशू क्रूसमा मर्नु भएर उहाँले आत्मा परमेश्वरमा समर्पण गरेपछि के भयो सो पत्रस हामीलाई बताउँछन्,

“किनभने हामीलाई परमेश्वरकहाँ ल्याउन खीष्ट पनि पापहरूका निम्ति सदाको लागि एकचोटी मर्नुभयो । उहाँ शरीरमा मारिनुभयो, धर्मी जन अधर्मीहरूका निम्ति तर आत्माद्वारा जीवित पारिनुभयो । यसै आत्मामा उहाँ जानुभयो र कैदमा परेका आत्माहरूलाई पनि प्रचार गर्नुभयो । ती आत्माहरूले प्राचीनकालमा आज्ञापालन गरेनन्, जब नोआको समयमा जहाज बनाउँदा परमेश्वरले धैर्य धारण गरी पखिनुभएको थियो । त्यस जहाजमा थोरै, अर्थात् आठ जना मात्र पानीद्वारा बचाइए” (१पत्रस ३:१८-२०) ।

यस अंशबाट हामी निष्कर्ष निकाल्न सक्छौं, पातालको एउटा खण्डमा कैदमा परेका अनाज्ञाकारीहरूलाई उहाँले आफ्नो मृत्यु र आइरहेको पुनरुत्थानको सुसमाचार घोषणा गर्नुभयो । मृत्यु र पातालका साँचाहरू आफूसँग राखेर येशूले अब आफ्नो विजयको घोषणा गर्नुभयो,

“जीवित चाहिँ म नै हुँ । म मरेको थिएँ । हेर, म सदासर्वदाको निम्ति जीवित छु, अनि मृत्यु र पातालका साँचाहरू मसित छन्” (प्रकाश १:१८) ।

उहाँले स्वर्गलोकमा धर्मी मृतकहरूलाई सुसमाचार घोषणा गर्नुभएको पनि प्रष्ट छ,

“यसैकारण मृतकहरूलाई पनि सुसमाचार सुनाइयो, ताकि तिनीहरूले मानिसहरूजस्तै शरीरमा इन्साफ पाए तापनि आत्मामा तिनीहरू परमेश्वरजस्तै जिऊन्” (१पत्रस ४:६) ।

येशू उच्चमा चढिजानुहुन्छ

यसरी पातालमा भएको स्वर्गलोकको स्थानबाट येशू ख्रीष्ट धर्मी मृतहरूका आत्मा रहेको स्थानबाट दुष्टहरूका आत्माहरूको निम्ति राखिएको खण्डमा जानुभयो । त्यसो गरेर उहाँ क्रूसको हरेक पक्षलाई पूरा गरिरहनुभएको थियो । आत्मिक र शारीरिक दुवैका पाप सम्बन्धित सबै थोक पूर्ण रूपमा आफैमाथि उठाइ लगिरहनुभएको थियो । त्यस स्थानबाट उहाँ उच्चमा चढिजानुभयो र आफूसँग पातालमा बन्दी बनाएर राखिएका धर्मी मृतकहरूलाई पनि लैजानुभयो,

“यसकारण यसो भनिएको छ, “उहाँ उच्चमा चढिजानुहुँदा कैदलाई बन्दी बनाएर लानुभयो, र मानिसहरूलाई वरदानहरू दिनुभयो” (अब यो उच्चमा चढिजानुभयो भनेको चाहिँ के हो ? केवल यही कि उहाँ पृथ्वीको तल्लो भागमा ओर्लनु पनि भयो) । उहाँ जो ओर्लनुभयो उहाँ नै सारा स्वर्गहरूभन्दा धेरैमाथि चढिजानुभयो, यस हेतुले कि समस्त थोकलाई उहाँले भरिपूर्ण पार्न सकून्” (एफिसी ४:८-१०) ।

पृथ्वीको तल्लो भागमा ओर्लेर येशू ख्रीष्ट अहिले सारा स्वर्गहरूभन्दा धेरैमाथि स्वर्गमै धर्मी मृतकहरूलाई पनि लिएर चढिजानुभयो ।

“तर परमेश्वर जो कृपामा धनी हुनुहुन्छ, उहाँले आफ्नो महान प्रेमद्वारा हामीलाई प्रेम गर्नुभयो, यसकारण पापमा हामी मरेका भए तापनि उहाँले हामीलाई ख्रीष्टसँगै जीवित पार्नुभयो- अनुग्रहबाट नै तिमीहरूले उद्धार पाएका छौ । र उहाँसँग हामीलाई उठाउनुभयो, अनि स्वर्गीय स्थानहरूमा ख्रीष्ट येशूसँग बसाल्नुभयो” (एफिसी २:४-६) ।

साक्षीहरूको बादल

उहाँको पुनरुत्थानपछि येशू आफ्ना चेलाहरूकहाँ चालीस दिनसम्म देखा पर्नुभयो र आखिरमा स्वर्गमा आरोहण गर्नुभयो । अनि हामी यो कुरा पढ्छौं,

“उहाँले यो कुरा भन्नुभएपछि तिनीहरूले हेर्दाहेर्दै उहाँ उँभो उचालिनुभयो, र बादलमा उहाँ तिनीहरूका दृष्टिबाट लोप हुनुभयो” (प्रेरित १:९) ।

यस प्रसंगमा यहाँ उल्लेख गरिएको बादल पुरानो करारका सन्तहरूको बादल भएको देखिन्छ । येशूलाई चेलाहरूले स्वर्गमा लगिँदै गरेको हेरिरहेका बेलामा दुई जना स्वर्गदूतहरू नजिकै उभिएका थिए भनेर हामीलाई भनिएको छ । ती स्वर्गदूतहरूले यसो भने,

“गालीलका मानिस हो, तिमीहरू किन आकाशतिर हेर्दै उभिरहेका छौ ? यही येशू जो तिमीहरूबाट स्वर्गमा लगिनुभयो, अहिले जसरी तिमीहरूले उहाँलाई स्वर्गमा जानुभएको देख्यौ त्यसरी नै उहाँ फेरि आउनुहुनेछ” (प्रेरित १:११) ।

यसबाट हामी अन्दाज लगाउन सक्छौं, येशू आफ्ना साथमा सन्तहरूको बादलले घेरिएर स्वर्गबाट फेरि आउनुहुनेछ । हिब्रू पुस्तकका लेखक साक्षीहरूको बादलले घेरिराखेको विश्वासीहरूको बारेमा कुरा गर्छन्,

“यसकारण यतिका साक्षीहरूको ठूलो बादलले हामीलाई घेरिराखेको हुनाले हरकिसिमका बोझा र हामीलाई सजिलैसित अल्झाउने पापलाई पन्छाएर हाम्रा सामुन्ने राखिदिएको दौड धैर्यसाथ दौडौं” (हिब्रू १२:१) ।

अब हामीसँग पूरै तस्वीर छ । येशू ख्रीष्ट मरेकाहरूबाट जीवित भइ उठ्नुभयो । उहाँ अगौटे फलको नमूना हुनुहुन्थ्यो । उहाँको पुनरुत्थानको परिणामस्वरूप उहाँको पुनरुत्थानको दिनमा मात्र अगौटे फलहरू थिएनन्, तर त्यसपछि धेरै बढी अगौटे फलहरू भएका छन् । मरेर गएका येशूका सच्चा अनुयायीहरू त्यो अन्त्यको दिनमा येशू ख्रीष्टमा अगौटे फलहरूका रूपमा पुनर्जीवित हुनेछन् ।

उहाँको पुनरागमनमा ख्रीष्टका हुनेहरू

ख्रीष्ट दोस्रोपल्ट आउनुभएपछि पृथ्वीमा अझै बाँचिरहेका विश्वासीहरू उहाँको आगमनमा उहाँलाई भेट्न उठ्नेछन् र पहिलेबाटै मरेकाहरू उहाँ फर्कनुहुँदा उहाँसँगै जानेछन्,

“तर भाइ हो, सुतिगएकाहरूका विषयमा तिमीहरू अजान बस भन्ने हामी इच्छा गर्दैनौं र तिमीहरूले आशा नहुने मानिसहरूजस्ता शोक गर्नु नपरोस् । किनकि हामी विश्वास गर्छौं, कि येशू मर्नुभयो र फेरि जिइउठ्नुभयो र त्यसरी नै परमेश्वरले उहाँमा सुतिगएकाहरूलाई येशूद्वारा ल्याउनुहुनेछ । प्रभुको वचनद्वारा हामी

तिमीहरूलाई घोषणा गर्छौं, कि हामी जो जीवित छौं र प्रभुको पुनरागमनसम्म बाँचिरहन्छौं, सुतिगएकाहरूलाई कुनै किसिमले पनि उछिन्नेछैनौं । किनकि प्रभु स्वयम् हुकुमको गर्जनसित, प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र परमेश्वरका तुरहीको सोरसित स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ, र ख्रीष्टमा मरेकाहरूचाहिँ पहिले बौरिउठ्नेछन् । तब हामी बाँचिरहेका र छोडिएकाहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न तिनीहरूका साथसाथै बादलमा उठाइलगिनेछौं र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहनेछौं । यसैकारण एउटाले अर्कालाई यी वचनहरूले सान्त्वना देओ” (१थिसलोनिकी ४:१३-१८) ।

“उठाइ लगिनेछौं” भन्नुको अर्थ “एक्कासी वा तीव्र गतिमा लगिनु” हो । पत्रसले आफ्नो दोस्रो पत्रमा भनेभैं प्रभुको दिन रातमा आउने चोरजस्तै आउनेछ ।

विचारका बुँदाहरू

“उठाइलगिने” भनिने ख्रीष्टको शरीरको सन्दर्भमा प्रशस्तै विचारहरू छन् । केही क्रिश्चियनहरूले विश्वासगरेअनुसार ख्रीष्टको पुनरागमन कठोर र कष्टको समय आउनुभन्दा पहिले नै हामी उठाइलगिने वा स्वर्गमा लगिनेछौं । अरुहरू विश्वास गर्छन्, यो कुरो विपत्ति हुँदो जाँदा बीच बाटोमै घट्नेछ । अर्काथरीको विचारमा यो विपत्तिको अन्त्यमा हुनेछ । यस विषयमा हामी हरेकले हाम्रा आ-आफ्नै निष्कर्षमा पुगनुपर्छ । व्यक्तिगत रूपले मचाहिँ १थिसलोनिकी ४ लाई मत्ती २४:३०-३१ को समर्थन भनेर ठान्दछु,

“किनकि प्रभु स्वयम् हुकुमको गर्जनसित, प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र परमेश्वरका तुरहीको सोरसित स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ, र ख्रीष्टमा मरेकाहरूचाहिँ पहिले बौरिउठ्नेछन्” (१थिसलोनिकी ४:१६) ।

“तब मानिसको पुत्रको चिन्ह आकाशमा देखा पर्नेछ, र पृथ्वीका सब जातिहरू विलाप गर्नेछन्, र तिनीहरूले मानिसको पुत्रलाई आकाशका बादलहरूमा शक्ति र ठूलो महिमासाथ आइरहेको देख्नेछन् । उसले आफ्ना स्वर्गदूतहरूलाई तुरहीको ठूलो आवाजको साथ पठाउनेछ, र तिनीहरूले आकाशको एक छेउदेखि अर्को

छेउसम्म चारै दिशाबाट उसका चुनिएकाहरूलाई भेला गर्नेछन्”
(मत्ती २४:३०-३१) ।

धर्मशास्त्रको यो दोस्रो अंशमा भएका घटनाहरू महासंकष्टपछि घटेका भनेर वर्णन गरिएका छन् । हामीले यी दुवै अंशहरूलाई एकसाथ राखेर अध्ययन गर्नु भन्ने त्यो घटना नहुञ्जेलसम्म येशू ख्रीष्ट आफ्ना चुनिएकाहरूका लागि फेरि नआउनुहुने देखिन्छ । तैपनि, हामी हरेक यस विषयमा पवित्र आत्माबाट डोच्याइनुपर्दछ ।

हामी सधैं तयार रहनुपर्दछ

“तर प्रभुको दिन त चोर जस्तै गरी भट्टै आउनेछ, जसमा आकाशचाहिँ ठूलो आवाजसाथ बितिजानेछ, तत्वहरू आगोको रापले पग्लिनेछन्, र पृथ्वी र त्यसमा भएका सबै थोक भस्म हुनेछन्”
(२पत्रस ३:१०) ।

येशू आफैले प्रकाशको पुस्तकमा भन्नुभयो,

“हेर म चोरजस्तै आउनेछु । त्यो धन्य हो, जो जागा रहन्छ, र आफ्नो वस्त्रको रक्षा गर्छ, नत्रता त्यो नाङ्गै हिँड्नेछ, र त्यसको नग्नता देखिनेछ” (प्रकाश १६:१५) ।

पृथ्वीमा रहँदा उहाँले प्रयोग गर्नुभएको यो उस्तै उपमा हो,

“तर यो जान कि घरको मालिकले चोर रातको कुन पहरमा आउँछ भनी जानेको भए, ऊ जागो रहनेथियो र आफ्नो घर फोन दिनेथिएन” (मत्ती २४:४३) ।

आँखाको एक निमेषमा

प्रेरित पावल हामीलाई यस रहस्यमाथि थप ज्योति दिन्छन् । उनी भन्छन्, येशू ख्रीष्टको पछि लाग्नेहरू उहाँको पुनरागमनमा आँखाको एक निमेषमा परिवर्तन हुनेछन्,

“अब भाइ हो, म तिमीहरूलाई यो भन्दछु, मासु र रगत स्वर्गका राज्यको हकदार हुन सक्दैन, नता विनाश अविनाशको हकदार हुनसक्छ । हेर, म तिमीहरूलाई एउटा रहस्य भन्दछु, हामी सबै सुत्दैनौं, तर हामी सबैको परिवर्तन हुनेछ, एकै क्षणमा आँखाको एक निमेषमा तुरहीको आखिरी आवाजमा । किनभने तुरही बज्नेछ, र

मृतकहरू अविनाशी भएर जीवित हुनेछन् । अनि हाम्रोचाहिँ परिवर्तन हुनेछ । किनकि यस विनाशी स्वभावले अविनाशी, र यस मरणशील शरीरले अमरत्व धारण गर्नुपर्छ” (१कोरिन्थी १५:५०-५३) ।

सारांश

१. आदमबाट आत्मिक मृत्यु आयो, तर येशू ख्रीष्टबाट मरेकाहरूको पुनरुत्थान आउँछ ।
२. ख्रीष्ट मृतकहरूबाट जीवित भई उठ्नुहुने पहिलो हुनुहुन्थ्यो र उहाँ “अगौटे फल” भनेर वर्णन गरिनुभएको छ ।
३. ‘अगौटे फल’को बिटा मरेकाहरूबाट जीवित भइ उठ्नुभएको येशू ख्रीष्टको नमूना हो ।
४. उब्जनीको पहिलो फल डोलाउनु एउटा विजयी काम हुनुको साथसाथै आराधनाको काम पनि थियो । यसले बाँकी बचेको उब्जनी सुरक्षितसाथ भित्र्याइने पुष्टि गर्‍यो ।
५. येशूले जमीनमा परेको गहुँको एउटा दाना मरेपछि त्यसले धेरै फलहरू फलाउने बारेमा भन्नुभयो । त्यसरी नै येशू ख्रीष्टले जमीनमा गएर मर्नु पर्ने थियो । तर मरेकाबाट उहाँको पुनरुत्थानद्वारा उहाँले परमेश्वरका अभिप्रायहरू पूरा गर्नुभयो र हामीलाई हाम्रा जीवनमा परमेश्वरको प्रेमको दृढ भरोसा दिनुभएको छ ।
६. येशू ख्रीष्टको क्रूसीकरणको समयमा सुतिगएका धेरै सन्तहरूका शरीरहरू उठाइएका थिए ।
७. जमीनमा परेको गहुँको एउटा दानाजस्तै येशू ख्रीष्ट एकलो मृत्यु मर्नुभयो । तर उहाँ मरेकाबाट जीवित हुनुहुँदा उहाँ एकलै हुनुहुन्नथ्यो, उहाँले आफूसँगै पुनरुत्थानका अगौटे फलहरू ल्याउनुभयो ।
८. येशू ख्रीष्टले कैदमा परेका आत्माहरूलाई प्रचार गर्नुभयो, र आफ्नो मृत्यु र धर्मी मृतकहरूकासाथै आज्ञाकारीहरूका निमित्त आइरहेको पुनरुत्थानको सुसमाचार घोषणा गर्नुभयो ।
९. पातालमा बन्दी बनाइएका धर्मी मृतकहरूसँग येशू स्वर्गमा आरोहण गर्नुभयो ।
१०. स्वर्गमा उहाँको अन्तिम आरोहणमा उहाँसँग उहाँका सन्तहरूको बादल थियो ।

११. त्यस दिनदेखि सन्तहरूका रूपमा धेरै अगौटेफलहरू भए । तिनीहरू यस पृथ्वीमा जिए र मरे र परमेश्वरको उपस्थितिमा गए ।
१२. येशूको पुनरागमनमा पृथ्वीमा अभै जीवित विश्वासीहरू उहाँको आगमनमा उहाँसँग भेट्न उठ्नेछन् । उहाँमा पहिलेबाटै मरेकाहरूलाई उहाँले आफ्ना साथमा ल्याउनुहुनेछ ।
१३. ख्रीष्टको आगमनको लागि हामी सधैं तयार रहनुपर्दछ ।
१४. हामी सबै आँखाको एक निमेषमा परिवर्तन हुनेछौं ।

हामी कस्ता किसिमको शरीर लिएर पुनर्जीवित हुनेछौ ?

कोरिन्थीहरूलाई लेखेको आफ्नो पहिलो पत्रमा पावल यस प्रश्नको उत्तर दिन्छन्,

“तर कसैले सोध्ला, मृतकहरू कसरी पुनर्जीवित हुन्छन्, र तिनीहरू कस्तो किसिमको शरीर लिएर आउनेछन् ?” हे मूर्ख ! जे तिमी रोप्तछौ, त्यो नमरिकन सजीव हुँदैन । जे तिमी रोप्तछौ त्यो चाहिँ पछि हुने शरीर होइन, तर बीउ मात्र रोप्तछौ, चाहे त्यो गहुँ अथवा अरु कुनै किसिमको अन्न होस् । तर आफूलाई खुशी लागेबमोजिम परमेश्वरले त्यसलाई एउटा शरीर दिनुहुन्छ र हरेक किसिमको बीउलाई त्यसैको शरीर दिनुहुन्छ । सबै शरीर एकै किसिमका हुँदैनन् । मानिसको शरीर एक किसिमको, जीवजन्तुको अर्कै किसिमको, चराहरूको अर्कै किसिमको र माछाहरूको अर्कै किसिमको शरीर हुन्छ । अनि शरीर पनि स्वर्गीय र पार्थिव हुन्छन् । स्वर्गीय शरीरको तेज एक किसिमको छ, र पार्थिव शरीरको तेज अर्कै किसिमको । सूर्यको तेज एक किसिमको, चन्द्रमाको तेज अर्कै किसिमको र ताराहरूको तेज अर्कै किसिमका हुन्छन् । किनभने एउटा तारा अर्को ताराभन्दा तेजमा भिन्दै हुन्छ” (१कोरिन्थी १५:३५-४१) ।

पछि उनी यस्तो टिप्पणी गर्छन्,

“किनकि यस विनाशी स्वभावले अविनाशी र यस मरणशील शरीरले अमरत्व धारण गर्नुपर्छ” (१कोरिन्थी १५:५३) ।

हामीले अन्नको दाना रोपेपछि त्यसबाट एउटा बोट उम्रन्छ, जो दानाको रूपसमान हुँदैन । मौलिक दानाले नयाँ शरीर जन्माउँछ, तैपनि त्यसमा मौलिक बीउ र नयाँ शरीरका बीचमा प्रत्यक्ष सम्बन्ध अभै रहिरहन्छ । जन्मेको

शरीरको रूप रोपेको अन्नको रूपमाथि भर पर्दछ । यी कथनहरूबाट हामी निष्कर्ष निकाल्न सक्छौं, हाम्रो पार्थिव शरीर र पुनरुत्थानमा हामीलाई दिइने आत्मिक शरीरबीच सोभो सम्बन्ध छ । प्रष्टै देखिने केही परिवर्तनहरू हुनेछन्, र बाह्य रूपरंग र हाम्रो पुनरुत्थित नयाँ शरीरको रूप गाडिएको वा जलाइएको मौलिक शरीरभन्दा भिन्दै हुन्छ । तथापि, हामीले एक अर्कालाई चिन्नेछौं भन्ने कुरा पुरानो करारबाट यस अघि नै उदाहरण गरिएका अंशहरूबाट स्पष्ट हुन्छ ।

हामीले अमर अविनाशी शरीर ग्रहण गर्नेछौं भन्ने कुरा पावलको वचनले त्यत्तिकै स्पष्ट पार्छन् । अनादरको हाम्रो वर्तमान शरीर फिलिप्पीमा “हीन शरीर” कहलाइएको छ, किनकि यो हाम्रो पाप र परमेश्वरप्रतिको अनाज्ञाकारीताको परिणाम हो,

“उहाँले जुन शक्तिद्वारा सबै कुरालाई उहाँको अधीनमा ल्याउन सक्नुहुन्छ, हाम्रा हीन शरीरलाई आफ्नै महिमाको शरीरजस्तै हुनलाई परिवर्तन गरिदिनुहुनेछ” (फिलिप्पी ३:२१) ।

हाम्रो नयाँ पुनर्जीवित शरीर येशूको शरीरजस्तै परिवर्तित र महिमित हुनेछ । वर्तमानमा लगाइएका सीमाहरूको अधीनमा यो हुनेछैन ।

गहुँको दाना

पावल भन्छन्, हामी जे रोप्छौं त्यो नमरिकन सजीव हुँदैन । फेरि, हामीले देखेअनुसार गहुँको दाना पूरा हुर्केबढेको बोट समान हुँदैन । येशूले भन्नुभयो,

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, गहुँको दाना माटोमा परेर मरेन भने त्यो एकलो रहन्छ, तर त्यो मर्नो भने त्यसले धेरै फल फलाउँछ” (यूहन्ना १२:२४) ।

गहुँको दाना माटोमा परेर नमरुञ्जेल त्यसले केही फलाउँदैन । तर पहिले मर्न दिइएको बीउले बोट उमाछ र त्यसपछि त्यसमा गहुँका धेरै दानाहरू फल्छन् । यसरी परमेश्वरले हरेक किसिमको बीउलाई उहाँले चयन गर्नुभएको बोट वा शरीर दिनुहुन्छ ।

पावलले व्याख्या गरेअनुसार मानिस, जीवजन्तु, माछा र चराहरूका शरीर भिन्दा भिन्दै हुन्छन् । त्यसैगरी स्वर्गीय शरीरहरूमध्ये हरेक तेज र सारमा भिन्दै हुन्छन् । केही ताराहरू अरुहरूभन्दा बढी तेजिला हुन्छन्, सूर्यको तेज चन्द्रमाको तेजभन्दा धेरै बढी हुन्छ ।

प्राकृतिक शरीर -आत्मिक शरीर

पावल अब हाम्रो प्राकृतिक शरीरलाई हाम्रो आत्मिक शरीरसँग तुलना गर्छन्,

“मृतकहरूको पुनरुत्थान पनि त्यस्तै हो । जुन शरीर विनाशमा गाडिन्छन्, त्यो अविनाशमा जीवित हुन्छ । अनादरमा त्यो गाडिन्छ, महिमामा त्यो जीवित हुन्छ । दुर्बलतामा त्यो गाडिन्छ, शक्तिमा त्यो जीवित हुन्छ । प्राकृतिक शरीरमा त्यो गाडिन्छ, आत्मिक शरीरमा त्यो जीवित हुन्छ” (१कोरिन्थी १५:४२-४५) ।

महिमाका क्रमहरू

पुनर्जीवित विश्वासीहरूका माझमा पनि महिमाको भिन्न क्रमहरू हुनेछन्,

“पृथ्वीको धूलोमा सुतेका भीडहरू उठ्नेछन्, केही अनन्त जीवनको लागि र अरुहरूचाहिँ शर्म र अनन्त तिरस्कारको लागि । बुद्धिमानहरू आकाशको चमकजस्तै र धेरैलाई धार्मिकतामा डोऱ्याउनेहरूचाहिँ ताराहरूजस्तै सदासर्वदै चम्किरहनेछन्” (दानिएल १२:२-३) ।

परमेश्वरको वचन घोषणा गर्ने र अरुहरूलाई येशू ख्रीष्टतर्फ फर्कन प्रोत्साहन दिनेहरू ताराहरूजस्तै सदासर्वदै चम्किलोसँग चम्किरहनेछन् ।

हाम्रो शरीरको नव निर्माण

सबै किसिमले हाम्रो बारेमा परमेश्वरको पूर्वज्ञान भजन १३९ मा प्रकट गरिएको छ,

“किनकि तपाईंले नै मेरा भित्रका अंग प्रत्यङ्ग बनाउनुभयो, तपाईंले मलाई मेरी आमाको गर्भमा रचनुभयो । म तपाईंको प्रशंसा गर्छु, किनकि म भयानक र अद्भुत रीतिले बनाइएको छु । तपाईंका कार्यहरू अद्भुत छन्, र त्यो कुरा म पूर्ण रूपले जान्दछु । जब अदृश्यमा म बनिदैथिएँ, मेरो रचना तपाईंबाट लुकेको थिएन । अनि जब म पृथ्वीको गहिराइमा रचिदैथिएँ, तपाईंका आँखाले मेरो नबनेको शरीरलाई देखे । मेरो निमित्त नियुक्त गरिएको आयु तपाईंको

पुस्तकमा लेखिएको थियो । त्यसको एउटै कुरा पनि पूर्ण हुन अघि सब लेखिएका थिए” (भजन १३९:१३-१६) ।

परमेश्वर हाम्रो शरीरको अंग प्रत्यङ्ग चिन्नुहुन्छ । हाम्रो भौतिक शरीरको रचना हुनुअघि नै उहाँले हामीलाई देख्नुभयो । कुनै शरीर धेरै वर्षसम्म चिहानमा रहेको वा जलाइएको हुनसक्छ, तैपनि परमेश्वर त्यसलाई आत्मिक शरीरमा नव निर्माण गर्न पनि सक्नुहुन्छ । परमेश्वरको निमित्त कुनै कुरा असम्भव छैन ।

येशूको पुनर्जीवित शरीर

येशूको पुनरुत्थान भएपछि उहाँ आफ्ना चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुभयो । त्यसबेला येशूले उहाँ आफ्नो पुनर्जीवित शरीरमा हुनुभएको तथ्यको निश्चित प्रमाण दिनुभयो । यस शरीरमा सामान्य शरीरका जस्तै शारीरिक गुणहरू थिए । शंकालु थोमालाई विश्वास दिलाउनको लागि यसमा पर्याप्त वास्तविकता हुनु जरुरी थियो, किनकि उनले यसो भनेका थिए,

“जबसम्म म उहाँका हातमा कीलाहरूका डोब देखिदँ, र किलाहरूका डोबमा मेरा औंला हाल्दिनँ, उहाँको कोखामा मेरो हात हाल्दिनँ, तबसम्म म विश्वास गर्नेछैनँ” (यूहन्ना २०:२५) ।

आठ दिनपछि येशू आफ्ना चेलाहरूका माझमा फेरि उभिनुभयो, र उहाँले थोमालाई उनका औंलाले आफूलाई छुन भन्नुभयो,

“तब उहाँले थोमालाई भन्नुभयो, ‘तिम्रो औंला यहा राख, र मेरा हातहरू हेर । तिम्रो हात बढाएर मेरो कोखामा हाल । शंका नगर, तर विश्वासी होऊ” (यूहन्ना २०:२७) ।

मासु र हाडहरू

लूका हामीलाई पुनरुत्थानपछि येशूको प्रकटनको थप विवरण दिन्छन् । उनी भन्छन्, येशू चेलाहरूकहाँ देखा पर्नुहुँदा तिनीहरूले प्रेत देखेका भन्ठानेर विचलित र भयभित भएका थिए । त्यसपछि हामी पढ्छौं,

“तर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, तिमीहरू किन विचलित हुन्छौ र तिमीहरूका हृदयमा किन शंका उत्पन्न हुन्छ ? मेरा हात र मेरा पाउ हेर, म नै हुँ, मलाई छोएर हेर किनकि प्रेतको मासु र हाड हुँदैन, तर तिमीहरू देख्छौ, मेरा त छन्” (लूका २४:३८-४०) ।

यति भनिसकेपछि येशूले फेरि खाने कुरा माग्नुभयो । उनीहरूले उहाँलाई पकाएको माछाको एक टुक्रा र केही महको चाका दिए । उहाँले त्यो लिएर तिनीहरूकै अगाडि खानुभयो । उहाँको शरीरमा सामान्य भौतिक शरीरका विशेषताहरू र रुपरंग हुँदाहुँदै पनि उहाँ आफूखुशी देखा पर्न र अलप हुन सक्नुहुन्थ्यो भनी हामी देख्छौं,

“जब येशू तिनीहरूसँग खान बस्नुभयो उहाँले रोटी लिएर आशीर्वाद दिनुभयो र भाँचेर तिनीहरूलाई दिन लाग्नुभयो । तब तिनीहरूका आँखा खुले, र तिनीहरूले उहाँलाई चिने । अनि उहाँ चाहिँ तिनीहरूका दृष्टिबाट अल्पनुभयो” (लूका २४:३०-३१) ।

येशूको प्रथम आरोहण

आफ्नो इच्छामा देखा पर्नु र अलप हुनुभन्दा बाहेक पुनर्जीवित येशू ख्रीष्ट स्वर्गमा आरोहण गर्न र पृथ्वीमा ओर्लन सक्नुहुन्थ्यो । पुरानो करारमा प्रधान पूजारी महापवित्रस्थानमा जाँदा उनलाई कसैले छुन सक्दैनथ्यो, छोएमा छुने मानिस मर्थ्यो । त्यसरी नै येशू आफ्नो पुनरुत्थानको तुरुन्तै मरियमकहाँ देखा पर्नुहुँदा उहाँले आफ्नो रगत लिएर स्वर्गमा जान अभै बाँकी थियो । यसकारण उहाँले मरियमसँग भन्नुभयो,

“मलाई नछोऊ, किनभने म अहिलेसम्म पिताकहाँ गएको छैन । तर मेरा भाइहरूकहाँ गएर तिनीहरूलाई भनिदेऊ, मेरा पिता र तिमीहरूका पिता, र मेरा परमेश्वर र तिमीहरूका परमेश्वरकहाँ गइरहेछु” (यूहन्ना २०:१७) ।

त्यो आरोहणपछि उहाँ पृथ्वीमा फर्कनुभयो र चालीस दिनसम्म आफ्ना चेलाहरूकहाँ देखापर्नुभयो ।

विश्वासीको नयाँ शरीर

विश्वासीले पनि ख्रीष्टकै जस्तो शरीर धारण गर्ने प्रतिज्ञा दिइएको छ,

“माटोले बनिएको मानिसजस्तो थियो, माटोले बनिएकाहरू पनि त्यस्तै हुन्छन्, र स्वर्गीय मानिस जस्तो छ, स्वर्गकाहरू पनि त्यस्तै हुन्छन् । जसरी हामीले माटोका मानिसको रूप धारण गरेका छौं, त्यसरी नै स्वर्गका मानिसको रूप धारण गर्नेछौं” (१कोरिन्थी १५:४८-४९) ।

जसरी पहिलो मानिस आदम “माटोले बनिएको मानिस” थियो र हामी पनि माटोले बनिएका मानिसहरू थियौं, त्यसरी नै येशू ख्रीष्टमा हामीमध्ये हुनेहरू उहाँकै रूप धारण गर्नलाई परिवर्तित हुनेछन् । यसको थप पुष्टि फिलिप्पीहरूलाई लेखेको पावलको पत्रमा गरिएको छ,

“तर हाम्रो नागरिकता स्वर्गमा छ । त्यहाँबाट आउनुहुने मुक्तिदाता अर्थात् प्रभु येशू ख्रीष्टको प्रतीक्षा हामी गर्दछौं । उहाँले जुन शक्तिद्वारा सबै कुरालाई उहाँको अधिनमा ल्याउन सक्नुहुन्छ, हाम्रा हीन शरीरलाई आफ्नै महिमाको शरीरजस्तै हुनलाई परिवर्तन गरिदिनुहुनेछ” (फिलिप्पी ३:२०-२१) ।

यहाँ हामीलाई प्रतिज्ञा दिइएको छ, हाम्रो अहिलेको शरीर महिमित शरीरमा परिवर्तन हुनेछ, जुन पुनर्जीवित प्रभु येशू ख्रीष्टको शरीरजस्तै हुन्छ ।

सम्बन्धहरू

मरेकाहरूको पुनरुत्थानको विषयमा येशूले केही सदुकीहरूसँग गर्नुभएको कुराकानीको विवरण सुसमाचारमा दिइएको छ । कुराकानीको क्रममा सदुकीहरूले मृतकहरूको पुनरुत्थान हुँदैन भने र सातजना दाज्यूभाइहरूको एउटा घटना उल्लेख गरे । सातै दाज्यूभाइहरू एक एक गरी मरे, र तत्कालीन रीतिअनुसार माहिलाले जेठो दाज्यूको निसन्तान विधवासँग विवाह गर्‍यो, माहिला मरेपछि साँहिलाले तिनै विधवासँग विवाह गर्‍यो । एवंरीतिले सातै जनाले एउटै विधवासँग विवाह गरे, र पनि कसैबाट सन्तान भएन । त्यसबेलाको व्यवस्थाको प्रचलनअनुसार मरेको दाज्यूको विधवाको सन्तान नभएमा त्यसबाट सन्तान जन्मेर त्यसले मरेको मानिसको वंश चलाओस् भनी त्यो विधवासँग उसको देवरले विवाह गर्‍यो । यस पत्नीले सातै जनासँग विवाह गरेकीले तिनीहरूको पुनरुत्थान हुँदा त्यो कसकी पत्नी हुन्थी त भनेर सदुकीहरूले येशूसँग सोधे । तिनीहरूलाई जवाफ दिँदै येशूले साह्रै रोचक कुरा भन्नुभयो,

“तिमीहरू भ्रममा परेका छौ, किनकि तिमीहरू धर्मशास्त्र र परमेश्वरको शक्ति जान्दैनौ । किनकि मृतकहरूको पुनरुत्थानमा मानिसहरूले विवाह गर्दैनन्, न विवाह गरिदिन्छन्, तर तिनीहरू स्वर्गका स्वर्गदूतहरूजस्ता हुन्छन्” (मत्ती २२:२९-३०) ।

स्वर्गमा पृथ्वीका वैवाहिक सम्बन्धहरू कायम नरहने तथ्य उहाँको यस वचनले स्पष्ट संकेत गर्दछ । पुनरुत्थानमा हामी परमेश्वरका दूतहरूजस्तै हुनेछौं ।

त्यसपछि येशूले भन्नुभयो, अब्राहाम, इसहाक र याकूब मरेका थिएनन्, जीवितै थिए, किनकि तिनीहरूले अनन्त जीवन प्राप्त गरेका थिए । यस किसिमसँग उहाँले पुनरुत्थानलाई इन्कार गर्ने सदुकीहरूको समझलाई पूरै खण्डन गर्नुभयो,

“म अब्राहामका परमेश्वर, इसहाकका परमेश्वर र याकूबका परमेश्वर हुँ । परमेश्वर मृतकहरूका परमेश्वर हुनुहुन्न, तर जीवितहरूका परमेश्वर हुनुहुन्छ” (मत्ती २२:३२) ।

त्यसैअनुसार मरेकाहरूको पुनरुत्थान हुन्छ भन्ने येशूबाट धेरै स्पष्ट कथन हामीले पाएका छौं ।

अधर्मी मृतकहरू

येशूले दुईओटा पुनरुत्थानहरूको विषयमा बताउनुभयो- जीवनको पुनरुत्थान र दण्डाज्ञाको पुनरुत्थान । येशूले यस्तो एउटा समयको विषयमा भन्नुभयो, जुन बेला चिहानमा हुनेहरू साराले उहाँको सोर सुन्नेछन्,

“सुकर्म गर्नेहरू जीवनको पुनरुत्थानको निमित्त र कुकर्म गर्नेहरूचाहिँ दण्डाज्ञाको पुनरुत्थानको निमित्त तिनीहरू बाहिर निस्किएउनेछन्” (यूहन्ना ५:२९) ।

अधर्मी मृतकहरूले धारण गर्ने शरीरको स्वरूपबारे धर्मशास्त्रले कुनै संकेत गरेको देखिँदैन ।

ख्रीष्ट विरोधी

शरीरको पुनरुत्थानको विषयको बहस पहिलो शताब्दीभरि नै चलिरह्यो । यूहन्ना आफ्नो पहिलो पत्रमा यस मुद्दालाई उठाउँछन् । उनी औँल्याउँछन्, पहिले मण्डलीमा भएका धेरै ख्रीष्ट विरोधीहरू मण्डलीबाट निस्केर गएका थिए । ती मानिसहरू येशू ख्रीष्टको पुनरुत्थान र उहाँ मसिह हुनुहुन्छ भन्ने तथ्यलाई इन्कार गरिरहेका थिए,

“तिनीहरू हामीबाट निस्केर गए, किनकि तिनीहरू हाम्रा थिएनन् । यदि ती हाम्रा हुँदा हुन् त तिनीहरू हामीसँगै रहिरहने थिए, तर

तिनीहरू सबै हाम्रा होइन रहेछन् भन्ने कुरा प्रकट गराउनलाई तिनीहरू निस्केर गएका छन्” (यूहन्ना २:१९) ।

“भूटो को हो ? भूटो त्यो हो, जसले येशू नै खीष्ट हुनुहुन्छ भन्ने कुरा इन्कार गर्दछ । पिता र पुत्रलाई जसले इन्कार गर्छ, खीष्ट विरोधी त्यही हो । पुत्रलाई इन्कार गर्ने कुनै मानिसमा पिता हुनुहुन्न । जसले पुत्रलाई स्वीकार गर्छ, त्यससँग पिता हुनुहुन्छ” (१यूहन्ना २:२२-२३) ।

यस्ता मानिसहरूले पश्चाताप नगरेसम्म तिनीहरूको अनन्त नियति अधर्मी मृतकहरूका माझ रहनु हुनेछ ।

दुई पुनरुत्थानहरू

हामी प्रकाशको पुस्तकमा दुईओटा पुनरुत्थानको विषयमा पढ्दछौं । येशू र उहाँको वचनको गवाही दिएका कारण टाउको काटिएकाहरू, पशु वा त्यसका मूर्तिहरूको पूजा नगर्नेहरू र त्यसको छाप निधार वा हातमा नलगाउनेहरूका आत्माहरूको दर्शन यूहन्नालाई दिइएको थियो । ती शहिदहरू पहिलो पुनरुत्थानमा जीवित पारिने छन् र येशू खीष्टसँग जिएर एक हजार वर्षसम्म राज्य गर्नेछन् । तिनीहरू परमेश्वर र खीष्टका पूजारीहरू हुनेछन् ।

मरेकाहरूमध्ये बाँकी बचेकाहरू हजार वर्ष समाप्त नहुञ्जेल फेरि जीवित हुनेछैनन्,

“तब मैले सिंहासनहरू र त्यसमाथि बस्नेहरूलाई देखें, जसलाई इन्साफ गर्ने अधिकार दिइएको थियो । तब येशूका गवाहीको निमित्त र परमेश्वरका वचनको निमित्त शिर काटिएकाहरू, र त्यो पशु र त्यसका मूर्तिको पूजा नगर्नेहरू र त्यसको छाप निधार वा हातमा नलगाउनेहरूका आत्माहरूलाई मैले देखें । तिनीहरू फेरि जीवित भए र तिनीहरूले खीष्टसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गरे । अरु मरेकाहरूचाहिँ ती एक हजार वर्ष नबितुञ्जेल जीवित भएनन् । यो पहिलो पुनरुत्थान हो । पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेहरू धन्य र पवित्र हुन् । यिनीहरूलाई दोस्रो मृत्युको शक्तिले केही गर्न सक्दैनन्, तर तिनीहरू परमेश्वर र खीष्टका पूजारी भएर उहाँसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गर्नेछन्” (प्रकाश २०:४-६) ।

पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेहरूले दोस्रो मृत्युलाई लिएर चिन्तित हुनुपर्दैन, किनभने तिनीहरूमाथि यसको शक्तिले केही गर्न सक्दैनन् । दोस्रो मृत्यु तिनीहरूका निमित्त हो जो अनन्तको दण्डमा हुन्छन् र अग्नि कुण्डमा फालिएका छन् ।

“जसको नाउँ जीवनको पुस्तकमा लेखिएको भेट्टाइएन त्यो अग्नि कुण्डमा फालियो” (प्रकाश २०:१५) ।

विश्वासीहरू पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुन्छन्

येशूले हामीसँग प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ,

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मेरो वचन सुन्छ र मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्छ, त्यससित अनन्त जीवन छ । त्यो न्यायमा आउँदैन, तर मृत्युदेखि त्यसले जीवनमा प्रवेश गरेको छ” (यूहन्ना ५:२४) ।

साँच्चिकै येशूको पछि लाग्नेहरूले पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुने आशा गर्नसक्छन् । अनन्त दण्डको प्रश्नमा चर्चा गर्दा हामी यस विषयमा अभ् बढी भन्नेछौं ।

सारांश

१. हामीले अन्नको दाना रोपेपछि त्यसबाट बोट उम्रन्छ र त्यो बोट रोपेको दाना समान हुँदैन ।
२. रोपेको सुरुको बीउ र नयाँ शरीरबीचमा प्रत्यक्ष सम्बन्ध हुन्छ ।
३. बोटको स्वरूप रोपेको दानाको स्वरूपमाथि भर पर्दछ ।
४. हामी निष्कर्ष निकाल्न सक्छौं, हाम्रो पार्थिव शरीर र हामीलाई पुनरुत्थानमा दिइने आत्मिक शरीरबीच प्रत्यक्ष सम्बन्ध हुन्छ ।
५. हामी एक अर्कालाई चिन्न सक्षम हुन्छौं ।
६. हाम्रो वर्तमान शरीर “हीन शरीर” हो । तर हाम्रो पुनर्जीवित शरीर सुन्दर र महिमाको शरीर हुनेछ । यो हामीमाथि अहिले थोपरिएको सीमाहरूको अधीनमा हुनेछैन ।
७. प्राकृतिक शरीर र आत्मिक शरीर हुन्छ ।
८. महिमाका पनि क्रमहरू हुन्छन् ।

९. परमेश्वर हाम्रो शरीरको अंग प्रत्यग चिन्नुहुन्छ, र हाम्रो भौतिक शरीर बनिनुभन्दा अघि नै उहाँले हामीलाई देखनुभयो । परमेश्वर मृत शरीरको नव निर्माण गर्न सक्नुहुन्छ, भलै यो धेरै वर्षसम्म चिहानमा रहेको वा जलाइएको होस्, ताकि यो आत्मिक शरीर होस् ।
१०. येशूको पुनर्जीवित शरीरमा सामान्य शरीरमा हुने जस्तै गुणहरू थिए ।
११. येशू सबैभन्दा पहिले मरियम मगदलिनीकहाँ देखा पर्नुहुँदा उनले उहाँलाई छुन सकिनन् किनभने प्रधान पूजारीभैं उहाँले परमेश्वरकहाँ जानु बाँकी नै थियो ।
१२. विश्वासीले येशू ख्रीष्टको जस्तै शरीर धारण गर्ने प्रतिज्ञा दिइएको छ ।
१३. विवाह जस्ता सम्बन्धहरू स्वर्गमा कायम रहिरहँदैनन् ।
१४. दुइ किसिमका पुनरुत्थानहरू हुन्छन्, एउटा धर्मी मृतकहरूको लागि, अर्कोचाहिँ अधर्मीहरूको लागि ।
१५. पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेहरूले हजार वर्षसम्म येशूसँग जिउने र राज्य गर्नेछन् । बाँकी बचेका मृतकहरू त्यो समय नबितुञ्जेल जीवित पारिनेछन् ।

अहिले पुनरुत्थानको जीवन

येशूले हामीलाई अहिले पुनरुत्थानको जीवन दिनुहुन्छ

बेथानियाका लाजरस मरिसकेका थिए । उनलाई चिहानमा राखेको चार दिन भइसकेको थियो । येशूले बेथानिया फर्कन हतार गर्नुभएन । तर अब उहाँ त्यहाँ पुग्नुभएकोले मार्था उहाँलाई भेट्न गइन् र यसो भनिन्,

“प्रभु, तपाईं यहाँ हुनुहुँदो हो त मेरो भाइ मर्ने थिएन । तर अब पनि म जान्दछु, तपाईंले परमेश्वरसँग जे माग्नुहुन्छ, परमेश्वरले तपाईंलाई दिनुहुनेछ” (यूहन्ना ११:२१ -२२) ।

मार्थाको कुरो सुनेर येशूले साह्रै महत्वपूर्ण कुरो भन्नुभयो । उहाँले मार्थासँग भन्नुभयो, “तिम्रो भाइ फेरि जीवित हुनेछ ।” आफ्नो भाइ अन्त्यका दिनको पुनरुत्थानमा फेरि जीवित भइ उठ्ने कुरा राम्रोसित बुझेकी थिइन् भनेर मार्थाले जवाफ दिइन् । उनी त्यस पुनरुत्थानमा विश्वास गर्थिन् । तैपनि येशूले तिनीसँग भन्नुभयो,

“पुनरुत्थान र जीवन म नै हुँ । मलाई विश्वास गर्ने मर्त्यो भने पनि जीवित हुनेछ । अनि जिउने र ममाथि विश्वास गर्ने प्रत्येक कहिल्यै मर्ने छैन । के तिमी यो विश्वास गछ्यौं” (यूहन्ना ११:२५-२६) ।

हो, येशू ख्रीष्टद्वारा नै हामी अब पुनर्जीवित जीवन प्राप्त गर्नसक्छौं । हामी नयाँ गरी जन्मेपछि र पवित्र आत्मा ग्रहण गरेपछि उहाँले जसै हामीलाई अनन्त जीवन दिनुहुनेछ, अनि येशूको उपस्थिति हामीभित्र प्रवेश गर्दछ ।

मानिस जीवित प्राणी भयो

परमेश्वरले भूमिको माटोबाट आदमको रचना गरेर तिनको नाकमा जीवनको सास फुकिदिनुभएपछि आदम जीवित प्राणी भए,

“तब परमप्रभु परमेश्वरले भूमिको माटोबाट मानिस बनाउनुभयो, र तिनको नाकमा जीवनको सास फुकिदिनुभयो, र मानिस जीवित प्राणी भए” (उत्पत्ति २:७) ।

येशू जीवन दिने आत्मा हुनुभयो

येशू ख्रीष्ट बाइबलमा अन्तिम आदम कहलाइनुभएको छ । पुनरुत्थानबाट उहाँ जीवन दिने आत्मा हुनुभयो,

“यसकारण यस्तो लेखिएको छ, ‘पहिलो मानिस आदम जीवित प्राणी भयो ।’ अन्तिम आदम जीवन दिने आत्मा भयो” (१कोरिन्थी १५:४५) ।

परमेश्वरले जमीनको धूलोबाट आदमको रचना गर्नुभएर तिनको नाकमा सास फुक्नुभएपछि आदम मानव प्राणीको रूपमा जीवित भए । तर, येशू मरेकाबाट जीवित हुनुभएपछि उहाँ जीवन दिने आत्मा हुनुभयो । उहाँले आफ्ना चेलाहरूमाथि सास फुक्नुभयो र तिनीहरूले पवित्र आत्मा ग्रहण गरे । त्यसरी तिनीहरू नयाँ गरी जन्मे ।

“अनि यति भनेर उहाँले तिनीहरूमाथि श्वास फुकेर भन्नुभयो, “पवित्र आत्मा लेओ” (यूहन्ना २०:२२) ।

येशू ख्रीष्टतर्फ फर्केर नयाँ गरी जन्मेपछि हामी पवित्र आत्मा ग्रहण गर्छौं । येशू हामी हरेकको लागि जीवन दिने आत्मा हुनुहुन्छ । यसरी हामी पुनरुत्थानको जीवन प्राप्त गर्छौं ।

आत्मिक रूपले मरेकाहरू

आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थान हुनु अगाडि येशू ख्रीष्टले यस पृथ्वीमा घोषणा गर्नुभयो, धर्मी मृतकहरूले उहाँको सोर सुन्नेछन् र ती सदासर्वदा जीवित रहनेछन्,

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, त्यो समय आइरहेछ, र त्यो समय अहिले हो, जब मृतकहरूले परमेश्वरका पुत्रको सोर सुन्नेछन्, र सुन्नेहरू बाँच्नेछन्” (यूहन्ना ५:२५) ।

यो कुरा निश्चय नै ती मानिसहरूको सन्दर्भमा भनिएको हो, जो येशू ख्रीष्टको सुसमाचार सुनेर त्यसमा प्रतिक्रिया देखाउँछन् र नयाँगरी जन्मन्छन् ।

त्यस उप्रान्त ती आत्मिक रूपले मृत हुँदैनन् तर येशू ख्रीष्टद्वारा जीवित पारिन्छन् ।

स्वर्गीय यरुशलेममा हाम्रो आगमन

एक अर्थमा हामीले हाम्रो जीवन येशू ख्रीष्टको प्रभुत्वमा समर्पण गर्नासाथ हामी धर्मी मृतकहरूको उपस्थितिमा पहिलेबाटै आएका छौं,

“तर तिमीहरू त सियोन पर्वतमा आएका छौं, जीवित परमेश्वरको शहर स्वर्गीय यरुशलेममा, र असंख्य स्वर्गदूतहरूको आनन्द उत्सवमा आएका छौं । स्वर्गमा नाउँ दर्ता भएका पहिला जन्मेकाहरूका सभामा तिमीहरू आएका छौं । तिमीहरू सबका न्यायकर्ता परमेश्वरकहाँ, सिद्ध पारिएका धार्मिक मानिसहरूका आत्माका बीचमा र नयाँ करारका मध्यस्थ येशूको सम्मुख तथा छर्किएको त्यस रगतको सामु आएका छौं, जसले हाबिलको रगत भन्दा अझ उत्तम वचन बोल्दछ” (हिब्रू १२:२२-२४) ।

जसै हामी हाम्रो क्रिश्चियन जीवन जिउन सुरु गर्छौं, परमेश्वर आफ्ना पवित्र आत्माद्वारा हामीसँग हुनुहुन्छ भन्ने हामी आत्मसात गर्छौं । हामीले उहाँको आज्ञापालन गरेपछि हामीमा उहाँको उपस्थिति भन् बलियो हुन्छ । त्यसपछि मात्र हामी आत्मिक कुराहरू बुझ्न थाल्छौं र हामीले प्रतीक्षा गर्न लागेपछि हामी उहाँको उपस्थितिमा आउन सक्छौं भनी स्वीकार गर्छौं । हामी स्वर्गदूतहरू र येशू स्वयम्को उपस्थितिको प्रायः बोध गर्छौं ।

अनुग्रहको सिंहासन

हामी नयाँ गरी जन्मेपछि पवित्र आत्मामा अनुग्रहको सिंहासन र येशू ख्रीष्ट आफैद्वारा परमेश्वरको उपस्थितिमा हामी साहससाथ आउनसक्छौं ।

“यसकारण भाइ हो, येशूको रगतद्वारा महापवित्र स्थानमा प्रवेश गर्न साहस हामीलाई हुन्छ । हाम्रा निमित्त एउटा नयाँ र जीवित मार्ग उहाँले खोलेदिनुभयो, जसको कारण पर्दाद्वारा अर्थात् उहाँको शरीरद्वारा भएर हामी भित्र पस्न सक्छौं । परमेश्वरको घरानामा हाम्रा एकजना महान पूजारी हुनुभएको हुनाले ” (हिब्रू १०:१९-२१) ।

यसकारण हामी विश्वास गर्नसक्छौं, हामी पहिलेबाटै परमेश्वर स्वयम्को उपस्थितिमा छौं, र हामीले हाम्रा हृदयमा परमेश्वरको प्रेम आनन्द र शान्ति धारण गर्नुपर्दछ ।

सारांश

१. येशू ख्रीष्ट पुनरुत्थान र अनन्त जीवन हुनुहुन्छ ।
२. परमेश्वरले भूमिको धूलोबाट आदमको रचना गर्नुभएपछि उहाँले तिनका नाकमा जीवनको सास फुक्नुभयो, र आदम जीवित प्राणी भए ।
३. येशू ख्रीष्ट अन्तिम आदम हुनुहुन्छ, उहाँ जीवन दिने आत्मा हुनुभयो ।
४. येशू ख्रीष्ट जीवन दिने आत्मा हुनुहुन्छ । हामी अनन्त जीवनको वरदान पाउन सकौं भनी उहाँ हामीमाथि श्वास फुक्नुहुन्छ ।
५. येशू ख्रीष्टको प्रभुत्वमा हाम्रा जीवन सुम्पेर हामी धार्मिक मृतकहरूको उपस्थितिमा अघिबाटै आएका छौं ।
६. येशू ख्रीष्ट नयाँ करारको मध्यस्थ हुनुभएकोले हामी अनुग्रहको सिंहासन र येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरको उपस्थितिमा साहससाथ आउन सक्छौं ।

अनन्त न्याय

परमेश्वर न्यायकर्ता

पुरानो करारको एउटा साह्रै ध्यान खिँच्ने पक्ष परमेश्वर स्वयम्को स्वभावको प्रकाश हो । उहाँले आफ्नो विशेष जाति इस्राएललाई चयन गर्नुभयो । तिनीहरूलाई लाल समुद्र हुँदो लगेर तिनीहरूमा आफ्नो शक्तिशाली सामर्थ्य प्रस्फुटन गर्नुभयो । उहाँ तिनीहरूका अगाडि दिनमा बादलमा र राती आगोको खामोमा हिँड्नुभयो । उहाँले आफूलाई तिनीहरूकहाँ धेरै किसिमले प्रकट गर्नुभयो र तिनका शत्रुहरूबाट तिनीहरूलाई प्रायः बचाउनुभयो । तिनीहरूले निरन्तर उहाँको विरुद्ध विद्रोह गर्दागर्दै पनि उहाँको कृपा सदा कायम रह्यो । भजनरचयिता भजन १३६ मा भन्छन्,

“परमप्रभुलाई धन्यवाद देओ, किनभने उहाँ भलो हुनुहुन्छ, उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ । देवताहरूका पनि परमेश्वरलाई धन्यवाद देओ, उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ । प्रभुहरूका परमप्रभुलाई धन्यवाद देओ, किनभने उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ । उहाँले मात्र आश्चर्य कामहरू गर्नुहुन्छ- उहाँको प्रेम अनन्तसम्म रहिरहन्छ । उहाँको आफ्नो समझ शक्तिले स्वर्ग सृष्टि गर्नुभयो- उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ । उहाँले पानीमाथि पृथ्वी फैलाउनुभयो- उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ । उहाँले ठूला ठूला ज्योतिहरू बनाउनुभयो- उहाँको प्रेम सदाकाल रहिरहन्छ । उहाँले दिनमा प्रभुत्व गर्नलाई सूर्य बनाउनुभयो- उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ । उहाँले रातमा प्रभुत्व गर्नलाई चन्द्र र तारा बनाउनुभयो- उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ” (भजन १३६:१-९) ।

परमेश्वर सहनशील र कृपालु हुनुहुन्छ

“त्यसपछि परमप्रभु तिनको सामुन्नेबाट गएर यसो भनी घोषणा गर्नुभयो, परमप्रभु, परमप्रभु टिठ्याउनमा भरिपूर्ण र दयालु परमेश्वर जो क्रोध गर्नमा ढीलो र प्रेम र विश्वस्ततामा प्रशस्त हुनुहुन्छ” (प्रस्थान ३४:६) ।

परमेश्वरको न्याय

हामी यस पृथ्वीमा एकपल्ट मात्र जिउँदछौं भनेर धर्मशास्त्र धेरै स्पष्ट पार्दछ । पुनर्जन्म भन्ने जस्तो केही कुरो छैन । यो अरु धर्मको सिद्धान्त हो । परमेश्वरको सामु यसको कुनै सन्दर्भ वा सत्यता छैन । यसरी हामी धर्मशास्त्रबाट पाउँछौं,

“जसरी मानिसको निम्ति एकपटक मर्नु निश्चित छ, र त्यसपछि इन्साफ ... ” (हिब्रू ९:२७) ।

यसरी हामी सबैले एकपल्ट मर्ने पर्दछ, त्यसपछि हामीले परमेश्वरको इन्साफको सामना गर्नुपर्दछ ।

ईसाएलीहरूको विद्रोह

तिनीहरूप्रति उहाँको सारा भलोपन हुँदाहुँदै पनि इस्राएलीहरूले आफ्ना विद्रोहद्वारा प्रभुको धैर्यको जाँच गरे । भजनरचियता यस कुरोलाई यसरी देखाउँछन्,

“तर त्यसपछि तिनीहरूले ओठले मात्र उहाँको खुशामद गरे, र आफ्ना जिब्राले तिनीहरूले उहाँसित झूट बोले । तिनीहरूका हृदय उहाँप्रति इमान्दार थिएनन्, उहाँको करारप्रति तिनीहरू विश्वस्त रहेनन् । तापनि उहाँचाहिँ दयालु हुनुभएकोले उहाँले तिनीहरूका अपराध क्षमा गर्नुभयो, र तिनीहरूलाई नष्ट पार्नुभएन । पटक पटक उहाँले आफ्नो क्रोध रोक्नुभयो, र उहाँले आफ्नो सम्पूर्ण क्रोध उत्तेजित पार्नुभएन । उहाँले यही सम्झनुभयो, कि तिनीहरू त शरीर मात्र हुन्, जो सास जस्तो निस्कन्छ र फर्किआउँदैन” (भजन ७८:३६-३९) ।

परमेश्वर न्यायी, कृपालु, दयालु र सहनशील हुनुहुन्छ र यो नै धर्मशास्त्रको प्रकाश हो ।

सारा पृथ्वीका न्यायकर्ता

प्रष्टै छ, परमेश्वर सारा पृथ्वीका न्यायकर्ता हुनुहुन्छ,

“दुष्टका साथमा धर्मीजनलाई माने काम तपाईंबाट कहिल्यै नहोस् । धर्मीको दशा पनि दुष्टको जस्तै हुनु त तपाईंबाट पर रहोस् । सारा पृथ्वीका न्यायकर्ताले उचित न्याय गर्नुहुन्न र ?” (उत्पत्ति १८:२५) ।

भजन ९४ मा यस कथनको समर्थन गरिएको छ,

“हे पृथ्वीका न्यायाधीश, उठ्नुहोस्, अहंकारीहरूलाई तिनीहरूका कर्मको प्रतिफल दिनुहोस्” (भजन ९४:२) ।

परमेश्वर सर्वोच्च र सबैका अन्तिम न्यायकर्ता हुनुहुन्छ,

“तब मानिसहरूले भन्नेछन्, निश्चय नै धर्मीहरू अभै पुरस्कृत हुन्छन् । निश्चय नै पृथ्वीको न्याय गर्ने एक परमेश्वर हुनुहुन्छ” (भजन ५८:११) ।

परमेश्वरले धार्मिकतामा संसारको न्याय गर्नुहुनेछ ।

“उहाँले धार्मिकतासित संसारको न्याय गर्नुहुन्छ, उहाँले निष्पक्षतासित मानिसहरूमाथि शासन गर्नुहुन्छ” (भजन ९:८) ।

परमेश्वर सारा पृथ्वीको न्यायकर्ता मात्र हुनुहुन्न । तर उहाँको स्वभाव दयालु र सहिष्णु हुनु हो, र उहाँको फैसला धार्मिकतामा हुनेछ ।

नयाँ करार

नयाँ करारले न्यायाधीशका रूपमा परमेश्वरको सर्वोच्चताको पुष्टि गर्दछ,

“पनपक्ष नगरी मानिसको कामअनुसार इन्साफ गर्नुहुनेलाई पिता भनी पुकारा गर्छौं भने, तिमीहरूका प्रवासको सम्पूर्ण समय डरसँग बिताओ” (१पत्रस १:१७) ।

उहाँ कृपालु र धैर्यवान् परमेश्वर हुनुहुन्छ भनेर पनि नयाँ करारले प्रकट गर्दछ,

“किनकि परमेश्वरले संसारलाई दोषी ठहराउन भनी पुत्रलाई संसारमा पठाउनु भएन, तर संसार उहाँद्वारा बाँचोस् भनेर पठाउनुभयो” (यूहन्ना ३:१७) ।

“आफ्नो प्रतिज्ञाको बारेमा प्रभु ठीलो गर्नुहुन्छ भन्ने कसै कसैको भनाइ भए तापनि उहाँ ठीलो गर्नुहुन्न, तर कोही पनि नष्ट नहोस्, तर सबै जनाले पश्चाताप गर्नु भन्ने इच्छा गरेर प्रभु तिमिहरूप्रति धैर्यवान हुनुहुन्छ” (२पत्रस ३:९) ।

संसारको न्यायकर्ताका रूपमा येशू

परमेश्वर सारा संसारको न्यायकर्ता हुनुहुन्छ, तैपनि उहाँले न्याय गर्ने सबै काम पुत्रलाई सुम्पनुभएको छ,

“किनकि पिताले कसैको न्याय गर्नुहुन्न, तर न्याय गर्ने सबै काम पुत्रलाई दिनुभएको छ, ताकि सबैले पुत्रको आदर गर्नु, जसरी तिनीहरूले पिताको आदर गर्दछन् । पुत्रको आदर नगर्नेले उसलाई पठाउनुहुने पिताको पनि आदर गर्दैन” (यूहन्ना ५:२२-२३) ।

प्रकाश १९ ले येशूलाई उहाँको सेतो घोडामाथि सवार हुनुभएको संसारका न्यायाधीश भनेर चित्रित गर्दछ,

“मैले स्वर्ग उघ्रेको देखें र त्यहाँ एउटा सेतो घोडा थियो । त्यसमाथि सवार हुनुहुने “विश्वासयोग्य” र “सत्य” कहलाइनुहुन्छ । धार्मिकतामा उहाँले इन्साफ र युद्ध गर्नुहुन्छ” (प्रकाश १९:११) ।

येशू यस संसारमा न्यायको निमित्त आउनुभयो,

“अनि येशूले भन्नुभयो, म न्यायको लागि यस संसारमा आएँ, कि नदेख्नेहरूले देखून् र देख्नेहरूचाहिँ अन्धा होऊन्” (यूहन्ना ९:३९) ।

येशू अधिकार प्रयोग गर्नुहुन्छ

येशू मानिसको पुत्र हुनुभएको र हामीमध्ये एक हुनु भई मानव प्राणीहरूका अनुभव बाँड्नु गर्नुभएकोले उहाँ हाम्रा दुर्बलताहरू र हाम्रा दुःखकष्टहरूबारे पूर्ण रूपमा सचेत हुनुहुन्छ । यसैकारण परमेश्वरले उहाँलाई इन्साफ गर्ने अधिकार दिनुभएको छ,

“अनि उसलाई न्यायको फैसला दिने अधिकार दिनुभएको छ, किनभने ऊ मानिसको पुत्र हो” (यूहन्ना ५:२७) ,

“मलाई इन्कार गर्ने र मेरा वाणी ग्रहण नगर्नेको लागि एउटा न्यायाधीश छन् । जो वचन मैले बोलेँ त्यसैले अन्त्यको दिनमा त्यसको न्याय गर्नेछ” (यूहन्ना १२:४८) ।

परमेश्वर आफैले येशू ख्रीष्टलाई फैसला गर्ने अन्तिम अधिकार प्रदान गर्नुभएको छ । यस तथ्यलाई पावलले एथेन्समा दिएका उपदेशमा व्याख्या गरेका छन्,

“किनकि उहाँले एक दिन तोकिदिनुभएको छ, जुन दिन उहाँले आफूले नियुक्त गर्नुभएका एकजना व्यक्तिद्वारा धार्मिकतामा संसारको इन्साफ गर्नुहुनेछ । उनलाई मृतकबाट जीवित पारेर उहाँले सबै मानिसहरूलाई यसको प्रमाण दिनुभएको छ” (प्रेरित १७:३१) ।

तिमोथीलाई लेखेको दोस्रो पत्रमा पावल येशूलाई एक न्यायकर्ताका रूपमा उल्लेख गर्छन्,

“जिउँदा र मरेकाहरूको इन्साफ गर्न आउनुहुने ख्रीष्ट येशूको सामने अनि उहाँको आगमन र राज्यलाई ध्यानमा राखेर म तिमीलाई कडा आज्ञा दिंदछु” (तिमोथी ४:१) ।

परमेश्वरलाई ध्यान दिएर सुन्न तयार नहुनेहरूमाथि आउने न्यायबारे पत्रस पनि चेतावनी दिन्छन्,

“तर जीवित र मृतकहरूका न्याय गर्न तत्पर हुनुहुनेलाई तिनीहरूले लेखा दिनुपर्नेछ” (१पत्रस ४:५) ।

येशूका वचनले हाम्रो न्याय गर्नेछ

उहाँलाई फैसला गर्ने अधिकार दिइएको भएतापनि येशू फैसलाबारे यस्तो रोचक कुरा भन्नुहुन्छ,

“कसैले मेरो वाणी सुन्छ र ती पालन गर्दैन भने म त्यसको न्याय गर्दिनँ । किनभने म संसारको न्याय गर्न आएको होइनँ, तर संसारलाई बचाउन आएको हुँ” (यूहन्ना १२:४७) ।

येशू संसारको न्याय गर्न होइन, तर यसलाई बचाउन आउनुभएको हो । हाम्रो न्याय त उहाँको वचनले गर्छ,

“मलाई इन्कार गर्ने र मेरा वाणी ग्रहण नगर्नेको लागि एउटा न्यायाधीश छन् । जो वचन मैले बोलेँ त्यसैले अन्त्यको दिनमा त्यसको न्याय गर्नेछ” (यूहन्ना १२:४८) ।

येशूले परमेश्वरबाटै न्याय गर्ने अधिकार पाउनुभएको छ । तैपनि, उहाँको कृपामा हाम्रो न्याय कसरी हुनेछ सो उहाँले देखाउनुभएको हामी पाउँछौं । येशूले बोल्नुभएको वचनले नै हाम्रो न्याय गर्नेछ । तसर्थ, हामीले परमेश्वरको वचनमा धेरै होसियारीपूर्वक ध्यान दिनुपर्दछ ।

आफैलाई जाँच्नु

धर्मशास्त्र हामीलाई भन्दछ, आफैलाई जाँचेर हामी न्यायबाट वचन सक्छौं । हामी आफूलाई येशूको वचनद्वारा जाँचनसक्छौं,

“तर हामी साँच्चै आफैले आफैलाई जाँचेका छौं भने हामी न्यायमा पर्नेछैनौं” (१कोरिन्थी ११:३१) ।

पावल यहाँ खराब तरिकामा रोटी खाने र प्रभुको कचौराबाट पिउनेहरूका विषयमा बोलिरहेका छन् । उनी भन्दछन्, संगति गर्नुभन्दा अघि मानिसहरूले आफूलाई जाँच्नु पर्दछ, ताकि तिनीहरू आफैमाथि न्याय नल्याउन् । हामी पापमय अवस्थामा जिइरहेका छौं र संगतिको स्थानमा आउनुभन्दा अगाडि पश्चाताप गर्दैनौं भने हामी आफैमाथि न्याय ल्याउने खतरामा हुन्छौं ।

दानिएलको दर्शन

न्यायको दिन आउँछ नै भन्नेमा पुरानो करारका सबै अगमवक्ताहरूमा स्पष्ट समझ थियो । दानिएल यसको अपवाद थिएनन् । परमेश्वरले उनलाई त्यस दिनको विशाल दर्शन दिनुभयो,

“जसै मैले हेरें, सिंहासनहरू बसालिए र अति प्राचीन आफ्नो सिंहासनमा बस्नुभयो । उहाँका लुगा हिउँजस्तै सेता थिए, उहाँको शिरको केश ऊनजस्तै सेतो थियो । उहाँको सिंहासनमा बलिरहेको आगोको ज्वाला थियो र त्यसका चक्काहरूमा दन्केको आगो थियो । उहाँको सामुबाट आइरहेको आगोको एउटा नदी बगिरहेको थियो । हजारौं हजारले उहाँको सेवा गर्थे, दश हजार गुणा दश हजार उहाँको सामु उभिएका थिए । न्यायको निम्ति अदालतको बैठक बसेको थियो र पुस्तकहरू खोलिए” (दानिएल ७:९-१०) ।

परमेश्वरले कसरी न्याय गर्नुहुन्छ

परमेश्वरका न्यायका चार महत्वपूर्ण सिद्धान्तहरू रोमी २ मा देखाइएका छन्,

१. परमेश्वरको न्याय सत्यताअनुसार हुन्छ

“यसकारण अर्कलाई दोष लाउने ए मानिस, तिमी जोसुकै भएतापनि केही बहाना छैन, किनकि जेमा तिमी अर्कलाई दोष लगाउँछौ, त्यसैमा आफै पनि दोषी ठहरिनेछौ, किनभने तिमी दोष लाउनेले पनि त्यही काम गर्छौ । यस्ता काम गर्नेहरूमाथि परमेश्वरको इन्साफ ठीकसँग पर्छ भनेर हामी जान्दछौं” (रोमी २:१-२) ।

परमेश्वरको न्याय पूरा सत्यतामा हुन्छ । येशू ख्रीष्ट नै बाटो, सत्य र जीवन हुनुहुन्छ र परमेश्वर आफै सारा सत्य अँगाल्नुहुन्छ । हामीले अरुहरूको न्याय गर्दा आफूमा पनि त्यही स्तर लागू गर्नुपर्दछ । माथिको पदले ती धर्मी मानिसहरूको उल्लेख गरिरहेको छ जो अरुहरूको इन्साफ गर्दछन्, तैपनि आफै भने उही खराब कामहरू गरिरहेका हुन्छन् । परमेश्वर हाम्रा हृदय र मनमा भएका प्रत्येक कुरा जान्नुहुन्छ र त्यसैअनुसार हाम्रो न्याय गर्नुहुन्छ ।

२. यो हाम्रा कामअनुसार हुन्छ

“किनकि उहाँले हरेक मानिसलाई उसको कामअनुसार दिनुहुनेछ” (रोमी २:६) ।

यस कुराको थप पुष्टि प्रकाश २०:१२ मा गरिएको छ,

“मैले ठूला र साना सबै मृतकहरूलाई सिंहासनको सामुन्ने उभिरहेका देखें, र पुस्तकहरू खोलिए । अर्को एउटा पुस्तक पनि खोलियो, जो जीवनको पुस्तक हो । ती पुस्तकहरूमा लेखिएका कुरा मुताविक तिनीहरूका कामअनुसार मृतकहरूको इन्साफ भयो” (प्रकाश २०:१२) ।

३. परमेश्वर पक्षपाती हुनुहुन्न

“किनकि परमेश्वरले पक्षपात गर्नुहुन्न” (रोमी २:११) ।

हामी जोसुकै भए पनि परमेश्वर मानिसहरूका बीचमा पक्षपात गर्नुहुन्न ।

४. हामीले पाएको परमेश्वरको प्रकाशका आधारमा न्याय हुनेछ

परमेश्वरको इन्साफको अर्को सिद्धान्त रोमी २:१२ मा प्रकट गरिएको छ,

“सबै जसले व्यवस्थाविना पाप गरेका छन्, तिनीहरू व्यवस्थाविना नै नष्ट पनि हुनेछन्, र व्यवस्थामुनि रहेर पनि पाप गर्नेहरूको इन्साफ व्यवस्थाद्वारा नै हुनेछ।”

येशू ख्रीष्टको सुसमाचार सुन्नेहरूको इन्साफ त्यसैद्वारा हुनेछ । परमेश्वरको व्यवस्था र मापहरूको पूर्ण ज्ञान हुनेहरूको न्याय ती नै व्यवस्थाबाट हुनेछ । तर मोशाको व्यवस्था नजान्नेहरूको न्याय मानवजातिलाई समष्टिगत रूपमा दिइएको परमेश्वरको सामान्य समझअनुसार हुनेछ ।

सारांशमा परमेश्वरको फैसलाका चार प्रमुख सिद्धान्तहरू छन्,

१. यो सत्यताअनुसार हुन्छ,
२. यो हाम्रा कर्म वा कामहरूअनुसार हुन्छ,
३. यो विनापक्षपात हुन्छ,
४. यो हामीले पाएको प्रकाशअनुसार हुन्छ ।

परमेश्वरको क्रोध

धर्मशास्त्र हामीलाई भन्दछ, जीवित परमेश्वरको हातमा पर्नु डरलाग्दो कुरो हो । सत्यको ज्ञान पाएर पनि जानी जानी पाप गर्नेहरूले निश्चयनै परमेश्वरको इन्साफ भोग्नु पर्नेछ,

“किनकि यदि सत्यताको ज्ञान पाएर पनि हामीले जानी जानी पाप गर्छौं भने पापको निमित्त अब उसो अरु कुनै बलिदान रहँदैन, तर इन्साफको डरलाग्दो प्रतीक्षा र विरोधीहरूलाई भस्म गर्ने क्रोधको अग्नि मात्र हुनेछ । मोशाको व्यवस्थालाई उल्लंघन गर्ने मानिस दुइ वा तीन साक्षीहरूका गवाहीमा दयाविना मर्नुपर्दछ । तिमीहरू आफै विचार गरः परमेश्वरका पुत्रलाई खुट्टामुनि कुल्चने आफूलाई पवित्र तुल्याएको करारको रगतलाई अपवित्र बनाउने र अनुग्रहका आत्मालाई अपमान गर्नेचाहिँ भन् कति बढी कडा दण्डको योग्य ठहरिनेछ । किनकि “प्रतिशोध लिने काम मेरो हो, प्रतिफल म दिनेछु” भन्नुहुनेलाई हामी चिन्छौं । यसो पनि भनिएको छ,

परमप्रभुले आफ्ना मानिसहरूको इन्साफ गर्नुहुनेछ । “जीवित परमेश्वरको हातमा पर्नु डरलाग्दो कुरो हो ।” (हिब्रू १०:२६-३१)

यस धर्मशास्त्रको अंशले जानी जानी र इच्छापूर्वक गरिरहने पापको उल्लेख गर्दछ ।

परमेश्वरको क्षमा

कूसमा येशू ख्रीष्टले हाम्रा पाप र अधर्महरू उठाइलैजानुभयो र हाम्रा पापहरू क्षमा गर्नुभयो । यसकारण, हामी साँचो पश्चातापमा उहाँतर्फ फर्केपछि हामीले पापको शक्ति र परमेश्वरको क्रोधबाट छुटकारा पाएका छौं । अनि, परमेश्वरले येशू ख्रीष्टद्वारा एकपल्ट फेरि हामीलाई मिलापमा ल्याउनुहुन्छ,

“यदि हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्छौं भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ” (१यूहन्ना १:९) ।

परमेश्वरको कृपा अनादिदेखि अनन्तसम्म रहिरहन्छ । हामीले जानी जानी पाप गरेर पनि परमेश्वरको सामुन्ने साँचो पश्चाताप गर्छौं भने हामीमा उहाँको कृपा हुने प्रष्ट छ । सत्यताको ज्ञान पाएर पनि हामी स्वेच्छाले पापमा लागि रह्यौं भने हामी परमेश्वरको न्यायमुनि आउँछौं । जाना जान पाप गरेर मर्नु डरलाग्दो कुरो हो ।

निष्कर्ष

परमेश्वर कृपालु, धर्मी न्यायाधीश हुनुहुन्छ । उहाँ आफैले येशू ख्रीष्टलाई सारा इन्साफको अधिकार दिनुभएको छ । येशूले हामीलाई भन्नुभएको छ, उहाँको वचनले हाम्रो इन्साफ गर्नेछ । परमेश्वरको आज्ञापालन गर्न खोज्नेहरूका निम्ति उहाँको कृपा र भय रहनेछ । तर जाना जानी निरन्तर आज्ञापालन नगर्नेहरूले परमेश्वरको क्रोधको सामना गर्नुपर्नेछ । धर्मशास्त्र हामीलाई भन्दछ, हामीले आफ्नो जाँच गर्छौं भने हामीमाथि न्याय हुनेछैन । यी सबै कुराहरूमा हामी सम्पूर्ण मानवजातिमाथि परमेश्वरको सदा प्रेम गर्ने हात फैलिएको देख्छौं । कोही पनि नष्ट होस् भन्ने परमेश्वर चाहनुहुन्न, तर सबैले पश्चाताप गरुन् भन्ने चाहनुहुन्छ । उहाँतिर फर्कने सबैका निम्ति उहाँको क्षमा सित्तैमा उपलब्ध छ ।

सारांश

१. परमेश्वर अनन्त न्यायकर्ता हुनुहुन्छ ।
२. परमेश्वर धैर्यवान र कृपालु हुनुहुन्छ ।
३. सारा मानव प्राणीहरूले परमेश्वरको इन्साफको सामना गर्नुपर्नेछ ।
४. ईसाएलीहरूमाथि परमेश्वरले भलाई गर्दागर्दै पनि तिनीहरूले विद्रोह गरे ।
५. परमेश्वर सारा पृथ्वीको न्यायकर्ता हुनुहुन्छ ।
६. प्रभुले धार्मिकतामा संसारको न्याय गर्नुहुन्छ ।
७. परमेश्वर सर्वोच्च हुनुहुन्छ, तर उहाँले आफ्ना पुत्र येशू ख्रीष्टलाई सारा इन्साफ गर्ने अधिकार दिनुभएको छ ।
८. उहाँको वचनले हाम्रो न्याय गर्नेछ ।
९. हामीले आफ्नो जाँच गर्नु भन्ने हाम्रो इन्साफ हुनेछैन ।
१०. दानिएलले न्यायको दिनको दर्शन पाएका थिए ।
११. परमेश्वरको न्याय सत्यतामा हुन्छ ।
१२. यो हाम्रा कामहरूअनुसार हुन्छ ।
१३. परमेश्वर आफ्नो इन्साफमा पक्षपात गर्नुहुन्न ।
१४. यो हामीले प्राप्त गरेको प्रकाशअनुसार हुन्छ ।
१५. जीवित परमेश्वरको हातमा पर्नु डरलाग्दो कुरो हो, हामीले उहाँको आज्ञापालन गरेर हरेक मूल्यमा परमेश्वरको क्रोधबाट बच्नुपर्दछ ।
१६. परमेश्वरले येशू ख्रीष्टद्वारा हामीलाई उहाँको क्षमादान दिनुहुन्छ ।

क्रिश्चियनको निम्ति न्याय

यूहन्नाको सुसमाचारमा येशू ख्रीष्ट प्रतिबद्ध क्रिश्चियनलाई दृढ भरोसा दिनुहुन्छ । उहाँको वचन सुन्ने उहाँमाथि विश्वास गर्नेहरूसित अनन्त जीवन हुनेछ र त्यो न्यायमा आउने छैन भनी उहाँ विशेष रूपमा औल्याउनुहुन्छ ।

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मेरो वचन सुन्छ र मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्छ, त्यससित अनन्त जीवन छ । त्यो न्यायमा आउँदैन, तर मृत्युदेखि त्यसले जीवनमा प्रवेश गरेको छ”
(यूहन्ना ५:२४) ।

अंग्रेजी भाषाको शब्द “believe” (विश्वास गर्नु) को अर्थ यहाँ “(कसै)मा भरोसा राख्नु” “कसैप्रति आफूलाई प्रतिबद्ध गराउनु” हुन्छ । हामीले येशू ख्रीष्टमाथि वास्तवमै आफ्नो भरोसा राख्यौं र आफूलाई उहाँमा र उहाँको वचन सुन्नमा कटिबद्ध गरायौं भने हामी उहाँको आज्ञापालन गर्नेछौं । हामीले उहाँको आज्ञापालन गर्नुभने हामी निश्चय नै अनन्त जीवन पाउँछौं ।

दण्डाज्ञा छैन

धर्मशास्त्र हामीलाई यो प्रतिज्ञा दिन्छ,

“यसकारण अब ख्रीष्ट येशूमा भएकाहरूलाई दण्डको आज्ञा छैन । पाप र मृत्युको व्यवस्थाबाट मलाई जीवनका आत्माको व्यवस्थाले ख्रीष्ट येशूमा मुक्त पारेको छ” (रोमी ८:१-२) ।

येशू ख्रीष्टका सच्चा पछ्यौटेहरू उहाँबाट धर्मी तुल्याइएका छन् । यसकारण तिनीहरूमाथि व्यवस्थाका आवश्यकताहरूअनुसार फैसला हुनेछैन । हामीले शरीरका कुराहरूमा होइन आत्माका कुराहरूमा हाम्रो मन सुदृढ गराएपछि हामी येशूको पछि लागिरहेका र आज्ञापालन गरिरहेका हुनेछौं ।

येशू ख्रीष्टको साँच्चै पछि लाग्नेहरू

प्रष्टै छ, पृथ्वीमा जिउँदा उहाँमाथि भरोसा राख्ने र उहाँको आज्ञापालन गर्ने येशू ख्रीष्टमा विश्वासीहरू परमेश्वरका चुनिएकाहरूका अंग हुन् । येशू तिनीहरूबारे यो कुरो भन्नुहुन्छ,

“मेरा भेडाहरूले मेरो सोर सुन्छन्, र तिनीहरूलाई म चिन्छु, र तिनीहरू मेरो पछि आउँछन् । तिनीहरूलाई म अनन्त जीवन दिन्छु, र तिनीहरू कहिल्यै नष्ट हुनेछैनन् र कसैले तिनीहरूलाई मेरो हातबाट खोसी लैजानेछैन । मेरा पिताले तिनीहरूलाई मलाई दिनुभएको छ, उहाँ सबैभन्दा महान हुनुहुन्छ । पिताको हातबाट कसैले तिनीहरूलाई खोसी लानेछैन । पिता र म एक हौं” (यूहन्ना १०:२७-३१) ।

यस कुराको पुष्टि यूहन्ना ८ मा गरिएको छ,

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, यदि कसैले मेरो वचन पालन गर्‍यो भने त्यसले कहिल्यै मृत्यु देख्नेछैन” (यूहन्ना ८:५१) ।

येशू ख्रीष्टले यहाँ भनिरहनुभएको मृत्यु निश्चय नै आत्मिक मृत्यु, अर्थात् परमेश्वरबाट अलग्याइ हो । यस जीवनमा परमेश्वरप्रति विश्वस्त भइरहनेहरू कहिल्यै आत्मिक मृत्यु मर्ने छैनन् र ती परमेश्वरबाट अलग हुँदैनन् । यस कुराको समर्थन हामी यूहन्ना ५:२४ मा पाउँछौं,

“साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, जसले मेरो वचन सुन्छ र मलाई पठाउनुहुनेमाथि विश्वास गर्छ, त्यससित अनन्त जीवन छ । त्यो न्यायमा आउँदैन, तर मृत्युदेखि त्यसले जीवनमा प्रवेश गरेको छ ।”

यसकारण, जो उहाँका वचनमा कायम रहँदै र उहाँको आज्ञापालन गर्दै येशू ख्रीष्टका साँचो भेडा हुन्छन्, तिनीहरू अनन्त जीवनमा प्रवेश गर्नेछन् ।

पहिलो पुनरुत्थान

प्रकाश २०:६ भन्छ,

“पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेहरू धन्य र पवित्र हुन् । यिनीहरूलाई दोस्रो मृत्युको शक्तिले केही गर्नसक्दैन, तर तिनीहरू परमेश्वर र ख्रीष्टका पूजारी भएर उहाँसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गर्नेछन् ।”

यी पवित्र जनहरू ख्रीष्टको राज्यमा सहभागी हुनेछन्,

“तब मैले सिंहासनहरू र त्यसमाथि बस्नेहरूलाई देखें, जसलाई इन्साफ गर्ने अधिकार दिइएको थियो । तब येशूका गवाहीको निम्ति र परमेश्वरका वचनको निम्ति शिर काटिएकाहरू, र त्यो पशु र त्यसका मूर्तिको पूजा नगर्नेहरू र त्यसको छाप निधार वा हातमा नलगाउनेहरूका आत्माहरूलाई मैले देखें । तिनीहरू फेरि जीवित भए र तिनीहरूले ख्रीष्टसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गरे” (प्रकाश २०:४) ।

पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेहरू ख्रीष्टका भरपर्दा सेवकहरू हुनेछन् र तिनीहरूलाई अनन्त जीवनको निम्ति पुनरुत्थान दिइएको छ । फेरि, धार्मिक मृतकहरू छन् जो येशूको पुनरुत्थानको समयसम्म “अब्राहामका संगमा” भनेर चिनिने पातालको त्यस भागमा रहेका थिए,

“यसकारण यसो भनिएको छ, उहाँ उच्चमा चढिजानु हुँदा कैदलाई बन्दी बनाएर लानुभयो र मानिसहरूलाई वरदानहरू दिनुभयो” (एफिसी ४:८) ।

तिनीहरूलाई सुसमाचार घोषणा गरेपछि उहाँले तिनीहरूलाई आफूसँग स्वर्गमा लानुभयो ।

“यसैकारण मृतकहरूलाई पनि सुसमाचार सुनाइयो, ताकि तिनीहरूले मानिसहरूजस्तै शरीरमा इन्साफ पाए तापनि आत्मामा तिनीहरू परमेश्वरजस्तै जिऊन्” (१पत्रस ४:६) ।

उहाँका आज्ञाहरू र उहाँका कामहरू पूरा गर्दै येशू ख्रीष्टप्रति साँचो आज्ञाकारीतामा जिउनेहरूलाई बैनाको रूपमा पवित्र आत्मा दिइएको छ,

“अब हामीलाई यस कुराको निम्ति तयार पारिदिने परमेश्वर नै हुनुहुन्छ, जसले हामीलाई बैनाको रूपमा पवित्र आत्मा दिनुभएको छ” (२कोरिन्थी ५:५)

पावल पहिलो पुनरुत्थान खोज्दछन्

पावल पूरा भरोसामा पहिलो पुनरुत्थानको लागि प्रतीक्षा गर्छन्,

“यसकारण हामीलाई सम्पूर्ण भरोसा छ । हामी जान्दछौं कि हामी जबसम्म शरीरमा रहन्छौं, तबसम्म प्रभुबाट अलग हुन्छौं । किनकि हामी विश्वासद्वारा हिँड्छौं देखिने कुराको आधारमा होइन । हामीमा

पूर्ण भरोसा छ, बरु शरीरबाट अलग भएर प्रभुसँग रहन हामी चाहन्छौं” (२कोरिन्थी ५:६-८) ।

येशू ख्रीष्टको पुनरागमनको समयमा जीवित रहनेहरू

येशू ख्रीष्टको पुनरागमनमा बाँचिरहेकाहरू र उहाँमा सच्चा विश्वासीहरू उहाँलाई आकाशमा भेट्न उठाइलगिनेछन्,

“किनकि प्रभु स्वयम् हुकुमको गर्जनसित प्रधान स्वर्गदूतको आवाज र परमेश्वरका तुरहीको सोरसित स्वर्गबाट ओर्लनुहुनेछ, र ख्रीष्टमा मरेकाचाहिँ पहिले बौरिउठ्नेछन् । तब हामी बाँचिरहेका र छोडिएकाहरू प्रभुलाई आकाशमा भेट्न तिनीहरूका साथसाथै बादलमा उठाइलगिनेछौं, र यसरी हामी सधैं प्रभुसँग रहनेछौं” (१थिसलोनिकी ४:१६-१७) ।

धार्मिकताको मुकुट

हामी सबैले पावलजस्तै पूर्ण भरोसामा हिँड्नु पर्दछ । किनकि हामीले बुझेकाछौं, हामी जसै प्रभु येशू ख्रीष्टका सच्चा आज्ञाकारी हुन्छौं र उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्छौं हाम्रा निम्ति एउटा धार्मिकताको मुकुट राखिएको छ,

“मैले उत्तम लडाईं लडेको छु, मैले दौड सिध्याएको छु । मैले विश्वासलाई बचाइराखेको छु । अब उप्रान्त मेरो निम्ति धार्मिकताको मुकुट राखिएको छ, जो धार्मिकताका न्यायाधीश प्रभुले त्यस दिन मलाई दिनुहुनेछ, र मलाई मात्र होइन, तर उहाँको पुनरागमन प्रिय मान्नेहरू सबैलाई दिनुहुनेछ” (२तिमोथी ४:७-८) ।

“परमेश्वरले चाहनुभएको काम गर्न हामीले के गर्नुपर्दछ भनेर मानिसहरूले येशूसँग सोधेपछि उहाँले जवाफ दिनुभयो,

“येशूले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, ‘परमेश्वरको काम यही हो, जसलाई उहाँले पठाउनुभयो उसमाथि विश्वास गर’ (यूहन्ना ६:२९) ।

येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्नु भनेको उहाँको आज्ञापालन गर्नु, पृथ्वीका अन्तिम छेऊसम्म सुसमाचार घोषणा गर्नु र गरीब, बिरामी, तिर्खाएका, नाङ्गा, परदेशी, भोकाएका र कैदमा परेकाहरूको हेरचाह गर्नु लगायत उहाँका कामहरू पूरा गर्नु हो । यसको अर्थ परमेश्वरको सामुन्ने साँचो पवित्रतामा

जिउनु र पापबाट स्वेच्छाले तर्किनु हो । हामी सबैलाई परमेश्वरको सेवामा प्रयोग गर्ने योग्यताहरू दिइएका छन् । तर त्यसो गर्न असफल भयौं भने हामी अँध्यारो खाडलमा फालिने अभागी चाकर हुनेछौं । हामीले यस पृथ्वीलाई छोड्नुभन्दा पहिले नै हाम्रो भाग्यमा छाप लागिसकेको हुन्छ ।

येशू ख्रीष्टको साँच्चै पछि लाग्नेहरूका खातिर ख्रीष्टको न्याय आसनको सम्मुख पर्नु दण्डाज्ञाको नभइ इनामको अवसर हुनेछ । यो इनाम हाम्रा कामहरूमाथि आधारित हुनेछ, र हाम्रा कामचाहिँ हामीलाई आफ्नो धार्मिकता दिनुहुने येशू ख्रीष्टमाथि हाम्रो विश्वासमा आधारित हुन्छन् ।

सारांश

१. येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्नु भनेको उहाँमाथि हाम्रो भरोसा टिकाउनु र आफूलाई उहाँमा प्रतिबद्ध गराउनु हो ।
२. ख्रीष्ट येशूमा हुनेहरू र पाप स्वभावमा नभएर पवित्र आत्माको डोऱ्याइमा हिँड्नेहरूलाई दण्डको आज्ञा छैन ।
३. यस पृथ्वीमा जिउँदा उहाँमा भरोसा गर्ने र उहाँको आज्ञापालन गर्ने येशू ख्रीष्टमा विश्वासीहरू परमेश्वरका चुनिएकाहरूका अंग हुन् ।
४. येशू ख्रीष्टको पुनरागमनको समयमा बाँचिरहेकाहरू आकाशमा उहाँलाई भेट्न मृतकबाट जीवित पारिएकाहरूका साथमा उठाइ लगिनेछन् ।
५. यस जीवनमा प्रभुप्रति विश्वासयोग्य भइरहनेहरूको आत्मिक मृत्यु हुनेछैन र ती परमेश्वरबाट अलग हुनेछैनन् ।
६. पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेहरू परमेश्वर र ख्रीष्टका पूजारी हुनेछन् र उहाँसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गर्नेछन् ।
७. पावलले सम्पूर्ण भरोसामा पहिलो पुनरुत्थानको निमित्त प्रतीक्षा गरे ।
८. पावलले धार्मिकताको मुकुट पहिरिन उत्सुकतासाथ प्रतीक्षा गरे । हरेक सच्चा विश्वासीले यो मुकुट प्राप्त गर्नेछन् ।

त्रिश्चयनका लागि चेतावनीहरू

ख्रीष्टको न्याय आसन

एक दिन हामी सबैले ख्रीष्टको न्याय आसनको अगाडि खडा हुनुपर्दछ भनेर परमेश्वरको वचनले स्पष्ट पार्दछ । पावलले “न्याय आसन” बारे कुरा गर्दा उनी ग्रीक शब्द “Bema” को प्रयोग गर्छन्, जसको अर्थ “जमीनबाट उठाइएको मंच” हुन्छ । हामी प्रभुको पछि साँच्चै लागेका छौं र उहाँको आज्ञापालन गरेका छौं भने हामीले केही कुराको डर मान्नु पर्दैन । तैपनि पावल हामीलाई स्पष्टसँग चेतावनी दिन्छन्, हामी हरेकले आ-आफ्नो लेखा परमेश्वरलाई दिनै पर्दछ,

“तिमी किन आफ्नो भाइको इन्साफ गर्छौं ? अथवा तिमी आफ्नो भाइलाई किन तुच्छ ठान्छौं ? किनभने हामी सबै परमेश्वरका न्याय आसनको सामने खडा हुनेछौं । किनकि लेखिएको छ, “प्रभु भन्नुहुन्छ, जस्तो म जीवित छु, प्रत्येक घुँडा मेरो सामने टेकिनेछ, र हरेक जिब्रोले परमेश्वरको प्रशंसा गर्नेछ ।” यसैले हामी हरेकले परमेश्वरलाई आफ्नो लेखा दिनेछौं” (रोमी १४:१०-१२) ।

परमेश्वरको वचनले हामीसँग यसो पनि भन्छ, हाम्रा हृदयका सारा गुप्त कुराहरू एक दिन ज्योतिमा ल्याइनेछ,

“यो त्यस दिन हुनेछ जब परमेश्वरले मैले प्रचार गरेको सुसमाचारअनुसार येशू ख्रीष्टद्वारा मानिसहरूका गुप्त कुराको इन्साफ गर्नुहुनेछ” (रोमी २:१६) ।

येशू ख्रीष्टले हाम्रा पापहरूको खातिर पूरै दण्ड चुकाइसक्नुभएको छ । अतः हामीले उहाँको आज्ञा साँच्चै नै पालन गरेका छौं र उहाँको अनुशरण गरेका छौं भने हामी आशिषित हुनेछौं । तैपनि हामी पापमा जाकियौं भने हामी परमेश्वरकहाँ पश्चातापमा फेरि फर्कन सक्छौं भनेर यूहन्ना हामीलाई भरोसा दिन्छन्,

“यदि हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्छौं भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ” (१यूहन्ना १:९) ।

पत्रस हामीलाई चेतावनी दिन्छन्

इन्साफ परमेश्वरकै परिवारबाट सुरु हुने तथ्यलाई पत्रस पनि विशेष जोड दिएर भन्छन्,

“किनभने न्याय परमेश्वरकै परिवारबाट सुरु हुने समय आएको छ, र यदि यो हामीबाट सुरु हुन्छ भनेता परमेश्वरको सुसमाचार नमान्नेहरूको अन्त्य कस्तो होला ? अनि “यदि धर्मी जनको उद्धार कठिनसँग हुन्छ भने अधर्मी र पापीको गति के हुने ?” (१पत्रस ४:१७-१८) ।

आफ्नो भनाइमा “धर्मीजन” को उल्लेख गरेर पत्रस के प्रष्ट्याइरहेका छन् भने हामी उहाँमा विश्वासद्वारा येशू ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थानबाट धर्मी तुल्याइएका छौं तैपनि, हामी पाप स्वभावमा होइन तर पवित्र आत्माका चालमा चलदै उहाँको पछि लाग्न र आज्ञापालन गर्न बोलाइएका छौं ।

कोरिन्थीहरूलाई लेखेको आफ्नो दोस्रो पत्रमा पावल ख्रीष्टको न्यायआसनको पनि उल्लेख गर्दछन्,

“यसैकारण चाहे हामी शरीरमै होऔं, चाहे अलग रहौं, उहाँलाई प्रसन्न तुल्याउनु नै हाम्रो लक्ष्य हुन्छ । किनकि हामी सबै ख्रीष्टको न्याय आसनको सामुन्ने खडा हुनुपर्छ, यसरी शरीरमा हुँदा आफूले गरेबमोजिम हरेकले असल वा खराब प्रतिफल पाउनेछ । यसकारण प्रभुको भय थाहा गरेर हामी मानिसहरूलाई मनाउँछौं । तर हामी जे छौं परमेश्वरले जान्नुहुन्छ, र म आशा गर्दछु, त्यो तिमीहरूका विवेकमा पनि प्रष्टै होला” (२कोरिन्थी ५:९-११) ।

यहाँ हामी देख्छौं, हामीले सधैं येशू ख्रीष्टद्वारा परमेश्वरलाई खुशी तुल्याउने लक्ष्य बनाउनु पर्दछ । हामीसँग प्रष्ट रूपले भनिएको छ, यस पृथ्वीमा हुँदा हामी हरेकले गरेका कामहरूबमोजिम असल वा खराब प्रतिफल पाउनेछौं ।

आज्ञाकारीताबमोजिम न्याय

येशू ख्रीष्टका पछ्यौटेहरू हौं भन्दै दाबी गर्ने धेरैजना हुनेछन्, तर तिनीहरूलाई उहाँले अन्त्यका दिनमा आफूबाट टाढै राख्नुहुनेछ,

“मलाई, “प्रभु, प्रभु” भन्ने सबै स्वर्गको राज्यमा प्रवेश गर्नेछैनन् । स्वर्गमा हुनुहुने मेरा पिताको इच्छा पालन गर्ने मानिसले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । त्यो दिन धेरैले मलाई भन्नेछन्, ‘प्रभु प्रभु, के हामीले तपाईंको नाउँमा अगमवाणी बोलेनौं ?’ तपाईंको नाउँमा भूतहरू धपाएनौं ? र तपाईंको नाउँमा अनेक शक्तिशाली कामहरू गरेनौं र ? अनि म तिनीहरूलाई सफासँग भन्नेछु, मैले तिमीहरूलाई कहिल्यै चिनेको छैन । ए अधर्म काम गर्नेहरू हो मबाट दूर होओ” (मत्ती ७:२१-२३) ।

स्वर्गमा हुनुहुने उहाँका पिताको इच्छा पालन गर्ने मानिसले मात्र परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्नेछ । हामी हाम्रा जीवनका फलहरूद्वारा चिनिनेछौं,

“त्यसैगरी हरेक असल रुखले असल फल फलाउँछ । तर खराब रुखले खराब फल फलाउँछ । असल रुखले खराब फल फलाउन सक्दैन, नता खराब रुखले असल फल फलाउन सक्दछ । असल फल नफलाउने हरेक रुख काटी ढालिन्छ, र आगोमा फालिन्छ । यसरी ती अगमवक्ताहरूलाई तिमीहरूले तिनीहरूका फलबाट चिन्नेछौं” (मत्ती ७:१७-२०) ।

बुद्धिमती र निर्बुद्धि कन्याहरूको दृष्टान्तमा हामी हरसमय तयार भइरहनु पर्ने विषयमा एउटा राम्रो पाठ पाउँछौं,

“तब स्वर्गको राज्य दश कन्याहरूसँग तुलना गर्न सकिन्छ । तिनीहरूले आ-आफ्नो बत्ती लिएर दुलहालाई भेट्न निस्के । तीमध्ये पाँच जना निर्बुद्धि र पाँच जनाचाहिँ बुद्धिमती थिए । किनकि जब निर्बुद्धिहरूले आफ्ना बत्ती लगे, तब तिनीहरूले साथमा तेलचाहिँ लगेनन् । तर बुद्धिमतीहरूलेचाहिँ आफ्ना बत्तीसँगसँगै पात्रमा तेल पनि लगे । दुलाहाले बियाँलो गर्दा ती सबै निद्राले लट्ट भए र निदाए । तर मध्य रातमा “हेर दुलहा, उनलाई भेट्न आओ” भन्ने आवाज आयो । तब ती सबै कन्याहरू व्यूँभे, “तिमीहरूको तेलबाट हामीलाई अलिकता देओ, किनभने हाम्रा बत्ती त निभ्न लागे ।” तर

बुद्धिमतीहरूले यसो भनेर जवाफ दिए, हामी र तिमीहरू दुवैलाई पुग्ने यथेष्ट तेल छैन होला, बरु पसलेकहाँ जाओ र आफ्नो लागि किन ।” तिनीहरू किन्न जाँदा दुलहा आइपुगे, र तयार हुनेहरू उनीसँग विवाहको भोजमा भित्र पसे, र ढोका बन्द भयो । पछिबाट ती अरु कन्याहरू आइपुगे र यसो भन्न लागे, ‘प्रभु, प्रभु, हाम्रा लागि खोलिदिनुहोस् ।’ तर उनले जवाफ दिएर भने, ‘साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, म तिमीहरूलाई चिन्दैनँ ।’ यसकारण जागा रहो, किनकि त्यो दिन र त्यो घडी तिमीहरूलाई थाहा छैन” (मत्ती २५:१-१३) ।

येशू दाखको बोट हुनुहुन्छ

येशू आफूलाई दाखको बोट भनेर हाँगाहरूका रूपमा हामीसँग तुलना गर्नुहुन्छ । हामी येशू ख्रीष्टमा जिइरहेका र उहाँको आज्ञापालन गरिरहेका छौं भने हामी धेरै फल फलाउनेछौं र परमेश्वर पितालाई प्रसन्न पारिरहेका हुनेछौं ।

“ममा रहो र म तिमीहरूमा रहन्छु । जसरी हाँगा दाखको बोटमा रहेन भने त्यो आफैले फल फलाउन सक्दैन, त्यसरी तिमीहरू ममा रहनौ भने तिमीहरूले पनि सक्दैनौ । दाखको बोट म हुँ, तिमीहरूचाहिँ हाँगाहरू हो । यदि कोही ममा रह्यो भने र म त्यसमा रहें भने, त्यसले धेरै फल फलाउँछ, किनकि मबाट अलग रहेर तिमीहरू केही गर्न सक्दैनौ । कोही मानिस ममा रहेन भने त्यो हाँगाभैँ बाहिर मिल्काइन्छ, र त्यो सुकिहाल्छ । यस्ता हाँगाहरू मानिसहरूले बटुल्छन्, र आगोमा फालिदिन्छन्, र ती जलिहाल्छन् । तिमीहरू ममा रह्यौ भने, र मेरा कुरा तिमीहरूमा रहे भने, तिमीहरूलाई जे इच्छा लाग्छ माग, र त्यो तिमीहरूका निम्ति गरिनेछन् । तिमीहरूले धेरै फल फलाएर मेरा चेला हो भन्ने प्रमाणित गर्नु भन्ने यसैमा मेरा पिताको महिमा हुनेछ” (यूहन्ना १५:४-८) ।

पवित्रता आवश्यक हुन्छ

इस्राएलीहरूले आत्मिक चट्टान येशू ख्रीष्टबाट पानी लिए (१कोरिन्थी १०:४) । ठीक त्यसैगरी क्रिश्चियनहरूका नाताले हामीलाई पवित्र आत्माबाट पिउने सौभाग्य प्रदान गरिएको छ । नयाँ करारका हरेक लेखकहरूले परमेश्वरसँग हाम्रो हिँडाइमा पवित्रताको खाँचो हुने कुरामा धेरै जोड दिएका छन् । उदाहरणको लागि गलाती ५:१९-२१ मा देखाइएअनुसार राज्यमा प्रवेश नपाउनेहरूलाई हामीले यस अधि नै औल्याइसकेका छौं,

“पाप स्वभावका कामहरू प्रत्यक्ष छन्, जो यी नै हुन्- व्यभिचार, अपवित्रता, लम्पटपना, मूर्तिपूजा, मन्त्रतन्त्र, दुश्मनी, भैभगडा, इर्ष्या, क्रोध, स्वार्थीपन, फुट, गुटबन्दी, डाह, पियक्कडपन, मोजमज्जा र यस्तै अरु, जसका विषयमा म तिमीहरूलाई चेतावनी दिन्छु, र अधि पनि दिएकै हुँ । जस जसले यस्ता कामहरू गर्दछन्, परमेश्वरका राज्यका हकदार बन्नेछैनन् ।”

कोरिन्थीहरूलाई लेखेको आफ्नो पहिलो पत्र र एफिसीहरूलाई लेखेको पत्र दुईओटैमा उनी यस विचारलाई दोहोर्‍याएर भन्छन्,

“अधर्मीहरू परमेश्वरका राज्यको हकदार हुँदैनन् भन्ने के तिमीहरूलाई थाहा छैन ? धोखा नखाओ- अनैतिकहरू, मूर्तिपूजकहरू, व्यभिचारीहरू, समलिङ्गीहरू, पुरुषगामीहरू, चोरहरू, लोभीहरू, मतवालाहरू, निन्दा गर्नेहरू, लुटाहाहरू परमेश्वरका राज्यको हकदार हुनेछैनन्” (१कोरिन्थी ६:९-१०) ।

“तिमीहरू प्रेममा चल, जसरी ख्रीष्टले पनि हामीसँग प्रेम गर्नुभयो, र परमेश्वरको निमित्त सुगन्धित भेटी र बलिदान भएर आफैलाई हाम्रा निमित्त अर्पण गर्नुभयो । तर तिमीहरूका बीचमा व्यभिचार र सारा अशुद्धता अथवा लोभको नाउँसमेत नलिइओस्, जो सन्तहरूका बीचमा हुन सुहाउँदैन । कुनै अश्लील कुरा, मूर्ख बातचित अथवा बेफाइदाको ठट्टायौली नगर्नु, यी सुहाउने कुरा होइनन् । बरु धन्यवाद दिने काम होस् । किनकि यो त तिमीहरू निश्चय नै जान, कि कुनै व्यभिचारी कि अशुद्ध मानिस अथवा लोभी मानिसलाई (जो मूर्तिपूजक हो) ख्रीष्ट र परमेश्वरको राज्यमा कुनै उत्तराधिकार छैन” (एफिसी ५:२-५) ।

याकूब

याकूब हामीलाई उस्तै खालको चेतावनी दिन्छन्,

“यसकारण आफैलाई परमेश्वरको अधीनमा राख । शैतानको विरोध गर, र त्यो तिमीहरूबाट भाग्नेछ । परमेश्वरको नजिक आओ, र उहाँ तिमीहरूका नजिक आउनुहुनेछ । पापी हो ! तिमीहरूका हात चोखा पार । दोमनका मानिस हो ! तिमीहरूका हृदय शुद्ध पार” (याकूब ४:७-८) ।

पत्रस

पवित्रताको खाँचोमा पत्रस उत्तिकै जोड दिन्छन्,

“तिमीहरूलाई बोलाउनुहुने जस्तो पवित्र हुनुहुन्छ, तिमीहरू आफै पनि जीवनका सबै रहनसहनमा पवित्र होओ, किनभने यो लेखिएको छ, “तिमीहरू पवित्र होओ, किनभने म पवित्र छु ।” पनपक्ष नगरी मानिसको कामअनुसार इन्साफ गर्नुहुनेलाई पिता भनी पुकारा गर्छौं भने, तिमीहरूका प्रवासको सम्पूर्ण समय डरसँग बिताओ । तिमीहरू जान्दछौ, कि आफ्ना पिता पुर्खाबाट आएका व्यर्थका कुराहरूदेखि सुन वा चाँदीजस्ता नाश हुने थोकहरूद्वारा दामतिरी तिमीहरू छुट्याइएका होइनौ, तर निष्खोट र निष्कलंक थुमाको जस्तो खीष्टको अनमोल रगतद्वारा दाम तिरी छुट्याइएका छौ । उहाँ सृष्टिभन्दा अगाडिदेखि नै नियुक्त हुनुभएको थियो, तर तिमीहरूका खातिर समयको अन्त्यमा प्रकट हुनुभयो” (१पत्रस १:१५-२०) ।

यूहन्ना

येशू र उहाँको प्रेममा रहनको लागि हामीले उहाँका आज्ञाहरू पालन गर्नेपछि भनेर यूहन्ना हामीलाई भन्छन्,

“यदि मेरा आज्ञाहरू पालन गर्नुभए भने तिमीहरू मेरो प्रेममा रहनेछौ, जसरी मैले मेरा पिताका आज्ञाहरू पालन गरेको छु र उहाँको प्रेममा रहन्छु । मैले यो कुरा तिमीहरूलाई यसैकारण भनेको छु, कि मेरो आनन्द तिमीहरूमा होस् र तिमीहरूको आनन्द भरिपूर्ण होस् । मेरो आज्ञा यही हो, कि मैले तिमीहरूलाई जसरी प्रेम गर्ने, तिमीहरूले एक अर्कालाई त्यसरी नै प्रेम गर । आफ्ना मित्रहरूका

लागि आफ्नो प्राण अर्पण गरिदिनुभन्दा ठूलो प्रेम अरु कसैको हुँदैन ।
म तिमीहरूलाई जे आज्ञा गर्दछु, ती तिमीहरूले गर्नु भने, तिमीहरू
मेरा मित्र हो” (यूहन्ना १५:१०-१४) ।

फलबाट न्याय

हामी येशूमा रह्यौं भने हामीले धेरै फल फलाउँछौं । तर हामी उहाँमा
रहेनौं भने हामी काटेर फालिने र सुकेर जाने हाँगाजस्तै हुन्छौं,

“दाखको बोट म हुँ, तिमीहरूचाहिँ हाँगाहरू हो । यदि कोही ममा
रह्यो भने र म त्यसमा रहें भने, त्यसले धेरै फल फलाउँछ, किनकि
मबाट अलग रहेर तिमीहरू केही गर्न सक्दैनौ । कोही मानिस ममा
रहेन भने, त्यो हाँगाभैँ बाहिर मिल्काइन्छ, र त्यो सुकिहाल्छ । यस्ता
हाँगाहरू मानिसहरूले बटुल्छन्, र आगोमा फालिदिन्छन्, र ती
जलिहाल्छन्” (यूहन्ना १५:५-६) ।

प्रेमका प्रेरित भनेर पनि चिनिने प्रेरित यूहन्ना पवित्र हुनुपर्दछ भन्ने
मुद्दामा धेरै निश्चित थिए,

“परमेश्वरको सन्तान को हो र शैतानको सन्तान को हो, यसैबाट
प्रष्ट हुन्छ- ठीक काम नगर्ने व्यक्ति परमेश्वरको सन्तान होइन, त्यो
व्यक्ति पनि होइन, जसले आफ्नो दाज्यू भाइलाई प्रेम गर्दैन” (१यूहन्ना ३:१०) ।

हामीले परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्नु भने हामी उहाँमा रहन्छौं,

“उहाँका आज्ञापालन गर्नेहरू सबै उहाँमा रहन्छन्, र उहाँ
तिनीहरूमा रहनुहुन्छ । उहाँले हामीलाई दिनुभएको पवित्र
आत्माद्वारा हामी जान्दछौं, कि उहाँ हामीमा वास गर्नुहुन्छ”
(१यूहन्ना ३:२४) ।

अनाज्ञाकारी क्रिश्चियनहरू

आफूलाई क्रिश्चियन हौं भनी दाबी गर्ने तर परमेश्वर पिताका इच्छा
पालन नगर्नेहरूका सन्दर्भमा पावल हामीलाई चेतावनी दिँदै भन्छन्,

“भाइ हो, तिमीहरूले यो कुरा जान भनी म चाहन्छु, कि हाम्रा
पुर्खाहरू सब बादलमुनि थिए, र सबै समुद्रको बीचबाट भएर गए ।
अनि मोशामा तिनीहरू सबैले बादल र समुद्रमा बप्तिशमा पाएका

थिए । सबैले एउटै आत्मिक भोजन खाए । सबैले आत्मिक पानी पिए, किनकि तिनीहरूका साथसाथै हिँड्ने आत्मिक चट्टानको पानी तिनीहरूले पिए । त्यो चट्टानचाहिँ खीष्ट नै हुनुहुन्थ्यो । तापनि तिनीहरूमध्ये धेरैजसोसँग परमेश्वर प्रसन्न हुनुभएन र तिनीहरू मरुभूमिमा नष्ट भए । उनीहरूले जस्तै हामीले खराबीको इच्छा नगरौं भनी यी कुरा हाम्रो चेतावनीका लागि हुन् । तिनीहरूमध्ये कतिभैँ तिमीहरू मूर्तिपूजक नहोओ । जस्तो लेखिएको छ, “मानिसहरू खान र पिउनलाई बसे, अनि नाचनलाई उठे ।” हामी व्यभिचारमा फँस्नुहुँदैन, जसरी तिनीहरूमध्ये कति जना फँसे, र एकै दिनमा तेइस हजार मरेका थिए । हामीले प्रभुको परीक्षा गर्नुहुँदैन, जसरी तिनीहरूमध्ये कतिले गरे, र सर्पहरूद्वारा नष्ट भएका थिए । हामीले गनगन गर्नुहुँदैन, जसरी तिनीहरूमध्ये कतिले गरे, र विनाशकबाट नष्ट भएका थिए । यी कुराहरू तिनीहरूलाई चेतावनीको निमित्त भए तापनि ती हाम्रै शिक्षाको निमित्त लेखिएका हुन्, जसमाथि युगको अन्त्य आइसकेको छ” (१कोरिन्थी १०:१-११) ।

जानी जानी गरिएको पाप

यसैकारण हिब्रू पुस्तकका लेखक जानी जानी गरिने पापबारे त्यत्ति निश्चयसँग बोल्दछन्,

“किनकि यदि सत्यताको ज्ञान पाएर पनि हामीले जानी जानी पाप गर्छौं भने पापको निमित्त अब उसो अरु कुनै बलिदान रहँदैन, तर इन्साफको डरलाग्दो प्रतीक्षा र विरोधीहरूलाई भस्म गर्ने क्रोधको अग्नि मात्र रहनेछ । मोशाको व्यवस्थालाई उल्लंघन गर्ने मानिस दुई वा तीन साक्षीहरूका गवाहीमा दयाविना मर्नु पर्छ । तिमीहरू आफै विचार गर : परमेश्वरका पुत्रलाई खुट्टामुनि कुल्चने, आफूलाई पवित्र तुल्याएको करारको रगतलाई अपवित्र बनाउने र अनुग्रहका आत्मालाई अपमान गर्नेचाहिँ भन् कति बढी कडा दण्डको योग्य ठहरिनेछ । किनकि “प्रतिशोध लिने काम मेरो, प्रतिफल म दिनेछु” भन्नुहुनेलाई हामी चिन्छौं । यसो पनि भनिएको छ, “परमप्रभुले

आफना मानिसहरूको इन्साफ गर्नुहुनेछ ।” जीवित परमेश्वरको हातमा पर्नु डरलाग्दो कुरो हो” (हिब्रू १०:२६-३१) ।

हामीले सामना गर्न नसक्ने परीक्षामा हामी कहिल्यै पर्नेछैनौं भनेर परमेश्वरले आफ्नो वचनमा हामीलाई प्रतिज्ञा दिनुभएको छ,

“मानिसलाई आइपर्ने परीक्षाबाहेक तिमीहरू अरु परीक्षामा परेका छैनौं । परमेश्वर विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ । उहाँले तिमीहरूलाई तिमीहरूका शक्तिदेखि बाहिरका परीक्षामा पर्न दिनुहुनेछैन, तर परीक्षाको साथसाथै उम्कने बाटो पनि बनाइदिनुहुनेछ- यसरी तिमीहरू त्यसलाई खप्न सक्नेछौं” (१कोरिन्थी १०:१३) ।

तर हामी पतित भयौं भने हामीले यस अध्यायमा अधि नै उल्लेख गरेका १यूहन्ना १:९ पदमा पहिले नै देखेअनुसार पूर्ण क्षमादानको प्रावधान पनि छ ।

आज्ञाकारीता

धर्मशास्त्रका माथि उल्लेख गरिएका अंशहरूबाट निष्कर्ष निकाल्न सकिन्छ, परमेश्वरको इच्छा पूरा गर्ने क्रिश्चियनहरूले मात्र यो वचन सुन्ने अपेक्षा गर्नसक्छन्, “स्याबास, असल र विश्वासी नोकर ।”

“यसकारण जसले मेरा यी वचन सुन्छ र पालन गर्छ, म एउटा बुद्धिमान मानिससँग त्यसको तुलना गर्छु, जसले आफ्नो घर चट्टानमाथि बनायो । अनि पानी पच्यो र बाढी आयो अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो र पनि त्यो घर ढलेन । किनकि त्यो चट्टानमाथि बसालिएको थियो । जसले मेरा यी वचन सुनेर पालन गर्दैन, त्यसको तुलना एउटा मूर्ख मानिससँग गरिन्छ, जसले आफ्नो घर बालुवामाथि बनायो । पानी पच्यो, र बाढी आयो, अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो, र त्यो घर ढल्यो, अनि त्यसको ठूलो विनाश भयो । येशूले यी कुरा भनिसक्नुभएपछि भीड उहाँका शिक्षा सुनेर छक्क पच्यो” (मत्ती ७:२४-२८) ।

यसरी, येशू ख्रीष्टमा आज्ञाकारीता उहाँसँग हाम्रो हिँडाईको एउटा अनिवार्य हिस्सा हो । हामी बौद्धिक रूपमा येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्छौं भन्नु मात्र पर्याप्त हुँदैन । उहाँमाथि विश्वास गर्नु भनेको हामी उहाँसँग नजिकै हुनु, उहाँमाथि भरोसा राख्नु र उहाँमाथि भर गर्नु हो । हामीले त्यसो गरेपछि हामी

उहाँको आज्ञा र वचन पालन गर्न इच्छुक हुनेछौं । अनि, हामीले ख्रीष्टको न्याय आसनबाट कुनै किसिमको दण्डाज्ञाको डर मान्नु जरुरी हुँदैन ।

सारांश

१. हामी सबै ख्रीष्टको न्याय आसन सामुन्ने खडा हुनेछौं ।
२. परमेश्वरकै घरबाट न्याय सुरु हुन्छ भने परमेश्वरको सुसमाचार पालन नगर्नेहरूको अन्त्य भन्नु कस्तो होला ?
३. हामी ख्रीष्टको न्याय आसनको सामुन्ने खडा हुँदा हामी हरेकले यहाँ पृथ्वीमा गरेका कामबमोजिम असल वा खराब प्रतिफल पाउनेछौं ।
४. परमेश्वरको भय बुद्धिको सुरुवात हो ।
५. परमेश्वरको डर खराबीको घृणा गर्नु हो ।
६. हाम्रा हृदयभित्रका सारा गुप्त कुराहरू एक दिन प्रकट गरिनेछन्
७. येशू ख्रीष्टका पछि लाग्नेहरू भनी दाबी गर्नेहरूमध्ये धेरैजना अन्त्यको दिनमा उहाँबाट अलग हुनेछन्, किनभने तिनीहरूले परमेश्वरको व्यवस्थाको पालन गरेनन् ।
८. प्रभुसित भेट गर्न हामी हरसमय तयार रहनुपर्छ ।
९. येशू ख्रीष्ट दाखको बोट हुनुहुन्छ ।
१०. हाम्रो चालचलन हरतरहले परमेश्वरलाई खुशी पार्ने हुनुपर्दछ । हामीले जाना जान पाप गर्नुहुँदैन ।
११. हामीले फल फलाउनु पर्छ ।
१२. अनाज्ञाकारी क्रिश्चियनहरूको इन्साफ सोहीबमोजिम हुनेछ ।
१३. सत्यताको ज्ञान पाएर पनि हामी जानी जानी पापमा लागि रह्यौं भने अब उसो पापको निमित्त कुनै बलिदान बाँकी रहँदैन ।
१४. परमेश्वरको इच्छा पालन गर्ने क्रिश्चियनहरूले मात्र यो वचन सुन्ने आशा गर्न सक्छन्, “स्याबास, असल र विश्वासी नोकर ।”

२६ कामहरूको इन्साफ

सम्झनाको पुस्तक

पुरानो करारको अन्तिम पुस्तक मलाकीमा सम्झनाको परमेश्वरको पुस्तकको एउटा प्रसंग उल्लेख गरिएको छ,

“तब परमप्रभुको डर मान्नेहरूले आपसमा कुरा गरे र परमप्रभुले तिनीहरूका कुरा ध्यानसित सुन्नुभयो । परमप्रभुको डर मान्नेहरू र उहाँका नाउँको मान गर्नेहरूका सम्झनाको पत्र मुट्टामा उहाँकै उपस्थितिमा लेखियो” (मलाकी ३:१६) ।

यस पुस्तकमा नाम लेखिएका मानिसहरूको विषयमा परमेश्वर भन्नुहुन्छ,

“जुन दिन म मेरो निजी धन बनाउनेछु, तिनीहरू मेरा हुनेछन्, ‘सर्वशक्तिमान परमप्रभु भन्नुहुन्छ । जसरी कुनै मानिसले आफ्नो सेवा गर्ने छोरालाई बाँकी राख्छ, त्यसरी नै म तिनीहरूलाई बाँकी राख्नेछु” (मलाकी ३:१७) ।

यो नै उहाँको आज्ञापालन गर्नेहरूका निमित्त परमेश्वरको प्रतिज्ञा हो ।

परमेश्वरले भेद गर्नुहुनेछ

त्यसपछि उहाँको आज्ञापालन गर्नेहरू र नगर्नेहरूका बीचमा परमेश्वरले कसरी भेद गर्नुहुनेछ सो हामीलाई सम्झना दिलाइएको छ,

“अनि धर्मात्मा र दुष्ट परमेश्वरको सेवा गर्ने र उहाँको सेवा नगर्नेको भेद तिमीहरूले फेरि देख्नेछौ” (मलाकी ३:१८) ।

ख्रीष्टको न्याय आसन

हामीले देखेबमोजिम फेरि न्यायको विषयमा फर्कदा पावल प्रष्टै भन्छन्, हरेक क्रिश्चियनले परमेश्वरको न्यायको सामना गर्नुपर्नेछ,

“किनकि हामी सबै ख्रीष्टका न्याय आसनको सामुन्ने खडा हुनुपर्छ, यसरी शरीरमा हुँदा आफूले गरेबमोजिम हरेकले असल वा खराब प्रतिफल पाउनेछ । यसकारण प्रभुको भय थाहा गरेर हामी मानिसहरूलाई मनाउँछौं । तर हामी जे छौं परमेश्वरले जान्नुहुन्छ, र म आशा गर्दछु, त्यो तिमीहरूका विवेकमा पनि प्रष्टै होला” (२कोरिन्थी ५:१०-११) ।

येशू ख्रीष्टतर्फ फर्केपछि हामी उहाँमा नयाँ सृष्टि हुन्छौं,

“यसकारण कोही ख्रीष्टमा छ भने त्यो नयाँ सृष्टि हो । पुरानो बितिगएको छ, हेर, नयाँ आएको छ” (२कोरिन्थी ५:१७) ।

आफ्नो क्रूस दिनहुँ बोकेर उहाँको पछि लाग्नु पर्ने, पापलाई घृणा गर्नुपर्ने र परमेश्वरको इच्छा पालन गर्नुपर्ने आवश्यकतालाई वास्तवमा पहिचान नगरिकन नै धेरै मानिसहरू बडो सजिलैसँग आफूहरू येशू ख्रीष्टमा नयाँ सृष्टि भएका भन्छन् । हामी हाम्रा कर्महरूबाट नबचाइएका भए तापनि हामी ख्रीष्टतर्फ फर्किसकेपछि हामीले हाम्रा जीवनमा असल कामहरूका फल प्रदर्शन गरौं भन्ने परमेश्वर हामीबाट अपेक्षा गर्नुहुन्छ ।

येशू हामीलाई सुनका सिक्काको दृष्टान्त र सिक्काको दृष्टान्त गरी दुईओटा सिद्धान्तहरूका कामहरूमाथि स्पष्टसँग शिक्षा दिनुहुन्छ ।

तोडाको दृष्टान्त

मत्ती पुस्तकको पच्चीसौं अध्यायमा येशूले तीन नोकरहरूको बयान गर्नुभएको छ । तिनका मालिकले तिनीहरू हरेकलाई सुनका सिक्का दिएका थिए ।

“तिनले हरेकलाई तिनीहरूका आ-आफ्नो योग्यताअनुसार एउटालाई पाँच सुनका सिक्का, अर्कालाई दुई र अर्कालाई एक दिएर तिनी गइहाले” (मत्ती २५:१५) ।

तत्कालीन समयमा एउटा “तोडा” ठूलो धनराशी हुन्थ्यो ।

पाँच सुनका सिक्का पाउनेले गएर त्यसलाई व्यापारमा लगायो र त्यसबाट अरु पाँच सिक्का कमायो । त्यसैगरी दुई सुनका सिक्का पाउनेले पनि फाइदा हुने काममा त्यो लगायो र अरु दुई कमायो । तर एक सिक्का पाउनेले चाहिँ भुइँ खनेर आफ्नो मालिकको धन लुकाएर राख्यो ।

मालिक यात्राबाट फर्किआएपछि उनले आफ्ना नोकरहरूसँग हिसाब मागे । थप पाँच सिक्का कमाउने नोकरसँग उनले यसो भने,

“स्याबास, असल र विश्वासी नोकर ! तँ धेरै कुरामा विश्वासी भइस्, अब म तँलाई धेरै कुराको जिम्मा दिनेछु । तँ आफ्ना मालिकको खुशीमा सहभागी हो” (मत्ती २५:२१) ।

त्यसैगरी थप दुई सिक्का कमाउने नोकरसँग उनले भने,

स्याबास, असल र विश्वासी नोकर ! तँ धेरै कुरामा विश्वासी भइस्, अब म तँलाई धेरै कुराको जिम्मा दिनेछु । तँ आफ्ना मालिकको खुशीमा सहभागी हो” (मत्ती २५:२३) ।

तेस्रो नोकरले यस्तो बहाना बनाउँदै आफ्नो औचित्य पुष्टि गर्ने प्रयास गर्‍यो,

“हजूर, नरोपेको जग्गाबाट कटनी गर्ने र ननिफनेको ठाउँबाट बटुल्ने तपाईं कठोर मानिस हुनुहुन्छ भन्ने मलाई थाहा थियो । यसैले मलाई डर लाग्यो, र गएर तपाईंको सिक्का मैले माटोमुनि लुकाइराखें । हेर्नुस्, यो तपाईंको सिक्का लिनुहोस्” (मत्ती २५:२४-२५) ।

मालिकको जवाफ उसलाई “ए दुष्ट अल्ले नोकर” भन्नु थियो । कममा त्यसले त्यो धन साहुकहाँ राखेको भए उनले आएर त्यसको ब्याज त पाउने थिए भनेर त्यसलाई भने । उनले त्यस नोकरबाट त्यो सिक्का खोसेर पाँच सिक्काको दोब्बर दश सिक्का बनाउनेलाई दिने आदेश दिए । उनको अन्तिम भनाइले हाम्रा लागि ठूलो महत्व राख्छ,

“त्यस बेकम्मा नोकरलाई चाहिँ बाहिरी अन्धकारमा फालिदेओ, जहाँ मानिसहरू रुनेछन् र दाहा किट्नेछन्” (मत्ती २५:३०) ।

सिक्काहरूको दृष्टान्त

यस दृष्टान्तमा दश जना नोकरहरूको उल्लेख गरिए तापनि अन्त्यमा तीन जनाका बारेमा मात्र चर्चा गरिएको छ । दश जना नोकर हरेकले एउटा सिक्का पाए । मालिक फर्केर आएपछि हरेकले व्यापारबाट के कति कमायो भनी जान्नलाई उनले नोकरहरूलाई बोलाए । पहिलोले उसको एउटा सिक्काले अरु दश सिक्का कमाएको बतायो । यहाँ पनि उसको मालिकको जवाफ थियो,

“स्याबास असल नोकर, तँ अति थोरैमा विश्वासी भइस्, तैले दश शहरहरूमाथि अधिकार पाउनेछस्” (लूका १९:१७) ।

दोस्रो अगाडि आएर यसो भन्यो, “मालिक तपाईंको सिक्काले अरु पाँच सिक्का कमाएको छु ।” मालिक खुशी भए,

“तिनले त्यसलाई भने, ‘तैले पनि पाँच शहरमाथि अधिकार पाउनेछस्’” (लूका १९:१९) ।

सिक्कालाई रुमालमा बाँधेर राख्ने तेस्रो नोकरले चाहिँ यस्तो बहाना बनायो,

“म तपाईंसँग डराएँ, किनकि तपाईं कठोर मानिस हुनुहुन्छ । जे राख्नुभएन त्यो लिनुहुन्छ र जे छर्नुभएन त्यसैको कटनी गर्नुहुन्छ” (लूका १९:२१) ।

तत्क्षणै मालिकले दिएको जवाफ यस्तो थियो,

“तिनले त्यसलाई भने, तेरै मुखको कुराबाट म तेरो इन्साफ गर्नेछु, ए दुष्ट नोकर । जे राखिनँ त्यो लिने, र जे छरिनँ त्यसको कटनी गर्ने म कठोर मानिस हुँ भनेर तैले जानेकै थिइस् । तब मेरो सिक्का बैङ्कमा किन राखिनस् त ? म आएर ब्याजसहित त्यो पाउने थिएँ” (लूका १९:२२-२३) ।

त्यसपछि ती धनी मानिसले नजिक उभिनेहरूलाई त्यसबाट त्यो सिक्का खोसेर दश सिक्का हुनेलाई दिन भने ।

इनामहरू

पहिलो दृष्टान्तमा विश्वासी नोकरहरूलाई धेरै कुराको जिम्मा दिइने कुरा तिनीहरूसँग भनिएको थियो । दोस्रो दृष्टान्तमा तिनीहरूको इनाम तिनीहरूका कमाइकै अनुपातमा थियो, अर्थात् पहिलो घटनामा नोकरले दश शहरहरूमाथि अधिकार पाउनलागेको थियो भने दोस्रो नोकरले पाँच शहरहरूमाथि ।

यी दृष्टान्तहरूबाट स्पष्ट हुन्छ, उहाँप्रति विश्वासयोग्य हुनेहरू र उहाँका कामहरू पूरा गर्नेहरूलाई ख्रीष्टको आइरहेको राज्यमा अधिकार दिने परमेश्वर इच्छा गर्नुहुन्छ । दुष्ट नोकरलाई आखिरमा के भयो सो दोस्रो दृष्टान्तले निश्चित रूपमा भन्दैन । तर के अनुमान गर्नु ठीक हुन्छ भने उसलाई पनि उसको मालिकको उपस्थितिबाट टाढा फालियो ।

सुनका सिक्काहरूको दृष्टान्त दिएपछि येशूले उहाँका “भाइहरू” का बारेमा बोल्नुभयो ।

भेडा र बाख्राहरू

जातिहरू (वा मानिसहरू) उहाँको सामुन्ने भेला हुने समयबारे बोल्दै येशू भन्नुहुन्छ, उहाँले तिनीहरूलाई एउटालाई अर्कोबाट अलग गर्नुहुनेछ, जसरी गोठालाले भेडा र बाख्रालाई छुट्याउँछ । भेडाहरू उहाँको दाहिनेपट्टि र बाख्राहरू उहाँको देब्रेपट्टि राखिनेछन् ।

दाहिनेपट्टि हुनेहरूलाई संसारको उत्पत्तिदेखि तिनीहरूका निम्ति तयार गरिएको राज्यलाई अधिकार गर्न भनिने छ । यस निर्णयको कारण कामहरूमाथि आधारित भएको देखिन्छ,

“किनभने म भोकाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई खान दियो । म तिर्खाएको थिएँ, तिमीहरूले मलाई पिउन दियो । म परदेशी थिएँ, तिमीहरूले मलाई आश्रय दियो । नाङ्गै थिएँ, तिमीहरूले मलाई वस्त्र लगाइदियो । बिरामी थिएँ, तिमीहरू मलाई हेर्न आयौ । झ्यालखानमा थिएँ, तिमीहरू मकहाँ आयौ” (मत्ती २५:३५-३६) ।

धर्मी जनहरू उहाँको कुरो सुनेर छक्क परे । तिनीहरूले उहाँसित सोधे,

“हे प्रभु कहिले हामीले तपाईंलाई भोकाउनुभएको देख्यौं र खान दियो ? अथवा तिर्खाउनुभएको देख्यौं र पिउन दियो ? कहिले हामीले तपाईंलाई परदेशी देख्यौं, र तपाईंलाई आश्रय दियो ? अथवा नाङ्गो देख्यौं र वस्त्र लगाइदियो ? र कहिले हामीले तपाईंलाई बिरामी वा झ्यालखानमा देख्यौं र तपाईंमकहाँ आयौ ?” (मत्ती २५:३७-३९) ।

येशूले दिनुभएको जवाफ बडो अचम्मको छ,

“तब राजाले तिनीहरूलाई जवाफ दिएर भन्नेछन्, “साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले यी मेरा भाइहरूमध्ये सबैभन्दा सानामा एक जनालाई जे जति गन्यौ, त्यो तिमीहरूले मलाई नै गन्यौ” (मत्ती २५:४०) ।

येशूका ‘भाइहरू’

यहाँ येशू भोकाएका, तिर्खाएका, परदेशी, नाङ्गा र झ्यालखानमा परेकाहरूलाई आफ्ना “भाइहरू” भनेर भन्नुहुन्छ । यो शब्द यहाँ उस्तै

विस्तृत अर्थमा प्रयोग भएको छ, जसरी शब्द “भाइहरू” तलका पदहरूमा प्रयोग भएको छ,

“उहाँलाई कसैले भने, ‘तपाईंका आमा र भाइहरू तपाईंलाई भेट गर्ने इच्छाले बाहिर उभिरहेका छन् ।’ तर उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, ‘मेरी आमा र मेरा भाइहरू ती नै हुन्, जसले परमेश्वरको वचन सुन्छन्, र त्यो पालन गर्छन्” (लूका ८:२०-२१) ।

असल सामरीको दृष्टान्तमा “छिमेकी” शब्दको जसरी व्यापक अर्थमा प्रयोग भएको छ, त्यसैसँग यस पदमा “भाइहरू” शब्दको प्रयोग समान अर्थमा छ । त्यस दृष्टान्तमा एउटा मानिस डाँकूहरूको फेला परेको थियो र त्यसलाई नाङ्गै पारेर पिटेर अधमरो अवस्थामा डाँकूहरूले सडकमै छोडिदिएका थिए । त्यो सामरीले त्यस मानिसमाथि दया देखाएको थियो । त्यही बाटो हुँदो गइरहेका पूजारी र लेवीले त्यसको उपेक्षा गरेका थिए, तर सामरीले उसमाथि दया गर्‍यो । यस कथाले सुरुमा प्रश्न सोध्ने व्यवस्थाका एक जना पण्डित र येशूका बीच यस्तो वार्तालाप हुन प्रेरित गर्दछ,

“तिम्रो विचारमा यी तीन जनामध्ये डाँकूहरूका हातमा पर्ने मानिसको छिमेकी कुनचाहिँ ठहरियो ?” तिनले भने, त्यस मानिसमाथि दया देखाउनेचाहिँ । तब येशूले तिनलाई भन्नुभयो, जाऊ, तिमी पनि त्यसै गर” (लूका १०:३६-३७) ।

यसरी, येशूले आफ्ना भाइहरूको रूपमा एउटा अर्थमा मानिसहरूको एक विशेष समूहलाई भनिरहनुभएको हामी पाउँछौं । निश्चय नै यसको अर्थ यी मानिसहरू परमेश्वरका छोराछोरीहरू हुन् भन्ने होइन । परमेश्वरको छोरा वा छोरी हुनलाई मानिस परमेश्वरका आत्माबाट नयाँ गरी जन्मेको हुनुपर्दछ ।

खाँचोमा परेकाहरूको सहायता गर्न असफल हुनेहरूलाई यसो भनिएको छ,

“श्रापित मानिस हो । मबाट दूर होओ, र दियाबलस र त्यसका दूतहरूका लागि तयार गरिएको अनन्तको आगोमा जाओ” (मत्ती २५:४१) ।

त्यस दिन बाख्रो कहलाइएका मानिसहरूले उहाँको हेरचाह गर्न आफूहरू कहिले असफल भएका थिए भनेर येशूसँग सोध्नेछन् र उहाँले यो जवाफ दिनुहुनेछ,

“साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, यी सबैभन्दा सानाहरूमध्ये एकजनालाई जे जति गरेनौ, त्यो तिमीहरूले मेरो निम्ति गरेनौ । तब यिनीहरू अनन्त दण्डको भागी हुनेछन्, तर धर्मी जनहरू अनन्त जीवनमा प्रवेश गर्नेछन्” (मत्ती २५:४५-४६) ।

परमेश्वरको इन्साफको यो पक्ष धर्मशास्त्रको बाँकी भागसँग पूरै मेल खान्छ ।

गरीबहरूलाई दिनुका परिणामहरू

प्रभुको भय मान्ने र उहाँका आज्ञाहरूमा ज्यादै प्रसन्न हुने मानिसको प्रशंसा गर्दै भजनरचयिता गरीबहरूलाई त्यस मानिसले दिएको दानलाई उसको आज्ञाकारीताको एउटा पक्ष भनेर औल्याउँछन्,

“परमप्रभुको प्रशंसा गर । त्यो मानिस धन्यको हो, जसले परमप्रभुको भय मान्दछ, र उहाँका आज्ञाहरूमा ज्यादै प्रसन्न हुन्छ । ... त्यसले उदारतासाथ दरिद्रहरूलाई दान दिएको छ” (भजन ११२:१, ९) ।

यस दानका यी फलहरू हुन्छन्,

“त्यसको धार्मिकता सधैंभरि दिगो रहन्छ, सम्मानपूर्वक त्यसको शिर उच्च राखिनेछ” (भजन ११२:९) ।

“गरीबप्रति दयालु हुनु परमप्रभुलाई सापट दिनु हो, र त्यसले जे गरेको छ, त्यसको इनाम उहाँले त्यसलाई दिनुहुनेछ” (हितोपदेश १०:१७) ।

पावल कोरिन्थको मण्डलीमा यस्तै किसिमको उदारतालाई प्रोत्साहन दिने क्रममा २कोरिन्थी ९:९ मा भजन ११२:९ उदाहरण गर्छन् ।

परमेश्वरको उपवास

यशैया ५८ मा अगमवक्ता यशैया उपवासको विषयतिर फर्कन्छन् । परमेश्वरले खोज्नुभएअनुसार इस्राएलीहरू उपवास बसिरहेका थिएनन् । अतः उहाँ तिनीहरूसँग रिसाउनुहुन्छ,

“तिमीहरूका उपवासको दिन लडाईँ र भगडामा अन्त्य हुन्छ, र एउटाले अर्कालाई दुष्ट मुक्काले हिकार्उँछौ । तिमीहरू आजको जस्तो

उपवास बसेर तिमीहरूको सोर स्वर्गमा सुनिने आशा गर्न सक्दैनौ”
(यशैया ५८:४) ।

यस्तो उपवास भूटो उपवास थियो । त्यसपछि परमेश्वर आफूले चयन गर्नुभएको उपवासको वर्णन गर्नुहुन्छ,

“अन्यायको बन्धन फुकाल्, जुवाको डोरी फुकाल्, र अत्याचारमा परेकाहरूलाई मुक्त गराउन, हरेक जुवा भाँचिदिन मैले चुनेको किसिमको उपवास यही होइन र ? आफ्नो भोजन भोकासित बाँड्छु र घर नभएका गरीबहरूलाई शरण दिनु- नाङ्गोलाई देखेर लुगा लगाइदिनु, र आफ्नो जात भाइहरूबाट नलुक्नु होइन र ?” (यशैया ५८:६-७) ।

ठीकसँग उपवास बस्नुका परिणामहरू

परमेश्वरको इच्छामुताविक उपवास बस्नेहरूले यी आश्चर्यजनक प्रतिज्ञाहरू पूरा भएका अनुभव गर्नेछन्,

“तब तिमीहरूको ज्योति बिहानभैँ फुटेर निस्कनेछ, र तिमीहरू चाँडै निको हुनेछौ, तब तिमीहरूको धार्मिकता तिमीहरूका अधि अधि जानेछ, र परमप्रभुको महिमाचाहिँ पछिल्लिरको रक्षक हुनेछ । तब तिमीहरूले पुकार गर्नेछौ, र परमप्रभुले जवाफ दिनुहुनेछ । तिमीहरूले सहायताको निमित्त विन्ती गर्नेछौ, र उहाँले भन्नुहुनेछ, “म यहाँ छु ।” यदि तिमीहरूले आफ्ना बीचबाट अत्याचारको जुवा फालिदियो, अरुलाई औंला ठाडो गर्न र इर्ष्यापूर्ण कुरा बोल्न त्याग्यौ” (यशैया ५८:८-९) ।

यस विषयमा यशैयाको थप भनाइ यस्तो छ,

“अनि सम्पूर्ण हृदयले तिमीहरूले आफैलाई भोकाहरूका निमित्त दियो, र अत्याचारमा परेकाहरूको आवश्यकता पूरा गरिदियो भने, तिमीहरूको ज्योति अँध्यारोमा चम्कनेछ र तिमीहरूको रात मध्य दिनजस्तै हुनेछ” (यशैया ५८:१०) ।

यसपछि एकपल्ट फेरि परमेश्वरको प्रतिज्ञा आउँछ,

“परमप्रभुले तिमीहरूलाई निरन्तर डोच्याउनुहुनेछ, र घामको उखुम गर्मी परेका ठाउँहरूमा पनि तिमीहरूलाई सन्तुष्ट पार्नुहुनेछ र तिमीहरूका हाडहरूलाई बलिया पार्नुहुनेछ । तिमीहरू प्रशस्त

पानीले भिजाएको बगैँचाभैं र नसुक्ने पानीको मूलभैं हुनेछौं”
(यशैया ५८:११) ।

निर्बलहरू

प्रेरित पावलले निर्धाहरूको हेरचाह गर्ने विषयमा धेरै सुर्ता लिएका थिए,
“मैले सबै कुरामा तपाईंहरूलाई उदाहरण दिएको छु, कि
तपाईंहरूले पनि यसरी नै कडा परिश्रम गरेर निर्धाहरूलाई मदत
गर्नुपर्छ । प्रभु येशूको वचन याद राख्नुहोस्, कसरी उहाँ आफैले
भन्नुभएको छ, कि लिनुभन्दा दिनु अझ धन्य हो” (प्रेरित २०:३५) ।

पश्चाताप सुहाउँदो कामहरू

दमस्कसतिर जाँदा बाटोमा परमेश्वरसित उनको जम्काभेट भएपछि
पावल पश्चाताप सुहाउँदो कामहरू गर्न तत्पर थिए,

“तर पहिले दमस्कसमा, तब यरुशलेममा र सारा यहूदिया देशभरि
रहनेहरूलाई र अन्यजातिहरूलाई पनि पश्चाताप गरेर
परमेश्वरतिर फर्क र आफ्ना पश्चाताप योग्यका काम गर भनेर
मैले प्रचार गरें” (प्रेरित २६:२०) ।

गरीबहरू

रोमीको पुस्तकबाट उल्लेख गरिएका निम्न पदहरूले चित्रण गरेअनुसार
यो सुर्ता उनको सेवकाई कालभरि नै रहिरह्यो,

“तर अब सन्तहरूलाई सहायता पुऱ्याउन म यरुशलेमतिर जाँदैछु ।
किनकि यरुशलेममा हुने सन्तहरूमा जो गरीब छन्, तिनीहरूका
निमित्त माकेडोनिया र अखैयाका मण्डलीहरूले केही भेटी दिएका
छन् । यो भेटी यिनीहरूले खुशीसाथ जम्मा गरेका थिए, र साँच्चै नै
यिनीहरू तिनीहरूका ऋणी पनि छन् । किनकि यदि अन्यजातिहरू
तिनीहरूका आत्मिक आशिषहरूमा सहभागी भएका छन् भने,
यिनीहरूले पनि सांसारिक आशिषहरूद्वारा तिनीहरूको सेवा
गर्नुपर्छ” (रोमी १५:२५-२७) ।

माकेडोनिया र अखैयाका मण्डलीहरू गरीब थिए । तैपनि तिनीहरूले आफूभन्दा गरीब भाइहरूको सहायता गरे । पावल २कोरिन्थी ८:२-४ मा भन्छन्,

“कष्टको भयंकर परीक्षाको बीचमा पनि प्रशस्त आनन्द र घोर दरिद्रतामा तिनीहरूले उदार चित्तले दान दिए । किनकि म गवाही दिन्छु, कि तिनीहरूले आफ्नो औकातअनुसार र औकातभन्दा बढी पनि आफ्नै राजीखुशीले दिए । तिनीहरूले सन्तहरूका सहायताको निमित्त भाग लिन पाऔं भनेर हामीलाई आग्रहपूर्वक विन्ती गरे ।”

कामहरू

येशू ख्रीष्टमा हाम्रो विश्वास आज्ञाकारीताका कामहरूमा प्रकट हुनुपर्दछ भनेर याकूब जोड दिन्छन् । हाम्रा मण्डलीमा आउने धनीहरूलाई आदरसाथ राम्रो ठाउँमा बस्न दिने र भुत्रे भाम्रे लुगा लगाएर आउने गरीबलाई चाहिँ एक छेउमा उभिन भनेर वा हाम्रा खुट्टानेर बस्न दिएर पक्षपात नगर्न उनी हामीलाई चेतावनी दिन्छन् । अन्त्यमा उनी प्रश्न सोध्छन्,

“मेरा प्रियहरू, सुन, के परमेश्वरले संसारका गरीबहरूलाई विश्वासमा धनी तुल्याएर त्यस राज्यका उत्तराधिकारी हुनलाई चुन्नुभएन र ? यही राज्य उहाँलाई प्रेम गर्नेहरूलाई उहाँले दिने प्रतिज्ञा गर्नुभएको होइन र ?” (याकूब २:५) ।

धर्मशास्त्रको अध्ययनबाट हामी निष्कर्षमा पुग्न सक्छौं, मानिसहरूको छ दर्जाको समुहले अर्थात् भोकाएका, बिरामी, तिर्खाएका, परदेशी, नाङ्गा र झ्यालखानमा परेकाहरूले परमेश्वरको हृदयमा विशिष्ट स्थान ओगटेका छन् । क्रिश्चियन भएको दाबी गर्नेहरूले यी मानिसहरूको निमित्त परमेश्वरको सुर्ता बाँड्नुपर्छ ।

प्रष्ट छ, सम्पूर्ण धर्मशास्त्रलाई एकैसाथ विचार गर्नुपर्दछ । परमेश्वरको आज्ञाकारीतामा हिँड्न र उहाँको इच्छा पालन गर्न खोज्नेहरूले यी धर्मशास्त्रहरूलाई सुनेर पालन गर्नेपर्छ ।

अरु कामहरु

याकूब शुद्ध र पवित्र धर्मलाई यसरी वर्णन गर्छन्,

“परमेश्वर र पिताको अगाडि शुद्ध र पवित्र धर्म यही हो : अनाथ र विधवाहरूलाई तिनीहरूको कष्टमा हेरचाह गर्नु र आफूलाई संसारबाट निष्कलङ्क राख्नु” (याकूब १:२७) ।

कामविनाको विश्वास मृत हो

“मूर्ख हो, कामविनाको विश्वास व्यर्थ हुन्छ भन्ने कुराको प्रमाण चाहन्छौ” (याकूब २:२०) ।

धनीहरु

धनीहरू असल कार्यहरू गर्न उत्तिकै दत्तचित्त हुनुपर्दछ भनेर पावल तिनलाई चेतावनी दिन्छन्,

“तिनीहरूले असल कार्य गर्नु , र असल कामहरूमा धनी, उदारचित्त र दानी होऊन्” (१तिमोथी ६:१८) ।

जोशिलो हुनुहोस्

यथार्थमा हामी सबै हाम्रा असल कार्यहरूमा जोशिलो हुनुपर्दछ,

“ख्रीष्टले हामीलाई सबै अधर्मबाट मोल तिरेर उद्धार गर्नुभयो, सुकर्ममा जोशिलो भएको आफ्नै निमित्त एक विशेष जाति शुद्ध पार्नलाई आफूलाई दिनुहाल्नुभयो” (तीतस २:१४) ।

सुकर्महरू जीवनमा एकपल्ट मात्र गरिने कुरा होइनन्, ती त हाम्रा जीवनभरि चाहिरहने कुरा हुन्,

“यो भनाई पक्का छ । म चाहन्छु कि तिमीले यी कुराहरूमा जोड देऊ, ताकि तिनीहरू जसले परमेश्वरमा विश्वास राखेका छन् आफूलाई असल काममा कायम राख्न होसियार रहून् किनकि यी कुरा मानिसहरूका लागि उत्तम र लाभदायक छन्” (तीतस ३:८) ।

हिब्रूलाई लेखेको पत्रले हामीसँग असल काम गर्न एक अर्कालाई उत्साहित गराउन आग्रह गर्दछ,

“हामी एउटाले अर्कालाई प्रेम र असल कामको निमित्त कसरी उत्साहित गराउने त्यस कुरामाथि विचार गरौं” (हिब्रू १०:२४) ।

यसरी, धर्मशास्त्रभरि नै परमेश्वरको सामुन्ने असल काम गरिरहन हामीलाई अर्ती दिइएको छ । यस सत्यलाई अर्को किसिमले अर्थात् आफैलाई जस्तै आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्ने आज्ञामा 'आज्ञापालन' भनेर पनि सारांशमा भन्न सकिन्छ । पावल रोमी १३ मा यसो भन्छन्,

“आपसमा प्रेम गर्नुबाहेक कसैको केही कुरामा ऋणी नहोओ । किनकि आफ्नो छिमेकीलाई प्रेम गर्नेले व्यवस्था पूरा गरेको छ । “तैले व्यभिचार नगर, तैले हत्या नगर, तैले चोरी नगर, तैले लोभ नगर”, यी आज्ञाबाहेक र अरु जति आज्ञा छन्, ती सबैको सारांश यसै आज्ञामा पाइन्छ, अर्थात् “तैले आफ्नो छिमेकीलाई आफूलाई जस्तै प्रेम गर् ।” प्रेमले छिमेकीको खराबी गर्दैन । यसकारण प्रेम गर्नु नै व्यवस्था पूरा गर्नु हो” (रोमी १३:८-१०) ।

हामीले दया देखाउँदै र सुकर्महरू गर्दै हाम्रा छिमेकीहरूलाई अर्थात् संसारमा भएका मानिसहरूलाई येशूको प्रेम प्रदर्शन गर्नु भन्ने हामी यो महान आज्ञा पूरा गरिरहेका हुन्छौं ।

ती मानिसहरू जसका कामहरू आगोमा जलेर नष्ट हुनेछन् तर पनि तिनीहरू बाँच्नेछन्

कोरिन्थीहरूलाई लेखेको पहिलो पत्रमा पावल हाम्रा कामहरू जाँचिने न्यायको प्रक्रिया वर्णन गर्छन्,

“किनकि जुन जग बसालिसकिएको छ, जो येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ, त्यसबाहेक कुनै मानिसले अर्को जग बसाल्न सक्दैन । यदि कुनै मानिसले यस जगमाथि सुन, चाँदी, बहुमूल्य पत्थर, काठ, घाँस वा पराल प्रयोग गरेर घर बनायो भने प्रत्येक मानिसको काम प्रकट हुनेछ, किनकि न्यायको दिनले त्यो खुलस्त गरिदिनेछ । त्यो आगोद्वारा प्रकट हुनेछ, र हरेकले कस्तो काम गरेको छ, सो आगोले जाँच गर्नेछ । यदि कुनै मानिसले त्यस जगमाथि बनाएको काम रहरहयो भने उसले इनाम पाउनेछ । यदि कुनै मानिसको काम जलेर नष्ट भयो भने त्यसले नोक्सानी भोग्नुपर्नेछ, तर त्यो आफैचाहिँ आगोबाट उम्केभैं बाँच्नेछ” (१कोरिन्थी ३:१३-१५) ।

यहाँ कामका दुईओटा नमूनाहरू वर्णन गरिएका छन्, काठ, घाँस र परालबाट बनेकाभन्दा विपरीत सुन, चाँदी र बहुमूल्य पत्थरबाट बनेका ।

सुन, चाँदी र बहुमूल्य पत्थरबाट बनेका कामहरू आगोको जाँचमा रहिरहनेछ, तर काठ, घाँस र परालका कामहरू नष्ट हुनेछन् ।

धर्मशास्त्रको यो विशेष अंशले हामीले गरिरहेका कामहरू कुन नमूनाभिन्न पर्दछन् सो जाँचन हामीलाई प्रेरित गर्दछ । के तिनले परमेश्वरको महिमा गर्छन् ? के तिनले परमेश्वरको राज्य वृद्धि गर्नेछन्, वा के ती केही हदसम्म हाम्रै महिमा गर्ने कामहरू हुन् ? तिनको एक मात्र उद्देश्य परमेश्वरको महिमा गर्नु हो भने ती आगोको यस जाँचमा बाँच्नेछन् । तर ती अंशतः हाम्रा आफ्नै महिमाको निम्ति हुन् भने ती नष्ट हुनेछन् । परमेश्वरले आफ्नो महिमा कसैसित बाँड्नुहुन्न ।

हामीले इन्साफको यो पक्ष हेर्नु र यसलाई सुनका सिक्काहरू र तोडाहरूको दृष्टान्तसँग दाज्यौं भने आफ्नो उद्देश्य आंशिकरूपले गलतै भए तापनि केही काम गर्न प्रयास गर्ने क्रिश्चियन र केही पनि नगर्ने मानिसका बीचमा हामी भिन्नता पाउँछौं । उल्लेख गरिएका दुईओटा दृष्टान्तहरूमा दुष्ट नोकरले बिल्कुलै केही गरेन । तर १कोरिन्थी ३ मा बयान गरिएको क्रिश्चियनले कम्तीमा पनि केही काम गर्ने प्रयत्न गरेको छ ।

यसरी हामी चट्टानमाथि आफ्नो घर बनाउने मानिसको दृष्टान्तसँग यो चर्चा टुग्याउँछौं,

“यसकारण जसले मेरा यी वचन सुन्छ र पालन गर्छ, म एउटा बुद्धिमान मानिससँग त्यसको तुलना गर्छु, जसले आफ्नो घर चट्टानमाथि बनायो । अनि पानी पऱ्यो र बाढी आयो, अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो, र पनि त्यो घर ढलेन । किनकि त्यो चट्टानमाथि बसालिएको थियो । जसले मेरा यी वचन सुनेर पनि पालन गर्दैन, त्यसको तुलना एउटा मूर्ख मानिससँग गरिन्छ, जसले आफ्नो घर बालुवामाथि बनायो । पानी पऱ्यो र बाढी आयो, अनि हुरी चल्यो र त्यस घरमाथि बजारियो र त्यो घर ढल्यो अनि त्यसको ठूलो विनाश भयो” (मत्ती ७:२४-२७) ।

येशूले भन्नुभएअनुसार,

“यसरी ती अगमवक्ताहरूलाई तिनीहरूका फलबाट चिन्नेछौं” (मत्ती ७:२०) ।

हामी हरेकले होसियारीपूर्वक आफ्ना जीवनका फलहरूतिर हेर्नुपर्दछ । के ती परमेश्वरको वचनसँग साँच्चै मेल खान्छन् ? के हाम्रा विचारहरू,

क्रियाकलापहरू र कामहरू परमेश्वरप्रतिको पूर्ण आज्ञाकारिता र समर्पणमा आधारित छन्, वा ती हाम्रा आफ्नै खराब इच्छाहरू र उद्देश्यहरूमा आधारित छन् ?

यो पछिल्लो नभइ अघिल्लो हो भने हामी यो वचन सुन्ने आशा गर्नसक्छौं, “स्याबास, असल र विश्वासी नोकर।”

गहूँ र सामा

आफ्नो एउटा दृष्टान्तमा येशूले स्वर्गको राज्य आफ्नो खेतमा असल बीउ रोप्ने एक जना मानिसजस्तो हो भनेर भन्नुभएको छ । असल बीउ रोपेता पनि ऊ सुतेको समयमा उसको शत्रु आयो र गहूँका बीच बीचमा सामाहरू रोप्यो । सामा हेर्दा गहूँजस्तै देखिन्छ । त्यसले असल दानाको सट्टा काम नलाग्ने बेकारका दानाहरू उब्जाउँछ ।

यहाँ, येशू तिनीहरूका बारेमा कुरा गर्दै हुनुहुन्छ जो क्रिश्चियन देखिन्छन् तर तिनका हृदय र कामहरू भने परमेश्वरको वचनसँग मेल खाने हुँदैनन् ।

कथा यसरी अगाडि बढ्छ,

“घरका मालिकका कमाराहरूले आएर उसलाई भने, हजूर, के तपाईंले आफ्नो खेतमा असल बीउ रोप्नुभएको होइन ? त्यहाँ सामा कहाँबाट आयो ? घरको मालिकले तिनीहरूलाई भन्यो, कुनै शत्रुले यसो गरेको हो । कमाराहरूले उसलाई भने, के हामी गएर ती बटुलौं ? तर उसले भन्यो, ‘त्यसो नगर, नत्रता तिमीहरूले सामा उखेल्दा गहूँ समेत उखेलिपठाउनेछौं’ (मत्ती १३:२७-२९) ।

अन्त्यमा, फसलको समयमा मालिकले कटनी गर्नेहरूलाई यसो भन्नलागेका थिए,

“पहिले सामा उखेलेर जलाउनलाई बिटा बाँध, तर गहूँचाहिँ मेरो ढुकुटीमा राख” (मत्ती १३:३०) ।

दृष्टान्तको व्याख्या

येशूका चेलाहरूले सामाको दृष्टान्तको अर्थ व्याख्या गरिदिनुहुन उहाँसित अनुरोध गर्दा उहाँले त्यसलाई यसरी अर्थ्याउनुभयो,

“उहाँले तिनीहरूलाई जवाफ दिनुभयो, असल बीउ छर्नेचाहिँ मानिसको पुत्र हो । खेत संसार हो । असल बीउचाहिँ राज्यको

सन्तान हो, र सामा दुष्टको सन्तान हो । सामा रोप्ने शत्रुचाहिँ शैतान हो । फसलको समयचाहिँ युगको अन्त्य हो । खेतालाहरू स्वर्गदूतहरू हुन् । जसरी सामा उखेलेर आगोमा भस्म गरिन्छ, युगको अन्त्यमा पनि त्यस्तै हुनेछ । मानिसको पुत्रले आफ्ना दूतहरू पठाउनेछ र पाप गर्न लाउने प्रत्येक थोक र दुष्ट काम गर्नेहरू सबैलाई तिनीहरूले उसको राज्यबाट बटुल्नेछन् र उनीहरूलाई आगोको भट्टीमा फालिदिनेछन् । त्यहाँ मानिसहरू रुनेछन् र दाहा किट्नेछन् । तब धर्मी जनहरू आफ्ना पिताको राज्यमा सूर्यजस्ता चम्किला हुनेछन् । जसको कान छ, त्यसले सुनोस्” (मत्ती १३:३७-४३) ।

भूटा क्रिश्चियनहरू

धेरै मानिसहरू, नाम चलेका क्रिश्चियनहरूसमेत आज येशू ख्रीष्टको शारीरिक पुनरुत्थानलाई इन्कार गर्छन्, वा केही निश्चित पापहरूका सम्बन्धमा परमेश्वरको वचनमा हेरफेर गर्न चाहन्छन् । तिनीहरू पाखण्डीहरूको दर्जामा सम्मिलित हुनुको खतरामा छन् । यी र क्रिश्चियनहरूको ढोंग रच्ने अरुहरू र परमेश्वरको वचनविरुद्ध सकृय काम गर्ने अरुहरूलाई धर्मशास्त्रले व्यवस्थाको उल्लंघन गर्नेहरू हुन् भनी वर्णन गरेको छ । तिनीहरू परमेश्वरको राज्यबाट अलग हुनेछन् भने धर्मी जनहरू आफ्ना पिताको राज्यमा सूर्यजस्तै चम्किनेछन् ।

येशू आफ्नो शिक्षाको यस पक्षलाई निम्न दृष्टान्तमा थप विस्तार गर्नुहुन्छ,

“स्वर्गको राज्य समुद्रमा हानेको एउटा जालजस्तो पनि हो, जसमा हरकिसिमका माछाहरू पर्दछन् । अनि जाल भरिएपछि मानिसहरूले त्यसलाई किनारमा तानी निकाले र बसेर असल जतिलाई भाँडाहरूमा जम्मा गरे, र खराब जतिलाई बाहिर फाले । युगको अन्त्यमा यस्तै हुनेछ, स्वर्गदूतहरूले आएर दुष्टहरूलाई धर्मीहरूका बीचबाट छुट्याउनेछन्, र उनीहरूलाई आगोको भट्टीमा फालिदिनेछन् । त्यहाँ मानिसहरू रुनेछन् र दाहा किट्नेछन्” (मत्ती १३:४७-५०) ।

स्वर्गदूतहरूले छुट्याउँछन्

येशू ख्रीष्टको सुसमाचार घोषणा गरिएपछि धेरै जनाले प्रतिक्रिया जनाउँछन् । तर सबै मानिसहरू परमेश्वरको वचनसँग मेल खाने जीवन जिउनेछैनन् । युगको अन्त्यमा स्वर्गदूतहरूले दुष्टहरूलाई धर्मीहरूका माझबाट छुट्याउनेछन् र तिनीहरूलाई आगोको भट्टीमा फालिदिनेछन् ।

भजन १ मा हामी यस्तै प्रसंग भेट्दाउँछौं,

“दुष्टहरू त्यस्ता हुँदैनन् । तिनीहरू बतासले उडाएर लैजाने भुसजस्तै हुन्छन् । यसकारण दुष्टहरू न्यायको दिनमा टिक्नेछैनन् र पापीहरूले धर्मीहरूको सभामा स्थान पाउनेछैनन्” (भजन १:४-५) ।
दुष्टहरू र पापीहरू परमेश्वरको उपस्थितिमा टिक्नेछैनन् ।

सारांश

१. प्रभुको भय मान्ने र उहाँको नाउँमाथि ध्यान गर्नेहरूको निम्ति सम्भनाको एउटा पुस्तक परमेश्वरको सामुन्ने लेखिएको छ ।
२. हामी सबैले ख्रीष्टका न्याय आसनको सामुन्ने खडा हुनुपर्दछ ।
३. तोडाहरूको दृष्टान्तले तीनजना नोकरहरूलाई तिनका मालिकले सुनका सिक्काहरू दिएका बयान गर्दछ । तीमध्ये दुइ जनाले आफूले पाएका सिक्काले केही काम गरे, तर तेस्रोले केही गरेन र दण्ड पायो ।
४. सिक्काको दृष्टान्तमा दुइ नोकरहरूले अरु सिक्का कमाए भने तेस्रोले केही गरेन र दण्ड भोग्यो ।
५. युगको अन्त्यमा सबै जातिहरू येशूको सामु भेला भएपछि उहाँले “भेडाहरू” लाई “बाखाहरू” बाट छुट्याउनुहुनेछ । येशूका भाइहरू, अर्थात् भोकाएका, तिर्खाएका, परदेशी, नाङ्गा, बिरामी र झ्यालखानमा परेकाहरूको सहायता गर्नेहरूले राज्यको उत्तराधिकार पाउनेछन्, तर त्यसो गर्न असफल हुनेहरू त्यसैबमोजिम इन्साफ गरिनेछन् ।
६. भोकाएकाहरूसँग आफ्नो भोजन बाँड्नुपर्छ र गर्नेहरूलाई परमेश्वर आशिष दिने प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ ।
७. हामीले निर्धाहरू र गरीबहरूलाई पनि सहायता गर्नुपर्छ
८. परमेश्वर र पिताका सामु शुद्ध र पवित्र धर्म भनेको टुहुरा र विधवाहरूलाई तिनका कष्टमा मदत गर्नु र संसारमा आफूलाई निष्कलंक राख्नु हो ।
९. काम विनाको विश्वास मृत हुन्छ ।

१०. धनीहरूले असल कार्यहरू गर्नुपर्दछ ।
११. हामी सुकर्महरू गरिरहनमा होसियार हुनुपर्छ ।
१२. हामीले हाम्रा छिमेकीहरू, चाहे त्यो अपरिचित होस् वा परदेशी, आफैलाई जस्तै प्रेम गर्नुपर्दछ ।
१३. पावल कामका दुइ नमूनाहरू, अर्थात् सुन, चाँदी र बहुमूल्य पत्थरका कामहरू र काठ, घाँस र परालका कामहरूको बयान गर्दछन् । सुन चाँदी र बहुमूल्य पत्थरका कामहरू आगोका जाँचमा रहिरहनेछन्, तर काठ, घाँस र परालका कामहरू नष्ट हुनेछन् । तैपनि, हाम्रो काम जुनसुकै कोटीमा परे पनि हामीले परमेश्वरप्रति आज्ञाकारी हुन प्रयत्न गरेका छौं भने हामी बच्नेछौं ।
१४. गहूँ र सामाको दृष्टान्तमा परमेश्वर हामीलाई भन्नुहुन्छ, उहाँले आफ्नो राज्यमा सामाहरूलाई युगको अन्त्यसम्म छोड्नुहुनेछ, तर त्यसपछि स्वर्गदूतहरूले तिनीहरूलाई बटुलेर फाल्नेछन् । “सामाहरू” व्यवस्थाको उपेक्षा र उल्लंघन गर्ने भूटा क्रिश्चियनहरू हुन् । तिनीहरू आगोको भट्टीमा फालिनेछन् ।

यहूदीहरूको निमित्त न्याय

हामी यस अध्यायमा आफ्ना चुनिएका जनहरू, अर्थात् इस्राएलीहरूसँग परमेश्वरको व्यवहारहरूबारे बाइबलीय अगमवाणीतर्फ चर्चा गर्नेछौं । पावल हामीसँग रोमी ११ मा भन्छन्,

“भाइ हो, आफ्नै अभिमानमा तिमीहरू बुद्धिमान हुन खोज्छौ कि भनेर तिमीहरू यो रहस्य बुझ्नु भन्ने म चाहन्छु, कि अन्यजातिहरूको संख्या पूर्ण नभएसम्म इस्राएलीहरूको एक अंशमा कठोरता आएको छ” (रोमी ११:२५) ।

यसपछि पद ३२ मा हामी यो टिप्पणी पाउँछौं,

“किनभने परमेश्वरको कृपा सबै मानिसहरूमाथि होस् भनेर उहाँले सबैलाई अनाज्ञाकारीतामा नै सुम्पनुभएको छ” (रोमी ११:३२) ।

परमेश्वरले इस्राएलको इन्साफ गर्नुहुनेछ

समयको अन्त्यतिर र महासंकष्टको बेलामा परमेश्वरले आफ्ना जनहरू, अर्थात् इस्राएलीहरूमाथि फेरि न्याय गर्नुहुनेछ । उहाँले अन्यजातिहरूलाई इन्साफको औजारको रूपमा प्रयोग गर्नुहुनेछ । तथापि, सर्वप्रथम उहाँले आफ्ना जनहरूलाई तिनीहरूका देशमा पुनर्स्थापित गर्नुहुन्छ । यस कुराको प्रतिज्ञा धर्मशास्त्रमा धेरै ठाउँमा गरिएको छ, तर यसको एउटा उदाहरण यर्मिया ३०:३ हो,

“यस्तो दिन आउँदछ, जब म मेरा प्रजा इस्राएल र यहूदालाई निर्वासनबाट फर्काएर ल्याउनेछु र देश अधिकार गर्न मैले तिनीहरूका पिता पुर्खाहरूलाई दिएको त्यस देश म फेरि तिनीहरूलाई दिनेछु, परमप्रभु भन्नुहुन्छ” (यर्मिया ३०:३) ।

अर्को उदाहरण इजकिएल २०:३४-४६ मा दिइएको छ । यस अंशले परमेश्वरले कसरी आफ्ना प्रजाको न्याय गर्नुहुनेछ सो प्रकट गर्दछ,

“म तिमीहरूलाई शक्तिशाली हात र पसारेको पाखुराद्वारा क्रोध खन्याउँदै जाति जातिहरूका बीचबाट निकालेर ल्याउनेछु र तिमीहरू छरपष्ट भएका देशहरूबाट म तिमीहरूलाई भेला गर्नेछु । म तिमीहरूलाई जाति जातिहरूको मरुभूमिमा ल्याउनेछु र त्यहाँ तिनीहरूकै सामुन्ने तिमीहरूको न्याय गर्नेछु । जसरी मिश्र देशको मरुभूमिमा मैले तिमीहरूका पिता पुर्खाहरूको न्याय गरेको थिएँ, त्यसरी नै तिमीहरूको न्याय म गर्नेछु, परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ ।”

इस्राएलीहरू टाँगोमुनि छिरेर जान्छन्

त्यसबेला परमेश्वरले सारा विद्रोहीहरूलाई इस्राएलबाट बाहिर ल्याएर अलग गर्नुहुनेछ,

“म तिमीहरूलाई मेरो टाँगोमुनि छिर्न लाउनेछु, र एक एक गरी गन्तीसित तिमीहरूलाई करारको बन्धनमा ल्याउनेछु । तिमीहरूमध्येका विद्रोह गर्नेहरू र मेरो विरुद्धमा अपराध गर्नेहरूलाई म अलग गर्नेछु । तिनीहरू प्रवासी भएर बसेको देशबाट म तिनीहरूलाई निकालेर ल्याउनेछु, तापनि तिनीहरू इस्राएलको देशमा पस्न पाउनेछैनन् । तब म नै परमप्रभु हुँ भनी तिमीहरूले जान्नेछौँ” (इजकिएल २०:३७-३८) ।

आफ्नै देशमा इस्राएलीहरू फर्किआउने अगमवाणी पनि इजकिएलमा गरिएको छ,

“तिनीहरूलाई भन्, परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ, म इस्राएलीहरूलाई तिनीहरू गएका जातिहरूबाट निकाल्नेछु । म तिनीहरूलाई चारैतिरबाट भेला गराउनेछु, र तिनीहरूलाई आफ्नै देशमा ल्याउनेछु । म तिनीहरूलाई आफ्नै देशमा इस्राएलका पहाडहरूमा एउटै जाति बनाउनेछु । तिनीहरू सबैमाथि एउटै राजा हुनेछ र तिनीहरू फेरि कहिल्यै दुई अलग अलग जाति अथवा दुई अलग अलग राज्यमा विभक्त हुनेछैनन्” (इजकिएल ३७:२१-२२) ।

इसाएलको महासंकष्ट

त्यसपछि, परमेश्वरले इस्राएलीविरुद्ध अन्यजातिहरूलाई ल्याउनुभएपछि इस्राएलले महासंकष्ट भोग्नुपर्नेछ,

“यसकारण हे मानिसको छोरो, अगमवाणी कहेर गोगलाई भन् : परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ, त्यस दिन जब मेरो प्रजा सुरक्षासाथ बसिरहेको हुन्छ, तब के त्यसको ख्याल गर्नेछैनस् ? घोडाहरूमा सवार भएर एक ठूलो सैन्य दल, एक शक्तिशाली सेनाको साथ तँ र तँसित धेरैजातिहरू टाढा उत्तर देशदेखि आउनेछन् । मेरो प्रजा इस्राएलको विरुद्धमा देशलाई ढाक्ने बादलभैं तँ अगि बढ्नेछस् । हे गोग, आउने दिनहरूमा म तँलाई मेरो देशको विरुद्धमा ल्याउनेछु, ताकि म उनीहरूकै आँखाका अगि तँद्वारा म आफैलाई पवित्र प्रकट गर्दा ती जाति जातिहरूले मलाई चिनुन्” (इजकिएल ३८:१४-१६) ।

यही अगमवाणी जकरिया १४:१-४ मा कहिएको छ,

“परमप्रभुको एउटा यस्तो दिन आउँदैछ, जब तिमीहरूबाट लुटिएको लूट तिमीहरूकै बीचमा बाँडिनेछ । म सबै जातिहरूलाई यरुशलेमको विरुद्ध लडाईं गर्नलाई भेला गराउनेछु, र यो शहर लिइनेछ, र घरहरू लुटिनेछन्, र स्वास्नी मानिसहरूलाई बलात्कार गरिनेछ । शहरको आधा भाग निर्वासनमा जानेछ, तर बाँकी रहेका मानिसहरूचाहिँ शहरबाट अलग लगिनेछैनन् । तब युद्धको दिनमा लडाईं गरेभैं परमप्रभु निस्केर ती जाति जातिहरूसित लडाईं गर्नुहुनेछ । त्यस दिन उहाँका खुट्टाले यरुशलेमको सामु पूर्वतिर भएको जैतून डाँडामा टेक्नेछन्, अनि पूर्वदेखि पश्चिमसम्म जैतून डाँडाको बीचमा धाँदो फाट्नेछ, र त्यहाँ एउटा ठूलो खोल्सा बनिनेछ । आधा पर्वत उत्तरतिर र आधा पर्वत दक्षिणतिर छुट्टिनेछ ।”

परमेश्वरले हस्तक्षेप गर्नुहुन्छ

इजकिएल ३७ परमेश्वरले हस्तक्षेप गर्नुहुने प्रतिज्ञा गर्दछ,

“तब तैले तिनीहरूलाई भन्, परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ, म योसेफ र त्यसका इस्राएली सहयोगीहरूको लौरो लिनेछु, जो एफ्राइमको हातमा छ, र त्यो लिएर त्यसमा यहूदाको लौरो

जोडिदिनेछु । यसरी म तिनीहरूलाई एउटै लौरो तुल्याइदिनेछु, र ती मेरो हातमा एउटै हुनेछन् । तिनीहरूकै आँखाको सामु तैले लेखेका ती लौरा समाति राख्, र तिनीहरूलाई भन्, परमप्रभु परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ, म इस्राएलीहरूलाई तिनीहरू गएका जाति जातिहरूबाट निकाल्नेछु । म तिनीहरूलाई चारैतिरबाट भेला गराउनेछु र तिनीहरूलाई आफ्नै देशमा ल्याउनेछु । म तिनीहरूलाई आफ्नै देशमा, इस्राएलका पहाडहरूमा एउटै जाति बनाउनेछु । तिनीहरू सबैमाथि एउटै राजा हुनेछ, र तिनीहरू फेरि कहिल्यै दुई अलग अलग जाति अथवा दुई अलग अलग राज्यमा विभक्त हुनेछैनन् । तिनीहरू फेरि कहिल्यै तिनीहरूका मूर्तिहरू वा प्रतिभाहरू अथवा अरु कुनै अपराधहरूबाट आफैलाई अशुद्ध पार्नेछैनन्, किनकि म तिनीहरूका पापी चालहरूबाट तिनीहरूलाई बचाउनेछु, र तिनीहरूलाई शुद्ध पार्नेछु । तिनीहरू मेरा प्रजा हुनेछन्, र म तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु” (इजकिएल ३७:१९-२३) ।

येशूको पुरागमन

यी घटनाहरू घटिसकेपछि येशू जैतूनको डाँडामा फर्किआउनु हुनेछ । यसै डाँडाबाट उहाँले दुइ हजार वर्षअघि स्वर्गारोहण गर्नुभएको थियो । तिनीहरूको रक्षा गर्न भनेर मध्यस्थता गरेपछि परमेश्वरले आफ्ना प्रजाको न्याय गर्नुहुनेछ,

“जस्तो म जीवित छु, परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ, शक्तिशाली हात र पसारेको पाखुराद्वारा क्रोध खन्याउँदै म तिमीहरूमाथि राज्य गर्नेछु, शक्तिशाली हात र पसारेको हात र पसारेको पाखुराद्वारा क्रोध खन्याउँदै जाति जातिहरूका बीचबाट निकालेर ल्याउनेछु, र तिमीहरू छरपष्ट भएका देशहरूबाट म तिमीहरूलाई भेला गर्नेछु । म तिमीहरूलाई जाति-जातिहरूको मरुभूमिमा ल्याउनेछु र त्यहाँ तिनीहरूकै सामुन्ने तिमीहरूको न्याय गर्नेछु । जसरी मिश्र देशको मरुभूमिमा मैले तिमीहरूका पिता पुर्खाहरूको न्याय गरेको थिएँ, त्यसरी नै तिमीहरूको न्याय म गर्नेछु, परमप्रभु परमेश्वर भन्नुहुन्छ । म तिमीहरूलाई मेरो टाँगोमुनि छिर्न लाउनेछु र एक एक गरी गन्तीसित तिमीहरूलाई करारको बन्धनमा ल्याउनेछु ।

तिमीहरूमध्येका विद्रोह गर्नेहरू र मेरो विरुद्धमा अपराध गर्नेहरूलाई म अलग गर्नेछु । तिनीहरू प्रवासी भएर बसेको देशबाट म तिनीहरूलाई निकालेर ल्याउनेछु, तापनि तिनीहरू इस्राएलको देशमा पस्न पाउनेछैनन् । तब म नै परमप्रभु हुँ भनी तिमीहरूले जान्नेछौं” (इजकिएल २०:३३-३८) ।

विद्रोहीहरूलाई अलग गरेपछि छोडिएकाहरूले येशू ख्रीष्टलाई आफ्ना प्रभु र मुक्तिदाताका रूपमा चिन्नेछन् ।

परमेश्वर जाति जातिहरूलाई सर्वनाश गर्नुहुन्छ

यरुशलेमका विरुद्धमा आउने जाति जातिहरूलाई परमेश्वरले सर्वनाश गर्नुहुने दिनको बारेमा जकरिया १२:९-१० मा स्पष्ट चित्रण गरिएको छ,

“त्यस दिन यरुशलेमको विरुद्धमा आउने सबै जाति जातिहरूलाई सर्वनाश गर्ने मेरो युक्ति हुनेछ । अनि म दाऊदको घराना र यरुशलेमका बासिन्दाहरूमाथि अनुग्रह र नम्र निवेदन गर्ने आत्मा खन्याउनेछु । तिनीहरूले मलाई हेर्नेछन्, जसलाई तिनीहरूले घोचेका छन्, र जसरी एक मात्र छोराको लागि कोही शोक गर्दछ, त्यसरी नै तिनीहरू उनको लागि शोक गर्नेछन्, पहिले जन्मेको पुत्रको निमित्त गरेजस्तै शोक गर्नेछन् ।”

इस्राएललाई निखार्नु

इस्राएलीहरूले अब येशूलाई हेर्नेछन्, जसलाई तिनका पिता पुर्खाहरूले घोचेका थिए । महासंकष्ट पार गरिसकेपछि तिनीहरू अब निखारिनेछन् र परमेश्वरको अनन्त उपस्थितिमा आउनेछन्,

“परमप्रभु भन्नुहुन्छ, समस्त देशमा दुई तिहाइ मारिनेछन्, र नष्ट हुनेछन्, तापनि एक तिहाइचाहिँ छोडिनेछन् । त्यस एक तिहाइलाई म आगोमा ल्याउनेछु । चाँदी निखारेभैं म तिनीहरूलाई निखार्नेछु, र सुन जाँचेभैं जाँच्नेछु । तिनीहरूले मेरो नाउँको पुकारा गर्नेछन्, र म तिनीहरूलाई जवाफ दिनेछु । ‘यिनीहरू मेरा प्रजा हुन् भनी म भन्नेछु, र तिनीहरूले भन्नेछन्, परमप्रभु हाम्रा परमेश्वर हुनुहुन्छ’” (जकरिया १३:८-९) ।

यसैकारण पावलले यसो लेखन सके,

“यसरी सारा इस्राएलको उद्धार हुनेछ, जस्तो लेखिएको छ, उद्धारक सियोनबाट आउनुहुनेछ, उहाँले याकूबबाट अधर्म हटाउनुहुनेछ । अनि तिनीहरूसँग मेरो करार यही हुनेछ, जब म तिनीहरूका पाप हरण गर्नेछु” (रोमी ११:२६-२७) ।

यसरी परमेश्वरबाट न्याय भइसकेपछि र येशू ख्रीष्टद्वारा उहाँमा मिलाप भएपछि यस समयमा येशू ख्रीष्टतर्फ फर्कने यहूदीहरूले फेरि अर्को न्यायमा पर्नु पर्नेछैन । परमेश्वरसितको यो आश्चर्यजनक मिलापलाई अगमवक्ता इजकिएलले पहिले नै देखेका छन्,

“मेरा दास दाऊद तिनीहरूमाथि राजा हुनेछ, र तिनीहरूको एउटै गोठालो हुनेछ । तिनीहरूले मेरा नियमहरू पालन गर्नेछन्, र तिनीहरूले मेरा विधिहरू पालन गर्नलाई वास्ता गर्नेछन् । मैले मेरा दास याकूबलाई दिएको देशमा तिनीहरू बस्नेछन् र जहाँ तिनीहरूका पिता पुर्खाहरू बसेका थिए । तिनीहरू र तिनीहरूका सन्तान दरसन्तानहरू सदासर्वदा त्यहाँ बस्नेछन्, र मेरो दास दाऊद सदासर्वदाको निमित्त तिनीहरूको राजकुमार हुनेछ । म तिनीहरूसित शान्तिको करार बाँध्नेछु, र त्यो सदासर्वदाको निमित्त हुनेछ । म तिनीहरूलाई स्थापित गर्नेछु, र म तिनीहरूको संख्या बढाउनेछु, तिनीहरूका बीचमा सदासर्वदाको निमित्त म र मेरो पवित्रस्थान राख्नेछु । मेरो वासस्थान तिनीहरूसँग हुनेछ । म तिनीहरूका परमेश्वर हुनेछु र तिनीहरू मेरा प्रजा हुनेछन् । तब जाति जातिहरूले यो जान्नेछन्, कि म परमप्रभुले नै इस्राएललाई पवित्र बनाउँछु, जब मेरो वासस्थान तिनीहरूका बीचमा सदासर्वदा रहिरहन्छ” (इजकिएल ३७:२४-२८) ।

सारांश

१. येशूको पुनरागमन नहुञ्जेल परमेश्वरले इस्राएललाई अंशतः अन्धो तुल्याइदिनुभएको छ ।
२. समयको अन्त्यतिर र महासंकष्टको बेला परमेश्वरले आफ्नो प्रजा इस्राएलको न्याय गर्नुहुनेछ । उहाँले जाति जातिहरूलाई त्यस न्यायको औजारको रूपमा प्रयोग गर्नुहुनेछ । यो घटना हुनुभन्दा पहिले तिनीहरू आफ्नै देशमा पुनर्स्थापित हुनेछन् ।

३. परमेश्वर भन्नुहुन्छ, उहाँले विद्रोहीहरूलाई इस्राएलबाट निकालेर अलग गर्नुहुनेछ ।
४. अगमवक्ता इजकिएलले इस्राएल आफ्नै देशमा फर्कने अगमवाणी गरे ।
५. त्यसपछि परमेश्वरले जाति जातिहरूलाई इस्राएलविरुद्ध ल्याउनुभएपछि तिनीहरूले महासंकष्ट भोग्न सुरु गर्नेछन् ।
६. इस्राएलमाथि आक्रमण गर्न एकसाथ आएका जाति जातिहरूविरुद्ध येशूले तिनीहरूका खातिर लडेर मध्यस्थता गर्नुहुनेछ । उहाँका खुट्टाले जैतूनको डाँडामा कुल्चनेछन् र त्यो डाँडा दुइ भागमा टुक्रिनेछ र बीचमा एउटा ठूलो खोल्सो बनाइनेछ । डाँडाको आधा भाग उत्तरतिर जानेछ र अर्को आधा भाग दक्षिणतिर जानेछ ।
७. यहूदीहरूलाई सुरक्षा गर्नको लागि मध्यस्थता गरेपछि येशूले तिनीहरूमाथि न्याय गर्नु अघि तिनीहरूसँग बहस गर्नुहुनेछ ।
८. यरुशलेमका विरुद्ध आउने जाति जातिहरूलाई परमेश्वरले सर्वनाश गर्नुहुनेछ ।
९. परमेश्वरले इस्राएलीहरूलाई निखार्नु हुनेछ । दुई तिहाइ मारिनेछन् र नष्ट हुनेछन्, तर एक तिहाइ छोडिनेछन् । तिनीहरू चाँदीभैं निखारिनेछन् र सुनभैं जाँचिनेछन् ।
१०. त्यसपछि सबै इस्राएलीहरू बाँच्नेछन् ।
११. परमेश्वर तिनीहरूसँग शान्ति स्थापना गर्ने र अनन्त करार बाँध्ने प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ । उहाँले यहूदी जातिको संख्या बढाइ तिनीहरूलाई स्थापित गर्नुहुनेछ र सदासर्वदाको लागि आफ्नो पवित्र स्थान तिनीहरूका माझ स्थापित गर्नुहुनेछ ।

ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने इन्साफ

दोस्रो पुनरुत्थान

ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको समयमा धार्मिक मृतकहरू पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी हुनेछन् भनेर हामीले देखिसक्यौं । त्यसपछि बाइबल दोस्रो पुनरुत्थानको वर्णन गर्दछ । यो पुनरुत्थानचाहिँ पृथ्वीमा ख्रीष्टको हजार वर्षको राज्यको अन्त्यमा हुनेछ । पहिलो पुनरुत्थानमा सहभागी नहुनेहरू हजार वर्ष नबितुञ्जेल जीवित पारिनेछैनन्,

“अरु मरेकाहरूचाहिँ ती एक हजार वर्ष नबितुञ्जेल जीवित भएनन्
... ” (प्रकाश २०:५) ।

समयको यस क्रममा शैतान पृथ्वीको तल्लो गहिराइमा बाँधिएर रहनेछ । तर हजार वर्षको अन्त्यमा त्यसलाई त्यसको कैदबाट छुटकारा दिइनेछ । अनि पृथ्वीका चारै दिशाहरूमा जाति जातिहरूलाई धोखामा पार्न त्यो जानेछ । यो अवधिभरि नै येशू पृथ्वीमा राज्य गरिरहेका हुनुहुनेछ । तर अब शैतानले अन्तिम विद्रोहीहरूलाई आखिरी विद्रोह गर्न उत्साहित गर्नेछ । यस विद्रोहलाई येशूले कुल्चनुहुनेछ र त्यसपछि शैतान आगो र गन्धकको कुण्डमा फालिनेछ,

“तिनीहरूले सारा पृथ्वीभरि गएर सन्तहरूका छाउनीहरूको वरिपरि र प्रिय शहरलाई घेरे, तर स्वर्गबाट आगो बसेर तिनीहरूलाई भस्म पाऱ्यो । तिनीहरूलाई बहकाउने त्यो दियाबलस आगो र गन्धकको कुण्डमा फालियो, जहाँ त्यो पशु र भूटो अगमवक्ता पनि थिए । त्यहाँ तिनीहरूले दिन रात सदासर्वदै यातना भोग्नेछन्” (प्रकाश २०:९-१०) ।

ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने इन्साफ

ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने अब इन्साफ हुनेछ । यसको वर्णन यसरी गरिएको छ,

“तब मैले एउटा ठूलो सेतो सिंहासन र त्यसमाथि विराजमान हुनुहुनेलाई देखें । उहाँको सामुन्नेबाट पृथ्वी र आकाश भागेर गए, र तिनीहरूका निमित्त कतै ठाउँ पाइएन । मैले ठूलो र साना सबै मृतकहरूलाई सिंहासनको सामुन्ने उभिरहेको देखें, र पुस्तकहरू खोलिए । अर्को एउटा पुस्तक पनि खोलियो, जो जीवनको पुस्तक हो । ती पुस्तकहरूमा लेखिएका कुरामुताबिक तिनीहरूका कामअनुसार मृतकहरूको इन्साफ भयो । समुद्रले त्यसमा भएका मृतकहरू दिइहाल्यो, अनि मृत्यु र पातालले पनि तिनीहरूमा भएका मृतकहरू दिइहाले । तिनीहरू प्रत्येकको आफ्नो आफ्नो कामअनुसार इन्साफ भयो । मृत्यु र पाताल अग्नि कुण्डमा फालिए । यो अग्नि कुण्ड दोस्रो मृत्यु हो । जसको नाउँ जीवनको पुस्तकमा लेखिएको भेट्टाइएन, त्यो अग्नि कुण्डमा फालियो ।” (प्रकाश २०:११-१५)

ग्रीक शब्द “hades” को उही अर्थ हुन्छ जुन हिब्रू शब्द “sheol” को हुन्छ । यो मरेका आत्माहरूको अन्तिम पुनरुत्थान र न्याय हुनुभन्दा पहिले तिनीहरूका निमित्त अस्थायी कैदको स्थान हो । प्रकाश ६:८ बाट प्रष्ट हुन्छ, मृत्यु र पाताल व्यक्तिहरू हुन्,

“मैले पहेंलो घोडा देखे, र घोडसवारको नाउँचाहिँ “मृत्यु” थियो, र “पाताल” चाहिँ त्यसको पछिपछि लागेको थियो । अनि पृथ्वीको चौथाइ भागलाई तरवार, अनिकाल, महामारी र पृथ्वीका जंगली जनावरहरूद्वारा मार्ने अख्तियार तिनीहरूलाई दिइएको थियो ।”

छुटकाराको सेवकाईमा हामी प्राय पाउँछौं, मृत्यु र पातालका आत्माहरूले मानिसलाई वरिपरिबाट घेरेको हुन्छ । अनि जसै हामी मृत्यु र पाताल नाउँ गरेको व्यक्तिलाई बाहिर निक्लने आज्ञा दिन्छौं त्यो व्यक्ति मुक्त हुन्छ ।

यस प्रसंगमा मृत्युलाई एउटा अँध्यारो दूतको रूपमा वर्णन गर्नसक्छौं जो अधर्मीहरूको मृत्युको समयमा तिनीहरूकहाँ आउँछ र तिनीहरूका आत्माहरूमाथि दाबी गर्दछ । पाताल मृत्युको पछिपछि आउँछ र ती आत्माहरूलाई त्यही नाउँको स्थानमा लैजान्छ । तैपनि, एक हजार वर्षको अन्त्यमा मृत्यु र पातालले आफूले बन्दी बनाएर राखेको आत्माहरूलाई छुटकारा दिनेछन् ।

न्याय

मानिसहरूका दुई भिन्न समुहहरू ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने उभिनेछन् । पहिलो दलमा ख्रीष्टको पुनरागमनमा उहाँसँग जीवित नहुनेहरू हुनेछन् । मृत्यु र पातालले तिनीहरूलाई अब छुटकारा दिनेछन् । तिनीहरूका बीचमा टुरोस र सीदोनका जस्ता मानिसहरू हुनेछन् । किनकि तिनीहरूका बारेमा येशूले भन्नुभयो, न्यायको दिनमा उहाँलाई इन्कार गर्ने खोराजीन र बेथसेदाभन्दा तिनीहरूको हालत बढी सहनीय हुनेछ,

“जुन जुन शहरमा उहाँका धेरैजसो शक्तिशाली कामहरू गरिएका थिए, उहाँले तिनलाई धिक्कार्न लाग्नुभयो, कारण तिनीहरूले पश्चाताप गरेनन् । धिक्कार तँलाई ए खोराजीन ! धिक्कार तँलाई ए बेथसेदा ! किनकि तिमीहरूमा गरिएका शक्तिशाली कामहरू टुरोस र सीदोनमा गरिएका भए तिनीहरूले उहिले नै भाङ्ग्रा लाएर र खरानी घसेर पश्चाताप गरिसक्ने थिए । तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, न्यायको दिनमा तिमीहरूको भन्दा त टुरोस र सीदोनको हालत बढी सहनीय हुनेछ । ए कफर्नहुम, के तँ आकाशसम्मै उचालिनेछस् र ? तँ पातालसम्म खसालिनेछस् । किनकि तँमा गरिएका शक्तिशाली कामहरू सदोममा गरिएका भएदेखि त्यो आजको दिनसम्म रहिरहने थियो । तर म तिमीहरूलाई भन्दछु, न्यायको दिनमा तेरो भन्दा त सदोम मुलुकको हालत बढी सहनीय हुनेछ” (मत्ती ११:२०-२४) ।

तिनीहरूका माझमा निनवेका मानिसहरू र दक्षिणकी महारानी जस्ता मानिसहरू हुनेछन् । तिनीहरू न्यायको दिनमा खडा हुनेछन् र येशूको प्रचारमा पश्चाताप नगर्नेहरूलाई दोषी ठहराउनेछन्,

“किनकि जसरी योना ठूलो माछाको पेटभित्र तीन दिन र तीन रात थिए, उसरी नै मानिसको पुत्र पनि पृथ्वीको गर्भमा तीन दिन र तीन रात रहनेछ । निनवेका मानिसहरू न्यायको दिनमा यस पुस्ताको साथ खडा हुनेछन् र यसलाई दोषी ठहराउनेछन्, किनकि तिनीहरूले योनाको प्रचारमा पश्चाताप गरेथे, तर हेर, योनाभन्दा महान कोही यहाँ छ” (योना १२:४०-४१) ।

दोस्रो दलमा तिनीहरू हुनेछन् जो हजार वर्षको राज्यमा ती एक हजार वर्षभित्र थिए र मरे । त्यस अवधिमा मानिसहरू जिउने र मर्ने तथ्य यशैया ६५ मा स्पष्टसँग देखाइएको छ,

“थोरै दिनसम्म बाँच्ने बालक वा आफ्नो पूरा उमेरसम्म नबाँच्ने वृद्ध मानिस त्यहाँ कहिल्यै हुनेछैन । सय वर्षसम्म बाँचेर मर्नेचाहिँ जवान मानिनेछ, र सय वर्षसम्म नबाँच्नेचाहिँ श्रापित मानिनेछ”
(यशैया ६५:२०) ।

कुनै बहाना छैन

परमेश्वरबाट अलग भई बाँच्नेहरू ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने उभिँदा तिनीहरूसँग त्यस दिन कुनै बहाना हुनेछैन । पावल हामीसँग भन्छन्, हरेक मानिसले आफ्नो हृदयको गहिराइमा परमेश्वरबारे जान्दछ,

“उहाँको अदृश्य गुण, अर्थात् उहाँको अनन्त शक्ति र ईश्वरीय स्वभाव संसारको सृष्टिदेखि नै बनाइएका थोकहरूमा छर्लङ्गै देखिएको छ । यसैले यिनीहरूलाई कुनै किसिमको बहाना छैन”
(रोमी १:२०) ।

सुसमाचार नसुन्नेहरू

येशू ख्रीष्टको मृत्यु र पुनरुत्थान पश्चात्तापका दुइ हजार वर्षहरूमा सुसमाचार नसुन्ने धेरै मानिसहरू छन् । यस्तो देखिन्छ, तिनीहरूले पाएका ज्योतिमा तिनीहरू हिँडेका छन् वा छैनन् सोहीअनुसार तिनीहरूको न्याय हुनेछ ।

“किनकि परमेश्वरले पक्षपात गर्नुहुन्न । सबै जसले व्यवस्थाविना पाप गरेका छन्, तिनीहरू व्यवस्थाविना नै नष्ट पनि हुनेछन् र व्यवस्थामुनि रहेर पनि पाप गर्नेहरूको इन्साफ व्यवस्थाद्वारा नै हुनेछ । किनकि व्यवस्था सुन्नेहरू परमेश्वरको सामुन्ने धर्मी ठहरिँदैनन्, तर व्यवस्था पालन गर्नेहरू धर्मी ठहरिनेछन् । किनकि व्यवस्था नहुने अन्यजातिहरू स्वभावैले व्यवस्थाअनुसारका काम गर्दछन् भने, तिनीहरूको व्यवस्था नभए पनि तिनीहरू आफ्ना निम्ति आफैँ व्यवस्था हुन्छन् । व्यवस्थाले चाहेका कुराहरू आफ्ना हृदयमा लेखिएका तिनीहरू देखाउँछन्, र तिनीहरूको आफ्नै विवेकले पनि

गवाही दिन्छ, र तिनीहरूका विचारहरूले कहिले तिनीहरूलाई दोष्याउँछन्, र कहिले समर्थन गर्छन् । यो त्यस दिन हुनेछ जब परमेश्वरले मैले प्रचार गरेको सुसमाचारअनुसार येशू ख्रीष्टद्वारा मानिसहरूका गुप्त कुराको इन्साफ गर्नुहुनेछ” (रोमी २:११-१६) ।

तिनीहरूका नाउँ जीवनको पुस्तकमा हुनुपर्दछ

जीवनको पुस्तकमा जसको नाउँ लेखिएको भेट्टाइने छैन ती सबै आगोको कुण्डमा फालिनेछन्,

“जसको नाउँ जीवनको पुस्तकमा लेखिएको भेट्टाइएन त्यो अग्नि कुण्डमा फालियो” (प्रकाश २०:१५) ।

अग्नि कुण्ड

तिनीहरूको पुरुत्थान र न्यायपछि सबै अधर्मी मृतकहरू अग्नि कुण्डमा फालिनेछन् । यसको निमित्त प्रयोग भएको शब्द “gehenna” हो ।

“तर डरपोकहरू, अविश्वासीहरू, धिनलाग्दा भएकाहरू, हत्याराहरू, व्यभिचारीहरू, जादुगरहरू, मूर्तिपूजकहरू र भुटा बोल्नेहरू सबैको हिस्सा आगो र गन्धक दन्कने कुण्डमा हुनेछ । यो दोस्रो मृत्यु हो” (प्रकाश २१:८) ।

येशूले बटुलेर आफ्नो राज्यबाट बाहिर निकाल्नु भएका अधर्मीहरू यसमा सम्मिलित हुनेछन्,

“मानिसको पुत्रले आफ्ना दूतहरू पठाउनेछ, र पाप गर्न लाउने प्रत्येक थोक र दुष्ट काम गर्नेहरू सबैलाई तिनीहरूले उसको राज्यबाट बटुल्नेछन्, र उनीहरूलाई आगोको भट्टीमा फालिदिनेछन् । त्यहाँ मानिसहरू रुनेछन् र दाह्रा किट्नेछन्” (मत्ती १३:४१-४२) ।

मृत्यु र पाताल अग्नि कुण्डमा फालिन्छन्

सबैभन्दा पछाडि मृत्यु र पाताल अग्नि कुण्डमा फालिन्छन्,

“मृत्यु र पाताल अग्नि कुण्डमा फालिए । यो अग्नि कुण्ड दोस्रो मृत्यु हो” (प्रकाश २०:१४) ।

पावल हामीलाई १कोरिन्थीमा भन्छन्, नष्ट गरिने अन्तिम शत्रु मृत्यु हुनेछ । दुई दूतहरू अर्थात् मृत्यु र पाताल अग्नि कुण्डमा अन्त्यमा फालिएपछि त्यस उप्रान्त आत्मिक मृत्यु हुनेछैन ।

परमेश्वरको न्याय बुझ्नु

हामी परमेश्वरको न्यायको सबै पक्ष बुझ्न सक्दैनौं भन्ने स्पष्ट छ । यसको अधिकांश कुरो हाम्रा खातिर अज्ञान छ । तर जे जति प्रकट गरिएको छ त्यसबाट हामी निश्चय गर्नसक्छौं, साँचो आज्ञाकारीतामा येशू ख्रीष्टको पछि लाग्न र उहाँका आज्ञाहरू पूरा गर्न चयन गर्नेहरूलाई अनन्त जीवनको निश्चय दिइएको छ । बाँकी बचेकाहरूका निम्ति यो परमेश्वरको कृपा र न्यायको विषय हुनेछ । जसरी प्रभुले मोशालाई स्वर्गकै नमूनामा पवित्रस्थान बनाउने आज्ञा दिनुभयो र त्यस पवित्रस्थानभित्र कृपा आसन हुने भन्नुभयो, त्यसरी नै परमेश्वरको न्याय आसन पनि कृपा आसन हुनेछ ।

परमेश्वरको कृपा

परमेश्वरको न्यायलाई माथ गर्ने सिद्धान्त उहाँको कृपा हो । मोशा सीनै पर्वतमा उक्लेर गएपछि प्रभु बादलमा ओर्लनुभयो र तिनीसँग त्यहाँ खडा हुनुभयो । अनि उहाँले उनलाई आफ्नो बारेमा यो प्रकाश दिनुभयो,

“त्यसपछि परमप्रभु तिनको सामुन्नेबाट गएर यसो भनी घोषणा गर्नुभयो, ‘परमप्रभु, परमप्रभु टिठ्याउनमा भरिपूर्ण र दयालु परमेश्वर, जो क्रोध गर्नमा ढीलो र प्रेम र विश्वस्ततामा प्रशस्त हुनुहुन्छ । उहाँले हजारौं हजारमाथि कृपा देखाउनुहुन्छ, र दुष्टता, विद्रोह र पाप क्षमा गर्नुहुन्छ । तर उहाँले दोषीलाई कुनै किसिमले पनि सजाय दिनुहुन्छ । पिता पुर्खाका दुष्टताको दण्ड तिनीहरूका छोराछोरी, नातिनातिना, र तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म दिनुहुन्छ” (प्रस्थान ३४:६-७) ।

भजनरचयिताले भनेका छन्,

“स्वर्गका परमेश्वरलाई धन्यवाद देओ, किनभने उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ” (भजन १३६:२६) ।

निश्चय नै, कृपाका हकदार हुनेहरूलाई परमेश्वरले कृपा दिनुहुनेछ । पावलले रोमी ११: ३३ मा भनेकै छन्,

“आहा ! परमेश्वरको वैभव र बुद्धि र ज्ञान कति गहिरो ! उहाँका इन्साफहरू कति अगम र उहाँका मार्ग बुझ्न नसकिने !” (रोमी ११:३३)

अन्त्य

१कोरिन्थी १५ मा पावल युगको अन्त्यको महिमित सार दिन्छन्,
“जब सबै कुरा उहाँको अधीनमा ल्याइन्छन्, तब स्वयम् पुत्र उहाँको अधीनमा हुनुहुनेछ, जसले सब थोक उहाँको अधीनतामा राख्नुहुन्छ, ताकि परमेश्वर नै सबै थोकका सर्वेसर्वा होऊन्” (१कोरिन्थी १५:२८) ।

यसरी, सबै कुरा येशू ख्रीष्टको अधीनमा ल्याइएपछि उहाँ आफै परमेश्वरका अधीनमा हुनुहुनेछ, ताकि परमेश्वर सबै थोकका सर्वेसर्वा हुनुभएको होस् । यो कुरो एफिसी १:९-१० मा देखाइएको छ,

“किनकि सम्पूर्ण बुद्धि र आन्तरिक समझमा ख्रीष्टमा राख्नुभएको उद्देश्यअनुसार उहाँले आफ्नो इच्छाको रहस्य हामीलाई जान्न दिनुभएको छ, ताकि समय पूरा भएपछि स्वर्ग र पृथ्वीमा भएका सबै थोकहरू ख्रीष्टको अधीनमा आऊन्” (एफिसी १:९-१०) ।

यसले हामीलाई परमेश्वरको सिद्ध योजना अन्तिम चरणमा आइरहेको देखाउँछ । सबै कुरा ख्रीष्टको अधीनमा राख्नु र ईश्वरत्वको सारा परिपूर्णताको सिद्ध एकता देखिन सकोस् भनी ख्रीष्टचाहिँ परमेश्वर स्वयम्का अधीनमा हुनु सधैं परमेश्वरको गुरु योजना भित्रै थियो ।

सारांश

१. ख्रीष्टले यस पृथ्वीमा एक हजार वर्षसम्म राज्य गरिसक्नुभएपछि शैतानले आफ्नो कैदबाट छुटकारा पाउनेछ । अनि त्यो जाति जातिहरूलाई बहकाउन पृथ्वीभरि जानेछ । उसले अन्तिम विद्रोहको निम्ति उत्साहित गर्नेछ ।
२. येशूले यो विद्रोहलाई कुल्चनुभएपछि शैतान आगो र गन्धकको कुण्डमा फालिनेछ ।
३. त्यसपछि ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने न्याय हुनेछ ।
४. बाँकी बचेका साना र ठूला मृतकहरू परमेश्वरका सामु खडा हुनेछन् र पुस्तकहरू खोलिनेछन् ।

५. ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने मानिसहरूका दुई भिन्न दलहरू उभिनेछन् । पहिलो दलमा उहाँको पुनरागमनमा खीष्टसँग जीवित नहुनेहरू हुनेछन् । तिनीहरू निनवेका मानिसहरू, दक्षिणकी महारानी लगायत टुरोस, सीदोन, खोराजीन, बेथसेदा र कफर्नहुमका मानिसहरूजस्ता हुनेछन् ।
६. दोस्रो दलका मानिसहरू ती हुनेछन् जो हजार वर्षको राज्यमा ती एक हजार वर्षहरूमा पृथ्वीमा मरेका र बाँचेका हुन्छन् ।
७. परमेश्वरबाट अलग भएर बाँच्नेहरू ठूलो सेतो सिंहासनको सामुन्ने खडा हुँदा तिनीहरूसँग कुनै बहाना हुनेछैन ।
८. सुसमाचार सुनेर पालन नगर्नेहरूको इन्साफ तिनीहरू आफूले पाएको ज्योतिमा हिँडे वा हिँडेनन् सोही अनुसार हुनेछ ।
९. जीवनको पुस्तकमा नाउँ नलेखिएकाहरू अग्नि कुण्डमा फालिनेछन् ।
१०. मृत्यु र पाताल अग्नि कुण्डमा फालिनेछन् ।
११. हामी परमेश्वरको न्यायको सबै पक्ष बुझ्दैनौं, तर साँचो आज्ञाकारीतामा येशू खीष्टको पछि लाग्नेहरू र उहाँका आज्ञाहरू पूरा गर्नेहरूले निश्चय नै अनन्त जीवन प्राप्त गर्ने तथ्य स्पष्ट छ ।
१२. त्यसबाहेककाहरूका निम्ति यो परमेश्वरको कृपा र न्यायको विषय हो ।
१३. युगको अन्त्यमा सबै कुरा येशूका अधीनमा ल्याइनेछन्, स्वयम् उहाँचाहिँ परमेश्वरका अधीनमा हुनुहुनेछ, जसले उहाँका अधीनमा सबै कुरा राख्नुभयो ।
१४. त्यसपछि पृथ्वी र स्वर्गका प्रत्येक कुरा खीष्टमा एउटै रूपमा एकसाथ बटुलिनेछन् ।

येशूमा विजय
खीष्टमा साँचो स्वतन्त्रता कसरी पाउने ?

बिल सुब्रिज्की

.....

येशूमा विजय

श्री बिल सुब्रिज्कीको अन्तर्साम्प्रदायिक विश्वव्यापि सुसमाचार प्रचार र शिक्षाको सेवकाइ छ । उहाँले हरेक महादेशकका स्थानीय मण्डलीसँगको सहभागितामा क्रुसेड तथा सेमिनारहरूको सञ्चालन गर्नुभएको छ ।

‘येशूमा विजय’ पुस्तक चेलापन तथा व्यवहारिक क्रिश्चियन जीवनका बारेमा संक्षिप्त शिक्षा हो । यो पुस्तकमा प्रभावकारी तथा शक्तिशाली क्रिश्चियन मतका लागि आवश्यक निम्न ६ आधारभूत सिद्धान्तहरूका बारेमा शिक्षा रहेको छ :

१. पश्चाताप
२. परमेश्वरमा विश्वास
३. बप्तिस्माहरू
४. हात रखाई
५. मृतकहरूको पुनरुत्थान
६. अनन्त न्याय

आफ्नो विश्वासलाई मजबुत तुल्याउँदै परमेश्वरसँगको आफ्नो हिँडाइलाई अझ गहन बनाउन चाहनेहरू सबैका लागि यो व्यवहारिक शिक्षा अति महत्वपूर्ण छ ।

Good News Publisher
PO Box 1083, Kathmandu, Nepal

